
SARIAÇ
MARAL ATMACA

1. TANITIM
2. (1) Konu Gözlerin
3. (2)İki Kadın Bir Adam
4. (3) Kurma Bebek
5. (4) İçgüveysi
6. (5) Senin Masalındaki O Canavar
7. (6) Teninin Kokusu
8. (7) Şeytanın Meleği

TANITIM

(Başlama tarihi 01/04/2024)

***

01/03/2021

Farah Tozlu

Her insanın hayatında bazı dönüm noktaları olurdu. Bunlar hayatımızı değiştiren ve bizde derin izler bırakan noktalardı. Dönüm noktalarımız bazen iyi bazense kötü olurdu. Her şey nasıl hissettiğimize göre değişiyordu. Benim hayatım üç noktadan oluşuyordu. Cümlenin sonu gibi görünen ancak hemen devamında çok daha büyük bir şey geleceğini gösteren o üç nokta benim hayatımdı. Üç büyük dönüm noktasına sahiptim. Bunlar benimle ilgili her şeyi kökünden sarsan noktalardı. Her birinin kendi rengi vardı.

Yanımda hiç ayırmadığım sarkaç beyaz noktaydı.

İçine doğduğum Tozlu ailesi zift gibi siyah bir noktaydı.

Gurur Kalender ateş gibi kırmızı bir noktaydı.

İyi, kötü ve korkunç, yani üç nokta.

İlk iki noktaya zaten sahiptim ancak üçüncüsüyle henüz tanışmamıştım bile. Bu gecenin Gurur Kalender ile tanışacağımız gece olduğunu bilmiyordum. Bunu bilseydim evden çakar mıydım? Asla. "Benden neyin intikamını alıyorsun, Farah?" Annem yüzünden eksik etmediği gülümseyişiyle bana bakarken hep yaptığı gibi beni eleştirmekle meşguldü. Eğer bir davette olmasaydık eminim o tatlı gülüşü yerini kızgınlığa bırakırdı.

Stresten tırnaklarımı kemirmemek için kendimi zor tutarken saçlarımı biraz daha yüzüme çektim. "Sana buraya gelmek istemediğimi söylemiştim."

Her an ağlamak üzere olduğumu görünce bana olan bakışları biraz yumuşadı. Gözlerinin siyahı acırmış gibi bana bakınca karşısında biraz daha ezildim. "Tek istediğim yaşıtların gibi senin de biraz topluma karışman." Davetteki kadınları işaret etti. "Onlara bakınca ne görüyorsun?"

Gözlerim neredeyse her birinin üzerinde oyalandı. Canlı renkleri üzerinde taşıyan bu kadınlar çok şık ve mutlu görünüyorlardı. Hepsi çok güzel ve neşeliydi. İçkilerini yudumlayıp şen kahkahalar atıyorlar, erkeklerle flört ediyor veya kıkırdayarak kendi aralarında dedikodu yapıyorlardı. "Güzel ve şıklar."

En az onlar kadar şık ve ilerleyen yaşına rağmen geçirdiği estetik ameliyatları sayesinde güzel görünen annem, "Evet, çok güzel ve zarifler," diyerek başını salladı. Daha sonra takma kirpiklerinin arasından gözleriyle beni işaret etti. "Peki, kendine bakınca ne görüyorsun hayatım?"

"Yirmi iki yaşında olmasına rağmen annesinin zoruyla buraya gelen bahtsız birini."

"Farah iki dakika ciddi olur musun?"

"Tabii." Onun da istediği gibi başımı eğip kendime baktım. "Üşüdüğümde kazak sıcak tutar." Herkesin abiyeyle ve şık gece elbiseleriyle olduğu bir ortamda üzerimdeki salaş, pamuklu kazağı savundum. "Balıkçı yaka olması boğazımı sıcak tutup üşütmeme engel oluyor." Kargo pantolonuma baktım. "Bence modası hâlâ geçmedi." Beyaz spor ayakkabılarıma gülümsedim. "Bunlarla tehlike anında hızlı koşabiliyorum."

Sıra yüzüme geldiği için işaret parmağımla yanağıma dokundum. "Makyaj ürünlerini çok rahatsız edici buluyorum. Sürmesi de çıkarması da vakit kaybı." Gözlerimde herhangi bir sorun olmamasına rağmen neredeyse hiç çıkarmadığım siyah çerçeveli gözlüklerimi gösterdim. "Bence bana çok yakışıyor." Son olarak kabaca topladığım siyah saçlarımı işaret ettim. "Üşengeçlik seviyem tartışmaya açık değil. Onları tarayıp sen toplamayacaksan kendi hallerine bırakalım."

Annem kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Çirkin ördek olmakta ısrarcı olsan da bir gün bir kuğuya dönüştüğünü göreceğim."

"Bu olduğunda lütfen beni vur."

Kafama sertçe vurunca inleyerek geriye çekildim. "Şimdi değil," diye homurdandım. "Unuttun mu hâlâ çirkin bir ördeğim."

Yaklaşıp vurduğu yere dudaklarını bastırdı. Daha sonra geri çekilip bana en güzel gülümsemesini sundu. "Sen benim çirkin ördeğimsin." Yanağımdan küçük bir makas alarak kalabalığı işaret etti. "Bir gün prensini bulduğunda da güzel bir kuğuya dönüşeceksin."

"Lezbiyen olduğumu söylemek için çok mu geç kaldım?"

Kahkaha attı. "Bunu babanın yanında da söylemeyi dene," deyince kıkırdadım. Annemi çok seviyorum çünkü mizahi yönü geniş, tatlı bir kadındı. Demet Tozlu hayatımdaki ışık gibiydi. Ne zaman karanlığa düştüğümü hissetsem orada belirir ve ışığıyla etrafımdaki tüm karanlığı dağıtırdı.

Benim aksime annem kendine bakan bir kadındı. Aramızdaki tüm farklılıklara rağmen beni sevdiğini biliyorum. Fiziksel olarak aslında ona benziyordum çünkü tıpkı onun gibi siyah saçlara ve kömür gibi gözlere sahiptim. Şimdilerde annemin saçları sarıydı ancak orijinal rengi siyahtı. Yüzünü estetik ameliyatlarıyla ve botokslarla gerginleştirdiği için sinirlendiğinde bile yüz ifadesinde doğru düzgün anlayamıyorduk. Elmacık kemiklerini öne çıkartıp çenesini törpületmeye ne gerek vardı, anlamıyorum.

Spor ve egzersizlerini düzenli yaptığı için siyah elbise ince vücuduna çok yakışmıştı. O topuklu ayakkabılarla nasıl bu kadar iyi yürüdüğünü bir türlü anlamıyorum. "Şu ikisinden biri bir gün birbirini öldürecek." Gözlerini dikip bir yere bakınca başımı çevirdim. Hangi ikiliye baktığını görünce kıkırdadım. "Bence yarışmayı bıraksalar çok iyi dost olurlar." Karun Kalender ve Duha Tusun'un birbirlerine attığı ters bakışlar buradan bile görülüyordu. Aralarındaki sıra dışı rekabeti bilmeyen yoktu.

"Cemiyetin gözde bekarları hâlâ nasıl kapılmadı, anlamıyorum," dediğimde gözlerim aynı masada birbirleriyle didişen Karun ve Duha'nın üzerinden oyalanıyordu. Buradaki çoğu kadın onlara kaçamak bakışlar atıp

dikkatlerini çekmeye çalışıyordu ancak bu ikisinin umurunda bile değildi. Kadınlarla ilgilenmek yerine birbirleriyle didişmekten daha çok keyif alıyorlardı.

"Şu kadını son zamanlarda çok sık görmeye başladım." Annem kolumu tutarak dikkatimi başka bir yöne çekti. Bir köşede durup Karun ve Duha'dan gözlerini ayırmayan o sarışını sanırım tanıyordum. Annemin beni zorladığı başka bir davette onu görmüştüm. Emin değilim ama adı Rengin olmalıydı.

Annemin gözlem yeteneği çok iyi olduğu için düşünceli bir mırıltıyla, "Son zamanlarda Karun ve Duha'nın olduğu her davette yer edinmeye başladı," dedi. "Şaşırtıcı olansa birini değil, ikisini birden istiyormuş gibi görünmesi."

"Hiç şansı yok." Bu tür davetlere pek katılan biri değildim ancak cemiyetin gözde zenginleri hakkında çıkan haberleri yakından takip ediyordum. Haber kaynaklarımdan biri de annemdi. Bu yüzden tüm bu insanlar hakkında biraz fikir sahibiydim.

"Karun fazla soğuk olduğu için ters bakışlarıyla kadınları kendinden uzak tutuyor. Duha ise çapkın ve haylaz biri olabilir ancak tek gecelik ilişkiler dışında kolay kolay bir kadını hayatına almıyor." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bence bu ikisinin kalbini çalan bir kadın hiç çıkmayacak."

"Aşk ansızın ve çat kapı gelir, Farah." İçkisinden birkaç yudum alarak hülyalı gözlerle iç çekti. "Doğru insan damdan düşer gibi hayatımıza düştüğünde bize feleğimizi şaşırtır."

Gülerek dedikodu konumuz olan ikiliyi işaret ettim. "Bu ikisinin hayatına damdan düşer gibi birileri düşse onları kuş gibi avlarlar." İkisi de fazla tehlikeli adamlardı.

Annem yanından geçen garsona boş kadehini uzatıp yeni bir şarap kadehi aldı. Benim nefret ettiğim içkiyi o seviyordu. "Kuşları fazla hafife alma hayatım," diyerek yönünü bana çevirdi. Gözleri yine fazla bilgece bakıyordu. Bana akıllıca tavsiyeler vermekten büyük bir haz alıyordu. "Kuşlar masum görünebilir ancak iyi yırtıcılardır. Yüksekte olmanın

avantajına sahip oldukları için aşağıda olan her şeyi görürler. Bu yüzden nerede nasıl saldıracaklarını iyi bilirler."

"Bir kuş kadar bile değilim, değil mi?"

"Sen ördeksin, Farah."

"Anne çirkin olmak dışında ördeklerin hiçbir meziyeti yok ki."

Başını geriye atıp şen bir kahkaha kopardı. "Kafalarını suya sokup iyi saklanıyorlar." Beni işaret etti. "Tıpkı senin gibi."

"Pekâlâ." Ona sırtımı döndüm. "Bu ördek gidip kendine saklanacak bir göl bulacak." Gitmek için bir adım attığımda ensemden yakalayarak beni yanına çekti. Bu sefer kaşları çatık, gözleri uyarı niteliğindeydi. "Yine buradakilere Tozlu ailesinin hizmetçilerinden biri olduğunu söylersen çok fena olur."

Ensemi ondan kurtararak kendime çeki düzen verdim. "Saygın ailemize gölge düşmesin diye gösterdiğim çabayı takdir etmelisin." Etrafımızı kontrol edip kimse duymasın diye ona yaklaştım. "Kızın olduğum ortaya çıkarsa bu seni utandırabilir."

Bir anda kanı çekilmiş gibi donuklaştı. "Bu nasıl bir söz, Farah?" derken incinmiş gibi bana bakıyordu. "Senden utansam neden seni zorla insan içine çıkarmaya çalışayım? Neden burada yanında durup seninle sohbet edeyim?" Baştan ayağa beni süzdü. "Hem de üzerinde bu paçavralar varken." Dudakları büküldü. "Sen benim için bir utanç değil gurur kaynağısın." Elini uzatıp yanağımı okşadığında bana aşıladığı sevginin boyutunu tahmin bile edemezdi. "Annen olmak sahip olduğum tek iyi şey."

Onu üzdüğümü görünce içim pişmanlıkla doldu. "Öyle demek istememiştim." Onu biraz neşelendirmek için kalabalığı işaret ettim. "Eğer seni mutlu edecekse gidip kendime bir arkadaş edinebilirim?"

Bundan nefret ettiğimi bildiği için hayır demesini bekliyordum. Blöf yapmıştım ancak gözlerinde oluşan hevesli parıltılara küfretmek istedim. "Lütfen bunu yap," deyince içim korkuyla doldu. Gözlerim tekrar kalabalığı

bulunca sertçe yutkundum. Beni hor görüp küçümseyecek o insan topluluğu fazla ürkütücüydü.

Annem omuzumdan itince mecburen yürümeye başladım. Aralarından geçip annemin görüş açısından çıkmayı düşünmeye başladım. Hemen sonra bir köşeye saklanır ve eve gitme zamanı gelene kadar oradan çıkmazdım. Başımı çevirince annemin beni izlediğini gördüm. Biriyle birkaç dakika konuştuğumu görmeyi çok istiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama daha şimdiden gözlerim dolmuştu. Anksiyetem bir karabasan gibi ortaya çıkıp pençelerini enseme batırmaya başlamıştı. Gözlerin odağında olmaktan nefret ediyorum.

Biraz yürüdüm ancak bunu yapamayacağımı anlayınca adımlarım durdu. Uzun masaların etrafında gruplar halinde ayakta duran insanların sahip olduğu özgüven bende yoktu. Tek yapmam gereken onlardan birinin yanına gidip selam vermekti ancak bunu yapmaya bile cesaretim yoktu. Başımı çevirip neredeyse buradaki her masaya baktım. Hangisi beni daha az aşağılar veya hor görür diye düşünüyordum. Annem tarafından izlendiğim için bu gece onu memnun edecek bir şey yapmak istiyordum.

Ancak yapamadım. Bir kez daha annemi hayal kırıklığına uğratarak herkesin arasından sıyrıldım. Anneme yakalanmadan köşkten dışarı çıktığımda nihayet rahat bir nefes almıştım. Dışarısı karanlık olsa da bahçe gece lambalarıyla aydınlanıyordu. Burada da insanlar vardı ancak içerideki kadar çok değildi. "Tam bir fiyaskosun, Farah Tozlu." Kendime kızarak bahçenin arka taraflarına doğru yürümeye başladım. Annemin suratındaki hayal kırıklığını görür gibiyim.

"Alt tarafı utanıp sıkılmadan birileriyle sohbet edecektin." Bunu yapmaktan bile acizdim. İnsanların olmadığı bir yerlere saklanıp kendime daha çok kızmak istiyorum. Arka bahçeye geldiğimde yine elimde sarkacım vardı.

Sarkacın kan kırmızısı yakutuna dokunmak bile korkularımı yatıştırıyordu. Sivri uçlu büyük taşını avucumda sıkarak yürümeye devam ettim. Geceleri beni uyutan tek şey bu sarkaçtı. Uykum gelene kadar onu zincirinden tutup gözlerimin önünde sağa sola sallıyordum. Ta ki kolum yorulup göz kapaklarım ağırlaşana kadar. Çocukluktan beri aşamadığım ciddi bir uyku problemim vardı ve beni uyutan tek şey bu sarkaçtı.

Sarkaca bakarak yürüdüğüm için biri omuzuma çarparak hızla yanımdan geçti. İnleyerek omuzuma dokunup arkamı döndüm. Bana çarpan kişi durup özür dileme nezaketinde bile bulunmadan hızlı adımlarla gidiyordu. Giden bir adamı durdurup benden özür dilemesini isteyecek değilim. Onu durdursam bile muhtemelen karşısında tek kelime edemezdim. Önüme dönüp gördüğüm hamağa doğru yürüdüm. "Parfümü ne acaba?" Yanımdan geçtiği o kısacık anda burnuma gelen kokuyu sevmiştim.

Hamağa yaklaşmıştım ki yerde siyah bir kadife kutu gördüm. Onu alıp etrafıma baktım ancak burada benden başka kimse yoktu. "Kim düşürdü ki?" Az önce bana çarparak giden adam düşürmüş olabilir mi? Hamağa oturup kadife kutuyu açınca içinde gördüğüm yüzükle gözlerim büyüdü. "Vay canına." İçinde büyüleyici bir yüzük vardı.

Bu bir alyanstı ancak daha önce hiç görmediğim bir alyans çünkü altın sarısı alyansın üzerinde bir çiçek vardı. Alyansların üzerinde genelde ne taş olurdu ne de başka bir şey. Ancak bu alyansın üzerinde şeffaf yaprakları olan çok güzel bir çiçek vardı. Lotus çiçeğini andıran ancak lotustan daha güzel olan bir çiçek. O kadar büyüleyiciydi ki dayanamayıp onu kutusundan çıkardım.

Yaptığımın yanlış olduğunu bile bile duygularıma yenilip yüzüğü parmağıma geçirdim. Parmağımda nasıl durduğuna baktıktan sonra onu kutusuna geri koyup ev sahiplerine teslim edeceğim. Yüzüğü kaybeden kişi ev sahibine gidip onlara kaybettiği yüzükten bahsedecektir. Onlar kayıp eşyayı bulunca onunla iletişime geçip emanetini ona teslim ederlerdi. Bu işler genelde böyle yürüyordu.

Ben pek aksesuar takmazdım hatta hiç takmazdım ancak bu yüzüğün parmağımdaki duruşunu sevmiştim. İlk kez bir yüzüğün etkisi altına girmiştim çünkü sıra dışı bir alyanstı. Gülümseyerek parmağıma baktığımın farkında bile değildim. Adım sesleri duyunca irkilerek hemen ayağa kalktım. Biri bu tarafa geliyordu.

Yüzük taktığım elimde kadife kutu varken elimi arkama sakladım. Bahçenin bu tarafına gelen kişiyi görünce kalbim korkuyla hızlandı. Kulaklarımda bir uğultu oluştuğunda gördüğüm kişinin gerçekten o olup olmadığını sorguladım. "Gurur Kalender," diye mırıldanırken bile sesim korkudan çatlamıştı.

Şu zamana kadar çıkan haberlerden fotoğraflarını gördüğüm, babamın ettiği küfürlerden adını sıkça duyduğum Gurur Kalender buraya geliyordu. Daha önce zoraki bir şekilde katıldığım o birkaç davette onunla hiç karşılaşmamıştım. Açıkçası karşılaşmak istediğim biri de değildi. Onun hakkındaki söylentiler korkunç ve dehşet vericiydi.

O kendi abisini devirerek tahta çıkan deli bir kraldı.

Bunu yaparken çok fazla ah almış, sayısız kan dökmüştü. Yaklaştıkça onu daha iyi görüyordum. Bahçedeki cafcaflı ışıklar her detayını iyi görmemi sağlıyordu. Karun'un amcasıydı ancak yaş olarak Karun ile aynı yaşlardaydı. Amca yeğen ikisi de yirmi sekiz yaşlarındaydı. Duyduğuma göre aralarında sadece beş ay varmış. Biri buz kütlesi diğeri ise tam bir deli fişekti. Herkes onları bu şekilde tanımlıyordu. Işıkların yansıdığı sarı saçlarına bakıyor, onu bu yakınlıkta görmenin korku ve heyecanını yaşıyordum.

Gerçekten oydu.

Hayatımın altını üstüne getireceğini bilmeden en ince ayrıntısına kadar onu izliyordum. Yeşilleri delice etrafına bakıyor, sabırsızca aradığı şeyi bulmaya çalışıyordu. Bulamadıkça sert yüz hatları kasılıyor, endişesi tek çizgide bulaşan etli dudaklarına yansıyordu. Bir nedenden ötürü fazla sinirliydi. Yakışıklı çehresi öfkeyle kasılıyor, dişlerini sıkarak sakinleşmeye çalışıyordu. Vücudunu saran ve ona çok yakışan beyaz gömlekte oyalandı bakışlarım. Öfkesini dizginleyemedikçe geniş omuzları geriliyordu.

Gümüş bir tokası olan kemeri ince belini sardığı için kemerinde takılı olan silahı gördüm. O silahı görmek bile damarlarımdaki kanı donduruyordu. Ütülü siyah kumaş pantolonuna, sivri uçlu pahalı ayakkabılarına kadar her şeyine baktım. Gömleğinin kollarını birkaç kat topladığı için bileğine taktığı saatine kadar gözlerim onda oyalandı. Her şeyiyle fazla kusursuz ve

kusurlu görünüyordu. Kusursuzluğu görünüşündeydi, kusuru ise aklında. O namı diyar Deli Gurur'du ve bu lakabı kusurlu aklı yüzünden almıştı.

Yoğun bir klinik geçmişi vardı.

Belki insan içine çıkması bile sakıncalıydı. Derin bir nefes alarak elimi biraz daha arkama sakladım. Aradığı şey bu yüzüktü, değil mi? Az önce bana çarparak yanımdan geçen ve en son bu hamakta bulunan oydu. Yürüyüp tam karşımda durduğunda ilk kez onunla göz göze geldik. İçimi delen delici bakışları gözlerimden sızıp ruhumu kıskıvrak yakalarken yerimden rahatsızca kıpırdandım. Ben onun hakkında her şeyi bilirken o, belki kim olduğumu bile bilmiyordu.

Bakışlarının keskinliğinden ecel terleri dökmeye başladığım için hızlanan nefeslerimin arasında, "Sorun nedir?" diye sordum fısıltıyla.

Kaybettiği yüzüğü kastederek, "Mevzu derin," dedi kısaca.

Boş bulunup, "Konu gözlerin," diyerek bir şarkının sözlerine atıfta bulundum. Arada çenemi tutamadığım anlar oluyordu.

Şarkı sözlerine atıfta bulunduğumu anlamayarak kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Nesi varmış gözlerimin?"

"Fazla sinirli bakıyor."

Burnundan nefesini vererek başını usulca salladı. "Bir şey kaybettim." Etrafına baktı. "Bir yüzük." Tekrar bana baktı. "Gördün mü?"

Evet demek için dudaklarımı araladım ancak yüzüğün şu anda parmağımda olduğunu hatırlayınca sertçe yutkundum. Sevgilisine takmak istediği yüzük parmağımdaydı. Bu onu kızdırır mıydı? Duyduğuma göre sinirlenince öfkesine yenik düşüp korkunç şeyler yapıyormuş. Kriz anında onun bile hatırlamadığı delice şeyler yaptığını söyleyen kişiler çoğunluktaydı. Yıllardır Leyla adında bir kadınla birlikteydi. Belli ki artık ilişkilerine bir resmiyet kazandırmak istiyordu. Bu yüzükte onun içindi. Ona evlenme teklifi edecekti.

Karşımda başka biri olsaydı merak edip denediğimi söyler, sonra yüzüğü kutusuna koyup ona verirdim. Ancak karşımda normal biri yoktu. Babamla birbirlerini bitirmeyi ant içmiş bir akıl hastası vardı. Babamın ezeli düşmanlarından birinin yüzüğü parmağımdaydı. Ona belli etmeden yüzüğü çıkartıp kutusuna koymayı düşündüm ancak bunu da yapamazdım. Yüzük ve kutuyu saklayan elim sırtımın arkasında dururken, yanımda duran elimde yakutlu sarkacım vardı.

Üstelik Gurur gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Onun bakışları altında yüzüğü çıkarmak için diğer elimi de sırtımın arkasına koyarsam hemen anlardı. "Şey... Yüzüğü buldum." Ona ait bir yüzüğü ondan saklayacak değilim.

Yüzüğün bulunmasıyla rahat bir nefes alarak, "Nerededur?" diye sordu.

Kısa bir anlığına yüzümde küçük bir tebessüm oluştu ancak onu kızdırmamak için tebessümüm hızla kayboldu. Az önce Karadeniz ağzıyla mı konuşmuştu? Ordu'lu olduğunu biliyorum. Ona bakmak için kendimi zorladım. Karşısındaki kıvranışlarımı görüyordu. "Yüzüğün nerede olduğunu söylerim ama bana kızmayacaksınız?"

Omuzlarını dikleştirdiğinde hemen arkaya doğru birkaç adım attım. Beni korkuttuğunu görünce birkaç kez burnundan derin derin nefesler aldı. "Kizip kizmayacağuma ben karar vereceğum. De bakayim yüzük nerededur?" Dudaklarım bir kez daha kıvrılmak için beni zorladı ancak bunu yapmadım. Konuşma şekli çok sempatikti.

Dudaklarımdaki bükülmeyi görünce daha ciddi görünmek için yalandan öksürerek boğazını temizledi. Daha sonra keskin bakışlarını bana dikti ve "Yüzüğüm nerede?" diye sordu metalik bir sesle. Karadeniz ağzıyla konuşmasını daha çok sevmiştim çünkü o zaman sesi bu kadar ciddi çıkmıyordu.

Kısık bir sesle, "Bende," dedim.

Bana elini uzattı. "Ver o zaman."

"Arkanızı dönün veririm." O görmeden yüzüğü çıkarmanın tek yolu buydu.

Tek kaşı usulca havalandı. "Neden?"

Yanaklarım ısındı. "Çünkü yüzük olmaması gereken bir yerde." Bu kelimeler dudaklarımdan çıktığı an cümlenin saçmalığıyla kısık bir sesle inledim. Daha biriyle nasıl konuşacağımı bile bilmiyordum. Yüzük olmaması gereken bir yerde mi? Bu çok ucu açık bir cümleydi!

Daha masum düşündüğü için gözleri doğrudan göğüslerimin olduğu yönü buldu. Salaş kazağın içinde belli belirsiz görünen göğüslerime birkaç saniye bakınca şalgam gibi kıpkırmızı oldum. Utanç içinde, "Orada değil," demeyi başardım. Kurduğum rezil cümle yüzünden yüzüğü göğüslerimin arasına sakladığımı düşünmüştü.

Yüzünde garip bir ifade oluştu. "Tam olarak nerede?" dediğinde sesi iğneleyiciydi.

"Elimde."

Gözleri doğrudan yanımda duran elime kaydı. Sarkacın yakut taşı avucumdaydı ancak parmaklarımın arasında sarkan gümüş zinciri görünüyordu. Zincirin ucunda da iki yakut vardı. Ancak onlar daha küçük ve yuvarlaktı. Avucumun içindeki gibi kristal şeklinde değildi. Merak edip sormasını beklemiyordun ancak yeşilleri elimde oyalanırken, "O nedir?" diye sordu.

Karşısında bulunmaktan ecel terleri döktüğüm için elimi kaldırıp ona doğru uzattım. Titreyen parmaklarımı açıp avucumdakini gösterdim. "Sarkaç."

Beni şaşırtarak avucumdaki sarkacı aldı. Zincirinden tutup havaya kaldırdığında sarkaç onun yüzünün önünde sallanıyordu. Gözleri sarkacın sağa sola sallanan taşını takip ederken ilgisiz bir sesle, "Bu şey ne işe yarar?" diye sordu.

Kalbimin çarpıntısına direnip hızlanan nefesimi düzene koymaya çalıştım. "Çoğunlukla enerjiyi dengelemekte kullanılır."

"Başka?"

"Farklı şeyler için kullananlar da var."

Elinde tuttuğu sarkaç hâlâ sağa sola sallanırken gözlerini gözlerime dikti. "O farklı şeyler nedir?" Kalbim kasıldı. Doğrudan bana bakması bile nabzımı hızlandırıyordu.

Pandül eğitimi olan insanlar sarkacı birçok şeyde kullanıyordu. Bunun bazı metotları vardı. "Hipnozda falan kullananlar var." Bir süre duraksadım. "Psikologlarda kullanır."

Göz kontağını kesmeden kalbimi sıkıştırdı. "Demek psikologlarda kullanır." Yoğun bir klinik geçmişi olduğu için dudakları alayla kıvrıldı. "Ne için?" Benimle oyun oynar gibiydi. "Delileri tedavi etmek için mi?"

Nabzım boğazımda attı.

Kendini kastetmişti.

Köşeye sıkışmış hissettiğim için yanaklarımın içini ısırdım. "Öyle demek istemedim."

Beni korkuttuğunu görüyordu. Şaşırtıcı olansa beni korkutmaktan zevk almıyor gibiydi. Karşısındaki kıvranışlarımdan duyduğu rahatsızlığı gizlemeden bakıyordu. "Senin normalin mi bu yoksa bir delinin karşısında olmak mı seni ürkütüyor?" Şaşkın bir ifadeyle ona baktığımda dudağının kenarı büküldü. "Neden şaşırdın?" Sesi şimdi daha yumuşaktı. "Herkesin bana söylediği bir şeyi ben kendime söyleyemez miyim?" Kendisine deli demekten çekinmiyordu.

Haddimi aşarak, "Peki, öyle misiniz?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdığında gözlerinde ne düşündüğünü anlayamayacağım belli belirsiz bir ifade geçti. "İlaçları kullanmadığım her an öyleyim." Sesi bir çelik kadar sertti. "Sor hadi." Tekrar gözlerini gözlerime dikti. "Bugün ilaçlarımı kullanıp kullanmadığımı merak ediyor olmalısın." Bakışlarında delici bir parıltı vardı. "Yanılıyor muyum?"

Boğazımda bir yumru oluştuğunda nefes almakta bile güçlük çekiyordum. "Benim normalim bu." Sorusunu es geçerek nefret edercesine kendimi işaret ettim. "Karşımda sizin yerine bir başkası olsaydı yine böyle ezilip bükülecektim." Nedendir bilmiyorum ama sanki beni bu denli korkutanın o olmadığını bilmek onu rahatlatacakmış gibi hissetmiştim.

Gözlerindeki belirsizlik yerini daha yumuşak bir ifadeye bıraktı. "Yüzüğü denedin değil mi?" Bunu söylerken sesini daha dostane çıkartıp beni ürkütmemeye çalışıyordu. "Muhtemelen şu anda parmağında." Arkama sakladığım kolumu işaret etti. "Bu yüzden elini gizliyorsun?"

Büyük bir suç işlemişim gibi utana sıkıla başımı salladım. Mahsun ve korku dolu gözlerle ona bakarken, "Bunun için zarar görür müyüm?" diye sordum.

Güldü ancak bu keyiften uzak bir gülüştü. "Meraklı bir kız çocuğunun taktığı bir yüzük için ona zarar verecek değilim." Sarkacımı bana uzattı. "Rahmetli annemin yüzüğü." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "İlk Leyla'nın parmağında görmek isterdim hepsi bu."

Onun için özel olan bir şeyi ondan almanın pişmanlığıyla doldum. "Eğer arkanızı dönerseniz onu çıkartıp hızlıca kutusuna koyabilirim. Böylece annenizden sonra bu yüzüğü parmağında gördüğünüz ilk kadın Leyla Hanım-" demiştim ki hamağın bağlı olduğu ağaçta bir kedi ciyaklayarak atlayınca irkilerek ağaca döndüm. Küçük bir kedinin çıkardığı sesten bile ödüm kopmuştu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki tam şuracıktı kalp krizi geçirebilirdim.

Arkamda onun, "Sadece küçük bir kedi sakin ol," diyen sesini duyunca bu seferde kalbim onun yüzünden korkuyla doldu çünkü sesi hemen arkamdan gelmişti. Hızla ona döndüğümde aramızdaki mesafenin azaldığını gördüm. Bir gizemi andıran gözleri bana değil yanımdaki elime bakıyordu. Başımı eğince midem kasıldı. Arkama sakladığım elim artık yanımda duruyordu.

Kendimi berbat hissettim. Annesinden sonra bu yüzüğü parmağında gördüğü ikinci kadın Leyla olmalıydı. Az önce bana iyi hissettiren yüzük şimdi uğursuz bir şeye dönüşmüştü. Parmağımı sıkan, yakan ve kötü hissettiren lanetli bir şeye dönüşmüştü. Elimi kaldırdığımda gözleri her hareketimi takip ediyordu. Yüzüğü çıkartırken beni izliyordu ve sarkacımı

hâlâ elinde tutuyordu. Onu almam için uzattığında beni korkutan kedi yüzünden alamamıştım.

Bir an önce yüzüğü ona vermek istediğim için çıkartırken fazla aceleciydim. Üstelik titreyen elimde bana hiç yardımcı olmuyordu. Canımı yakarcasına yüzüğü zorlayınca, "Yavaş!" dedi sert bir sesle.

Bembeyaz olmuş bir suratla ona bakıp, "Özür dilerim," diye bir şeyler geveledi̇ğimde kaşlarının kavisi belli belirsiz çatıldı. Yüzüğe zarar veririm diye bana kızdığını düşünürken, "Alt tarafı bir yüzük," diyerek beni afallattı. "Çekiştirip durdukça o parmak ne oluyor, hiç düşünmüyorsun."

Kalbim hızlandı.

Bu sefer daha yavaş bir hareketle yüzüğü çıkartıp kutusuna koydum. Aynı anda elimiz havalanmıştı. Ben ona yüzüğü uzatırken o da bana sarkacımı uzatmıştı. Sanki karşı saflardaydık ve bir takas için orta alanda buluşmuştuk. Trajik olansa ikisi de olmamızdı. Babamla birbirine ölümcül derecede düşmanlardı. Takas olayına gelirsek... O da sanırım şu anda yaptığımız şeydi. Ben onun elinden sarkacımı aldım, o da bende ki yüzüğünü. Hepsi bu kadar.

Tek kelime etmedim.

O da etmedi.

Bana sırtını dönüp gitti.

Bense bir süre onun arkasından baktım.

Hepsi bu kadar.

Gurur Kalender ile olan ilk karşılaşmamız tam olarak böyleydi. Ben onun kim olduğunu biliyordum, bildiğimi biliyordu. Ancak o merak edip bana kim olduğumu sormamıştı. Adımı bile sormamıştı. Bir deli rüzgâr kısa bir anlığına bir köşkün arka bahçesine uğramış, benimle ayaküstü sohbet ederek gitmişti. Çok garipti. Bende bıraktığı etki de en az onun kadar çok

garipti. Ne anlattıkları gibiydi ne de daha azıydı. Her şey fazla garip, fazla sıradan ve bir o kadar da sıra dışıydı.

Bu onu ilk görüşüm olmuştu ama son olmayacaktı. Bundan sonraki günlerde de karşılaşacaktık. Bazılarında farkımda bile olmayacaktı, bazılarında da doğrudan benimle konuşacaktı. Onun nişanında da bulunacaktım, nişanlısının cenazesinde de. Farklı yerlerde ve farklı zamanlarda karşılaşacaktık. Her defasında etrafımızdaki mekân, insanlar ve üzerimizdeki kıyafetler değişecekti. Ancak değişmeyen tek şey tıpkı bu gecede olduğu gibi kim olduğumu merak edip bana adımı sormaması olacaktı.

Doğrudan bana adımı sorduğunda ise hayatımdaki o üçüncü noktalardan biri olacaktı.

Yeni kurgumuzun tanıtımını nasıl buldunuz? Tanıtımda Gurur ve Farah'ın ilk karşılaşmalarına değindim.

Sarkaç, SVS'deki yan karakterler Gurur ve Farah'ı konu aldığı için aynı zamanda SVS'nin öncesindeki olayları da içeriyor. Bu yüzden kurgu açısından SVS'nin gerisinde ilerlemeli.

Zaten şu anda tek önceliğim Saka ve Sanrı. Sarkaç'ı 2024'dün sonlarına doğru paylaşmayı düşünüyordum ancak gelen yoğun ısrarlar sonucu tanıtım bölümünü yayınladım. Bu yüzden bölüm aralıkları konusunda size belirli bir tarih verememem.

SVS'deki Gurur ve Farah'ın kitabı olabilir fakat iki kurgu birbirinden bağımsız ilerleyecek. Bu yüzden Sarkaç'a başlamak için SVS'yi okumanıza gerek yok.

Kitapta eçen karakterleri daha iyi tanımak isteyenler SVS'yi dilerse okuyabilirler.

Şimdilik Sarkaç'ın bölümleri arada sırada gelecek.

Şimdilik benden bu kadar. Hepiniz Allah'a emanet olun. □

(1) Konu Gözlerin

"Delilerin mazisi derin olur demişti annem. Sevince ölümüne taparlar, nefret edince de küllerine kadar yakarlar demişti. Onun elini tutana kadar ateşi bu kadar yakınımda hiç hissetmemiştim."

12/04/2021

Farah Tozlu

Babamda en nefret ettiğim şey yaptığı kirli işi dışarıda bırakmak yerine tüm hayatımıza yaymasıydı. Mafya demeyi kendilerine yakıştırmadıkları için babam dahil hepsi bölge lideri ismiyle anılmayı tercih ediyordu. İnsanların onlara bölge lideri demesinin bir nedeni de İstanbul'un farklı noktalarında imparatorluklarını kurmalarıydı. Her liderin İstanbul'da kendi bölgesi vardı. Kendilerine ait bölgelerin ticari hakları onlara aitti. Bahsettiğim ticaretse kanun dışı ve uygunsuz sayılacak her şeydi.

Onlar gibi olanlardan kimse onların bölgesinde bir mekân açamaz, gizlice mal sokamaz veya mekânlarına destursuz giremezdi. Bu adamlar yeraltının krallarıydı. Yanlarında bir ordu dolusu korumayla gezen, perde arkasında her türlü suçu işleyen tehlikeli insanlardı. Ne yazık ki babamda onlardan biriydi. Her ne kadar yanlış işlerin ve tehlikenin adamı olsa da babamdan nefret edemiyordum çünkü en az annem kadar üzerime titriyordu. Onu bu kadar severken ondan nefret etmek çok zordu.

Babamda en sevdiğim şeylerden biri de neredeyse yıllardır sürdürdüğü bir alışkanlıktı. Ne zaman yemek için aynı masanın etrafında toplansak kendinden önce benim tabağımı doldururdu. Masanın en başında oturur, beni hep yanında oturtur ve ilk benim tabağımı doldururdu. Hangi yemekleri sevdiğimi çok iyi bildiği için genelde yiyeceğim şeyleri seçerdi. "Al bakalım, Fara," diyerek tabağı önüme koyunca gülümsedim. Adımı bir tek babam kısaltırdı.

Seçil'in babası Kerim amcam, "Onu çok şımartmıyor musun abi?" dedi tıkınırken. "Kocaman kız oldu, artık tabağını kendi doldurabilir." Babamın akrabalarından hoşlanmıyorum ama en çok da Seçil ve onun ailesinden hoşlanmıyorum. Onlar için erkek çocuk daha değerli olduğu için kız çocuğuna bu kadar yüz verilmemeliymiş.

Babam benim için doldurduğu su bardağını önüme koyarken ihtiyatlı gözlerle kardeşine baktı. "Sende kendi kızını şımart, Kerim," diyerek ona Seçil'i işaret etti. "Hem bakarsın senden biraz ilgi görünce canımı sıkmayı bırakır." Bu sözlerden sonra kimseden çıt çıkmadı. Babamın gerginliğe yol açan bakışları Seçil'in üzerinden oyalandıkça Seçil bakışlarını kaçırıp duruyordu. Kim bilir yine ne yapmıştı.

Kerim amcam ve ailesi babamın gölgesinde yaşayan sülükler oldukları için babam kesenin ağzını kapatırsa beş kuruşsuz kalırlardı. Amcam babamı kızdırmayı göze alacak biri değildi. Gri gözlerini hemen Seçil'e dikti. "Yine ne yaptın?" Bunu sorarken bakışları fazla deliceydi.

Seçil suspus olmuş bir halde yerine sindi. "Hiçbir şey yapmadım baba," dediğinde sesi savunmacı ve kısıktı. "Amcamın neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Demek bilmiyorsun?" Babam yemeyi bırakıp kahverengi gözlerini ona dikince Seçil yutkundu, bense yerimden rahatsızca kıpırdandım. Babam bu ses tonuyla konuşup ciddiyetle bakınca ister istemez tedirgin oluyordum. Bakışlarıyla Seçil'i ürkütmeye devam ediyordu. "Farah'ın sarkacına dokunulmayacağını o beynin almıyor mu?" Kaskatı kesildim. Sarkacımı Seçil mi almıştı?

Sarkacım iki gündür ortalarda olmadığı için iki gecedir bir gram uyuyamamıştım. Biri onu benden çalmıştı. O olmadan uyuyamadığımı bu evde bilmeyen yoktu. Gözlerim uykusuzluktan kızarmış, göz altlarım hep şişti. Ciddi bir uyku problemim vardı. Babam bunun için beni birçok doktora götürmüş, benim için ülkenin her yerinde farklı bitkiler getirmişti. Uykumu getireceğini düşündüğü çaylar yaptırmıştı ancak hiçbiri işe yaramamıştı. Ne gece ne de gündüz uyuyamıyordum. O sarkaç beni uyutabilen tek şeydi.

Daha önce de bir kez onu kaybetmiştim ve babam bana farklı sarkaçlar almıştı. Kendi yakut sarkacım dışındakiler beni uyutmayı başaramamıştı. İlk gün uykusuzluk beni serseme çevirmişti. İkinci günün uykusuzluğu şimdi olduğu gibi beni yorgun ve halsiz biri yapmıştı. Ancak üçüncü güne girdiğimde sinir ve halüsinasyonlarla dolu bir gün geçirmiştim. Uykusuzluktan çıldırmak üzereydim. O halimi gören babam endişeden delirmişti.

Emrindeki tüm adamları oyun oynadığım o parka göndermiş ve sarkacımı bulmadan geri dönmemelerini söylemişti. Şans eseri kimse onu almadan babamın adamlarından biri bulmuştu. Sarkaç bulunduğunda evdeki herkes rahat bir nefes almıştı çünkü sarkaç bulunmadıkça uykusuzluktan ağlayıp duruyordum. Ben ağladıkça babamda bunun acısını evdekilerden çıkartıyordu. Bir tek konu ben olunca babam evde terör estirirdi.

İki günlük uykusuzluktan sonra tüm gün fazla halsiz olmam ve kızaran gözlerim babamın her şeyi anlamasına neden olmuştu. Sarkacın bende olmadığını anladığı için Seçil'e bakıp duruyordu. Seçil'in onu aldığını düşünüyorsa bunun için haklı bir sebebi olmalıydı. Seçil yaptığı şeyi haklı çıkarmak için kaşlarını büktü. "Onun iyiliği için bunu yaptım amca," dediğinde yüzünde dramatik bir ifade vardı. "Farah artık küçük bir çocuk değil. Nereye kadar bir sarkaca bağlı yaşayacak?"

Babamın çene kasları seğirdi. "Kızımı uyutmanın bir yolunu bilmiyorsan bir daha ona ait eşyalara elini sürme." Başını çevirip uykusuzluktan şişen gözlerime bakınca dişlerini sıkarak Seçil'e döndü. "Yemekten hemen sonra sarkacı Farah'ın odasına geri bırak!"

Seçil irkilerek başını sallayınca rahat bir nefes aldım. Benim Seçil gibi pahalı mücevherim yoktu. Aksesuar takmaktan hoşlanmadığım için sırf pahalı diye bir şeyler alıp odama koymazdım. Varsa yoksa bir sarkacım vardı ancak evdekileri ne zaman kızdırsam beni cezalandırmak için sarkacımı çalıyorlardı.

Babamın ona kızması bile benim suçummuş gibi Seçil, "Keşke senin onu düşündüğün gibi Farah'ta biraz seni düşünse amca," diyerek yüzüne üzgün bir ifade kondurdu. "Farah gittiğimiz her davette oradakilere Tozlu ailesinin

hizmetçisi olduğunu söylüyor." Babamın omuzları gerildiğinde şimdi yerine sinen bendim. Kuzenim kendini kurtarmak için beni satmıştı.

Ailemin bana olan ilgisini kıskandığı için değil, ailemizi düşünüyormuş gibi davranarak babamı manipüle etmeye başlamıştı. "Ailemizin bir parçası olmaktan utanıyormuş gibi insanlardan kim olduğunu saklıyor." Tiyatro bölümünden mezun olmanın hakkını ustaca verip dudaklarını büktü. "Kim olduğu ortaya çıktığında insanlar Tozlu ailesi hakkında ne düşünür? Koskoca Ümit Tozlu'nun kızı hizmetçilik yapıyor demezler mi?"

Annesi hemen kızını destekleyerek, "Seçil hep ileri görüşlü biri olmuştur," diyerek lafa atladı. Şişman göbeğini masanın altına zor sığdıran Nesibe yenge annemin nefret ettiği bir elti olmanın hakkını iyi veriyordu.

Seçil'in açtığı yerden konuyu sürdürerek babamı bana karşı doldurmaya başladı. Bunu yaparken babama değil anneme bakıyordu. "Ay abla sende bu kıza hiç dur demiyorsun ki." Beni göstererek anneme yüklenmeye başladı. "Her söylediğine evet dediğin için insan içine çıkınca nasıl davranacağını bilmiyor."

En az babam kadar annemin de suratı değişmeye başlamıştı. Nesibe yenge bir tutam kızıl saçını kulağının altına sıkıştırdı. "Seçil her davette ona göz kulak olmak için ne çekiyor, bir bilsen. Bu böyle olmaz." Mavi gözleri sinsice kısıldığında yine eve nifak tohumları ekmeye başlamıştı. "Kaç yaşına geldi artık biraz örf adet öğrenmeli."

"Annem ve babam onu bu kadar şımarttıkça nasıl öğrenecek?" Hep olduğu gibi konu beni taşlamak olunca abim Caner'de hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. "Farah Hanım'a bir şey söylemeye gelmiyor ki. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp hemen anne ve babama koştuğu için böyle oldu." Son söyledikleri gözlerimi sızlattı. Eğer bana yaptıkları her şeyi koşa koşa anne ve babama anlatsaydım belki bugün böyle biri olmazdım. Caner'in bana attığı dayakların birini bile annem ve babam bilmiyordu.

Amcam Kerim benden hoşlanmıyordu çünkü onun hakkı olan tüm serveti babamın bana, yani bir kıza bırakmasından korkuyordu. Yengem Nesibe ise anneme sataşmak için açığımı arayıp duruyordu. Kızları Seçil'in benden nefret etmesinin nedeni de anne ve babamın beni sevdiği gibi kendi ailesi

tarafından sevilmediğini düşünmesiydi. Abim Caner'in bana zorbalık yapmasının nedenine gelirsek... Babamın başka bir kadındaki çocuğu olmasıydı.

Onun hak ettiği saygınlığı benim aldığımı düşünüp benden nefret ediyordu. Bir kumanın çocuğu olmayı kaldıramıyordu. Benden on yaş büyük olmasına rağmen Caner sorumsuz herifin tekiydi. Uyuşturucu ve alkolden tek bir gününü bile ayık geçirmiyordu. Evli olmasına rağmen her gününü farklı bir kadınla geçiren, kumar masalarında sabahlayan biriydi. Benden o kadar çok nefret ediyordu ki onun evde olduğu zamanlarda odamdan hiç çıkmıyordum.

Anne ve babamın olmadığı her yerde bana şiddet uygulamaktan çekinmiyordu. Caner abim benim en büyük kabusumdu. Ona bakınca bile ondan korkuyordum. Belli ki birileri yine onu benzetmişti. Kahverengi saçlarının her bir tutamı dağılmıştı, üstelik alnında da yara bandı vardı. Ela gözlerine kan toplandığı için korkunç bakıyordu. Sağ gözünün altı yoğun bir darbeyle kızardığı için muhtemelen yarına moraracaktı.

Patlayan dudağından çenesine süzülen kanı silse de izi kalmıştı. Kravatı boynunda sarkıyor, beyaz gömleğinde yer yer kan görünüyordu. Yemek masasına oturmadan önce üzerini değiştirmeye bile zahmet etmemişti. Caner'i ilk kez birileri tarafından benzetilmiş bir halde görmüyordum çünkü o hep eve böyle geliyordu. "Ne bakıyorsun dik dik?" deyince hemen başımı eğdim. Bana kızmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Abimin beni terslemesiyle yanımda oturan babamın vücudu gerildi. "Kuyruk acını kızdan çıkarma!" Babamda Caner'in asla beni kardeşi olarak görmeyeceğini iyi biliyordu.

Annem babamın ilk ve tek karısıydı. Evlendikten sonra ikisinin uzun süre çocuğu olmamıştı. Diyarbakır'daki aile büyüklerimiz çocuk konusunda ısrarlarını sürdürünce babam mecburen annemin üzerine kuma getirmek zorunda kalmıştı. Elmas anneden bir çocuğu olmuştu ve o da Caner'di. Ancak babam Elmas anneyi hiç sevmemişti. Caner'i alıp Elmas anneyi Diyarbakır'da bırakması acımasızlık gibi görünebilir ancak Elmas anne de babamı hiç sevmemişti.

Babamdan uzak Diyarbakır'daki konağımızda hanıma ağa olmakla daha çok ilgileniyordu. Annem buranın hanımıydı, Elmas anne de oranın. Açıkçası ikisinin yan yana gelmesini hiç istemiyordum çünkü annem ve Elmas anne ne zaman bir araya gelse kıyamet kopuyordu. Sadece bayramlarda ve özel günlerde bir araya geliyorlardı ancak bu olduğunda bile saklanacak yer arıyorduk.

Bir tek ben değil öyle anlarda Caner bile kaçacak yer arıyordu çünkü Elmas anne çok adaletli bir kadındı. Ne zaman Caner'in bana kötü davrandığını görse öz oğlunun canına okumaktan çekinmiyordu. Kendi iyiliğim için bunu annemin yanında asla itiraf etmeyeceğim ama Elmas anneyi seviyordum. Evli bir adamın kuması olmayı hiç istememişti ancak babamın teyze kızlarından biri olduğu için ailesi onu zorlamıştı.

Babamın İstanbullu bir kadınla evlenmesini sindiremeyen aile büyüklerimiz ikinci evliliğinin aileden biriyle olmasını uygun görmüşlerdi. Annemin kısır olduğuna çok eminlermiş ancak Caner on yaşlarına geldiğinde annem bana hamile kalarak herkese yanıldığını göstermiş. Bana bile birçok tedaviden sonra hamile kalabildiği için benden başka hiç çocukları olmadı. Babamsa bir erkekten sonra kız çocuğunun yeterli olduğunu düşünüyordu.

Ailemizde bir tek babamın sadece iki çocuğu vardı. Kerim amcamın bile Seçil'den başka üç çocuğu vardı. En büyük oğlu Doğan abi arada sırada eve uğrardı ama abimin aksine sorumluluk sahibi ve iyi biriydi. Seçil ikinci çocuktu ve üçüncü çocukları Baran abiyi geçen yıl bir araba kazasında kaybetmiştik. Seçil'den üç yaş küçük olan Aksa benim en sevdiklerimden biriydi. İki yıl önce evden kaçarak soyadını değiştirdiği için herkes tarafından dışlanmıştı.

İyi yönden bakarsak biriyle evlenerek soyadını değiştirmemişti. Amcam onu zorla evlendirmeye kalkışınca evden kaçıp mahkemeye başvurarak soyadını değiştirmişti. Bu Tozlu ailesine karşı yaptığı bir darbeydi. İki yıldır köşe bucak her yerde onu arıyorlardı ancak onu bulamıyorlardı. Aksa ona gizlice gönderdiğim paralarla farklı bir soyadı altında bizimkilerden saklanıyordu. Babam bile ona çok kızgın olduğu için Aksa'ya gizlice para gönderdiğimi bilmiyorlardı. Aksa'yı bulurlarsa amcamın gözünü bile kırpmadan onu öldüreceğini biliyorum.

"Bakıyorum da konu Farah olunca herkesin dili pek uzuyor." Babam çatal ve bıçağı usulca masaya bırakıp başını kaldırdı. "Farah'ın tek kusuru asosyalliği peki, ya sizlerinki?"

Babam ailenin liderine yaraşır bir şekilde arkasına yaslanıp masadakilere sırasıyla baktı. "Yeterince Farah'ın kusurlarından bahsettik, birazda sizden bahsedelim." Gözleri annemin yağ tulumu eltisini buldu. "Mesela sen, Nesibe?" diyerek kaşlarını yukarı kaldırdı. "Daha kaç ocağı kurutacaksın?" Yengemin gözlerinin içine bakarak, "Çenen yüzünden kendi kızını evden kaçırdın şimdi sıra benimkine mi geldi?" dediğinde sesi buz gibiydi.

Yengemin suratının rengi atınca babamın bakışları bir sonraki hedefini buldu. "Belki de biraz Caner'den bahsetmeliyiz?" Ellerini masada birleştirerek kahverengi gözlerini abimin hırçın gözlerine dikti. "Gerçi Caner hangi kusurunun hesabını verecek ki?" Bakışlarıyla abimi ezerken onu küçümseyerek güldü. "İçki, kumar, kadın ve daha birçok şey." Tiksinerek yüzünü buruşturdu. "Oğlumda ne bok arasan var." Abim ağzını açıp hiçbir şey diyemedi.

Babam sırasıyla masadakilere haddini bildirirken bu sefer amcama baktı. "İşler nasıl gidiyor, Kerim? Geçen ay çok karlı bir iş var diyerek benden yüklü miktarda para aldın ama bir daha o işin konusu açılmadı. Parayı almadan önce dilinden düşürmediğin şu işten bahsetmek ister misin" Amcam bakışlarını kaçırınca o işi de batırdığını anladık. Sürekli yeni iş fırsatlarıyla babama geliyor, sırf bir baltaya sap olsun diye babam ona istediği parayı veriyordu. Ancak amcam her işi eline yüzüne bulaştırıyordu.

Ve son olarak babamın sert bakışları Seçil'i buldu. "Farah'ın arkasını toplamak veya ona göz kulak olmak sana kalmadı." Masadaki eli yumruk olurken sert bakışlarıyla sinirini çok belli ediyordu. "Farah'a bir ders verilecekse annesiyle biz veririz. Kızım konusunda bir daha haddini sakın aşma." Masadaki elini sıkmaktan parmak boğumları beyazlaşmıştı. "Kendi kardeşine bile yapmadığın ablalığı benim kızıma yapıyormuş gibi davranma. Sarkacı Farah'a geri vermezsen sabah ilk uçakla Diyarbakır'a dönersin."

Seçil hızlıca başını sallayarak ona itaat etti. İçindeki hasetliği gizlemeye çalışarak kendi anne ve babasına baktı. Hiçbir zaman beni böyle

savunmadınız dercesine ailesine baktıktan sonra masadan kalktı. "Ben doydum size afiyet olsun." Seçil gittikten sonra abimde bir bahaneyle masadan kalkmıştı. Daha sonra Yonca yenge, amcam ve Nesibe yengemde bir şeyler uydurarak gitti. Babam her birini laflarıyla doyurduğu için yemek yiyecek halde değillerdi.

Masada sadece annem ve babamla kalmıştım. Tüm bunlara ben sebep olduğum için sıra bana gelmiş gibi babam gözlerini bana dikince ürktüm. "Baba," diyerek hemen koluna yapıştım. "Bir daha yapmam çok üzgünüm."

Her defasında benim yüzümden evdekilerle sorun yaşadığı için keyifsiz bir sesle, "Yemeğini ye, Farah," diyerek kolunu çekti. Ayağa kalkıp o da masadan ayrılınca nemli gözlerle arkasından bakıyordum. Onu üzmek istememiştim.

Babam gidince üzgün bakışlarımı anneme diktim. Sanki az önce hiçbir şey olmamış gibi keyifli bir şekilde yemeğini yiyordu. "Anne üzgün hissediyorum."

Çatalını brokoliye batırırken güldü. "Hissetmelisin de."

Suratım asıldı. "Babamı gücendirdim."

Rahatça omuzlarını silkti. "Bana bulaşmadığı sürece herkese ana avrat sövebilir."

İğneleyici bir ifadeyle, "Ya anama da söverse?" diye sordum.

Güldü. "Sövmekten daha fazlasını yaptığı için gözlüklü bir ördeğimiz var."

Yanaklarım ısınmaya başladı. "Yani anama sövsün öyle mi?"

"Sende onun anasına söv, Farah. Beni savunman gerekiyor."

"Babamın anasına mı söveyim?"

Gözlerini belertti. "Kendi anana mı sövdüreceksin? Bana sövdür diye mi seni doğurdum?"

"Ben kimseye sövmeyeceğim."

Şiddetle karşı çıktı. "Hayır, birileri anneciğine söverse sende onların annesine söveceksin."

Hayretler içinde kalarak ona bakıyordum. "Konuyu yine nasıl kendine bağladın, aklım almıyor."

"Hayatım ben Demet Tozlu'yum," diyerek göğsünü kabarttı. "Her konu bana bağlanmalı çünkü dünya benim etrafımda dönüyor."

"Şu özgüvenine hayranım."

Üzgünce dudaklarını büktü. "Sende olmadığı için ne yazık ki ben hayran olunacak bir şey göremiyorum."

"Kalbimi kırıyorsun."

"Nesibe'nin orospu kızına gereken cevabı vermediğin her an benim de kalbim kırılıyor."

"Anne!"

"Pekâlâ, Seçil sürtüğü."

"Böyle deyince de çok çirkin! Hiç yakışıyor mu senin gibi klas bir kadına?"

"Seçil kaşarı nasıl?"

"Anne!"

"Hayatım kaşarın daha altı yok ki ben ne yapayım," deyince sinirden gülerek önüme döndüm.

Demet Tozlu insanı deli ederdi.

***

Çoğu zaman baba tarafındaki akrabalarımdan hoşlanmazdım çünkü büyük bir bölümü fazla ukala ve sinir bozucuydu. Bazıları kendi evlerinden çok bizim evimizde zaman geçirirdi. Seçil'de onlardan biriydi. Dün sarkacımı verdikten sonra bu sabah babama gidip aramızdaki sorunu halletmek istediğini söylemişti. Babama şirinlik yapıp benimle kız kıza zaman geçirmek istediğini söylediğinde onunla gelmek istememiştim. Ancak babam onun tatlı sözlerine kanmış, annemse biraz dışarıda vakit geçirmemin beni sosyalleştireceğini düşünmüştü.

Yanımıza birçok koruma vererek dışarı çıkmamamıza izin verdiklerinde bir an gerçekten Seçil'in benimle vakit geçirmek istediğini düşünmüştüm. Ancak dün olanlardan sonra bana kızgın olduğu için günün yarısını bana eziyet etmekle geçirmişti. Sürekli alışveriş yapıp durdu ve her defasında korumaları dışarıda bıraktığı için paketlerini bana taşıttırdı. Tabii tüm bu süre zarfında çenesini iki dakika kapatıp beni rencide etmeyi bırakmadı.

Tam bitti bu işkence artık eve döneceğiz diye düşünmüşken bu seferde farklı bir alışveriş merkezine girmişti. Bu yer Kalender'lere aitti. İçeri girdiğimizden beri korkudan tir tir titriyordum. "Seçil abla bu yer hasımlarımıza ait," derken elimde onun paketleri ve çantası vardı. Çantasını kadar her şeyi bana taşıttırıyordu. "Abla başımız belaya girmeden gidelim buradan."

"Bu kadar korkak olma, Farah," diyerek önümde salına salına yürümeye başladı. "Sen bir Kürt kızısın ama tüm genlerini sosyetik annenden almış gibisin. Birazcık bile bizim tarafa çekseydin bu kadar korkak olmazdın. Uğrayıp bir şeyler aldık diye bizi dışarı atacak değiller ya. Ayrıca bana abla deyip durma senden sadece üç yaş büyüğüm."

Nefesimi bıkkınlıkla verdiğimde korkuyla etrafıma bakıyordum. Her an bir yerlerde Kalender'lerden biri çıkacak diye ödüm kopuyordu. Umarım babamın bundan haberi olmazdı. Yürüyen merdivenlerden çıkarken benden üç basamak yukarıda duruyordu. Bense ellerimdeki paketlerle üç adım arkasında onu takip ediyordum. Ne durumda olduğumu görmek için başını çevirip bana baktığında bir eli yine saçlarındaydı.

Seçil'in kendinde en sevdiği şey kızıl saçlarıydı, en nefret ettiği şeyse ela gözleriydi. Ona göre tüm kızıllar ya mavi gözlü olmalıydı ya da yeşil.

Gözleri istediği renkte olmadığı için onlardan nefret eder, çoğu zaman yeşil veya mavi lens takardı. Tıpkı şu anda da gözlerinde mavi lens olduğu gibi göz rengi sık sık değişiyordu. "Duyduğuma göre üst katta çok güzel bir kuyumcu varmış," dediğinde heyecanı gözlerine yansıyordu. "Kıyafet sorununu hallettik şimdi sıra mücevherlerde." Mücevherlere olan doyumsuzluğu sinir bozucuydu.

Yanaklarımın içini havayla doldurarak ona elimdeki paketleri gösterdim. "Tüm bunlar ne için?"

"Sen şaka mısın, Farah?" Gözlerini irileştirdiğinde bana dünyadaki en garip yaratıkmışım gibi bakıyordu. "Yarın bölge liderlerinden Gurur Kalender'in nişanı var. Tozlu ailesiyle kanlı bıçaklı olabilirler ama Kalender'ler bizi de nişana davet etti çünkü babanda bir bölge lideri. Oraya en güzel halimle gitmek istiyorum." Tüm bu yaygaranın sebebi şimdi anlaşıldı.

Gurur ile olan o ilk karşılaşmamızdan sonraki günlerde de onu birkaç kez görmüştüm. Annemin beni zoraki bir şekilde götürdüğü o birkaç davette Gurur ve Leyla'da vardı. Her defasında insanlardan uzak bir yere saklandığım için ikisiyle aynı masada hiç bulunmadım. Katıldığım son davette merdivenleri çıkarken Gurur'da iniyordu. Bir kez olsun bana bakmadan yanımdan geçerek aşağıya inmişti. Bir köşkün arka bahçesinde karşılaştığı o kız olduğumu hatırladığından bile emin değilim.

Bir üst kata çıktığımızda elimdeki paketlerle sızlanıp duruyordum. "Neden kimse sessiz sedasız bir şeyleri kutlamıyor veya nişanlanıp evlenmiyor ki? Cemiyetteki herkesin düğününe ve nişanına katılacak mıyız?" Babam keşke beni yurtdışına falan gönderse o zaman biterdi tüm bu işkence. Anne ve babamı bu kadar çok sevmeseydim belki bende Aksa gibi evden kaçıp onun yanına yerleşirdim. Kuzenim İsviçrelerde keyfine bakarken ben burada sürünüyordum.

"Şikâyet etmesi gereken son kişi bile değilsin, Farah." Bir hanım ağa gibi önde yürüyen Seçil, annemin onun annesine yaptığı şeyi o da bana yapıyordu. Beni sözleriyle eziyordu. "Sen yine eski püskü kıyafetler içinde bir yerlere saklanıp durursun. Senin yerine birilerinin Tozlu ailesinin itibarını koruması gerekiyor." Tozlu ailesi için bir utanç kaynağı olduğumu daha iyi hissettiremezdi.

Seçil kuyumcuya girdiğinde ayaklarımı yere vura vura mecburen onu takip ettim. "Eve gidip seneye kadar odamdan hiç çıkmamayı istiyorum." İzin verseler bunu yapardım. Kendimde bu potansiyeli görüyordum.

İçeri girdiğimizde gördüğüm kişilerle adımlarım yere çivilendi. Bugün içinde görmeyi asla beklemediğim ikiliye soluğum tutarak bakıyordum. Gurur ve onunla aynı yaşta olan yeğeni Karun Kalender buradaydı. Vitrinin üzerine dizili olan mücevherlere bakarken ikisi de bize dönünce nabzım hızlandı. Seçil bizi onlara ait bir yere getirmişken bu karşılaşma kaçınılmazdı. Seçil üç adım önümdeydi ancak onlar Seçil'e fazladan bir saniye bile bakmadan doğrudan gözlerini bana dikmişlerdi.

İlk baktıkları kişi neden benim?

Gurur'un üzerimdeki yeşil gözlerinden kaçmanın bir yolu yoktu. İlk karşılaşmamızı saymazsak şu zamana kadar doğrudan bana hiç bakmamıştı. Bakmak şöyle dursun benim farkımda bile olmamıştı. Şimdi ise gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bu sefer üzerinde siyah bir gömlek vardı ve ütülü siyah pantolon. Gömleğinin manşetlerini birkaç kat topladığı için kalın bilekleri görünüyordu. Elinde kırmızı bir kadife kutu tutuyordu. Belki de yarınki nişan için Leyla'ya hediye alacaktı.

Uzun süre ona bakmam yanlış anlaşılacağı için başımı çevirip Karun'a baktım. Karun ile göz göze gelince içim ürperdi. Bakışları buz gibiydi. Karun'un mavilerine bakan herkesin vücudunda bir ürperti oluştuğuna eminim çünkü soğuk bakışlarıyla insanda üşüme hissi yaratıyordu. Gerçek anlamda bir buz kütlesiydi. Etrafına yaydığı bu soğuk havadan en çok o nasibini alıyormuş gibi yaz kış ceketini hiç çıkarmazdı.

Karun'u ceketsiz görebilen birilerinin olduğunu hiç sanmıyorum. Boğucu ve sıcak havalarda bile takım elbisesinin ceketi hep üstünde olurdu. Korku ve gerginlikten dilimi yutmuş bir halde ona bakıyordum. Ona baktıkça kadınlarla ne sorunu olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yaşlı genç her kadının hayalini süsleyen biriydi ancak kimseyle ilgilenmiyordu. Masmavi gözleri şimdi olduğu gibi kolay kolay birine doğrudan bakmazdı. Karun Kalender'in mavileri çoğunlukla insanı üşütür, içini titretirdi.

Gür kumral saçlarının kendine has bir ışıltısı olduğu için mavi gözleriyle birleşince ortaya muazzam bir manzara çıkıyordu. Erkeksi yüz hatları ve sert bakışları ister istemez ona bakan herkese iç çektiriyordu. Kimin yanında dursa onu gölgesinde bırakacak kadar uzun ve heybetli bir vücudu vardı. Onunla yarışabilecek biri varsa o da Gurur'du. İkisinden hangisinin daha çok yakışıklı olduğunu kestirmek kolay değildi.

Gözlerim sık sık amca ve yeğen arasında gidip geliyor, Karadeniz erkeklerinin neden bu kadar büyüleyici olduğunu sorgulayıp duruyordum. Onlara bakan herkes kardeş olduklarını düşünür, kimsenin aklına amca ve yeğen oldukları gelmezdi. Oysaki Karun amcasından beş ay büyüktü. İkisini yan yana görünce Seçil bile onların büyüsüne kapılıp, "Merhaba," dedi gereksiz bir samimiyetle. "Kırk yıl düşünsem sizinle burada karşılaşacağım aklıma gelmezdi." Gözlerinin içi parıldayarak gülümsedi. "Ne güzel bir tesadüf."

Eğer Seçil'in yıllardır birine platonikçe âşık olduğunu bilmeseydim bu karşılaşmayı planladığını düşünürdüm çünkü onları burada gördüğüne hiç şaşırmamıştı. Uzun yıllardır sırılsıklam âşık olduğu ve hepimizden sır gibi sakladığı biri vardı. Sırf onun için kapıya gelen tüm taliplerini reddediyordu. O kişiyi umutsuzca severken Kalender'ler ile bir işi olacağını sanmıyorum. Gerçi olsa bile babam ve amcam buna izin vermezdi. Kalender'ler ile aynı havayı solumamızdan bile hoşlanmazlardı.

İkisi de Seçil'in Ümit Tozlu'nun yeğeni olduğunu biliyor olmalı ki ona başıyla küçük bir selam verdiler. Bunu yaparken ikisinin de yüzü ifadesizdi. Onlara ait bir yerde olduğumuz için bizi yaka paça dışarı attıracaklarını düşünürken Karun, "Nejat," diyerek onların önünde eğilip bükülen adama döndü. "Hanımları bekletmeyelim," dedi kibar ve hissiz bir sesle. "Önce onlarla ilgilen bizim acelemiz yok."

Burayı işleten adam hemen yanımıza gelip büyük bir saygıyla, "Hoş geldiniz," diyerek bizi gayet iyi karşıladı. Bunda Karun'un etkisi de büyüktü. "Buyurun şöyle geçin." Bize köşedeki koltukları işaret ederken, "Nasıl bir şey bakmıştınız?" diye sordu. Son sözleri söylerken gözleri bende durunca Seçil, "Ay o bir şey bakmayacak," dedi şımarık ve birazda cilveli bir sesle. "Ben kendime birkaç şey bakacaktım."

"O neden bakmıyor?" Gurur'un sesini duyunca başımı hızla kaldırdım. Soru sorduğu kişi Seçil'di ancak cevap belediği kişi bendim.

Yeşil hareleri baştan ayağa beni süzmeye başlayınca yerimden rahatsızca kıpırdandım. Bir kalemle gelişigüzel tutturduğum saçlarıma baktıkça gerginliğim biraz daha artıyordu. Siyah çerçeveli gözlüklerime bile düz gözlerle bakmıştı. Makyajın emaresi olmayan yüzümde oyalanan bakışları tedirgin olmama neden oluyordu. Üzerimdeki beyaz tişörte, siyah yün hırkaya ve dar pantolonuma hissiz gözlerle baktı.

Önü açık hırkam bile dizlerimin hizasındaydı çünkü dar pantolon giyince kalçamın şekli ortaya çıksın istemiyordum. Son olarak gözleri iki elimde olan torbalarda oyalandı. Daha sonra bakışlarını hafifçe yukarı kaldırdı ve gözlerini gözlerime kenetledi. Bakışlarının bende yarattığı tedirginlik gözlerime yansımış olmalı ki, "Sorun nedir?" diye sordu düz ifadesiz bir sesle.

Burada olmaktan ne denli rahatsız olduğumu gizlemeden suratımı astım. "Mevzu derin."

Soğuk gözlerinde küçük bir kırılma yaşandı. Yeşillerinin ardından iç ısıtan muzır bir ifade oluştuğunda kalbim hızlanmıştı. Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında bir önceki sözlerime atıfta bulunarak, "Konu gözlerin," dedi oyunbaz bir sesle. Nefes alamadım.

Beni hatırlıyordu.

Onun karşısında bulunmanın heyecanını yaşarken derimin altı ısınmaya başlamıştı. Cesaretimi topladım ve daha önce onun yaptığı gibi kaşlarımı alayla yukarı kaldırdım. "Nesi varmış gözlerimin?" İlk karşılaşmamızda bunu soran oydu.

Karun ve Seçil aramızdaki ilginç diyaloğu izlerken geniş omuzlarını kaldırıp indirdi. "Fazla ürkek bakıyor."

Dudaklarımı sarkıtarak gözlerimi kaçırdım. "Belki de yorgunluktan size öyle geliyor," dediğimde bile sesim o kadar kısık ve çekingendi ki,

kelimeler ağzımdan kerpetenle çıkıyordu. Utana sıkıla ellerimdeki ağır torbaları işaret ettim. "Bunları taşımaktan kollarım ağrıdı."

Umurunda olmayacağına çok emindim ancak beni şaşırtarak yanıma geldi. Seçil'i hayretler içinde bırakarak uzanıp elimdeki tüm paketleri aldı. Nabzım hızlandı. Bunu yapmasını beklemiyordum. "Bunları neden sen taşıyorsun?" diye sorduğunda karşımda olmasının heyecanı ve bana yardım etmesinin şaşkınlığını yaşıyordum. "Benim işim bu," dedim aptal gibi. "Seçil Hanım'ın hizmetçisiyim." Kuzenimin beni köle gibi çalıştırdığını itiraf etmek yerine böyle bir yalan söylemeyi uygun gördüm.

Ona hizmetçi olduğumu söylediğim an Karun ile göz göze geldiler. İkisinin bakışları kesiştiğinde sanki gözleriyle konuşuyorlardı. Onların bakışlarında anlam veremediğim bir şeyler vardı. Daha sonra bana döndüğünde gözlerinde apaçık bir alay belirdi. "Demek Seçil Hanım'ın hizmetçisisin?"

Ellerindeki alışveriş torbalarını bir kenara bırakıp yönünü Seçil'e çevirdiğinde, Seçil'in hızlanan kalbini duyduğuma neredeyse yemin edebilirim. "Sen ne alacağına karar verene kadar hizmetçini ödünç almamın sakıncası var mı?" diye sordu. Ben şaşkınlıktan çığır açarken Seçil'in yüzünde hülyalı bir ifade oluştu. Gurur'un ona bakıp onunla konuşması bile tarihi bir olaymış gibi davranması benim hayal ürünüm olamazdı. Bu bakışta neyin nesiydi? Yıllardır platoniği olduğu o adamı iki dakikada unutmuş gibiydi.

"Tabii," derken heyecanı sesine yansıyordu. "Sen nasıl istersen." Bir dakika, ne? Sen nasıl istersen mi? İki dakikada beni sattı mı? Onu babama söyleyeceğim!

Hayır, söylemeyeceğim çünkü bunu yaparsam o da babama yine kendimi bir hizmetçi olarak tanıttığımı söylerdi. Suratım artık ne haldeyse Gurur ve Karun bana baktıkça gülmemeye çalışıyordu. Oldukça eğlendiklerini söyleyebilirim. Gurur'un yeşilleri alaycılığıyla beni ürkütürken kapıyı işaret etti. "Bir alt katta içecek ve yemeklerin olduğu yerler var. Bana yiyecek bir şeyler getirir misin?"

"Hayır."

"Bana yiyecek bir şeyler getir."

"Tamam."

Kabul ettiğimi fark edince ağzım bir karış açıldı. "Ben mi getireyim?"

"Ben mi getireyim?" Hınzır gözlerle bakarken işaret parmağının ucunu bana doğrulttu. "Hizmetçi olan sensin ben değilim."

"Ama şey..."

"Bende yiyecek bir şeyler alırım," diyen Karun gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu. "Sıcak olsun."

Yutkundum. "Onu da mı ben getireyim?"

Gurur'un gözleri keyifli bir şekilde bakarken dudaklarında pis bir sırıtış vardı. "Midemiz kazındı ikimize de bir şeyler getir." Cüzdanını çıkartıp avucuma biraz para tutuşturdu. "Yetmezse söyle."

Başımı eğip elimdeki paraya baktım, sonra da ona. Şoke olmuş gibi bir paraya bakıyordum bir de ona. Avucumda altı tane iki yüzlük vardı. "Bu-bunlar fazla değil mi?" Sanki tek sorunum buymuş gibi bunu sormam yok mu!

"Kalanı bahşiş." Beni utandırmaktan zevk alıyormuş gibi saçımı tutan kalemi işaret etti. "Belki kendine yenisini alırsın." Omurgama soğuk bir his göndererek gözlerime baktı. "Ucunu kemirmediğin bir kalem alabilirsin mesela." Eğer ondan bu kadar korkmasaydım belki ona ters bir cevap verebilirdim.

Ona bakarken düzensiz nefesim kulağımda uğulduyordu. Ters bir şey söyleyip de bana sarmasını istemediğim için elimdeki paraları sıkarak yürüdüm. Gözlerinin önünde paraları cam vitrinin üzerine bırakıp tek kelime etmeden dışarı çıktım. Somurtarak yürüyen merdivene ilerlerken neredeyse ağlayacaktım. "Birinin hizmetçi olduğunu duyunca kim onu hemen çalıştırmaya kalkışır ki?"

Aşağıya inip iki pizza alarak yukarı çıktım. İçeri girdiğimde Gurur buradaki koltuklardan birinde oturuyor, elindeki telefonla bir şeyler yapıyordu. Karun ise sırf bir şeylerle meşgul olduğunu göstermek için bulduğu bir kataloğu karıştırıyordu. İkisinin bir şeylerle ilgileniyormuş gibi görünmesinin tek nedeni Seçil'di. Kuyumcuda çalışan adam Seçil'e bazı mücevherle gösterdikçe Seçil, "Ay bilemedim ki," diyerek Gurur ve Karun'a dönüyor, onların fikrini almaya çalışıyordu. Ancak ikisi de onu görmezden gelmenin bir yolunu bulmuşa benziyordu.

Elimdeki pizza paketleriyle içeri girdiğimde ikisinin bakışları anında beni buldu. Pizza paketlerine bakınca yakışıklı suratlarında gözle görülür bir memnuniyetsizlik oluştu. Karun yüzünü buruşturmamaya çalışarak, "Ben pizza sevmem küçük ördek," deyince kaskatı kesildim. Bir tek annem ve babam bana ördek derdi. Kim olduğumu bilmeyen birinin söylediği bu hitap şekli tesadüf olamazdı. Kahretsin kimin kızı olduğumu biliyorlar mı?

Sertçe yutkunduğumda Gurur sakince ona bakıp, "Herkese ördek demeyi bırakmalısın," deyince omuzlarım gevşedi, rahat bir nefes aldım. Sanırım Karun'un ördek dediği ilk kişi ben değildim. Bu da kim olduğumu bilmediklerini gösteriyordu. Gurur bir süre yüzümü inceleyip sırıttı. "Her ne kadar bir ördeğe benziyor olsa da."

Suratım asıldı. "Çirkin bir ördek mi?"

Gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Çirkin olmanın yakınında bile değilsin." Kalbim şiddetle hızlandı. Öylesine söylediği şeyler kalbimin atışını değiştirmeye yetmişti.

Gurur elimde tuttuğum paketleri işaret ederek, "Bende pizza sevmem," diyerek telefonu cebine koydu. "Başka şeyler getir."

"Ne istediğinizi söylerseniz işimi kolaylaştırırsınız."

Karun ellerini pantolonunun ceplerine koyarak bana yan bir bakış attı. "Bunu neden yapalım? Senin işin bizim gibi piçleri memnun etmek çünkü hizmetçiler böyle yapar. Bir hizmetçi bunu zaten bilir." Kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Yoksa bir hizmetçi değil misin?"

Taş kesildiğimde Gurur'un bakışlarında tehlikeli bir parıltı geçti. "Öyle olmasa neden bize yalan söylesin ki?" Gözlerini gözlerime dikerek korkudan nefesimi kesti. "Herkes bize yalan söylenilmeyeceğini iyi bilir." Ecel terleri döktüm.

Hemen onlara sırtımı dönüp, "Ben yemeklerinizi getireyim," diyerek kapıya yürüdüm. Pizza paketlerini oraya bırakıp kaçarcasına dışarı çıktım. Başıma nasıl bir bela aldığımı hiç bilmiyorum! Umarım bu işkence bir an önce son bulurdu.

Bir saat sonra.

"Onları babama söyleyeceğim!" Elimdeki paketlerle kuyumcuya doğru yürürken gördüğüm işkence yüzünden ağlamak üzereydim. Amca ve yeğen bir saattir beni köle gibi çalıştırıyorlardı.

Yemek olarak ne istediklerini bir türlü söylemedikleri için onlara ne getirsem beğenmiyorlardı. Kaç kez aşağı inip yukarı çıktım, hiç bilmiyorum. Koskoca adamlar işi gücü bırakmış benimle uğraşıyorlardı. Seçil ise onlarla aynı havayı solumaktan bile büyük bir haz alıyormuş gibi hâlâ ne alacağına karar verememişti. İstediği mücevheri alsa buradan çekip gidecektik ama kuzenim bir türlü bir şeyler seçmiyordu.

Elimdeki poşetlerle içeri girdiğimde ikisi de Seçil'den kurtulmak ister gibi yine telefon ve katalogla ilgileniyordu. Ancak beni gördükleri an ellerindeki şeyleri hemen bırakınca bu Seçil'in kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Onunla konuşmaktansa benimle uğraşmayı daha çok sevmiş gibi görünüyorlardı. Onlara elimdeki poşetleri işaret ettim. "Menüdeki son şey bunlar."

"Ben onu yemem," dedi Gurur.

"Bende yemem," dedi Karun.

Ve ben afallayarak ikisine bakmaya başladım. "Ama daha ne aldığımı duymadınız?"

Gurur'un gözlerinde insanın içini ısıtan muzır bir ifade geçti. "Sen bu yemek işini doğru şekilde yapamıyorsun. Bari bize iki çay getir."

Karun başını omuzuna doğru eğerek onu onayladı. "Çayım iki şekerli olsun." Bendeki nasıl bir sabır, hiç bilmiyorum.

Sızlanarak, "Ama abi-" dediğimde Karun inadından taviz vermeyerek, "İki şekerli dedim küçük ördek," deyince somurtarak başımı salladım. Bunların Laz inadından bıkmıştım.

Gurur arkasına yaslanarak kolunu dinlendirmek için koltuğun kenarına koydu. "Benimki tek şekerli."

Suratım düşerek ona da başımı salladığımda alaycı gözlerle baktı. "Bana da abi demek yok mu?"

Düşüncesi bile oldukça rahatsız ediciydi. "Babamın oğlu değilsin niye abi diyeyim?" dediğim an hemen dilimi ısırdım. Bazen kontrolüm dışı saçmaladığım oluyordu.

Oturduğu yerden dikleşerek dikkatli gözlerle bana bakınca, bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorladım. Gözlerini bir saniye olsun benden ayırmadan başıyla Karun'u işaret etti. "O senin babanın oğlu mu?"

"Değil," diye fısıldadım.

Son derece sakin bir sesle, "O zaman neden ona abi diyorsun da bana demiyorsun?" diye sordu.

Dürüstçe, "Bilmem," dedikten hemen sonra ona sırtımı döndüm. Bu konuda beni köşeye sıkıştırmasına izin vermeden aceleyle dışarı çıkmıştım.

Benden istedikleri çayı almak için giderken içimden kendime kızıyordum. Karun'a abi demek daha kolaydı ancak Gurur için aynı şeyleri söyleyemem.

Aşağıya inip çay almak için sıraya girdim. Burada kahve satıyorlarsa çayda olmalıydı. Düşündüğümden daha uzun bir kuyruk vardı. Nefesimi bıkkınlıkla verip sıranın bana ne zaman geleceğini düşünmeye başladım.

Sıranın bana gelmesini beklerken burnuma gelen alkol kokusuyla başımı çevirip arkaya baktım. İri yarı bir adamın arkamda sıraya girdiğini gördüm. Adam benim iki katımdı. Ona bakıp durmam yanlış anlaşılacağı için hemen önüme döndüm.

Sanırım hafiften sarhoştu. Gündüz vakti içen tek kişinin abim Caner olduğunu düşünürdüm. Bir an önce sıranın bana gelmesini beklerken ensemde o adamın nefesini hissedince irkilerek arkamı döndüm. Gri gözleri fazlasıyla sarhoş bakarken dudaklarında pişkin bir sırıtma vardı. "Önüne dön yavrum," derken sesindeki gereksiz samimiyet korkudan alkımı aldı. Üstelik bana önüme dönmemi söylerken nefesini yüzüme üflemişti.

Korkuyla kasılırken öndeki kişiye biraz daha yaklaştım fakat arkamdaki adamda bana yaklaştı. Vücudunu hemen arkamda hissedeceğim kadar çok yaklaşmıştı. Onu bu denli cesaretlendiren şey korkaklığım mı yoksa ona ters bir cevap vermemem mi? Elini belimde hissedince neredeyse çığlık atacaktım. Arkadan bana biraz daha yaklaşarak, "Şşş," dedi gevşek bir sesle. "Alt tarafı belini tuttuk ne korkuyorsun? Kahveler benden olsun sen masaya geç."

Belimdeki elini iterek ona döndüm. "Benden uzak durun," dediğimde korkudan sesim o kadar kısık ve zavallı çıkıyordu ki, bu onu daha fazla cesaretlendirdi. Ağzını gere gere, "Sadece kahve içelim dedik, bu kadar ezik olma," dediğinde şoke oldum. Beni taciz eden o değilmiş gibi davranıyordu.

Hemen sıradan çıkıp koşarak buradan uzaklaştım. Yürüyen merdivene bindiğimde peşimden geliyor mu diye sık sık arkamı kontrol ediyordum. O kadar çok korkmuştum ki elinin temasını belimde hissettikçe ağladığımın farkında bile değildim. Orada yaptığı şey iğrençti fakat ben ona sesimi bile yükseltememiştim. Yetersizliğim yüzünden sinirden ağlayarak yukarı çıktım. Kendimden nefret ediyorum! Birazcık herkes gibi olabilsem belki kaçmak yerine ona haddini bildirebilirdim.

Seçil'in olduğu kuyumcuya doğru yürürken aceleyle gözlerimdeki yaşı sildim. Gözlüğümü yeniden takarken bile ellerim çok titriyordu. Gündüz vakti uluorta bir yerde tacize uğramıştım. İçeri girmeden önce birkaç kez derin nefesler alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Kuyumcudan içeri adımımı attım ama içeri girmek yerine kapının önünde dikildim. Seçil bazı

setlere bakıp Gurur ve Karun'a fikrini sorarken ikisi de bıkkın gözlerle ona bakıyordu.

Gurur yüzündeki sıkılmış ifadeyi gizlemek için başını çevirince beni gördü. Gözle görülür bir şekilde yüzündeki sıkkın ifade dağıldı. Sanki asıl eğlencesini bulmuş gibiydi. "Çayım nerede?" demişti ki gözleri gözlerimi bulunca eğlenen ifadesi kayboldu. Bir anda ciddileşti. "Ağladın mı sen?"

Bana doğru bir adım atınca hemen arkaya çekildim. Bunu görünce Gurur durdu, Karun yürüyüp onun yanındaki yerini aldı. Şimdi ikisi de son derece ciddi bir şekilde kızaran gözlerime bakıyordu. Bir terslik olduğunu hemen anlamışlardı. Onların bakışlarından kurtulmak için yalvaran gözlerle Seçil'e döndüm. "Eve gidelim," diye fısıldadım. Aşağıda olanları hatırladıkça her an tekrar ağlayabilirdim. "Artık eve gitmek istiyorum."

"Siktir et evi, önce soruma cevap ver." Gurur buz gibi gözlerle beni sindirirken oldukça ciddi görünüyordu. "Kim ağlattı seni?"

Bunun cevabını almadıkça gitmeme izin vermeyecekti. Bunu bakışlarıyla fazla belli ediyordu. Önümde birleştirdiğim ellerimin tırnaklarını çimdirirken gözlerimin ardı sızladı. Tüm bunlar kuzenim Seçil yüzünden başıma gelmişti. Beni zorla evden çıkartıp buraya getirmeseydi bunlar yaşanmazdı. "İçecekler için sıraya girmiştim."

Karun sabırsızca, "Eee?" diye sordu.

"Arkamda bir adam durdu." Bunu söylerken bile sesim kısık ve utanç içinde çıkmıştı.

Gurur'un çenesi kasıldı. "Bir şey mi yaptı sana?"

Gözlerimde bir damla yaş süzülürken yerimden rahatsızca kıpırdandım. "Arkadan belimi tuttu."

Gurur yanındaki elini sıkarken bakışlarında delici bir ifade geçti. "Belini mi tuttu?" Artık ürkütücü bakacak kadar ciddileşmişti. "Neden?" İnsanın nefesini kesiyordu.

"Bilmiyorum." O adamın aklından geçenleri bilemezdim. "Sadece belimi tutmakla kalmadı." Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmez bir halde burnumu çektim. "Yüzüme üfledi."

Karun'un omuzları gerildi. En az amcası kadar sinirlenmiş görünüyordu. "Sebep?" diye sorduğunda şaşırmadığımı söyleyemem. Kalender erkekleri hiç de bizi anlatıldığı gibi değildi. Onlar sanki kötü değillerdi.

Gurur asabiyet içinde ona bakarak, "Sebebi belli değil mi?" diye onu tersledi. Şakaklarındaki damarlar belirginleştiğinde dişlerini sıkarak bana döndü. Gurur'un bakışlarından kaçmamın bir yolu yoktu. Beni kahve almak için aşağıya gönderirken ağlayarak geri dönmemi beklemiyordu. Aslında bu olanlardan onun da suçu vardı. Hizmetçiyim dedim diye beni çalıştırmak zorunda değildi.

Bana böyle baktıkça bu olanların suçlusu benmişim gibi bir yerlere saklanma ihtiyacı hissediyordum. Gözlerini gözlerime dikerek içimi ürpertti. "Başka ne yaptı o siktiğim piçi?" Sesi bir katliamın hemen öncesi gibiydi.

Kontrol edemediğim birkaç damla yaş daha kirpiklerimin arasından süzüldü. "Masaya geç dedi bana."

"Hangi masaya?"

Daha fazla dayanamayıp, "Bilmiyorum," diyerek ağlamaya başladım. "Orada bir sürü masa vardı." O esnada bana hangi masayı işaret ettiğini anlayacak durumda değildim. Ayrıca konumuz masada değildi. Az önce biri beni taciz etmişti.

İfadesi sertleştiğinde dişlerini gıcırdatacak kadar sıkıyordu. "Sonra ne oldu?"

Ağlayarak burnumu sesli bir şekilde çektim. "Ezik dedi bana."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bir de ezik dedi sana?"

Dışarıdan bakıldığında muhtemelen kötü arkadaşını babasına şikâyet eden çocuklar gibi görünüyordum ama o da babam gibi davranıyordu. "Sadece ezik de demedi," dediğimde konuşmaktan güçlük çekiyordum. "Yavrum da dedi bana."

Çenesinden bir kas seğirdi. "Başka?"

"Beni korkuttu, sonra da ağlattı."

Kan beynine sıçramış gibi kaşlarını çattı. Boğazından hırlamayı andıran bir ses çıkartırken bana doğru yürüdü. "Bir de beni ağlatsın bakalım!" Yanıma gelip kolumu tuttu. "Yürü, bana o siktiğim piçini göstereceksin!"

Kolumdan tutarak beni dışarı çıkartırken adımları fazla sabırsız ve hızlıydı. Ne için sabırsızlandığını bilmek bile kanımı donduruyordu. O adamın canına okuyacaktı. Beni yürümeye zorlarken çatık kaşlarla kısa bir an bana baktı. Bakışları değdiği her yerde büyük bir kaos yaratabilirdi. "O piç tüm bunları yaparken sen ne yaptın?"

Adımlarımı ona uydurmaya çalışırken somurttum. "Gelip size söyledim."

"Öncesunde ne yaptun ula!" Sinirlenince şivesi değişiyordu.

"Kime?"

"O evveluyatuni siktiğum kansuzuna!"

"Ondan korkmak dışında ona bir şey yapıp yapmadığımı mı soruyorsunuz?"

"Ben aldum cevabumi, kapataysun çenenu!"

"Benden uzak durun dedim o sayılır mı?"

"Durdu mu?"

"Hayır."

"Demek ki sayılmayi!"

Konuşma şekli çok iyiydi.

Aşağıya indiğimizde Karun ve Seçil'de peşimizden geliyordu. Az önce tacize uğradığım yere onları getirdiğimde Gurur, gömleğinin kollarını bir kat daha toplayarak bana döndü. "Hangisi?"

Sıradakileri kontrol edince o iri adamı sıranın en önünde buldum. Ben yukarı çıkıp derdimi anlatana kadar sıra ona gelmişti. Onu işaret edip, "Orada," dediğim an Gurur yerinden fırladı. Adama yaklaşıp ensesini kavradığı gibi suratını tezgâha çarptı. Sıradaki herkes bağırarak geriye kaçarken Karun'un kıvrılan dudaklarını gördüm. Amcasını izlerken sırıttı. "Tamda bugünün sıkıcı geçtiğini düşünmeye başlamıştım." Eğleniyor mu?

Gurur, tezgâha çarparak burnunu kanattığı adamı yere savurdu. Tacizci sapığa olan bakışları aşağılayıcı ve tiksinti doluydu. "Kalk lan ayağa!" Yüzündeki her kas seğirirken avıyla oynamak isteyen delici bir yanı ortaya çıkmıştı. "Kızları ağlatmasını biliyorsun ya, bir de beni ağlat!"

Adam neye uğradığını anlamazken küfürle karışık, "Senin derdin ne!" diye bağırıp ayağa kalktı. Yanındaki sandalyeyi kaptığı gibi Gurur'un üzerine yürüdü. Ancak daha ona yaklaşmadan Gurur adamın kaburgalarına sert bir tekme atarak onu tekrar yere savurdu. Yerinde hiç kıpırdamadan buz gibi gözlerle, "Kalk!" dedi bir kez daha. "Ben oraya gelirsem senin için çok daha kötüsü olacak!"

Adam ağzından tükürükler saçarak ayağa kalkıp onun üzerine yürüdü. Yumruğunu savurduğunda Gurur onun bileğini havada yakaladı ve kolunu sertçe bükerek adamın arkasına geçti. Gurur'un gözlerinde yıldırımlar çakarken onun bana yaptığı gibi o da nefesini tacizci adamın ensesine verdi. "Şimdi beni iyi dinle orospu evladı! Siktiğim nefesine sahip çık ki kesmeyeyim o nefesi!" Adamın kolunu sırtının arkasında tutarken hiç acımadan bükerek kırdı.

Kemiğin kırılma sesiyle refleks olarak Seçil'in koluna yapıştım. Adamın haykırışı kan donduruyordu. Gurur ise sadistçe onun bileğini daha da bükerken sırıttı. "Eline sahip çık ki kırmayayım!" Onu acıdan ağlatarak kırdığı bileği sertçe büktü. "Bu siktiğim elin bir daha kimsenin karısına kızına uzanmayacak!"

"Artık uzanamaz çünkü onu kırdın," dedi Karun sakince.

Acıdan kıvrandırdığı adamı yeğe fırlatırken psikopatça güldü. "Hatırlatma için sağ ol yeğenim."

Yeğenim lafıyla yüzünü buruşturan Karun, "Siktir git," dedi tersçe. "Senin yeğenin değilim." Amcasının ondan beş ay küçük olmasından nefret ediyormuş gibiydi.

Gurur yerdeki adamın kaburgalarına tekme atıp onu iki büklüm ederken güldü. "Nefret etsen de yeğenimsin." Ayağını kaldırıp adamın karın boşluğuna öyle bir vurdu ki, tacizci herif nefesi kesilerek kan kustu.

Gurur bu yaptığı çok doğal bir şeymiş gibi bir yandan Karun'a laf yetiştiriyor, bir yandan da üzerine eğildiği adama yumruklarını geçiriyordu. Adamın suratını kana bulayan bir yumruktan sonra başını kaldırıp Karun'a sakince baktı. "Tahminen ne zaman bana amca diyeceksin?" Allah aşkına konumuz bu mu?

Ben korkudan baygınlık geçirmek üzereydim ancak Karun yerdeki adamın kanlar içinde kalan halini gördükçe keyifleniyordu. "Sana amca diyeceğim bir gün gelmeyecek." Kan kusan adamı işaret edip Gurur'a çıkardı bakışlarını. Amcasına bakarken ona beni işaret etmişti. "Kıza yaptığı her şeyin karşılığını verdin ama bir şey eksik kaldı." Gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Ona yavrum da demiş."

Gurur adamın kanlı suratına bir yumruk daha atarken sinirden güldü. "Ona yavrum demeyeceğim."

Karun kahkaha attı. "Israr ediyorum."

"Siktir git!"

Dehşete kapılarak bu iki akıl hastasına bakıyordum. Tüm bu olanlar onları oldukça eğlendiriyor gibiydi. Bendeki son durumsa kalp krizine doğru gidiyordu. Adamın içler acısı hali nefesimi kesiyor, midemi bulandırarak titrememe neden oluyordu. Beni taciz ettiği için iyi bir dersi hak ettiğini biliyorum ama bu kadarına gereke var mıydı, emin değilim. Gurur ve

Karun'un korumaları buraya gelip tüm bu kalabalığı dağıtmış, insanların görüntü almasını engellemişti. Hatta etrafımıza etten bir duvar örerek bizi çemberin içine almışlardı.

Korumaların arasından geçip çemberin içine giren bir kadın, "Gurur!" dedi sert bir sesle. "Bana kuyumcuda buluşalım dediğinde amacın birilerini benzetmek miydi?" Korku içinde yutkunduğunda kaşları çatıktı. "Kimseyle dalaşmayacağına söz vermiştin." Dikkatli bakınca onun Gurur'un müstakbel nişanlısı Leyla Mahlaz olduğunu gördüm.

Güzel yüzü fazla üzgündü. Yerde kanlar içinde kalan adama baktıkça benimle aynı belirtileri gösteriyordu. Yüzü porselen gibi soluyor, kehribar gözleri titreşiyordu. Teni en az üzerindeki sarı elbise kadar solmaya başlamıştı. Kahverengi saçlarındaki ışıltı korku dolu gözlerinde yoktu. Kalp şeklindeki dudaklarını büzerek yutkunduğunda gördüklerine inanamıyor gibiydi. Kıvrımlı kirpiklerini büyük bir kederle süzerek hayal kırıklığı içinde Gurur'a baktı. "Bu işlerden uzak duracağına söz vermiştin." İnsan Leyla'ya baktıkça ona olan hayranlığı artıyordu çünkü çok zarif ve güzel bir kadındı.

Gurur onu görünce yerdeki adamı yumruklamayı bırakıp hemen ayağa kalktı. Yakalanmış gibi kısık bir sesle küfrederek hemen sevdiği kadının yanına gitti. "Göründüğü gibi değil, Leyla'm."

Ona yaklaşınca Leyla hemen geriye çekilerek aralarına mesafe koydu. "Bana söz vermiştin."

Onu üzdüğünü gördüğü için nefesini sertçe verdi. "Sözümü tutmaya çalışıyorum." Bir mafya lideriyken o sözü uzun süre tutması mümkün değildi. Leyla bunu çok iyi bilmesine rağmen ona neden böyle bir söz verdirdi, anlamıyorum. Babamdan dolayı bildiğim çok iyi bir şey varsa o da bu tür adamların kan ve şiddetten uzak kalamayacağıydı. Ölüm onların hayatının her yerindeydi. İstese de bu hayatı arkalarından bırakıp temiz bir sayfa açamazlardı.

Deneseler bile karanlık dünyaları peşlerinde gelir, onları bir şekilde o dünyanın içine çekerdi. Kadınlar bunun bilincinde olarak onların ya hayatına girerdi ya da çıkardı. Leyla, Gurur'un nasıl bir dünyanın içine

doğduğunu çok iyi bilmesine rağmen yargılayan gözlerle ona bakıyordu. "Sözünü tutuyorsan bu nedir?" Yerdeki adamı ona gösterip dik dik bakmaya başladı. "Bunu kim benzetti o zaman?"

Gurur tüm korumalara neredeyse kahkaha attıracak bir şey yaptı. Başıyla yeğenini gösterdi. "Karun dövdü onu," deyince az kalsın bende gülecektim. Onu döven Karun değildi.

Leyla onun bu kaçışlarına alışık olmalı ki zerre kadar ona inanmadı. "Karun değil onun yanında sen vardın."

Gurur güzel sevgilisinin yüzüne bakarken gözlerindeki sertlikten eser yoktu. Bakışları biraz daha yumuşadığında boğazını temizledi. "Karun onu benzettiği için adamı uyandırmaya çalışıyordum." Masumca omuzlarını kaldırıp indirdi. "Tam o esnada sen geldin." Bir an gözlerime fazla sevimli gelmeye başlamıştı lakin Gurur gibi tehlikeli ve sert çehresi olan bir adam sevimli olmaktan çok uzaktı.

Şüpheci bir ifadeyle Leyla'nın gözleri kısıldığında bu konuyu uzatmakta ısrarcıydı. "Ayağınla tekme atıyordun ona!" Sanki sorun yerdeki adam değildi. Emin değilim ama Gurur'a karşı kullanacağı bir koz bulmuş gibi davranıyordu. Ne kadar doğru, bilmiyorum ancak Leyla kapris yapıp onu peşinden koşturacak bir şey yakalamış gibi davranıyordu.

Herkesin içinde Gurur Kalender gibi birinden hesap sormak egosunu okşuyormuş gibi gözlerinde gizleyemediği bir kibir vardı. "Ona tekme attığını gördüm."

Bu tür tartışmalarla Leyla onu canından bezdiriyormuş gibi Gurur'un yüzünde bıkkın bir ifade vardı. Ona gerçeği söylerse Leyla tüm gün onun başını ağrıtacakmış gibi gerçekleri inkâr ediyordu. Sanki Leyla'ya konuşacak daha fazla malzeme vermek istemiyordu. "Yanlış görmüşsün ben kimseye tekme atmadım," diyerek omuzlarını silkti. "Uyansın diye ayağımla dürtüyordum." Kafası karışmış gibi saçlarını karıştırdı. "Başka nasıl uyandıracağım onu?"

"Elinle!"

"Elimi mi kirleteyim, Leyla?"

"Elinde kan var!"

"Bak gördün mu, önce onu elimle uyandırmaya çalıştım ama işe yaramayınca ayağımla denemek istedim." Haksız olmasına rağmen haklı haklı baktı. "Daha napayım?"

Gurur'un savunması karşısında çıldırmak üzere olan Leyla kaşlarını biraz daha çattı. "Karun yaptıysa neden onun üzerinde hiç kan yok?"

"Temiz çalışıyor piç."

Leyla yönünü Karun'a çevirip ona yerdeki adamı gösterdi. "Onu bu hale sen mi getirdin?"

Karun tam hayır diyecekti ki Gurur tehdit eder gibi omuzlarını dikleştirince gülerek başını salladı. "Temiz çalışırım."

Karun cephesinden de istediği yanıtı alamayan Leyla inanamayan gözlerle Gurur'a döndü. "Sonuna kadar inkâr edeceksin, değil mi?"

Gözleri hınzırca bakarken gülmemeye çalıştı. "Elinde hiç kanıtın yok."

Leyla başını kaldırıp tavanı kontrol edince gözleri güvenlik kamerasında oyalandı. Bu esnada Gurur'da adamlarından birine bakıp dudaklarını sessizce oynattı. "Hallet hemen."

Daha sonra ellerindeki kanı pantolonuna silerek sevdiği kadına yaklaştı. "Karun'un dövdüğü herifin hesabını benden sorduğun yeter." Belinden tuttuğu gibi Leyla'yı yanına çekti. "Bir saattir beni kuyumcuda bekletiyorsun sen önce bunun hesabını ver."

Leyla'nın bakışlarında zerre kadar yumuşama olmadı. "Sen önce bu yaptığının hesabını ver, Gurur ağa," dedikten sonra ondan uzaklaştı. Gurur'a sırtını dönüp korumaların arasından çıkarken, "Seni iki dakika rahat bırakmaya gelmiyor," diyerek gitti. Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Geldiğinden beri Gurur'a kızıp durdu ancak bir kez olsun ona neden bu adamı dövdüğünü sormadı.

Sanki onun gözlerinde Gurur her konuda haksızmış gibi neyi neden yaptığını sormamıştı. Gurur'un nedenlerinden çok ona kızmakla ilgileniyormuş gibi bir izlenim yaratmıştı. Karun giden kadının arkasından sıkkın gözlerle bakıp Gurur'a döndü. "Leyla'nın derdi ne?"

Gurur yüzünü sertçe ovuşturarak Leyla'nın peşinden giderken, "Nereden bileyim!" dedi küfreder gibi. "Son günlerde nefes alsam bile rahatsız oluyor." Kalbim acıdı. Öylesine söylediği şeyler aslında hiç de öylesine söylenmemiş gibiydi. Birine aldığı nefesin bile sizi rahatsız ettiğini düşündürmek dünyanın en acımasız şeylerinden biriydi.

Abim Caner'in bana sıklıkla hissettirdiği şey buydu.

Nefes bile alsam ona batıyordu.

Fazla oyalanmadan Seçil ile oradan ayrıldık. Dışarı çıktığımızda korumalarımız bizi bekliyordu. Arabaya binip yola çıktığımızda iç çektim. "Yarın nişanlanıyorlar ama aralarında bazı sorunlar var gibi." Camdan dışarıya bakarken aklıma gelenlerle kıkırdadım. "Öncesinde kükrerken Leyla'yı görünce bir kediye dönüşmesi çok tatlıydı."

"Farah sen geri zekalı mısın? Leyla'nın onu yalan söylemeye zorlamasının neresi tatlıydı? Hiçbir şey bildiğin yok." Seçil'in sert sesiyle afallayarak ona döndüm. Ters bakışlarıyla karşılaşmayı beklemiyordum. "O kadın Gurur'a iyi gelmiyor çünkü onu değiştirmeye çalışıyor. Görmedin mi onu olduğu gibi sevmiyor." Onu bu denli sinirlendiren benmişim gibi bakıyordu. "Boynunu bükerek yukarı gelmeseydin tüm bunlar olmazdı."

Sanki ben gelmeden önce kuyumcuda Gurur ve Karun ile iyi vakit geçiriyormuş gibi öfkeyle bakıyordu. "O kadar beceriksizsin ki kendi başına hiçbir şeyi halledemiyorsun!" Küçümseyen bir ifadeyle, "Zavallısın," diyerek beni bozguna uğrattı. "O adam sana iki dokundu diye ağlayıp sızlamana gerek var mıydı?"

İnanamayan gözlerle kuzenime bakıyordum. Bana bunları gerçekten söyledi mi? "Ya ne yapsaydım?" derken şaşkınlığımı gizleyemiyordum. "Orada kalıp tacizlerini sürdürmesine izin mi verseydim?"

"Koşa koşa yukarı çıkmak yerine kendi başına halletseydin!"

"Sen hayırdır ya? Gurur'a mı aşıksın, ne bu tripler?"

Benden böyle bir karşılık beklemediği için önce şaşırdı, sonra panikledi ve en sonunda da kaşlarını çatarak kolumu sertçe sıktı. "Bakıyorum da sana bir cesaret yüklenmiş." Canımı yakmak istercesine kolumu sıkarken öldürmek ister gibi bakıyordu. "Karşında kim olduğunu unutmuşa benziyorsun!"

"Asıl sen karşında kim olduğunu unutuyorsun!" Kolumdaki elini sertçe çektiğimde gözlerindeki afallamayı gördüm. Her zaman böyle bir tepki vermezdim ancak tüm gün beni çalıştırması canıma tak etmişti. "Senin karşında Ümit Tozlu'nun kızı var," diyerek gözlerinin içine baktım. "Annemin annene yaptığı gibi bir muameleyle karşılaşmak istemiyorsan bir daha sakın bana dokunma."

Sinirden alev alan bakışlarını görmek istemediğim için başımı cama çevirip dışarı baktım. Ona söylediklerim için daha şimdiden pişman olmuştum. İnsanların kalbini kırmaktan nefret ediyordum ama benim onlara gösterdiğim hassasiyeti onlar bana göstermiyordu. En sakin insanların bile bir eşref saati vardı. Sanırım Seçil az önce öyle bir saatime denk geldi yoksa kolay kolay ona karşılık vermezdim.

Annem bu yaptığı görse bana madalya takmaya bile kalkışabilirdi. Suratımı buruşturdum. İyi ki de görmedi.

***

Ertesi gece

Aynadan kendime bakarken rahatsızlığım yüzüme yansıyordu. Üzerimde annemin yoğun ısrarları üzerine giydiğim düşük omuzlu beyaz bir elbise vardı. Elbisenin derin yırtmacına olan bakışlarım endişe vericiydi. Hasımlarımızın birinin nişanına giderken her anlamıyla ailemize yakışır giyinmeliymişim. Eğer annem bu elbiseyi giymem karşılığında bana bir haftalık yurtdışı tatili teklif etmeseydi asla giymezdim.

Bu evden ve içindeki insanlardan bir haftalığına da olsa kaçıp kurtulmak istediğimi çok iyi biliyordu. Beyaz elbisenin altına gümüş rengi ince topuklu ayakkabılar giymiştim. Saçlarımla bir saat uğraşıp onlara düz dalgalar vermek beni çok yormuştu. Boynuma kolye şeklinde sarkacımı takmış, makyajımı en güzel şekilde yapmıştım. Dün arabada Seçil'i kızdırdığım için sarkacı boynumdan çıkarmaya cesaret edemiyorum. Onu çalarsa bu sefer paramparça ederdi.

Aynadan gördüğüm kadın bana çok yabancıydı. Gözlüğümü ve rahat kıyafetlerimi daha şimdiden özlemiştim. "Bir hafta bu evden kurtulacaksın, Farah," diye mırıldanıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bir gece için bu rahatsız edici elbiseyi giyebilirsin."

Aslında fena da görünmüyordum. Bana söylenenin aksine çirkin biri olmadığımı biliyorum. Hiçbir zaman çirkin olduğumu düşünmedim. Çirkin olduğum için gözlüklerin ve ucuz kıyafetlerin arkasına saklanmıyordum, nasıl rahat hissediyorsam öyle giyiniyordum. Kapalı kıyafetlerle bile birileri bana bakınca çok rahatsız oluyordum. Makyaj ve güzel kıyafetlerle daha çok ilgiyi üzerime çekeceğim için tüm bu şeylerden uzak duruyordum.

Albenisi olmayan biri gibi görünürsem insanlar bana bakmaz veya benimle konuşmaya çalışmazdı. Görünmez olmaya çalışıyordum. Bizimkileri daha fazla bekletmemek için çantamı ve pardösümü alarak odadan çıktım. Merdiveni inerken aşağıda bekleyenleri gördüm. Herkes çoktan hazırlanmış beni bekliyordu.

Abim Caner yerinde sabırsızca kıpırdanıp saatini kontrol etti. "Daha şimdiden geç kaldık, neden hâlâ inmedi?" Hoşnutsuzca kaşlarını çattı. "Bunca insan Farah Hanım'ı bekliyoruz."

Babamda orada olduğu için annem onun yanında tam bir sevgi pıtırcığı olurdu. Bu yüzden Caner'e tebessüm etti. "İstersen sen önden git, kardeşin gelince biz sana yetişiriz." Üvey oğlundan nefret ediyordu, aynı şekilde abimde bizden. Biz derken annem ile ikimizi kastediyorum.

Seçil topuklu ayakkabılarının üzerinde salınırken, "Bu kadar geç hazırlanacak ne var ki?" diye soludu. "Benim işim iki saatte bitti. Alt tarafı

bir tişört ve pantolon giyecek. Ne giydiğine bizim kadar özen-" demişti ki beni görünce cümlesi yarım kaldı.

Ayakkabılarımın basamaklarda çıkardığı sesten ötürü şimdi hepsi başını kaldırmış bana bakıyordu. Saklanmak istiyorum. Odama geri dönüp kapıyı üzerime kitlersem annem çok kızar mı? Attığım her adımla elbisenin derin yırtmacından bacağım göründüğü için onu kapatmamak için kendimi zor tutuyordum. Annem benim için daha az dekolteli bir şeyler seçebilirdi.

Bizimkilerin bana attığı bakışlar beni çok utandırıyordu. Seçil'in bakışlarında yoğun bir kıskançlık, ailesininkinde de çekememezlik vardı. Babamın dudaklarında küçük bir tebessüm oluşmuştu, annemse büyülenmiş gözlerle beni izliyordu. Caner'in baktığı tek yer yırtmacımdı. Her zaman beni bu halde göremezlerdi.

Bir adım öne çıkan annem sanki bunun için bana bir haftalık yurtdışı tatili teklif etmemiş gibi kıkırdadı. "Tam bir kuğuya dönüşmüşsün ördeğim." Bir insana iltifat ederken bile nasıl hakaret edebilirdi?

"Anne kuğu derken bile ördek diyorsun." Homurdandığımda babam gülerek bana elini uzattı. "Harika görünüyorsun küçük ördek." Karı koca bunu yapmayı bırakmalılardı.

Babamın uzattığı elini tutarak son basamağı indiğimde onun koluna girdim. Annem yanıma gelip çantasından çıkardığı mücevher kutusunu benim çantama koydu. "Annen ve baban adına Leyla'ya bunu sen takacaksın." Gözlerimi büyüttüm çünkü o kadar insanın gözleri önünde bunu asla yapamazdım.

Annemden önce babam itiraz kabul etmiyormuş gibi kolundaki elimi hafifçe sıktı. "Şu zamana kadar yeterince saklanmana izin verdim. Bence biraz ön plana çıkmanın zamanı geldi."

Sızlanarak suratımı astım. "Bir haftalık tatil için bu çok fazla. Tatil süremi uzatırsanız belki düşünebilirim."

Babam beni kapıya doğru kolunda yürütürken şiddetle karşı çıktı. "Bir hafta bile senden ayrı kalmam için çok fazla."

"O şeyi geline takarken herkes gözünü dikip bana bakacak. Dökeceğim ecel terleri için bir aylık tatil iyi bir bedel olabilir."

"En fazla iki hafta."

"Dört haftadan aşağısını kabul etmiyorum baba."

"Üç günden daha yukarı olmaz."

"Tamam, iki hafta!" diye homurdandığımda gülmeye başladı. "Pazarlık konusunda öğreneceğin çok şeyin var." Benim genel olarak babamdan öğreneceğim çok şey vardı. Neyse en azından iki haftalık tatili ona kabul ettirdim çünkü kolay kolay bir yerlere gitmeme izin vermezdi. En az annem kadar babamda bana çok düşkündü.

Kalabalık bir aile olduğumuz için birkaç arabayla yola çıktık. Tabii önümüzde ve arkamızda bize eşlik eden birçok çakarlı araba vardı. Korumalar olmadan bir yerlere gitmek mümkün değildi. Babam ön koltukta oturduğu için annem aradaki paravanı çekip karşıma oturmuştu. Yol boyunca hep yaptığı gibi bana orada nasıl davranmam gerektiğini anlatmaya başlamıştı. Hasımlarımızın evinde yanlış bir şey yapıp yengemlere konuşacak bir şeyler vermemden çok endişeleniyordu.

Onun nasihatlerinden sıkılarak, "Gurur Kalender hakkında ne biliyorsun?" diye sordum. "Nişanı lüks bir mekândan yapmak yerine Kalender'lerin malikanesinden yaptırıyor." Babam ve ailem için endişelenmeden duramıyordum. "Onun bölgesine gidiyoruz, yani mekân üstünlüğü onlarda olacak."

Annem ihtiyatlı gözlerle beni izlerken güldü. "Bir delinin nişanına katılmak bile insanı korkutuyor, değil mi?" Gözlerinin ardından kederli bir ifade geçti. "Her delinin hazin bir hikayesi vardır, Farah. Bir insanı tımarhanelere düşüren şey genelde aklın almayacağı acılardır." Burukça gülümsedi. "Acının büyüklüğüne göre kalp kırılır, akıl uçup gider."

Meraklanarak öne doğru eğildim. "Ne ki onun hikayesi?"

Bilmem dercesine omuzlarını silkti. "Kulaktan dolma bilgiler dışında bende pek bir şey bilmiyorum ama bildiğim kadarıyla abisinden çok çekmiş. Çocuk yaşta anne ve babasını kaybettiği için abisinin ailesinden başka kimsesi kalmamış." Bu kadarını bende biliyordum. Abisi ve yengesiyle görüşmüyordu ancak onların çocuklarına da amcalık yapmayı bırakmıyordu. Başta Karun olmak üzere yeğenlerine çok düşkündü.

"Peki, Gurur ve Leyla hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. Bunu neden sorduğumu bile bilmiyordum.

"Aralarındaki uyumsuzluğu bilmeyen yok." Mini dolaptan çıkardığı içki şişesinin kapağını açarak kadehini doldurmaya başladı. "İkisinin hayatları birbirine çok ters. Eğer Gurur ona karşı bu kadar sabırlı olmasaydı çoktan ayrılmışlardı." Votkayı sek içmeyi sevdiği için birkaç yudum alarak arkasına yaslandı. "O kız Gurur'u seviyor ama yaşam şeklini ve olduğu kişiyi değil."

"Hem seviyor hem sevmiyor mu? Kafam karıştı anne." Son zamanlarda Gurur ile ilgili bir şeyler aklımı meşgul etmeye başlamıştı. Bu yüzden bir şeyleri kurcalamadan duramıyordum.

Annemin dedikodu bağlantıları çok güçlü olduğu için bildiklerini merak ediyorum. Hepsi bu da değil annem insanları iyi gözetleyip sağlam analiz ederdi. Bu tür davetlerde ben hep bir yerlere saklanırdım, babamda kendi gibi adamları bulup sıkıcı konuşmalar yapardı. Ancak annem sahada olan kişiydi. Dedikodulara kulak kabartıp insanları gizlice dikizlemekte üstüne yoktu.

Kadehinde kalan votkayı içip boş kadehi yan tarafa bıraktı. "İkisinin birbirini sevdiği şüphesiz bir gerçek ancak ben aralarındaki şeyin aşk olduğunu sanmıyorum. Onlara dikkatli bakan herkes bunu anlayabilir."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Tüm bu soruların nereden çıktığını sorgulamadı çünkü onunla hep birilerinin dedikodusunu yapardık. İnsanlar hakkında duyduğu her şeyi bana yetiştirmeye bayılırdı.

Sarı renkten sıkıldığı için tekrar orijinal rengine çevirdiği siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Abisi bir seferinde Gurur'u öldürtmeye çok

yaklaşmıştı. Saldırıya uğradığında Gurur henüz on yedi yaşındaydı. Ağır yaralı bir halde abisinin elinden kaçıp o gece rastgele bir evin kapısını çalmış." Bana bakarak sırıttı. "Kapısını çaldığı o aile kim dersin?" Hınzırca gülerek başını salladı. "Leyla'nın ailesiydi."

Afallayarak gözlerimi büyüttüm. "Böyle mi tanıştılar?" İkisinin mazisi düşündüğümden çok daha eskiymiş.

Başını sallayarak beni onayladı. "Allah'ın işi işte vadesi dolmayanı öldürmüyor. Leyla'nın babası bir doktor olduğu için Gurur'un ilk müdahalesini evinden yapmış. Şeref Kalender'in adamları kapıya dayandığında Gurur'u onlardan saklamış. Daha sonra çalıştığı hastaneye onu sevk edip her şeyiyle ilgilenmiş. Tabii tüm bu süreçte on altı yaşındaki Leyla'da üç ay boyunca hastanede Gurur'u ziyaret edip durmuş."

Yutkunarak, "Üç ay hastanede mi kaldı?" dediğimde şaşkınlığımı gizleyemedim. Gerçek anlamda ağır yaralanmış olmalıydı ve en acısı da bunu ona yapan abisiydi.

"Eski sağlığına kavuşması üç ayını almış." Annem ateş başında hikâye anlatır gibi yüzüne fazladan gizem kattı. "Gurur on yedisinde bir gençti ve her gün onu ziyarete gelen genç bir kız vardı. O yaşlarda sevmekte ayrılmakta gençler için çok kolay. Zor bir dönemden geçiyordu, yani yeni ölümden dönmüştü ve hasta yatağında etrafında gördüğü tek kız Leyla'ydı," diyerek tebessüm etti. "İster istemez aralarında bir çekim olmuştur."

"Bunun nesi yanlış?"

"Yanlış olan sevginin temelinde olan minnet duygusu ve suçluluk hissi," diyerek manidar bir ifadeyle yüzüme bakmaya başladı. "Normal şartlarda belki de bir süre çıkıp daha sonra ayrılırlardı. Belki de ilişkileri yılları bulmazdı. Ancak o yıl Gurur yüzünden Leyla kimsesiz kaldı. Şeref Kalender, Gurur'a yardım ettikleri için Leyla'nın tüm ailesini öldürttü. Leyla'yı bile Gurur son anda kurtarabildi. Gurur kimsesizliği çok iyi bilen bir çocuktu ve artık onun yüzünden Leyla'da kimsesiz kalmıştı." Midem kasıldı. Aralarındaki sevginin temelinde gerçekten de minnet ve suçluluk duygusu olabilir miydi?

Annem buna körü körüne inanıyormuş gibi soğukkanlı bir şekilde konuşmaya devam etti. "Gurur için Leyla'yı asıl anlamlı kılan o olay oldu," dedi sakince. "Ona yardım ettikleri için kızın ailesi ölmüştü, üstelik duyduğuma göre babası son nefesinde kızını Gurur'a emanet etmiş. O günden sonra Leyla'yı hayatının merkezine koydu ve kalbindeki tüm sevgiyi ona vermeye çalıştı." Omuzlarını silkti. "Belki sandığı gibi aşktan belki de suçluluk duygusundan, bunu kimse bilemez."

"Peki, Leyla?" diyerek öne doğru biraz daha eğildim. "Sence Leyla onu seviyor mu?"

Bundan hiç şüphesi yokmuş gibi başını salladı. "Onu seviyor ancak ona aşık değil gibi. Eğer öyle olmasaydı Gurur'u her şeyiyle kabul ederdi çünkü aşk, birini tüm kusurlarıyla sevmek demek. Leyla'nın Gurur'dan nefret ettiği şeyler, onda sevdiği şeylerden daha fazla." Boyalı dudaklarını büzdü. "O ikisinin aşkı bildiklerini bile sanmıyorum. Aralarındaki sevgiyi aşk sanıyor olabilirler."

Gözlerinin ardından asla anlayamayacağım bir ifade geçti. "Delilerin mazisi derindir, Farah. Böyle adamlar severse ölümüne taparlar, nefret ederse de geriye külleri kalana kadar uğraşırlar."

"Babam hangi gruba giriyor?"

"Baban akıl hastası bir deli mi, Farah?"

"Ben hangi gruba giriyorum?"

"Anatidae."

"O ne öyle?"

Gülmeye başladı. "Ördek familyasının ismi."

Kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "Çantamdaki takıyı Leyla'ya takmayacağım işte!"

"İki haftalık tatili unut."

"Tamam, takacağım," dediğimde güldü. Annem beni deli ediyordu.

Araba Kalender malikanesine yaklaşınca çantasındaki aynayı çıkartıp yüzündeki makyajı kontrol etmeye başladı. "Anne lütfen eve dönelim. Düşman bölgesine girmekten hiç memnun değilim." Bu konuda endişelenmeden duramıyordum. "Nişanda ya silahlar patlarsa?"

Makyajını kontrol ettikten sonra aynayı çantasına koydu. "Bu gece içimizde korkmaması gereken tek kişi sensin."

"O nedenmiş?" diye homurdandığımda sırıttı. "Sen herkesin içindeki merhameti ortaya çıkartabilen birisin, Farah. Sırf babandan nefret ediyorlar diye Kalender'lerin sana zarar vereceğini sanmıyorum."

Ona tam yanıldığını söyleyecektim ki kuyumcuda olanları hatırlayınca sustum. Kızaran gözlerle içeri girdiğimde Gurur ve Karun'un gözlerinde oluşan o yoğun öfkeyi görmüştüm. Zaten hemen devamında Gurur benim için o adamın tüm kemiklerini kırmıştı. Tabii orada ikisi de beni bir hizmetçi sanıyordu. Ümit Tozlu'nun kızı olduğumu bilselerdi yine yardım ederler miydi, bilmiyorum.

Arabalar içeri girmedi çünkü bu kadar araba bahçeye sığmazdı. Diğer konuklarda geldiği için dışarıda sayısız araba vardı ve bir o kadar gazeteci. Dışarıdaki korumalar basından kimseyi içeri almıyor, onları arabalardan inen konuklardan uzak tutuyorlardı. Ne yazık ki bu onların görüntü almasına engel değildi. Babam bana kolunu uzattığında suratımda patlayan flaşlar yüzünden her an tekrar arabanın içine girebilirdim.

Şu zamana kadar basından kaçmayı başarmıştım lakin bu gece her biri fotoğrafımı bolca çekmişti. Dışarıda çok fazla araba vardı. Nişana katılan bizim gibi önemli konuklar yanlarında korumalarla gelmişti. Bu yüzden dışarıdaki araba ve koruma sayısı çok fazlaydı. Arabalardan indiğimizde korumalar dışarıda kaldı çünkü diğer liderlerin korumaları da dışarıdaydı. Geleceğimiz önceden bildirildiği için bahçenin çift kanatlı kapılarını bizim için açtılar.

Diğer akrabalarımızda arabalardan indiğinde Tozlu ailesinden elliye yakın üye vardı. Bizler aşiret gibi köklü ve kalabalık bir aileydik. İstanbul'da

olduğundan daha fazlası Diyarbakır'daydı. Babamın kolunda bahçeye girdiğimizde gördüklerim beni gülümsetti. Nişan malikanenin içinde değil bahçede olacaktı çünkü bahçe süslenmişti.

Her yerde birçok masa vardı. Bahçedeki süslemeyi çok sevmiştim. Işıklarla süslenen bahçenin birçok yerinde sepet sepet çiçekler vardı. Henüz içine girmemiştim ancak Kalender'lerin malikanesi gözüme bir sayar gibi göründü. Bizim malikanemizden bile daha büyüktü.

Hazırlanmak için odamda can çekişirken bizimkileri çok beklettiğim için geç kalmıştık. En son biz gelmiş olmalıyız ki kutlamalar çoktan başlamıştı. Orkestra bile bahçeye kurulmuştu. Konuklar susup bize dönünce orkestra da bir terslik olduğunu anlayıp müziği durdurmuştu. Neden bu kadar şaşırdıklarını anlayabiliyorum. Babam ve Gurur arasında uzun zamandır bir husumet vardı. Tozlu ailesini Kalender'lere ait bir yerde görmeyi beklemiyorlardı.

Babam düşmanlarıyla bile diplomatik bir ilişki içindeydi, bu yüzden daveti geri çevirmek yerine katılmamızı uygun görmüştü. Kalabalığın içinde Kalender'ler sıyrılarak bize doğru gelmeye başladılar. Gurur, Karun, Çağıl ve Levent. Hepsi bu kadar. Leyla yanlarında yoktu, muhtemelen içeride hazırlanıyordu. Gurur'un bu özel gününde yanında olan tek yakınları nefret ettiği abisinden olan üç yeğeniydi. Başlarında bir aile büyükleri bile yoktu.

Gözlerim sırasıyla Kalender erkeklerinin üzerinde oyalanmaya başladığında iç çekmemek için kendimi zor tuttum. En küçükleri Levent dışında diğer üçü dudak uçuklatıyordu. Levent üniversiteli, zayıf ve sıska bir çocuktu ancak çirkin de sayılmazdı. O gözlüklerle abileri ve amcasının aksine sevimli bile sayılırdı. Gözlerim Çağıl Kalender'de oyalandı.

Bir an gülmek istedim çünkü ailenin erkekleri gerçekten çok değişikti. Amcası bir mafya lideriydi, abisi de mafyaydı fakat Çağıl askerdi. Kendi için seçtiği meslek Gurur ve Karun'u deli ediyor olmalıydı. Tam emin değilim ama yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Diğerlerinin aksine üzerinde takım elbise yoktu.

Asker yeşili bir tişört, yandan cepleri olan kargo pantolon ve postallarıyla diğerlerinden çok farklı görünüyordu. Sanki görev yerinden yeni ayrılıp

ayağının tozuyla amcasının nişanına gelmişti. Büyük ihtimalle öyleydi çünkü üzerini değiştirmeye bile vakti olmamış gibi ela gözlerinden yorgunluk akıyordu. Tıpkı Gurur gibi Çağıl'da sarışındı ancak Gurur'un aksine onun gözleri elaydı.

Boylu poslu yakışıklı biri olduğu için amcası ve abisinin gölgesinde kalan biri değildi. Onlardan bahsederken hep Kalender erkekleri dememin nedenlerinden biri de ailelerinde Kalender soyadında hiç kadın olmamasıydı. Tabii annelerini saymazsak. Onunla da yıllardır hiç görüşmüyorlardı. Sadece babaları Şeref Kalender'den değil annelerinden de nefret ediyorlardı. Bu malikanenin içinde hiç kadın Kalender yoktu. Çok yakında Gurur, Leyla ile evlendiğinde Leyla uzun zaman sonra Kalender soyadını alan ilk kadın olacaktı.

İzlendiğimi hissedince Çağıl'a bakmayı bırakıp başımı çevirdim ve Gurur'un yeşilleriyle göz göze geldim. Kalbim hızlandı. Yanımda babam ve ailem olmasına rağmen doğrudan bana bakıyordu. Daha dün onu bir hizmetçiyim diye kandırmışken bugün beni ezeli düşmanının kolunda görüyordu. İlginç olansa buna zerre kadar şaşırmamasıydı.

Sadece o değil Karun'da hiç şaşırmamıştı. Nefes alışlarım hızlandı. Başından beri kim olduğumu biliyorlardı, değil mi? Bunu bilmesine rağmen Gurur dün benim için bir adamı komalık etmişti. Nabzım boğazımda atmaya başladı. İşte bunu beklemiyordum.

Artık iki katı bir heyecanla ona bakıyordum. Ona çok yakışan siyah takım elbisenin içinde adım adım bize yaklaşırken gelişigüzel beni süzdü. Her zaman sönük görünen ve çoğunlukla bir kalemle topuz yaptığım saçlarımdaki değişiklik gözüne ilişti. Saçlarım bu geceye özel daha canlı ve parlak görünüyorlardı. Tişört giyince bile üzerine mutlaka hırka giyerken bu gece omuzları düşük beyaz bir elbiseyle karşısındaydım.

Gözlüklerin olmadığı yüzüme ve uzun elbisemin derin yırtmacında bile bakışları oyalanmıştı. Her yerime değen bakışları baktığı yerlerde bir saniyeden fazla oyalanmıyordu. Sanki dünkü ve bugünkü kız arasındaki farkı izliyordu. Bendeki değişimi gözleri yadırgadığı için bakıyordu çünkü bakışlarında rahatsız edici hiçbir şey yoktu. Art niyet şöyle dursun, gözlerinde en küçük bir duygu bile yoktu. Bakışları fazla düz ve hissizdi.

Küçük bir yanım o güzel gözlerde minik bir duygu kırıntısı görmeyi isterdi ama bakışları boştu.

Yanımıza geldiklerinde iki aile karşı karşıya durdu. Babamın koluna tutunmasam her an yere düşebilirdim. Babamın kolunda olmam bana gereken cesareti verdiği için şimdilik korkularımı yatıştırabiliyordum. Gurur son derece soğukkanlı bir şekilde babama bakıp, "Hoş geldiniz," deyince nefesimi sesli bir şekilde vermemek için kendimi zor tuttum. Rahatlamıştım. Bizi insancıl bir şekilde karşılamıştı. Bizi buraya o davet etmişken ters bir karşılık vermesi çok garip olurdu.

Babamda tıpkı onun gibi ifadesiz bir suratla başını salladı. "Hoş bulduk." Tokalaşmak için Gurur'a elini uzattığında gerildim. Keşke bu kısmı es geçseydik çünkü Gurur'un babamın elini sıkmama ihtimali vardı.

Buradaki herkes bizi izlerken babamın uzattığı eli sıkmaması babam için çok aşağılayıcı olurdu. Babamın eline olan bakışları fazla katı ve soğuktu. Düşmanının elini sıkacak birine benzemiyordu. Kısa bir an benimle göz göze gelince her şey değişti. Yalvaran bakışlarım içinde bir yerlere dokunmuş olmalı ki kızar gibi bana tersçe baktı. İstemeye istemeye babama dönüp onun elini sıkınca omurgama sıcak bir his yayıldı.

Benim için babamın elini sıkmıştı.

Karun ve diğerleri de babamla tokalaşınca bahçedeki gerginlik dağılmaya başladı. Karun'un mavilerinde hınzır bir ifade geçtiğinde babama bakıp gözleriyle beni işaret etti. "Bu genç hanım kim?"

Annem gereksiz bir övünmeyle, "Tahmin edin bakalım?" deyince Gurur'un, "Hizmetçiniz mi?" diye sorması annemi şoka ederken Karun'u güldürdü. Amcasına bakıp, "Piç kurusu," derken bile gülüşünü saklayamıyordu. Yüzüm yanmaya başladı. Gurur dünkü yalanımın intikamını alır gibiydi.

Annem ve babam dik dik bana bakmaya başlayınca hemen bakışlarımı kaçırdım. Önüme çıkan herkese Tozlu ailesinin hizmetçisi olduğumu söylediğimi bir kez daha anlamışlardı. Gurur utançtan kızaran yüzüme eğlenen gözlerle bakarken başta ailem olmak üzere buradaki herkesi

şaşırtacak bir şey yaptı. Artık resmi bir şekilde tanışmamızın zamanı gelmiş gibi bana elini uzattı. Kaskatı kesildim.

Gözlerimin içine bakarak, "Gurur Kalender," deyince kalbim kaburgalarımı tekmelemeye başlamıştı.

Onun eline bakarken korku ve heyecan karışımı bir duyguyla dolup taştım. Aldığım hızlı nefesleri kontrol etmeye çalışarak babamın kolundaki elimi çektim. Titreyen elimi onun iri avucunun içine bırakıp başımı kaldırdım ve gözlerinin en derinine baktım. "Farah Tozlu," diyen sesim bile titriyordu. Ona dokunmak çok garip bir histi.

Parmakları avucunun içinde kaybolan elimi sardı ve hafifçe sıktı. Gözlerinde kaybolurken nabzım boğazımda atmaya başlamıştı. İncitmekten korkarcasına naifçe sıkmıştı elimi. Sanki karşısında kırılmaya müsait camdan bir kadın vardı ve o, elinden geldiğince beni kendi gücünden korumaya çalışmıştı.

Eli sıcacıktı.

Tıpkı bir ateş gibi.

Belki de ben sıcaktım, yanmaya başlamış gibi...

Bu bölümde Farah'ın ailesini biraz tanıdık ve neden böyle ürkek biri olduğunu biraz daha anladık. Asıl sorunun abisi ve evde yaşayan akrabaları olduğunu tahmin ediyor muydunuz?

Farah hizmetçi olduğunu söyleyince Gurur ve Karun'un dakikasında onu çalıştıracağını kimler bekliyordu?

Seçil'in Gurur ve Karun'un olduğu bir kuyumcuya gitmesi sizce tesadüf müydü?

Peki, Farah'ın arabada Seçil'e çıkışmasına ne demeli? Aslında Farah'ında ters ve dişli bir tarafı var fakat henüz bu yönünün farkında değil. Sirkelenip biraz kendine gelmeli veya biri onun için bunu yapmalı.

Leyla hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu bölümde onu da biraz okuma şansımız oldu.

Yeni bölümde onu ve nişanla ilgili detayları daha çok okuma şansımız olacak.

Bölümün başındaki tarihte de görüldüğü üzere bu bölümler üç yıl öncesini konu alıyor. Kurguyu daha iyi anlamanız için ilk birkaç bölüm geçmişi anlatacak fakat daha sonra günümüz olaylarına geçiş yapacağız.

Yeni bölümde görüşmek üzere, hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Henüz çok yeni bir hikaye olduğu için oy verip satır aralarına bol bol yorum yaparsanız sevinirim.

(2)İki Kadın Bir Adam

"Onun hayatında iki kadın vardı. İlkinin ahı, ikincisinin mutluluğu olamazdı. Bir adam ve iki kadın. İlkinin hayaleti hep aramızda olacaktı çünkü ben ikinci kadındım."

14/04/2021

Bize ayrılan masada sessiz sedasız otururken eğlenmediğimi söyleyemem. Karadenizlilerin nişanı buysa düğünlerini hayal dahi edemiyorum. Çoğunlukla zenginlerin tercih ettiği son derece elit bir nişan gibi başlamıştı fakat daha sonra her şey değişmişti. Kemençe eşliğinde horonlar, halaylar ve daha birçok şeyi izleme fırsatı bulmuştum. Nişan düşündüğümden daha güzel geçiyordu. Kalender erkekleri kemençe eşliğinde oynadıklarında bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. O kadar etkilenmiştim ki gözlerimi dahi kırpmadan onları izlemiştim.

Eğer babamdan çekinmeseydim telefonumu çıkartıp onları videoya alırdım. Gurur, Karun, Çağıl ve Levent orta alana çıkıp horon oynadıklarında herkesi adeta mest etmişlerdi. Tabii içlerinde eğlenmeyen tek kişi Karun'du. Gurur ve Çağıl onu zorla horona kaldırdıklarında tekrar yerine geçene kadar suratındaki o ifade hiç değişmemişti. İşkence görüyormuş gibi yüzünde bir ifade vardı ve bu ne zaman bitecek der gibi Gurur'a bakıp durmuştu.

Bir süre sonra Karun ve Duha'nın atışmaları yüzünden nişan bir anda daha eğlenceli bir hale gelmişti. Bu iki adam neredeyse ezelden beri rekabet ettikleri için Gurur'un nişanında bile yarışacak bir şeyler bulmuşlardı. Masalar daire şeklinde konulmuştu ve orta alanda Karun ve Duha zeybek oynuyordu. Anneme onları gösterdim. "Nasıl oldu bu?" Karun Kalender ve Duha Tunus'u aynı karede görmek her zaman mümkün değildi.

Annem büyülenmiş gibi zeybek oynayan ikiliyi izlerken kıkırdadı. "Birbirlerini o kadar çok kışkırttılar ki geldikleri son nokta bu." Kahkaha attı. "Bence şu anda onlarda işin buralara nasıl geldiğini sorguluyor. İkisinin

yüzündeki memnuniyetsizliğe baksana." Haklı olabilirdi. Karşılıklı zeybek oynarken ikisi de birbirlerini öldürmek ister gibi bakıyordu. İnkâr edilemeyen tek şey şu anda tüm kadınları kendilerine hayran bırakmalarıydı.

Annem gözlerini onlardan ayırmadan, "Hâlâ nasıl bekar olduklarını anlamıyorum," diye mırıldandı. Karun ve Duha'ya aşk dolu gözlerle bakan kadınları işaret etti. "Etraflarındaki tüm kadınların kalbini fethetmişken onlara karşı bu kadar kayıtsız olmaları inanılır gibi değil."

"İkisi birbirleriyle didişmeyi bırakıp biraz etraflarına baksalar belki çoktan evlenmişlerdi." Aklıma gelenlerle güldüm. "Bazen Karun ve Duha'nın gay olduğunu ve içten içe birbirlerine âşık olduklarını düşünüyorum."

Annem gür bir kahkaha patlattı. "Kadınlar için büyük bir kayıp olurdu." Bana onları işaret etti. "Seçme şansın olsaydı hangisiyle olmak isterdin?"

Bu soruyu Karun ve Duha için sormuştu fakat gözlerim istemsizce Gurur'un olduğu masayı kaydı. Güzel nişanlısıyla keyifli bir sohbete tutuşan Gurur'da gözlerim takılı kaldı. Mutlu görünüyordu, ikisi de mutluydu. İç çektiğimde annemin, "Bu da ne?" diyen sesiyle hemen önüme döndüm ama çoktan ona yakalanmıştım. Kahretsin, beni Gurur'a bakarken yakalamıştı.

Yan yana oturduğumuz için bana doğru kayarak koluma yapıştı. "Az önce deli Gurur'a olan o bakışlarında neyin nesiydi?" Babam onun yanında, Seçil'de benim yanımda oturduğu için kimse duymasın diye bunları kısık bir sesle söylemişti. Gözlerinde dehşete kapılmış gibi bir ifade vardı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ha-hayır." Sesim titrerken panikleyerek başımı iki yana salladım. "Leyla'ya bakıyordum ben."

Bana bakarken ne görüyorsa yüzü bembeyaz oldu. Güzel gözlerinin ardında endişe verici bir ifade geçtiğinde şoke olmuş gibiydi. "Yanakların kızardı."

Yüzümü ondan çekip hemen masadaki suya uzandım. "Erkekler hakkında konuşmak beni hep utandırır." Kendime gelmek için sudan birkaç yudum aldım. "Ondan hoşlandığımı düşünmek senin için bile çok fazla. Daha bu

gece tanıştığımızı sende gördün. Ondan hoşlanacak kadar onu tanımıyorum."

Siyah gözlerinde canımı sıkan bir kinaye vardı. "Onu hiç görmediğini söylüyorsun ama şu işe bak ki hiç görmediğin bir adam senin şu hizmetçilik saçmalığını biliyor."

"Her yerde gözü kulağı varsa bu benim suçum mu?"

"Onun her yerde gözü kulağı varsa senin de onda gözün var gibi."

"Anne bu çok ciddi bir iddia! Alt tarafı onun olduğu bir tarafa baktım, niye bu kadar büyütüyorsun?"

Kafasının üzerinde antenleri varmış gibi bana başının üstünü işaret etti. "Radarlarım kolay kolay yanlış frekans yakalamaz." Masamızdakileri kontrol edip dibime kadar girdi. "İstediğin her erkekten hoşlanabilirsin ama o olmaz!"

Gurur'dan hoşlandığımı düşündüğü için alarma geçmişti. Gözlerini belerterek bana bakarken aklımı başıma getirmek ister gibi tırnaklarını koluma geçirdi. "Onunla olamazsın. Herif hem kafadan kırık hem nişanlı hem de babanın düşmanı." Sinirden ağlamama ramak kaldı. Sandığı gibi Gurur'dan hoşlanmıyordum.

Seçil hemen sağımda oturduğu için yalvaran gözlerle anneme bakıyordum. "İnan ki radarların yanılıyor, sandığın gibi bir şey yok."

"Olmadığına yemin et."

"Sen öl ki öyle bir şey-"

İnsanların içinde kafama sertçe vurarak beni susturdu. "Anneciğini niye katıyorsun, Nesibe'nin üzerine yemin etsene." Eltisinden kurtulmak istediğini o kadar iyi gizliyordu ki!

"Nesibe yenge ölsün ki öyle bir şey yok," dediğimde açtığı avuçlarını yukarı kaldırıp, "Âmin," diyerek avuçlarını yüzüne sürdü.

Hayretler içinde kalarak ona bakmaya başladım. "Sen az önce Nesibe yenge ölsün diye âmin mi dedin?"

Umarsızca omuzlarını kaldırıp indirdi. "Babanın tüm akrabaları için derim."

Ona olan bakışlarımda gözle görülür bir kınama vardı. "Allah'tan kötü kalplisin de dualaların kabul olmuyor."

Hayatında duymadığı hakareti şimdi benden duymuş gibi afalladı. "Sence ben kötü biri miyim?"

Masadaki tatlılara uzanırken omuz silktim. "Bence öylesin."

"Değilim!"

"Abime hep üvey anne oldun."

"Çünkü o piç sana hep üvey abi oldu! On yaşına kadar annesi olacak o cadının yanında kaldığı için Elmas onu bize karşı hep doldurdu."

"Elmas anne öyle bir şey yapmaz."

"O kadını savunup beni kızdırma. Abin olacak o hasta, İstanbul'a gelip bizim yanımıza taşındığında sana hamileydim ve o, sürekli karnıma vurmaya çalışıyordu." Kendini haklı çıkartarak inanamayan gözlerle bana baktı. "Zamanında ona annelik yapmaya çalıştım ama şimdi nasılsa çocukken de öyleydi. Doğmanı hiç istemedi, doğduğunda da kaç kez onu senin beşiğinin yanında elinde yastıkla yakaladım." Kaşlarını çattı. "Nefretimi kazanan birine gün yüzü göstermem."

Tüm bunları zaten bildiğim için nefesimi bıkkınlıkla verdim. "Pekâlâ, kapatalım bu konuyu."

İnatçı bir tutumla çenesini dikleştirdi. "Önce benim iyi biri olduğumu söyle."

"Kötüsün."

"Babanın sülük akrabalarından nefret etmem beni kötü biri yapmaz!"

"Kendi akrabalarının da çoğunda nefret ediyorsun."

"Çünkü akrabalar nefret etmek için var."

"Bana hep ördek diyorsun."

"Gerçekleri de söylemeyelim artık."

"Sürekli beni zorbalıyorsun."

"İnsanların sevdiği şeyleri yapması ne zamandan beri suç oluyor?"

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Beni zorbalamayı sevdiğini mi söylüyorsun?"

"Hayatım bu bir sır değil ki, evdeki herkes bunu biliyor."

"Anne sen kötüsün!"

"Derhal bana dünyanın en iyi annesi olduğumu söylemezsen, babana az önce seni Gurur'a bakarken yakaladığımı söylerim."

"Sen hayatımda gördüğüm en iyi annesin!"

"Biliyorum canım." Bana kocaman gülümseyerek uzanıp yanağımı öptü. "Senin annen bir melek." Keyfi yerine gelmiş gibi önüne dönen kadına nutkum tutulmuş gibi bakıyordum. Ben az önce ne yaşadım?

Sinirden gülerek başımı iki yana salladım. "Bana sinir krizleri geçirtsen de seni çok seviyorum," dediğimde masadaki elimi tutup dudaklarını avucuma bastırdı. "Biliyorum hayatım."

Avucumda onun dudaklarının sıcaklığını hissederken bana dünyanın en güzel gülümsemesini sundu. "Bende seni çok seviyorum." Bunu biliyorum. Sürekli benimle uğraşıp durması bile aslında yoğun sevgisinden kaynaklanıyordu çünkü annem sevdikleriyle didişirdi.

Karun ve Duha bize zeybek ziyafeti çektikten sonra kendi yerlerine geçtiler. Rahat durmak Duha'nın kanında olmadığı için bu seferde kendi masasında

babama sataşmaya başladı. "Eee Ümit, bu gece Tozlu'lardan da bir şeyler izler miyiz?" Bu adam girdiği her yeri karıştırıyordu.

Duha Tunus'ta bir mafya lideriydi. Henüz yirmi sekizinde olmasına rağmen ihtiyar kurtların arasında bu kadar uzun süre hayatta kalması şaşılacak bir şeydi. Duha'yı diğer liderlerden ayıran bir şey vardı, bulunduğu yere aile desteği veya baba parasıyla gelmemişti. Duha Tunus sıfırdan başlayıp tüm basamakları hızla tırmanarak kendi imparatorluğunu kurmuştu. Bugün geldiği son nokta ülkenin sayılı milyarderlerinden biri olmaktı.

Nereden bakarsan bak bu bir başarı öyküsüydü. Duha'nın en büyük artısı zekasıydı. İşi bile strateji ve manipüle üzerineydi. Duha Tunus deyince herkesin aklına gelen tek şey strateji ustası ve manipüle dehasıydı. Kendilerine bölge liderleri diyebilirler ama aslında hepsi bir bölgeyi yöneten mafyaydı. Duha ise içlerinde en çok merak uyandıran mafyalardan biriydi çünkü diğerlerinin aksine ciddi biri değildi.

Diğer liderler gibi suratında her zaman donuk bir ifade olmazdı. Aksine neşeli, alaycı ve eğlenceli biriydi. Karanlık tarafını iyi gizleyen sempatik bir adamdı. Kömür karası gözlerinde hep bir muzırlık olurdu ve dolgun dudaklarında gülümseme eksik olmazdı. Erkeksi hatları, kaslı vücudu ve uzun boyuyla ona bakan her kadının kalbini hızlandırıyordu.

Arka planda öldürdüğü her adamdan serçe parmağını alırken görünürde çapkındı, haylazdı ve eğlenceliydi. Birazda çöpsüz bir üzümdü çünkü ailevi yönden kimsesi yoktu. Ne anne ne baba ne de akrabası vardı. Tek yakını sağ kolu ve en iyi dostu Kadem Aktan'dı. Kadem'den başka değer verdiği kimse yoktu. Tek eğlencesi de Karun ile uğraşıp onunla rekabet etmekti.

Şimdi ise gözlerini babama dikmiş, meydan okurcasına babama bakıp sırıtıyordu. "Doğu bölgesine ait bir şeyler izlemeyelim mi?"

Babam bu tür toplara pek girmediği için reddedeceğine çok emindim. Ancak rakıyı kafasına dikip bardağını sertçe masaya bıraktı. Sandalyesinden ayağa kalktığında annemle göz göze geldik. İkimizde babamın ters bir şey yapmasından korkuyorduk. Bahçede her aileye ait birçok masa varken babam orta alana yürüdü. Merakla onu izliyorduk çünkü henüz ne yapacağını bilmiyorduk.

Babam yönünü bize çevirdiğinde gözlerinin ardında muzır bir ifade vardı. "Bizim oralara ait bir şey oynayacaksam bana eşlik etmesi için bizimkilerden birileri lazım." Ne yani ciddi ciddi oynayacak mıydı? Kalbim hızlandı. Bunu görmeyi istiyorum.

Anneme bakıp hınzır gözlerle, "Müsaade var mı hatun?" dediğinde onu kalbime sokasım geldi. Babamın anneme davranış şeklini çok seviyordum.

Annem aşiretimizin hanımı olmanın hakkını vererek babama bizimkileri işaret etti. "Seç istediğin kişileri," dediğinde bir halay için gereken herkesi ona sunmuştu.

Ancak babam bizden kimseye fazladan bir saniye bile bakmadan, "Bir kişi yeter bana," dedi düz bir sesle. Daha sonra annemin gözlerinin içine bakarak, "Reyhani iki kişiyle oynanır," deyince kıkırdadım. Bu yaştayken bile hâlâ birbirlerine kur yapıyorlardı.

Annem tebessümünü saklamaya çalışarak alt dudağını dişledi. "O zaman sana eşlik edecek kişiyi seç." Bakışları, sesi fazla cilveliydi.

Annem dahil buradaki herkes babamın annemi oraya çıkartacağına çok emindi fakat babam ters köşe yaparak gözlerini bana dikti. Kalbim öyle bir hızlandı ki bir an duracak sandım. Dudağının köşesi kıvrılırken bana tam karşısını gösterdi. "Gel bakalım, Farah Hanım." Kemiklerime kadar titredim.

Beni seçmişti.

Korkudan betim benzim atarak ona bakarken annemin kıkırtısını duydum. "Şanslısın, Farah çünkü kocamın yanında görmekten hoşlandığım tek kadın sensin."

"Kızı olduğum için olabilir mi?"

"Evet."

Oraya çıkmamak için annemin koluna yapışmıştım ki daha ben bir şey demeden, "Deneme bile," diyerek kısık bir sesle beni uyardı. "Baban her

şeyden önce bir bölge lideri. Tüm gözler onun üzerindeyken onu orada tek başına bırakamazsın." Midem kasıldı. Oraya çıkmak istemiyorum ama çıkmazsam bu hem babamı üzer hem de insanlara konuşacak daha çok şey verirdi.

Ecel terleri dökmeye başlayarak sandalyemden kalktım. Babama doğru yürüdüğümde kalbim duracak gibiydi. İnsanların bakışlarına fazladan bir saniye bile dayanamazken babamla reyhani oynayacaktım. Tüm bu gözler üzerimizde olacaktı. Düşüncesi bile dizlerimi titretip nefes alışlarımı hızlandırıyordu. Babam annem yerine beni seçerken ne düşünüyordu, hiç bilmiyorum.

Babamın karşısında durduğumda titrediğimi görebiliyordu. Bunun benim için ne kadar büyük bir adım olduğunun farkındaydı. Gözleri titreşen gözlerimle kesiştiğinde kahve hareleri sinirlerimi yatıştıracak bir güzelliğe büründü. "Sakin ol küçük ördek," diye fısıldadı. "Her an düşüp bayılacak gibisin."

"Her an düşüp bayılacağım baba."

Gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Her an düşüp bayılma."

"Düşüp bayılırsam ne olur?" Üzerimizdeki gözlere ürkekçe baktım. "Hepsi benimle alay edip güler, değil mi?"

"Bayılmak istiyorsan bayıl, sana gülenin ecdadını sikerim."

"Bayılmak istemiyorum baba."

Bu sefer kendini tutamayıp güldüğünde kalbim titredi. Gözlerimin içine muzırca bakıp, "O zaman bayılmak yok küçük ördek," dedi eğlenen bir sesle. "Anlaştık mı?"

Asık suratımı neşelendirmenin bir yolu yoktu. "Denerim." Bu konuda kendime hiç güvenmiyordum. Bence o da bu konuda bana hiç güvenmiyordu.

Müzik başladığında ikimizde derin bir nefes alıp geriye çekildik. Karşı karşıya durup başladığımızda insanlara rezil olmamak için onların burada olmadığını düşünmeye çalışıyordum. Kollarımı iki yana açıp ağır ritimlerle oynarken ellerimi bileklerimden raks eder gibi oynatıyordum. Benim hareketlerim fazla zarif ve kadınsıydı, babamınkilerse ağır ve ölçülü. Bacaklarımı arada bükerek oynarken müziğin ritmiyle uyum içindeydim.

Diğer herkesi gözlerime yasaklayarak sadece babama bakıyordum çünkü onun bakışları beni rahatlatıyordu. Ona bakmak bana izlendiğimizi unutturuyor, korkularımı yatıştırıyordu. Kollarımızı iki yana açarak müzik eşliğinde birbirimizin etrafında dönerek oynamaya devam ettik. Bir süre sonra etrafımdaki her şeyi unutup kendimi babamın gözlerinde gördüğüm huzura bıraktım.

Birbirimize yaklaşıp bacaklarımızı usul usul bükerek yere doğru hareket ettiğimizde dudaklarımdaki tebessümün farkında değildim veya izlendiğimin.

Ben oynarken babam bir dizinin üzerinde karşımda diz çöküp ellerini ağır bir hareketlerle birbirine vurdu. Elini yere vurup bastığım yeri öpercesine elini dudaklarına ve alnına doğru götürdüğünde kalbim yerinden çıkacak sandım. Babam bana verdiği değeri herkese göstermekten çekinmiyordu.

Biricik kızına duyduğu sevgi gözlerinde okunuyordu. Bana karşı hep bu kadar iyi bir baba olduğu için onu o kadar çok seviyordum ki, ona duyduğum sevginin büyüklüğü hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Babama yaklaşıp ona sırtımı döndüğümde sırtım onun göğüs kafesine çok yakındı. İki yana hafifçe açtığım kollarımı müziğin ritmine uydurdum. Ellerimi bileklerinden bükerek oynarken Gurur ile göz göze geldim. Soluğum kesildi.

Yaslandığı yerde erkeklere has rahat bir pozisyonda otururken gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Bakışları öylesine yoğun ve keskindi ki iliklerime kadar titredim. Yeşillerinde kanımı kaynatan, aklımı başımdan alan bir şeyler vardı. Çok yoğun bakıyordu hem de haddinden fazla.

Koltuğun dayanağına yaslı olan elinde rakı bardağı gevşekçe duruyordu. Kolunu hareket ettirerek rakıyı dudaklarına yaklaştırdığında bile gözlerini

üzerimden ayırmıyordu. Bardağı hafifçe bana doğru kaldırıp rakıyı içtiğinde kaskatı kesildim. Benim şerefime içiyormuş gibi yaptığı bu hareket yanaklarımın ısınmasına neden olmuştu. Yoğun bakışlarından kaçmak için ona sırtımı dönmeden hemen önce dudaklarının belli belirsiz kıvrıldığını gördüm. Beni utandırmak için öyle yapmıştı!

Kızaran yanaklarımı görmek ona sadistçe bir zevk veriyor olmalı.

Korktuğumun aksine başarılı bir şekilde bu oyunun sonuna geldiğimizde insanlardan çıkan alkış tufanıyla derimin altı yanmaya başladı. Babam kolunu omuzuma atarak saçlarımın tepesine bir öpücük kondurdu. "İşte böyle küçük ördek," diye fısıldadı. "Göz önünde olmak her zaman kötü bir şey değildir." Bunun için annem yerine beni seçmişti, değil mi? Beni insanlara alıştırmak için.

Babamın kolunun altında kendi masamıza doğru yürürken kısa bir an Gurur ile göz göze geldim. Gözlerim onun yeşil harelerine kenetlendiğinde kaburgalarım küçülüp kalbimi sıkıştırmaya başladı. Gözlerinde çok yakıcı bir ifade vardı. Emin değilim ama onun etkileyici gözlerinde sanki hayranlık vardı. Az önce izledikleri hoşuna gitmiş gibi bakıyordu.

Leyla'nın Çağıl ile konuştuğunu görünce aradığım küçük fırsatı yakalamıştım. Babamla birlikte onların masasının önünden geçerken içkisini yudumlayan Gurur'a döndüm. Bakışlarımız bir kez daha kesişince ona göz kırptığımda püskürterek içtiği içkiyi çıkardı. Kıkırtıma engel olarak hemen önüme döndüm. Yüzündeki o şaşkın ifadeyi görmek keyfimi yerine getirmişti. Benim gibi korkak birinden karşı atak beklemiyordu. Az önce şerefime içtiği o içkiyi öksürerek çıkarmasını sağlamıştım.

Yerimize geçtiğimizde keyfim az da olsun yerine gelmişti. Kutlamalar kaldığı yerden devam ediyordu. Oturduğum yerde sessizliğimi koruyarak dans eden insanları izledim. Onların içinde Gurur ve Leyla'da vardı. Birlikte dans ederken ikisi de mutlu görünüyordu. Gurur'un Leyla'nın belini saran ellerine bakıp durdum. Leyla'nın Gurur'un boynuna dolanan kollarına ve kendi aralarında sohbet ederek birbirlerine olan bakışlarını izledim.

Dışarıdan bakıldığında gerçekten de hoş ve birbirlerine çok yakışan bir çiftlerdi ancak bir şeyler eksikti. Annem ve babam birbirlerine her

baktığında gözlerinde oluşan o pırıltı, Gurur ve Leyla'nın gözlerinde yoktu.

Belki de bana öyle geliyordu, sonuçta aşk hakkında herhangi bir yorumda bulunacak kadar deneyimim yoktu. Aslında bu konuda hiç deneyimim yoktu. O kadar korkaktım ki erkeklerle bir şey yaşamayacak kadar kendi küçük dünyamın içinde saklanıyordum.

Gecenin sonlarına gelmeye başladığımızda herkes yavaş yavaş ayrılmaya başlamıştı. Babam ayağa kalkınca bizim de gitme vaktimizin geldiğini anladık. Babamla birlikte tüm Tozlu soyadını taşıyan herkes yerinden kalkmıştı. Kalenderler giden konuklarını uğurlamak için yan yana duruyordu. Leyla, Gurur'un yanındaydı.

Onlara doğru yürürken annem bana yaklaşıp kısık bir sesle, "Çantandaki o takıyı kendine saklamayı düşünmüyorsan Leyla'ya takmayı unutma," diye fısıldadı. Son ana kadar onu çantamdan çıkarmamıştım.

Herkes Leyla'ya bir şeyler takıp durmuştu çünkü Gurur kimsenin ona bir şey takmasına izin vermemişti. Bu takı merasiminden nefret ediyormuş gibi ona yaklaşan herkesi Leyla'ya yönlendirmişti. Bense son ana kadar yerimden hiç kalkmayarak bizimkileri delirtmiştim. Şimdi herkes yavaş yavaş dağılmaya başladığı için belki bu zorlu görevin üstesinden gelebilirim.

Kalenderlerin karşısında durduğumuzda annem ve babam tüm iyi niyetleriyle onlara mutluluk diledi. Daha sonra ikisi gözlerini dikip bana bakınca haliyle karşı tarafta bana bakmaya başladı çünkü anne ve babamın neden bana baktıklarını merak ettiler. Şu ana dek geceyi kazasız belasız tamamladığım için son anda bizimkileri utandıracak bir şey yapmak istemiyorum.

Bu yüzden üzerimdeki bakışların bende uyandırdığı rahatsız edici hissi gizlemeye çalışarak çantamdaki kadife kutuyu çıkardım. Bunu neden ben yapıyorum ki! Kutuyu açtığımda içinde gördüğüm gerdanlık değerli taşlardan oluşan pahalı bir şeydi. Annem ailemizin şanına yakışan bir şey seçmişti. İçindeki gerdanlığı çıkartıp boş kutuyu anneme uzattım. Gurur'un bakışları eşliğinde Leyla'ya yaklaşıp karşısında durdum.

Bunu yapmak istemiyorum!

Leyla ile karşı karşıya dururken bir şeyler bana yanlış geliyordu. Onun nişanına katılıp ona takı takmam yanlışmış gibi geliyordu. İçimden cılız bir ses bunun doğru olmadığını söylüyordu. Birkaç kez derin derin nefesler alarak kendimi toparladım. "Allah mutlu ve mesut etsin." Ona biraz daha yaklaşıp gerdanlığı boynuna taktım. Bunu yaparken bana yardımcı olarak başını eğmişti. Gerdanlığın klipsini takarken fazla soğukkanlıydım. Elim bile titrememişti. Oysaki panikleyip takamam sanıyordum.

Leyla bana tebessüm etmek için kendini zorlayıp, "Teşekkür ederim, Farah," dediğinde bakışları samimiyetten çok uzaktı. Böyle bakmasının nedeni belki de dün kuyumcudan çıkan kavganın benim yüzümde olduğunu bilmesiydi. Yapmacık bir ilgiyle beni izledi. "Burada olmanızdan mutluluk duyduk."

Herhangi bir alınganlık yapmadan, "Bizde öyle," dedikten sonra başımı çevirip Gurur'a baktım. İşte yine olmuştu. Onunla her göz göze geldiğimde hissettiğim o statik elektrik tekrar ortaya çıkmıştı. Karşı koyamadığım güçlü bir mıknatısla ona çekiliyordum. Bu öylesine güçlü bir çekimdi ki aynı şey ona da oluyor mu, diye merak etmeden duramıyorum. Bu hissettiğim güçlü çekim sadece beni mi etkisi altına alıyordu?

Gözlerimi onun bakışlarına dikip konuşmak için kendimi zorladım. Onun karşısında olmak bile bana tüm sözcükleri unutturuyordu. Tek kelime etmeden onu böyle saatlerce izleyebilirdim. İşin garip tarafı bunu yaptığımda en küçük bir rahatsızlık duymayacağını hissetmemdi. Belki yanılıyorum ama bakışlarımdan rahatsız olmadığını hissediyorum. "Mutluluklar dilerim," dediğimde bu iki kelime dilimde acı bir tat bırakmıştı. Bir şeyler yanlış geliyordu ama ne olduğunu bilmiyorum. İçimi burkan bir şeyler vardı.

Gurur derin bir nefes alarak bana başını hafifçe salladı. "Eyvallah."

Onlara iyi dileklerimizi sunduktan sonra neyse ki fazla oyalanmadan yanlarından ayrıldık. Arabaya binip yola çıktığımızda annemin bakışlarından kaçmak için başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. "Senin

bir tadın kaçtı sanki," diyen sesini duymazdan gelerek uyuyormuşum gibi numara yaptım. Tadımı kaçıracak bir durum yoktu.

***

Oturduğum köşede sessizlik içinde kitabımı okurken babam ve amcam kendi aralarında iş konuşuyorlardı. Seçil ve abimin eşi Yonca yenge ise moda dergilerini karıştırıyorlardı. Annem ve eltisi Nesibe yengeyse her zamanki gibi birbirleriyle itişecek bir şeyler bulmuştu. Akşam yemeğinden sonra hepimiz aynı salonun içinde kendi halimizde takılıyorduk. Biri kulağımdaki kablolu kulaklığı çekip çıkartınca irkilerek başımı kitaptan kaldırdım. Seçil'in abisi Doğan sıkılmış gibi kulaklığımı çıkartıp yanıma oturdu.

"Ne okuyorsun?" Elimdeki kitabı alıp baktığında kaşları havalanınca güldüm. Sanırım genç kızlara özgü aşk romanları okumamı bekliyordu. Kitabın arka yazısını okuduktan sonra bal sarısı gözlerini bana dikti. "Sıkıcı bir şeye benziyor."

"Sıkıcı değil." Doğan abi ailesinin aksine bana insan gibi davranan nadir kişilerden biriydi. Ailesi gibi bizim evimizde yaşayıp babamın sırtından geçinmiyordu. Yirmi sekiz yaşında genç bir avukattı. Kendi ofisi, evi ve kurulu bir düzeni vardı. Bizi özleyince arada buraya geliyordu. Bazen bir gece kalıyordu bazense hiç kalmadan evine dönüyordu.

"Ağır Devlet," diyerek kitabın adına değindi. "Bu tür kitaplar okuduğunu bilmiyordum."

Kitabı yanıma bırakarak annemin benim için hazırlattığı meyve suyuna uzandım. "Bana siyasi bir görüş kazandırıyor."

Yanımda otururken yüzüne düşen kumral tutamlarını arkaya iterek güldü. "Siyasete atılmayı mı düşünüyorsun bücür?"

"Öyle bir düşüncem yok ama her konu hakkında biraz bilgim olsun istiyorum." Meyve suyu sandığım şeyin aslında annemin zayıflatıcı toniklerinden biri olduğunu anladım. İçtiğim yuduma yüzümü buruşturarak bardağı sehpanın üzerine bıraktım. "Kitap siyasetten çok ırkçılığı ve bölücülüğü anlatıyor."

Sır verir gibi ona doğru yaklaşıp, "Mesela sizinkiler için ben bir Kürt kızıyım," dedim kısık bir sesle. "Annem ve onun akrabaları içinse ben bir Türk kızıyım. Her iki tarafta beni kendilerine benzetmeye çalışıyor, kisi veya hiçbiri olmama izin vermiyorlar. İlla bir tarafta mı olmalıyım?"

Diğer akrabalarım ve Diyarbakır'daki yakınlarım Kürt, Türk ayrımı asla yapmazdı ancak iki ailede bunu yapanlarda vardı. Babamın tarafından Kerim amcam, karısı ve Seçil bunu yapıyordu. Annemin tarafındaysa anneannem ve dedem yapıyordu bu ayrımı. Kürt veya Türk olmanın ne önemi olduğunu bile anlamıyordum. Türkü, Kürdü, Çerkez'i ve daha birçok şeyi hepimiz aynı ülkenin içindeydik. Farklılıklarımız bizi bir diğerinden daha üstün veya daha aşağıda yapmıyordu.

Hepimiz sahip olduğumuz farklılıklarla güzeldik. Her Türk ülkücü değildi veya her Kürt eline silah alıp dağlara çıkarak Kürdistan sloganları atmıyordu. Bazılarımız içinde bulunduğumuz ülkeyi seviyor ve ellerinden geldiğince uyum içinde yaşamaya çalışıyordu. Bazı kanı bozukların sebep olduğu şeylerin faturası ne tüm Kürtlere kesilebilirdi ne de tüm Türklere. Kendi içimizde ırkçılık çıkardığımız için ülkemiz bölünüyordu.

Burası Türkiye Cumhuriyeti Devletiydi ve daima da öyle kalacaktı. Bir yanım annemden dolayı Türk'tü diğer yanımsa babamdan dolayı Kürt. Her iki tarafımı da seviyordum ancak her iki tarafım için de zorbalığa uğradığım oluyordu. Bu doğru değildi, bazılarının yaptığı şeylerin cezasını benim gibi kendi halinde yaşayan insanlara çektirmeleri doğru değildi.

Doğan abinin yakışıklı yüzünde gözle görülür bir gülümseme belirdiğinde bunu saklama çabasında bulunmadı. "Bizimkiler yine bu konuda üzerine mi geldi?" Başıyla ailesinin bulunduğu yönü işaret etti. "Her söylediklerini dikkate alma."

"Hayır, ben genel olarak öyle söyledim." Ailesine karşı sık sık beni savunduğu için yine benim yüzümden onlarla sorun yaşamasını istemiyorum.

"Sanırım okuduğum kitabın etkisinde kaldım abi," dediğimde yüzündeki tebessümü silinince bazı konularda onu Seçil'e benzettim. Seçil ona abla dememden nefret ediyordu ve çoğu zaman Doğan abi de ona abi dememden

nefret ediyormuş gibi ifadesi değişiyordu. Seçil neyse de Doğan abiyle aramızda altı yaş vardı. İstesem de ona adıyla seslenemezdim.

"O kızın bizim depoda ne işi var!" Babamın gür sesini duyunca hepimiz ona döndük. Gelen telefon onu deliye çevirmiş gibi oturduğu yerden ayağa fırladı. "Ne demek bilmiyorum, Melih!" Endişelenerek ayağa kalktım. Kötü bir şeyler oluyordu.

Babam sinirden parmaklarını saçlarından geçirirken çılgına dönmüş gibi yüzündeki damarlar şişti. "Tuzak!" Beti benzi atarak sertçe yutkundu. "Kız oradaysa Gurur'da gelmek üzeredir. Sikeyim bu iki aileye kurulan bir tuzak!" Hangi kızdan bahsediyordu ve Gurur bu işin neresindeydi?

Babam hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken, "Ben gelmeden sakın bir şey yapmaya kalkışmayın!" diyordu. "Gurur benden önce oraya ulaşırsa kızın saçının teline bile zarar vermeden ona teslim edin! Melih eğer Leyla Mahlaz oradan canlı çıkamazsa iki taraftan da çok kan dökülür. Ben gelene kadar kızı koru!" dedikten sonra gitti. Leyla bizim depoda mıydı?

Midem kasıldı.

Gurur deliye dönmüş olmalı.

Durumun ciddiyetini bildikleri için hemen amcam ve Doğan abide babamın peşinden çıktı. Biz kadınlarsa bembeyaz olmuş bir suratla birbirimize bakıyorduk. Annem babamın peşinden çıktı çünkü olanları bilmek istiyordu. Babam arabaya binmeden onu yakalayıp neler olduğunu öğrenmeye çalışacaktı. Gurur'u en son birkaç ay önce onun nişanında görmüştüm. Tekrar gündemimizde olmasını beklemiyordum.

Abimin eşi Yonca yenge, "Bu da ne demek oluyor?" diye yutkunarak Nesibe yengeye döndü. "Leyla Mahlaz neden bizim depolardan birinde?" Mavi gözleri korkudan titreşerek yüzünü ovuşturdu. "Ya ölürse?" İhtimali bile beni dehşete düşürdü.

"Ölürse ölsün bundan bize ne?" Seçil'in söyledikleriyle bakışlarım hızla ona buldu. Rahattı, keyifliydi ve zerre kadar endişe etmiyordu. Kızıl saçlarından

bir tutamı parmağına dolarken fazla umursamaz görünüyordu. "Hasımlarımızdan birinin ölmesi bizim sorunumuz değil."

"Niye ölsün?" Sert bir sesle ona müdahale ettim. "Babamı duymadın mı? Leyla'ya zarar gelmesine müsaade etmez."

Saçlarını sinirle yüzünden çekerken ona çıkıştığım için yönünü bana çevirdi. En az benim kadar tersti bana olan bakışları. "Bende kötü bir şey demedim ama ölürse de bunun için üzülecek değiliz, değil mi?" Merhamet duygusu olan bir insan bile değildi.

"Ay tövbe de." Yonca yengenin yüzü en az sarı saçları kadar sararırken endişesini gizleyemiyordu. Leyla için endişelendiğini düşünüp şaşırmıştım ki dudaklarını büktü. "Kalenderlerden biri ölürse saldırı sırası onlara geçer. Leyla'nın ölümü yüzünden korku içinde yaşamak istemiyorum." Aslında şaşırmadım çünkü en az kocası kadar bencil ve acımasızdı.

Yonca yengenin şu zamana kadar ortalığı karıştırmak dışında bir şey yaptığını hiç görmedim. Abimin dişi versiyonuydu. En az abim kadar sadakatsiz iğrenç bir kadındı. Kocasından tek farkı Caner abim her haltı açık açık yapıyordu ama o, gizli yapardı. Hafifmeşrep bir kadın olduğunu çoğu zaman gizleyemiyordu. Abimle hâlâ evli olmasının tek sebebi Tozlu soyadının ona sağladığı bazı ayrıcalıklardı. Bunun dışında bu aileye ve kocasına tahammül edemiyordu.

Yonca yengenin aklı fikri kendinden daha genç ve yakışıklı erkeklerdeydi. Yirmi yedi yaşında olmasına rağmen yirmili yaşların başındaki erkekleri görünce ağzının suyu akıyordu. Gözlerim ona bakarken dalıp gitmiş olmalıyım ki, "Ne dik dik bakıyorsun?" deyince bakışlarımı ondan çektim.

Bazen bu eve yıldırım hatta deli bir fırtınanın düşmesini istiyordum. Herkesi silkeleyip kendine getirecek bir felaket güzel olabilirdi.

Gecenin ilerleyen saatleri annemle ikimiz için çok gergin geçmeye başladı. Babam gideli saatler olmuştu ancak hiçbirimiz ona ve yanındaki adamlara ulaşamıyorduk. Caner abim bile telefonuna cevap vermiyordu. Gerçi o evde olmadığı için babamlarla birlikte gitmemişti ama telefonu kapalı olduğuna göre haberi alınca bizimkilerin yanına geçmiş olmalıydı.

Annem duvardaki büyük saate sık sık bakıp durdukça beni de endişelendirmeye başlamıştı. Bizimkilerden haber alamadıkça yerinde duramıyordu. Babamın apar topar onca silahlı adamla nereye gittiğini bilmemek bizi korkutmaya başlamıştı. Açıklama yapacak zamanı yokmuş gibi evden çıkarken annemin tüm sorularını yanıtsız bırakmıştı.

Annem salonun ortasında dönüp dururken kulağına yasladığı telefonu çekti. "Ümit açmıyor." Saat gecenin üçü olmuştu ama gidenlerden hâlâ ses seda yoktu. "Gideli saatler oldu."

Nesibe yenge gerilerek rahat bir şekilde otururken güldü. "Abla her zamanki şeyler." Ortada bir sorun yokmuş gibi keyif kahvesini içmeye devam ediyordu. "Birazdan dönerler kendinle bizi de germe."

Yengemin bu rahatlığı annemi çıldırttığı için kaşlarını çattı. "Kocam ortalarda yok ve sen kahve mi içiyorsun!" İnanamayan gözlerle yengeme bakıyordu. "Pes doğrusu! Sizdeki bu rahatlık padişah torunlarında yok."

Nesibe yenge kahvesini önündeki sehpaya bırakıp alaycı gözlerini anneme dikti. "Ne yapmamızı bekliyorsun? Bizde mi elimize bir silah alıp peşlerinden gidelim?"

"Senin de kocan gidenlerin arasında." Annemin bakışlarında şaşkınlık ve öfke vardı. "Ne bu rahatlık?"

"Babam eve dönmenin bir yolunu bulur," dedi Seçil.

Onun bu sözleri annemi daha fazla kızdırdı. Siyah gözleri sinirden tutuşurken gerçeklikten uzak bir gülüş kondurdu dudaklarına. "Haklısın baban eve dönmenin bir yolunu bulur çünkü o sinsi herif tehlike anında sıvışmayı çok iyi bilir."

Nesibe yenge oturduğu yerden dikleşerek anneme hedef aldı. "Söylediklerine dikkat et ileri gidiyorsun."

Ona bakmak bile annemin sabrının sınırlarını zorladığı için elindeki telefonu sıkıyordu. "Kızını da al odana çık, Nesibe." Onlara kapıyı işaret etti. "Odanızda da keyif kahvesi içebilirsiniz."

Nesibe yenge yine mağduru oynayıp haksızlığa uğramış gibi dudaklarını bükmeye başlayınca sinirlerim bozuldu. Bunu hep yapıyordu. "Olanlar için endişelenen sadece sen değilsin. Her konuda kendini haklı çıkarmayı bırak." Onların aksine annemin endişesi gerçekti.

Annem bu kadar sinirliyken her an onların üzerine atlayabilirdi. Bunun olmasını engellemek için Nesibe yengeye döndüm. "Saat geç oldu yenge." Sakince konuşup ona kapıyı gösterdim. "Gidip biraz uyu." Aynı şekilde Seçil ve Yonca yengeye de kapıyı işaret ettim. "Sizde."

Seçil bana sinirli bir bakış attı. "Ne zamandır ne yapıp yapmayacağımıza sen karar veriyorsun?"

Gözlerinin içine bakarak kaşlarımı usulca yukarı kaldırdım. "Neden sözlerimi çarpıtıyorsun?" Her gün bu tartışmaların içinde olmaktan başıma ağrılar girmişti. Düz bakışlarım Seçil'in üzerinde oyalanırken bıkkınca nefesimi verdim. "Gitmezseniz yine annelerimiz kavga edecek."

Çatık kaşlarla tam bir şey söyleyecekti ki annem dişlerini sıkarak gözlerini ona dikti. "Yukarı çıkın dedim!" Annemin sert sesiyle düşman gözlerle bize bakarak gittiler. Beni insan yerine koymazlardı ama anneme kolay kolay hayır diyemezlerdi.

Üçü dışarı çıkınca annemle baş başa kaldık. "İyi misin anne?"

Endişeli vücudunu yanıma bıraktığında omuzları çöktü. "Bu sırtlan sürüsünden bıktım." Ev üstüne ev olmuyordu fakat Kerim amcam ve ailesi bir türlü ayrı eve çıkmaya yanaşmıyordu.

"Onunla evlenirken babamın bir aşiretin varisi olduğunu biliyor muydun?" Aklını bu gece olanlardan uzaklaştırmak için ona bu soruyu sordum. Babam dönene kadar annemi bir şekilde oyalamalıydım.

Nefesini yorgunca vererek başını salladı. "Kalabalık bir ailesi olduğunu biliyordum ama evlendikten sonra bile evimize yerleşeceklerini bilmiyordum."

"Aynı sorun Elmas annenin de başında." Diyarbakır'daki konakta da yaşayan çok fazla kişi vardı.

Elmas annenin adını duymak bile sinirden tüylerini diken diken ettiği için bana tersçe baktı. "Bana şu kadından bahsedip durma."

"Madem ondan bu kadar rahatsız oluyorsun o zaman kocanı neden paylaştın onunla?"

"Farah sen aptal mısın?" Her an bana bir tane yapıştıracakmış gibi bakıyordu. "Sence ben üzerine kuma getirtecek bir kadın mıyım?"

"Anne senin bir kuman var."

"Biliyorum ama sandığın şekilde değil." Hikâyenin tamamını bilmiyormuşum gibi bakıyordu. "Baban benimle evliyken asla bir kadının koynuna girmedi. Sandığın gibi ikinci bir kadına gidip beni aldatmadı."

Yerimden kıpırdanarak öne eğildim. "Ne demek istiyorsun?" Şu zamana kadar merak edip ona bu olayın nasıl olduğunu hiç sormam. Onu üzmemek için bu konuyu hiç açmamıştım ama belli ki bilmediğim bir şeyler vardı.

Yüzünü sıkıntıyla ovuşturarak tekrar duvardaki saati kontrol etti. Babam eve dönene kadar kendini bir şeylerle oyalamak için bana geçmişi anlatmaya başladı. "Benden çocuğu olmadıkça ailesi babanı çok zorluyordu. Sadece babanın değil benim de üzerime geliyorlardı. Babana kumayı kabul ettirmeye çalışıyorlardı ancak o buna yanaşmıyordu. Ailesi bizde huzur namına bir şey bırakmadığı için en sonunda dayanamayıp boşandım." Doğru mu anladım? Daha önce babamdan boşandı mı? İşte bunu bilmiyordum.

Soru dolu bakışlarıma başını sallayarak karşılık verdi. "Ondan boşandığımda Ümit perişan olmuştu. Bana kızgındı, onu artık sevmediğimi düşünüyordu ve acı çekiyordu. Ailesi onun bu halinden faydalanıp onu Elmas ile evlendirdi. Bana olan öfkesinden ikinci kez evlenmeyi kabul etti ancak bana ne kadar sinirli olursa olsun Elmas'a resmi nikah kıymadı. Bu da kendince onlara verdiği bir cezaydı." İşin bu boyutunu bilmediğim için

hayretler içinde anneme bakıyordum. Babamdan boşandığına hâlâ inanamıyorum.

Yerimden ona doğru kayarak, "Tekrar nasıl evlendiniz?" diye sorduğumda ortada komik bir şey varmış gibi güldü. "Elmas ile evlendiğini duyunca o kadar sinirlendim ki bende evlenmeye kalkıştım." Dudaklarındaki gülüşü büyüdüğünde o günü hatırlamış gibiydi. "Baban düğünü basıp beni kaçırdı."

"Bir dakika, ne?"

Kıkırdayarak başını salladı. "Beni düğünden kaçırıp üç ay alıkoydu. O üç ayda bana duyduğu sevgiyi tüm çıplaklığıyla gördüm. Onunla tekrar evlenirsem Diyarbakır'dan ayrılıp benim şehrim olan İstanbul'a taşınacağımızı ve asla Elmas'a yaklaşmayacağına yemin etti." Yüzünü buruşturdu. "Zaten Elmas'ta hamileydi yani artık ona gitmesinin bir nedeni yoktu."

"Vay canına." Babamın annemi düğünde kaçırdığını duyunca ister istemez gülmeye başladım. Babamla düşündüğümden daha olaylı bir geçmişleri varmış.

Gecenin devamında annemle hiç konuşmadık. Sabaha kadar süren bir sessizlik bizi esir almıştı hatta öğleye kadar. Şu saate kadar endişe ve stresten bizimkilere ulaşmaya çalışmak dışında hiçbir şey yapamadık. Arabaların sesini duyunca hemen odamdan çıktım. Merdiveni aceleyle inerken odasından çıkan annemde bana katılmıştı. Tıpkı benim gibi o da bu saate kadar bir gram uyumamış gibiydi.

Babamın güzel haberlerle dönmesi için dua ediyordum. Umarım bu sorunu kazasız belasız çözmüştür. Dışarı çıktığımızda bizimkiler arabalarında iniyordu. Hepsinin suratında düşen bin parçaydı. Hepsinin de üstü başı dağınık, toz toprak içindeydi. Bir enkazın içinde kalmış gibi berbat haldeydiler. Midem kasıldı. Kötü bir şey olmuştu. Amcam, Caner ve Doğan abi bozuk bir suratla yanımızdan geçip içeri girdi. Yanımızdan geçerken bile üzerlerine sinen yangın ve is kokusunu solumuştum.

Arabalardan inen tüm korumalara dönen babam, "Evin etrafındaki güvenliği arttırın," deyince dizlerimin bağı çözüldü. Bir şey olmuştu.

Babam güvenlik şefi Melih abiye yönünü çevirdi. "Koruma sayısını arttır, evin etrafında kuş uçmayacak." Nefes alışlarım hızlandı çünkü tüm bu tedbirler yaklaşmakta olan felaketin habercisiydi.

Babam eve doğru yürürken gözleri bizi bulduğunda kahve hareleri titreşti. Bizi kaybetmekten korkarcasına bakınca endişelerim arttı. Bakışları annemin gözleriyle kesişince omuzları çökmüştü. Yüzünde keder oluşurken anneme karşı boynunu eğdi. "Ben dün gece gencecik bir kızın ölümüne tanık oldum hanım." Gözlerimin ardı sızladı, yaşlar gözpınarlarımda taştı. Leyla.

Leyla öldü mü?

Ellerimi dudaklarıma bastırıp hıçkırığıma engel olmaya çalıştım. Leyla'yı en son onun nişanında görmüştüm. Ölüm haberinin bana ulaşacağını tahmin bile edemezdim. Onu yakından tanımıyor olabilirdim ama bu onun için üzülmeme engel değildi. Gözyaşlarım süzülürken içime çöreklenen bu acının tek sebebi erkeklerin kavgasında yine bir kadının can vermesiydi. Babamın dünyası buydu işte, silahlar ve ölümlerden ibaret kanlı bir dünyaydı.

Ailesi olarak bizlerde o dünyanın bir parçasıydık. Gurur kim bilir ne haldedir. Babamın gözleri beni bulunca içi acıdı. Anneme beni işaret edip acı çeken bir sesle, "Farah gibi gencecikti," deyince annem koşarak ona sarıldı çünkü babam düşündüğümüzden daha kötüydü. Her ne yaşandıysa bunun isteyerek olmadığını görebiliyorum. Bu yine de onları haklı çıkarmazdı. "Leyla öldü," dediğinde artık durmaksızın ağlıyordum. Bu haksızlıktı.

Annem onu yatıştırmaya çalışırken yüzünü annemin boynuna gömdü ve kısık bir sesle, "Bizim adamlarımızdan biri kıza ateş etti," dedi. Olanlara engel olamadığı için hiddetle kaşlarını çattı. "Eğer Caner o piçi vurmasaydı onu konuşturup Gurur'un önüne atabilirdim!" Caner abim bir kez daha her şeyi mahvetmişti. Öldürdüğü o adamın kimin ajanı olduğunu öğrenemedikleri için suç bizim ailenin üzerine kalmıştı.

***

Günler birbirini kovalıyordu ancak üzerimdeki matem havasında değişen hiçbir şey yoktu. Her şey bir kâbus gibiydi. Babam biraz sakinleştiğinde bize olanları anlatmıştı. Birileri Leyla'yı bize ait depolardan birine kaçırıp oraya zincirlemişti. Caner abim ve Gurur eş zamanlı bir şekilde depoya gitmişler hatta neredeyse aynı anda. Babam arayıp ona haber verdiğinde Caner abim depoya yakın bir yerde olduğu için tam vaktinde oraya gidebilmişti. Gurur çoğunlukla tek gezdiği için haberi aldığında öfkeden deliye döndüğünü söylüyorlar. Yanına hiç adam almadan doğrudan depoya gitmiş.

Caner onun Leyla'yı çözmesine izin vermiş ve bu işte bir payımız olmadığını ona söylemiş. Ancak babam adamlarıyla içeri girdiğinde babamın yanındaki adamlardan biri silahını çekerek Leyla'yı vurmuş. Buna öfkelenen abim de o adamı vurmuş. Depoda gaz sızıntısı olduğu için silahlar patlayınca deponun birçok yerinde patlamalar ve yangın çıkmış.

Babam Gurur'un çıldırdığını, Leyla'nın kanlı bedeninin yanında ayrılmadığını söyledi. Sarsıntılar ve patlamalar şiddetini arttırdığı için depo yıkılmak üzereymiş. Depo mahşer yerine döndüğü için herkes kaçmaya çalışıp canını kurtarmanın derdindeymiş. Leyla ilk kurşunla oracıkta can verdiği için onun yerine Gurur'u dışarı çıkartacak vakti bulabilmişler.

Bunu yaparken de çok zorlanmışlar çünkü Leyla'nın kanlı vücuduyla deliye dönen Gurur onu orada bırakmaya yanaşmamış. Babamın emriyle adamları Gurur'u bayıltarak oradan çıkartabilmişler. Aslında Leyla'yı da orada bırakmayı istememişler ancak Leyla'nın cesedini kucağında taşıyan adam zamanında depodan çıkamamış. Gurur'u baygın bir şekilde dışarıya çıkardıklarından kısa süre sonra depo yerle bir olup yıkıldığı için Leyla'yı çıkartmadılar.

Daha sonra patlama ve yangını kontrol altına alabilmişler ama birçok kişi zamanında çıkamadığı için o enkazın altında can verdi. İtfaiye çalışanlarının enkazda çıkardığı cesetlerin neredeyse hepsi tanınmaz bir haldeymiş. Cesetlerden sadece bir tanesi bir kadına aitti ve onun da Leyla olduğunu düşünüyorlardı. Leyla'nın cenazesi çoktan kaldırılmıştı ancak evdeki yasak hâlâ devam ediyordu.

Sadece bizim evde değil tüm akrabalarımızın evinde de aynı yasak vardı. Ortalık durulana kadar ailenin kadınları evden dışarı çıkmayacaktı. Duyduğumuza göre Gurur büyük yemin etmiş, ondan alınan bir kadına karşılık ailemizden bir kadını bizden alacakmış. Herkes bunu konuşuyordu.

"Daha nereye kadar evde tıkılıp kalacağız?" Yonca yenge yatağının üzerinde şort ve atletle otururken ayak tırnaklarına oje sürmeye çalışıyordu. Saat öğlenin ikisiydi ancak bu saate kadar uyuduğu için henüz giyinip aşağıya inmemişti. Can sıkıntısından Seçil ile ikimiz onun odasına gelmiştik.

"Ortalık yatışana kadar bir süre daha evde kalmalısınız." Annem ve babam hâlâ eve dönmedikleri için camdan dışarıya bakıyordum. Bir yakınları küçük bir kaza geçirdiği için onu ziyarete gitmişlerdi. "Gurur sakinleşene kadar dışarı çıkmanız tehlikeli olabilir." Kaç aydır bu ikisini evde tutmaya çalışıyordum.

"Senin açından konuşması kolay tabii," dedi Seçil. "Ne de olsa sen ev kuşusun. Fakülteden mezun da oldun artık hiç çıkmazsın bu evde." Onlar hep içerideyken derslerimin olduğu zamanlar yanımda bir ordu dolusu adamla üniversiteye gitmemi hazmedemiyordu. Yeni mezun olmuştum.

Seçil ayna karşısında yengemin makyaj ürünlerini kullanırken nefesini bıkkınca verdi. "Günlerdir eve tıkılıp kaldık. Ne olacaksa olsun artık. Ayrıca bizden bir kadını alarak ne yapacak ki?"

Oje sürdüğü ayak parmaklarına doğru eğilip üfleyen Yonca yengem güldü. "Birçok şey yapabilir." Aklına ne geldiyse gülüşü soldu. "Tecavüz bile edebilir."

Midem fokurdarken itiraz ederek başımı iki yana salladım. "Bu kadarını yapacak biri değil." Buna ihtimal dahi vermiyordum çünkü daha önce tacize uğradığımda Gurur o adamı çok pis benzetmişti. Tacize bile göz yummayan bir adam birine tecavüz etmeye kalkışmazdı.

Yengem başını kaldırdığında karşısında bir aptal varmış gibi bana bakıyordu. "Farah sen gerçekten çok safsın." Küçümseyen gözlerini bana diktiğinde mavilerinde apaçık bir aşağılama vardı. "Nişanlısını yeni

kaybeden bir adamın acısını hafife alma. Öfkeli, şuursuz ve intikam istiyor. Gözü bu kadar dönmüşken her şeyi yapabilir." Kanım damarlarımda çekilmeye başladı. Düşüncesi bile korkudan soluğumu kesiyordu. Gerçekten bu kadar ileri gidebilir miydi?

"Ben biraz kitap okuyacağım." Onun odasından çıkarak kendi odamın yolunu tuttum. Günlerdir hep bu tür şeyler konuşulduğu için artık ne düşüneceğimi bilmiyordum. Gurur'un ne tür bir intikam alacağını bilmediğimiz için hepimiz diken üstündeydik.

Odama girdiğimde kitaplığıma doğru yürümüştüm ki telefonum çaldı. Caner abimin aradığını görünce şaşırdım çünkü beni sık arayan biri değildi. Telefonu açıp kulağıma yasladığımda, "Seni dışarıda bekliyorum," diyen sesini duydum. "Babam bizi bekliyor acele et. Kimseye tek kelime etmeden arka kapıya gel."

"Arka kapıya mı?" Kafa karışıklığıyla yönümü pencereye çevirdim. "Neden ön kapıyı kullanmıyorum? Ayrıca babam hiçbir koşulda evden çıkmamamı söylemişti?"

"Babamın aklından geçenleri nereden bileyim ben!" Beni azarladığında sesi sabırsız ve aceleciydi. "Bana hemen Farah'ı buraya getir dedi. Ön kapı Kalenderler tarafından gözetleniyor olabilir. Seni babama sağ salim götürmem için kimseye görünmeden arka kapıdan çıkmalısın. Evdekilere bir şey söyleyip onları da telaşlandırma." Onu onaylayarak telefonu kapattığımda endişelenmeden duramadım. Babam neden beni çağırıyordu?

Çantamı alıp odamdan çıkarken babamı aradım. Evden çıkmadan önce bunu ona teyit ettirmeliydim. Üst üste onu aramama rağmen telefonu açmadı. Ondan bir cevap almadan dışarı çıkmak istemediğim için ısrarla arayıp durdum. En sonunda telefonu açıp tek kelime etmeme izin vermeden, "Farah şu anda hiç vaktim yok," dedi hızlıca. "Bir sorun mu var?"

Arkada çok fazla gürültü geldiği için sesini tam olarak duyamıyordum. "Hayır, ciddi bir sorun yok ama Caner abim-"

"Farah önemli bir şey yoksa şimdi kapatıyorum. Abin eve geliyor o seninle ilgilenecek," dedikten sonra telefonu kapattı. Caner'in eve geleceğini biliyordu. İlgilenmekten kastı abimin beni ona götürmesi miydi? Sanırım öyleydi.

Abimin isteği üzerine arka bahçeden dışarı çıktığımda arabasını gördüm. Beni bekliyordu. Hızlıca yürüyüp arabaya bindiğimde arabayı hemen çalıştırdı. Evden uzaklaşırken emniyet kemerimi takarak ona döndüm. Ona babamın beni neden görmek istediğini soracaktım ki suratını görünce tek kelime edemedim. "Seni bu hale kim getirdi?" Berbat görünüyordu.

Birileri onu çok kötü hırpalamıştı çünkü kan revan içindeydi. Onu ölümüne dövmüş olmalılar ki kaşı patlamış, akan kan yanağında kurumuştu. Alnı da kanıyordu ve gözünün altında korkunç bir darbe izi vardı. Kravatı boynunda sarkıyor, kustuğu kanların izleri beyaz gömleğine bulaşmıştı. Endişelenerek, "Abi?" diye mırıldanıp ona doğru biraz eğildim. "Kim yaptı bunu?"

Onu bu hale getiren benmişim gibi bir anda çatık kaşlarla bana dönünce arkaya çekildim. Sinirden fıldır fıldır dönen gözleri bana tersçe bakıyordu. "Aklının alamayacağı sorular sorma!" Önüne döndüğünde kısık bir sesle bana saydırmakla meşguldü. "Sanki anlatsam o kuş beyni alacakmış gibi bir de soruyor!" Koltuğuma sinerek ağzımı kapattım. Benimle aynı arabanın içinde bulunmakta bile rahatsızdı.

Öfkesini daha fazla üzerime çekmemek için yolun kalanında tek kelime etmedim. Sessizlik içinde babama gitmeyi bekledim. Önemli bir şey olmasaydı babam ona gitmemi istemezdi. Umarım kötü bir şey yoktur. Yan aynadan arkaya bakınca korumaların olmadığını daha yeni fark ettim. Caner yanına hiç koruma almadan yola çıkmıştı. Bunun nedenini ona sormak istedim lakin yine bana kızacağını bildiğim için ağzımı açmadım. Babama gittiğimizde o bana gereken açıklamayı yapardı.

Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra telefonum çalınca çantamdan çıkardım. Annemin aradığını görünce tam açacaktım ki Caner sert bir hareketle telefonu elimden çekip aldı ve camdan dışarı fırlattı. Korkuyla kasılarak ona döndüğümde artık paniklemeye başlamıştım. "Bu da ne demek oluyor?" Kalbim endişe içinde hızlandı. "Telefonumu neden attın?"

Bir sokak kenarında arabayı durdurup indi. Bana cevap vermek yerine hızlı adımlarla arabanın etrafında dönüp kapımı açtı. Emniyet kemerini sertçe açıp koluma yapıştığında şoke olmuştum. Beni arabadan çıkardığında neler olduğunu anlayamıyordum. Yan yana durmuş birçok siyah arabayı görünce bir terslik olduğunu nihayet anladım. Bizim gelmemizle arabalardan inen takım elbiseli adamlar gözümü korkutuyordu.

Dehşete kapıldım. Bunlar babamın adamları değildi. Caner kolumdan sürükleyerek beni onlara doğru çekerken bağırarak kolumu kurtarmaya çalıştım. "Abi sen ne yapıyorsun?" Kendimi arkaya doğru çekmeye çalışarak ondan kurtulmak için direndim. "Kim bunlar? Abi bırak beni!" Beni nereye getirmişti?

Direnip ona zorluk çıkardığım için kolumu daha sert sıkarak beni sürüklemeye devam etti. Bizi bekleyen adamların ayaklarının önüne beni fırlattığında sertçe yere kapaklandım. Abimin, "Onun istediği Tozlu'lardan bir kadın değil miydi?" diyen sesini duyunca gözlerimin ardı sızladı. "Size Ümit Tozlu'nun kızını getirdim!" Kanım donarken düştüğüm yerde başımı kaldırıp karşımdaki adamlara baktım. Bunlar Gurur'un adamlarıydı, değil mi? Kalbim öyle bir acıdı ki bu acıya merhem olacak hiçbir şey yoktu.

Abim beni gözden çıkarmıştı.

Ayağa kalktığımda buradaki işi bitmiş gibi sırtını dönmüş arabasına gidiyordu. "Abi!" Peşinden koşmak istedim ancak arkadan birileri beni yakaladı. Kollarımı tutup abime gitmeme engel oldular. Kendimi onlardan kurtarmaya çalışarak, "Abi beni bırakma!" diye öyle bir haykırdım ki adeta boğazımı kanatmıştım. "Abim gitme, bırakma beni!" Beni bu adamların ellerine bırakıp gidiyordu.

O kendi kardeşini satmıştı.

Ben direnip çırpındıkça kolumu tutan adamlar tutuşunu sertleştirip canımı yaktılar. Bense onların ellerinden kurtulmaya çalışarak abime gitmeye çalışıyordum. Ben yerimden bir adım bile kıpırdayamıyordum ancak abim gidiyordu. Beni bırakıp gidiyordu. Gözyaşları içinde ağlayarak, "Abi," diye hıçkırdım. "Abim gitme, öldürür bunlar beni." Islak gözlerle ona yalvarıp

beni de yanında götürmesini istedim ama Caner bir kez olsun arkasını dönüp bana bakmadı. Beni bırakıp giderken içi bile acımadı.

"Abi!" diye haykırdım boğazımı yırtarcasına. "Annem ve babam çok üzülür, bırakma beni!" Annemin benden başka hiç çocuğu yoktu. Ölürsem annem çok üzülürdü. Bana olacakları değil, benim yüzümden annem ve babamın çekeceği acıları daha çok düşünüyordum.

Abim gitti.

Arabasına binip gitti. Kız kardeşini düşmanlarının eline bırakarak gitti. Çok yalvardım, çok bağırdım ama bir kez olsun dönüp arkasına bakmadı. "Abi geri dön," diye hıçkırdığımda arabası çoktan gözden kaybolmuştu. "Geri dön abi, geri dön!" Dönmedi, öylece gitti. Bana olacaklar umurunda bile değildi.

Beni zorla bir arabaya bindirdiklerinde artık onlara direnmiyordum bile. Hemen gaza basarak abimin beni bıraktığı yerden uzaklaştılar. Arka koltukta cama doğru sinerek o kadar çok ağladım ki yol boyunca gözyaşlarım hiç dinmedi. Caner'in bu yaptığı kanıma dokunuyor, canımı yakıp kalbimi kırk parçaya bölüyordu. Beni gözden çıkartıp bu adamların ayaklarının önünde atarken vicdanı bile sızlamamıştı.

Yirmi iki yıllık hayatımda canımı yakıp bana zorbalık yapmadığı tek bir günü bile olmamıştı ama bu yaptığı hepsinden daha ağırdı. Benden kurtulup ölmemi istediğini hep hissettirmişti ancak gerçekten ölmemi istediğini hiç bilmiyordum. Aslında o bunu hep fazla belli etmişti lakin ben kabul etmek istememiştim çünkü bir yanım onun tarafından sevilmeyi istemişti.

Abisi tarafından sevilmeyi bekleyen o yanım içten içe hayallere kapılıyor, bunun bir gün gerçekleşeceğini ummuştu. Şimdi ise böyle bir günün asla gelmeyeceğini kabullendim. Bunu kabullenmek bile canımı o kadar çok yakıyordu ki bu acının üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum. Gözyaşlarım durmaksızın aktığı için yüzümün yakınına uzatılan bir mendille irkilerek cama biraz daha yaklaştım.

Başımı çevirdiğimde yirmili yaşların ortasındaki genç bir adam beni izliyordu. Gözleri siyah saçlarının rengindeydi ve üzülmüş gibi bana

bakıyordu. Bana olan bakışları katı ve sert değildi. "Korkma," derken sesini bile beni ürkütmemek için oldukça yumuşak çıkarmaya çalışıyordu.

Uzun ve kemikli bir yüzü vardı. Yüz hatlarındaki sertlik bakışlarında ve sesinde yoktu. "O kansız Caner'in yanında olmaktansa belki de Gurur abinin yanında olmak senin için daha hayırlıdır."

Titreyen ellerle uzattığı mendili alıp burnumu çekerken, "Ben Ümit Tozlu'nun kızıyım," diye fısıldadım ıslak gözlerle. "Leyla'ya olanlardan sonra Gurur beni sağ koymaz."

İç çekerek başını iki yana salladı. "Masumlara dokunmaz." Masum değildim. Babamın kızı olmak bile herkesin nazarında beni günahkâr yapıyordu.

Leyla'nın ölümünden beri doğru düzgün hiç uyuyamadığım için fazla ağlamaktan göz kapaklarım ağırlaştı. Ancak yine uyuyamadım. Uyku problemim beni uyutmayacak kadar büyüktü. Bir süre sonra gözyaşlarım bile artık akmamaya başladı. Belki de ağlamanın bir çözüm olmayacağını sonunda anlamıştım. Bu kadar adama karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek düşündüğüm annem ve babamdı. Ölmek sorun değildi ki, benim için asıl sorun ölümümle onlara yaşatacağım acılardı.

Şehir dışına çıkmıştık ancak bunu yaparken farklı bölgelerde durup sık sık arabaları değiştirmiştik. İzimizi bulmasınlar diye aldıkları bir önlem olduğunu biliyordum. Bir süre sonra arabalar ormanlık bir alana girmişti. Uzun süre şehrin dışında bir ormanın içinde hareket etmiştik. Daha sonra arabalardan inip yolun kalanını yürümek zorunda kalmıştık. Etrafta bu kadar ağaç varken arabalar bizi bir yere kadar götürebilirdi.

Yürümekten ayaklarıma kara sular inmişti ki tepeyi aşınca karşımıza çıkan kulübeyle iç çektim. "Beni gerçek anlamda dağa kaldırdığınıza inanamıyorum." Kısık bir sesle homurdandığımda yanımda yürüyen Ali'nin gülüşünü duydum. Bana mendilini veren adamın adının Ali olduğunu öğrenmiştim.

Muzırlık yaparak beni neşelendirmeye çalıştı. "Dağ havası iyi gelir derler." Yol boyunca bana iyi davranması oldukça şaşırtıcıydı.

Kulübenin önüne geldiğimizde hiç istemesem de beni içeri girmeye zorladılar. İçeri girince gördüğüm dağınıklıkla kendimi bir canavarın inindeymişim gibi hissettim. Her yer darmadağındı. Ali beni üst kata çıkmaya zorladı. Ahşap merdivenin basamaklarına bastıkça ortaya çıkan gıcırtı bir cenazedeki ağıtları anımsatıyordu. Belki de benim cenazem.

Üst katta sadece iki oda vardı. Ali bir kapının önünde durunca tehlikenin kokusu beni kıskıvrak yakaladı. Ali'nin beni zorladığı kapıya doğru yürürken adımlarımı güçlükle atıyor, gözlerimden durmaksızın akan yaşlara direnemiyordum. Korkuyorum hem de daha önce hiç olmadığı kadar çok.

Kapının önünde durduğumda bacaklarım o kadar çok titriyordu ki her an olduğum yere yıkılabilirdim. Ali kapıyı çaldığında nabzım hızlandı. Bu kapı hiç açılmasın istiyordum. Gurur'un sert, öfkeli ve buz gibi sesi içeriden, "Gel!" dediğinde Ali kapıyı açıp içeri geçmem için bekledi. Eğer bugün dua kapılarım açıksa kendim için hızlı bir ölüm istiyorum.

Ecel terleri dökerek bir yatak odasına girdiğimde gördüklerimle ağlamamak için kendimi zorladım. Burada kırılmadık tek bir eşya yoktu. Paramparça olup yere saçılan eşyaların yıkıntılarıyla dolu bir odaydı. Duvarda hatta yerlerde bile kan lekeleri vardı. Alkolün yoğun bir şekilde koktuğu bu odada yerde birçok içki şişesi vardı. İlaç paketleri her yere saçılmış, kırılan şişelerdeki haplar yere dökülmüştü.

Odada sağlam olan tek şey köşedeki tekli koltuktu ve onda da Gurur oturuyordu. Nabzım boğazımda attı. Oradaydı, beni izliyordu.

Kadehi tutan elinin parmak boğumlarında kanlar akıyordu. Ellerini kanatana kadar duvarları yumruklamış gibiydi. Bacakları hafif aralıktı, erkeklere has bir oturuşu vardı. Ayaklarının önünde boş içki şişeleri, şırınga ve kauçuk lastik vardı. Midem kasıldı. Damardan kendine bir şeyler enjekte ettiği çok açıktı. Nişanlısının acısını daha katlanabilir bir acıya dönüştürmek için her şeyi denediğini görebiliyorum. Kendini her anlamda uyuşturmaya çalışmıştı.

Beyaz gömleğinin kollarını toplamış, gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı. Yüzü kaskatıydı, delici bakışları sinirli bir şekilde üzerimde oyalanıyordu. Onun sert bakışları altında soğuk terler dökmeye başlamıştım. Gözlerinin

baktığı yerde olmamak için her şeyi yapabilirdim. "Bu da ne demek oluyor, Ali?" Buz gibi bir sesle konuşarak omurgama soğuk bir ürperti gönderdi. "Bu kız neden burada?"

Afalladım. Beni isteyen o değil miydi? Aynı zamanda içim umutla doldu. Eğer seçtiği kurban ben değilsem belki gitmeme izin verirdi. Ali derin bir nefes alarak onun karşısında ellerini önünde birleştirdi. "Caner'in bize getirdiği kız buydu."

Kaşlarının kavisi çatıldığında sert bakan gözlerinde aynı zamanda küçük çaplı bir şaşkınlık vardı. "Ondan kuzeni Seçil'i istedim ama o kanı bozuk herif bana kız kardeşini mi gönderdi?" O bile Caner'in böyle bir şey yapmasının şaşkınlığını yaşıyordu.

Zihnimde bir şeyler çığlık çığlığa acı içinde haykırdı. Abim Seçil'i koruyup beni feda etmişti. Beni babama götüreceğini söyleyerek evden çıkartıp Gurur'un adamlarına vermişti. Ölen bir nişanlıya karşı beni vermişti. Caner benden o kadar çok nefret ediyordu ki Gurur'un ellerinden ölmemi istiyordu. Birinin onun yerine beni öldürmesini istiyordu. Gurur ölen nişanlısının karşılığında beni öldürsün diye öz kardeşini kurban etmişti.

Caner'in Seçil yerine beni gözden çıkarması Gurur'u hem kızdırmış hem de şaşkınlığa sürüklemişti. Burnundan garip bir ses çıkarttığında güler gibi dudakları kıvrıldı ama gülümsemenin yakınında bile değildi. "Nasıl bir aile bu?"

Gözleri bir şeyi tartar gibi benim üzerimde oyalandı. Kafasında bir şeylerin hesabını yapıyor, sonuçlarını düşünüyor gibi uzun uzun beni izliyordu. Bakışları o kadar yoğun ve ürkütücüydü ki onun bakışları altında kıvranmaya başladım. Zümrüt yeşillerinin ardından karanlık bir parıltı geçtiğinde bu bakışın anlamını bilmediğim için nabzım hızlandı. Başını çevirip Ali'ye baktığında fazla gizemliydi. "En kısa zamanda bana kızın kimliğini getir." Kimliğim mi?

Kimliğimi ne yapacaktı?

Kafa karışıklığıyla dolup taştığımda Ali'ye kapıyı işaret etti. "Şimdi bizi yalnız bırak," deyince yalvaran gözlerle Ali'ye bakıyordum. Beni burada

onunla yalnız bırakıp gitmesini istemiyorum. Yapabilseydim koluna yapışıp beni de götürmesini söylerdim ancak Gurur her hareketimi izlerken yerimden bile kıpırdayamadım. Ali dışarı çıkıp kapıyı kapatınca bir canavarın ininde tek başıma kalmıştım.

Kapıya korku dolu gözlerle bakarken Gurur'un bakışları üzerimde oyalanıyordu. "Kaldık mı baş başa, Farah Tozlu?" Metalik ve hafif sarhoş sesiyle yutkunarak ona döndüm. Onunla yalnız olmaktan ne denli korktuğumu görebiliyordu.

Korkudan tir tir titrediğimi görünce Caner'e küfreder gibi birkaç homurtu çıkardı. "Bu iş için istediğim kız sen değildin." Burun delikleri genişledi, nefesini sertçe verdi. "Burada olmamalıydın. Bu siktiğim olayın dışında kalmalıydın!" Planlarının içinde Caner'in kızları değiştirmesi yoktu.

Etrafımızdaki dağınıklığı işaret etti. "Bu cehennemin içine sürüklemek istediğim kişi sen değildin!" Çenesinden bir kas seğirdi. "Elimde yanlış bir kız varken şimdi seninle ne yapmalıyım?"

Tırnaklarımı kemirirken göz pınarlarımdan sızan yaşlar gözlerimi yaktı. "Beni öldürecek misin?"

Dişlerini gıcırdatarak başını iki yana salladı. "Bunun için fazla masumsun." Bundan nefret etmiş gibi bakıyordu çünkü benim yerime Seçil burada olsaydı işi daha kolay olurdu. Seçil burada olsaydı onu öldürür müydü? Kanım dondu. Ne amaçla Seçil'i istediğini bilmiyorum.

Beni öldürmeyeceğine sevindim ancak diğer korkunç ihtimaller hâlâ aklımda dönüp duruyordu. Tüm bu dağınıklığın tam ortasında dururken sessizce akan gözyaşlarım yüzünden burnumu çektim. "Bana işkence mi edeceksin?"

Kadehi dudaklarına yaklaştırmadan önce, "Hayır," dedi.

Yengemin söylediği korkunç şeyler aklıma gelince ürperdim. Buna hiç ihtimal vermiyordum ama yine de bu soruyu sormadan duramadım. "Tecavüz?"

Yüzü kaskatı kesildi. Sorduğum her soru onu iyice sinirlendiriyor olmalı ki şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "İhtimal dahilinde bile değil!"

Korktuğum hiçbir şeyin yaşanmayacağını kesin bir dille ifade etmesiyle rahat bir nefes aldım. Ona bakmak için kendimi zorladığımda bakışları fazla sertti. "Peki, bana ne yapacaksın?"

"Karım."

Kemiklerime kadar titredim. "Karın mı?"

İçkisini yudumlarken verdiğim tepkileri ölümcül bir sakinlikle izliyordu. "Sana ne yapacağımı sormadın mı?" Büyük bir rahatlıkla omuzlarını kaldırıp indirdi. "Seninle evleneceğim."

Alay ettiğini düşündüğüm için başlarda gerektiği gibi endişelenmedim ancak bakışlarındaki ciddiyeti görünce kalbim tekledi. Ciddiydi, şaka yapmıyordu! Bir yerlere tutunma ihtiyacı hissettim çünkü ayakta durmaktan güçlük çekiyordum. "Ben evlenmek istemiyorum." Bunu söylerken bile sesim o kadar kısık çıkıyordu ki beni duyduğuna emin değildim.

Kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Sence ben yirmi ikisinde bir çocukla evlenmek istiyor muyum?" Aramızda altı yaş vardı. "O siktiğim aileden biri soyadımı taşıyacak ve baban olacak piç bundan kurtulamayacak."

Boş kadehini yere atarak ayağa kalktığında içtiği ve kullandığı şeyler yüzünden başı dönmüştü. Kendine gelmek için bir süre hareketsiz kaldı. "Anlaman gereken tek şey şu, onun kızı olmana rağmen senin burada olmanı istememiştim!" Başını iki yana sallayarak gücünü bulmaya çalıştı. "Burada olması gereken kişi kuzenindi." Seçil burada olsaydı onunla mı evlenecekti?

"Planlarında bir değişiklik yapmana gerek yok." Onu buna ikna etmek için sesimi mümkün olduğunca yumuşak bir tınıda çıkarmaya çalıştım. "Beni gönderip daha sonra Seçil'i alabilirsin." Gözlerinin içine baktım. "Benim yerime onunla evlenebilirsin," dediğimde yüzünü buruşturmasına bir anlam veremedim. Planı zaten Seçil ile evlenmek değil miydi?

Yerdeki dağınıklığın içinde geçerek bana doğru yürüdü. "Seni kaçırdığım çoktan duyulmuştur artık bunun bir dönüşü yok." Attığı her adıma karşılık aramızdaki mesafeyi korumak için arkaya doğru bir adım atıyordum.

Kesik kesik nefes alırken sebepsizce ortaya çıkan kalbimin çarpıntılarını bastırdım. "Şimdi ne olacak?"

Bana sırtını dönüp yatağa yürüdü. "Evleneceğiz." Ağır vücudunu gürültüyle yatağa bırakıp sırtüstü uzandı. "Birkaç saate kalmadan Ali kimliğini getirmiş olur." Kollarını ensesinden birleştirip boş gözlerle tavana bakmaya başladı. "Nikah kıyıldıktan sonra serbestsin."

"Ben seninle evlenmek istemiyorum."

"Bende sana bayılmıyorum, Nemrudun kızı."

"Adım Farah."

"Benimki de Gurur."

"Zaten biliyorum."

"Bende seninkini zaten biliyorum."

"Susayım mı?"

"Keyfine bak."

Gözlerim kapıda oyalandı. "Kaçmaya çalışırsam bana ne yaparsın?"

Kaç gündür hiç uyumamış gibi gözlerini yumdu. "Deneyebilirsin."

Kapıya doğru küçük adımlar atmaya başladım. "Bunu denediğimde bana ne yaparsın?"

Gözleri hâlâ kapalıydı. "Seni bodrum katındaki sıçanların içine atarım." Işık hızıyla kapıdan uzaklaştım.

"Sen uyuyacaksın peki, ben ne yapacağım?" Tüm bu dağınıklığın içinde ne yapacaktım?

Gözleri kapalıyken uyuşuk bir sesle, "İstersen sende uyu," diye mırıldandı.

Etrafıma baktım. "Nerede uyuyayım?"

Kolunu kaldırdı ve yanındaki boşluğa birkaç kez vurdu. "Yatakta."

İrkilerek arkaya doğru birkaç adım daha attım. "Yatakta sen varsın."

Sesimle onu rahatsız edip uyumasına izin vermediğim için gözlerini açıp bıkkınlıkla bana baktı. "Ben yatakta olunca ne halt oluyor, Nemrudun Kızı?" Gözlerinde bariz bir alay vardı. "Evlendiğimizde aynı yatağı paylaştığın tek kişi ben olacağım." Derimin altı ısınırken kalbimin uğultusu kulağımda bir basınç oluşturdu. Onun rahatça söylediği şeyleri duymak bile domates gibi kızarmama neden oluyordu.

Kapının önünde dururken ifademe fazladan biraz sertlik katmak için kaşlarımı çattım. "Seninle evlenmeyeceğim!" Bunu söylerken aramızdaki mesafeye güveniyordum.

Onu bir türlü uyutmadığım için yatakta oturarak burnundan nefesini sertçe verdi. "Sence ben seninle evlenmek istiyor muyum?"

"İstiyorsun ki evleneceğimizi söylüyorsun."

"Ulan ikisi aynı şey mi!"

"Ben bir fark göremiyorum."

"Körsün de ondan."

"Ben nerede kalacağım?" Odadaki dağınıklığı ve kırılan eşyaları gösterdim. "Buradaki her şeyi parçalamışsın." Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Seninle aynı odada kalmam."

Tekrar yatağa uzanarak uyumak için gözlerini kapattı. "Yan odada kalabilirsin." Hemen dışarı çıkıp yan odaya yürüdüm. Umarım babam bir an

önce beni bulurdu.

***

Akşama kadar saklandığım odadan dışarı çıkmadım. Pencereden dışarıya bakıp durduğum için Ali'nin geldiğini görmüştüm. Bu kadar kısa sürede kimliğime ulaşmasını beklemiyordum. Acaba bunun için kimi paraya boğmuştu? Evimizde çalışan birilerini kendi saflarına çekmiş olmalılar çünkü odama girip kimliğimi almak hiç kolay değildi. Caner'den istediklerini sanmıyorum. Caner beni Gurur'a öldürmesi için vermişti, yani kimlik olayını ona söylemezlerdi.

Odadan çıktığımda etrafıma dikkatli gözlerle bakarak aşağıya iniyordum. Gurur'un odasının kapısı açıktı ancak o odanın yakınına bile gidemezdim. Midem kazındığı için aşağıya inip yiyecek bir şeyler bulmayı umuyorum. Hızlıca karnımı doyuracak bir şeyler alıp odama kaçacağım. Gurur'a yakalanmadan bir şeyler yemek istiyorum.

Korumaların hepsi dışarıda bekledikleri için içeri girmiyorlardı. Mutfağa doğru yürürken içeriden Gurur'un şarkı söyleyen mırıltısını duyunca içim acıdı. Onu özlüyordu. **"Ey kaşları ebru, zülfü siyahım. Atma bu sineme taş Leyla, Leyla.**
Bana gel diyorsun nasıl geleyim?" Leyla için acı çekiyordu.

"Dağlar yol vermiyor, kar Leyla, Leyla.
Kar Leyla, Leyla.
Kar Leyla, Leyla.
Kar Leyla, Leyla." Gözlerimden süzülen bir damla yaşla öylece kaldım. Acısı sesine yansıyordu.

Sesi bir ağıttan farklı değildi. Evden gizlice kaçıp Leyla'nın cenazesine katılmıştım. Kimse beni görmeden mezarlığın bir köşesine saklanıp uzun süre orada kalmıştım. Herkes gittikten sonra bile Gurur onun mezarının başından ayrılmamıştı. Leyla'nın mezarına kapanıp ağladığında bende saklandığım yerde ne çok ağlamıştım. Hayatımda ilk kez bir erkeğin gözyaşlarını görmüş ve o yaşların altında ezilmiştim. Leyla ölmemeliydi.

Kendimi toparlayıp mutfağa yürüdüğümde hâlâ, **"Umudum sendedir dur Leyla, Leyla,"** diyen şarkıyı söylüyordu. Leyla durmamış, onu bırakıp gitmişti. Tek bir kurşun onu Gurur'dan almıştı.

Mutfağa girdiğimde adımlarım kendiliğinde durdu. Kapının önünde kalakalmıştım çünkü mutfak masasının üzerinde gördüklerim beni şaşkına çevirmişti. Masanın üzerinde çok fazla ilaç paketi ve ilaç şişesi vardı. Orada otuza yakın ilaç vardı. Gurur hepsinden bir tane çıkartıp avucunda biriktiriyordu. Kapının önünde dikilirken, "Şey..." diye bir şeyler mırıldandım. "Hepsini bir anda mı içeceksin?"

Sesimle birlikte başını kaldırdığında gözlerini görünce kalbim kırk parçaya ayrıldı. Gözleri kanlanmıştı. Uzun süre ağlamış gibi gözlerinin akı kızarmıştı. Ben odamda ondan saklanırken o da kendi odasında kaybettiği nişanlısına gözyaşı dökmüştü. Bunu gizlemek için yüzünü benden çekerek başını eğdi. Masanın üzerindeki ilaçları tek tek çıkartırken nefesini sesli bir şekilde vermişti. "Yanımda kaldığın sürece hepsini kullanmalıyım." Ben buradayım diye mi bu kadar çok ilaç alıyordu?

Kısık bir sesle, "Onları kullanmazsan ne olur?" diye sordum.

Uzanıp bir şişenin daha kapağını açtığında bunu yaparken özellikle bana bakmıyordu. "Leyla aklıma geldikçe kriz geçirip sana zarar veririm." Midem kasıldı. Beni kendinden korumak için o ilaçları alıyordu.

"Ama orada çok fazla ilaç var." Cesaretimi toplayıp küçük adımlarla ona doğru yürürken gözlerim masanın üzerindeki çeşit çeşit ilaçlardaydı. "Hepsini bir anda almak seni zehirlemez mi?"

"Belki zehirler." Sonuncu paketteki hapı da çıkartıp masanın üzerindeki suya uzandı. Kısa bir an bana baktığında bakışlarında anlam veremediğim bir şeyler geçti. İliklerime kadar beni titreten, kalbimin ritmini bozan bir pırıltı bakışlarında belirip aynı hızla kaybolmuştu. "Bunları kullanmak beni zehirler ancak kullanmadığımda ben seni zehirlerim." Nabzımın hızını hissettim. Tüm o ilaçları beni kendinden korumak için alıyordu.

Avucundaki hapları su yardımıyla içtikten sonra masanın etrafındaki üç sandalyeden birine oturdu. Dirseklerini masaya yaslayıp başını ellerinin

arasına aldığında çok yorgun görünüyordu. Günlerdir doğru düzgün uyumamış, yememiş ve içmemiş gibi halsiz ve uykuluydu. Ona fazla yaklaşmamaya çalışarak masanın diğer tarafında durdum. "Karnın aç mı?" Bunu sorarken ürkek bakışlarım şakaklarına baskı uygulayan ellerindeydi. Başı mı ağrıyordu? "En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Ellerinin arasına aldığı kafasına baskı uygularken eğdiği başını kaldırıp bana bakmadı. "Dolapta bir şeyler var. Acıktıysan karnını doyur." Sorduğum soruyu geçiştirerek bunları söylemişti.

Karşısındaki sandalyeye oturup suratımı astım. "Karnım çok aç ama ben yalnız yemek yiyemiyorum." Sesimi mümkün olduğunca üzgün çıkartırken artık ilgilendiğim kendi açlığım değildi. Kim bilir ne zamandır bir şeyler yemiyordu.

Ellerini kafasından çekerek başını kaldırdı. "Niye?" İğneleyici bir ifadeyle gözlerime baktığında bakışlarına yenildim. "Yemeğini kaşık kaşık sana yediriyorlar mı?" Dudaklarını büktü. "O kadar çocuksun ki evet dersen hiç şaşırmam."

Suratım biraz daha asıldığında küçümseyen bakışlarına direnmeye çalışıyordum. "Kendi yemeğimi kendim yiyebiliyorum ama yalnız yemek iştahımı kaçırıyor." Gözlerimle onu işaret ettim. "Yemekte bana eşlik etmelisin."

Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. "O zaman aç kal." Beni bırakıp kapıya yürüdü. "Yemek yiyecek durumda değilim."

Sandalyeden hemen kalkarak, "Karnım aç," diye sızlandım. "Yalnız yemek istemiyorum." Gözlerimin ardı yanmaya başladı. "Burada yalnızım babam olsaydı benimle yerdi."

Hayretler içinde kalarak bana döndüğünde irislerinde apaçık bir şaşkınlık vardı. "Ben senin baban mıyım?" Çenesinde bir kas seğirdiğinde bana tersçe bakarak kendisini işaret etti. "Beni o piçle kıyaslama!"

Bana sesini yükseltince gözlerimden süzülen birkaç damla yaşa engel olamadım. Başımı eğip boynumu büktüğümde kısık bir sesle küfrettiğini

duydum. Öfkesini her zerremde hissederken, "Tamam ula!" dedi sertçe. "Yemeğu hazirla yiyelum!"

Güçlükle başımı kaldırıp, "Şey..." dedim utana sıkıla. "Ben yemek yapmayı bilmiyorum."

"Ha oni de ben yapacağum?" İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Söyler musun baa, sen tam olarak ne bilirsun?" Dişlerini sıkarak dolaba yürürken ara ara bana dönüp sinirle bakıyordu. "Şu hale bak elunde hiçbir şey gelmeyi! Bir de baa kari olacak, daha yemek yapamayi!"

Bana kızıp durduğu için sandalyeme oturduğumda başımı yerden kaldırmıyordum. Dolaptan bir şeyler çıkardıkça küfreder gibi söyleniyordu. "İlk günde çaliştirayi beni!" Çıkardığı yumurtaları kaba bir hareketle mutfak tezgahının üzerine bıraktı. "Böyle kari mi olurmuş, ben almayunca evde kalirdun sen."

"Alma o zaman beni!" Kaynana gibi dırdır yapması beni kızdırdığı için somurtarak ona dik dik bakıyordum. "Bu kadar beceriksizsem alma beni."

Dolapta tereyağını çıkartırken bana sırtı dönüktü. "Alacağum."

"Yemek yapamam sana."

"Ben yaparum saa."

"Bana yemek mi yapacaksın?"

"Daha şimdiden yapayim ama sende yapacaksun." Dolabın kapısını sakince kapatıp inatçı bir tutumla omuzlarını dikleştirdi. "Önce karim olağsun sonra da yemek yapmayi öğreneceksun."

"Öğrenmeyeceğim."

"Öğreneceksun."

"Öğrenmeyeceğim işte."

"Baa bak geturmeyesun beni oraya! Öğreneceksun deduysem öğreneceksun!"

"Öğrenmeyeceğim dedim."

Durup bana baktı. "Öğretursem öğrenmez musun?"

Başımı istekli bir şekilde salladım. "Sen öğretirsen öğrenirim."

Gözlerinde memnuniyet dolu bir parıltı oluştu. Tavayı çıkartırken yanını işaret etti. "Gel bakayim." Şaşırdım. Hemen şimdi mi öğretecekti?

Ayağa kalkıp yanına gittiğimde doğrama tahtası ve sucuğu önüme koydu. Çıkardığı bıçağı elime verip sucukları işaret etti. "Keseceğun şey odur." Bu sefer elimi gösterdi. "Elin değul." Başını çevirip omuzunun üzerinde uyarı niteliğinde bana baktı. "Anladun mu?"

"Anladım." Ona sucukları gösterdim. "Onları keseceğim." Elimi kaldırıp yüzünün önünde salladım. "Parmakları kesmek yok."

Dudakları titrediğinde bir an gülecek sandım ama gülümsemenin yakınına bile uğramadı. "Aferun saa."

Sucuğu soymaya başladığımda o da su ısıtıcısında kaynayan suyu çaydanlığa boşalttı. Çaydanlığı alıp ocağın üzerine koyduktan sonra çok garip bir şey oldu. Cebinde çıkardığı çakmağa yutkunarak bakıp durdu. Bakışları ocak ve çakmak arasında gidip geldikçe gerginliğini soluyordum. Derin derin nefesler alarak ocağı açtı. Çakmağı tutan elini ocağa yaklaştırdıktan sonra başını omuzuna doğru çevirdi ve çakmağı yaktı. Bu şekilde çaydanlığın altını yakmıştı ancak bunu yaparken ateşi hiç görmemişti.

Ateşe bakamıyordu.

Ateşten korktuğunu duymuştum ama bu kadar ileri boyutta olduğunu bilmiyordum. Duyduğum o söylentilere göre ateşle ilgili derin bir mazisi vardı. Derin bir nefes alarak önüme döndüm. Sucukları doğramaya başladığımda bıçak elimde çok eğreti duruyordu. Parmağımı kesmemeye

çalışarak doğradığım için sucuk dilimleri çok kalın oluyordu. "O nedur kafam kadar?"

Sesini duyunca daha ince doğramaya çalıştım ama yeteri kadar ince olmuyordu. "Anlaşulan babanin evunde gerçek anlamda bir prensestun." Dalga geçerek yanıma geldiğinde yüzündeki alaycılığı görmemek için başımı doğrama tahtasından kaldırmıyordum.

Yanımda durup elimdeki şeyleri alarak kendisinin yapacağını düşündüm ancak o, bana bir şeyler öğretmeye kararlıydı. Arkamda durup kollarını belimin iki yanında tezgâha uzattığında kalbim müthiş bir hızla ritmini arttırdı.

Tam arkamdaydı.

Kolları belime sürtündüğünde vücuduma binlerce voltluk elektrik akın etmiş gibi irkildim. Sırtım onun sert ve sıkı göğüs kafesine değiyordu. Ona olan bu temasım bile soluğumu kesiyordu. İri elleri ellerimin üzerini kapladığında titremeye başlamıştım. Bıçağı tutan elimi kavrayıp sucukları daha ince doğruyordu. Bıçağı her hareket ettirdiğinde kavradığı sol elimi hafifçe geriye çekiyor, bana bir şeyi doğrarken elimi hangi açıdan koruyacağımı öğretiyordu.

Bıçak kullanmayı bana öğretmek için bana dokunuyordu fakat ben şu anda bir şeyler öğrenecek durumda değildim. Ellerimin üzerindeki elleri, belime sürtünen kolları ve sırtımın yaslı olduğu göğüs kafesi o kadar sıcaktı, Gurur Kalender'i bir ateşe benzettim. Oysaki Gurur ateşten nefret ederdi. Sadece nefret etmekle kalmaz, ateşten korkardı. Sanki korktuğu ateş vücudunu ele geçirmiş gibi kalbinin tam ortasında yanıyordu.

Yeğeni Karun soğuktan nefret eder, yaz kış ceketini çıkarmazdı.

Gurur ise sıcaktan nefret eder, yaz kış nadiren ceket giyerdi.

Biri donuyordu.

Diğeri yanıyordu.

Çok garip.

Bu ikisinin geçmişinde ne vardı?

Sıcak temasının etkisine girip ferahlatıcı kokusuyla uyuşmaya başlamıştım ki, "Gösterduğum şekilde yapacaksun," diyen sesiyle başımı kaldırıp omuzumun üzerinden ona baktım.

Ellerimin üzerindeki elleri hâlâ beni yönlendirip sucuğu doğruyordu ancak onları doğrayan ben değildim. Kolları arasında küçücük kalmışken omuzumun üzerinde güzel yüzünü seyre dalmıştım. Başı boynuma çok yakın bir yerdeydi. Tahtayı görmek için başını sol omuzumdan öne uzattığı için başı boynuma yakındı. Kafasını biraz daha eğse çenesi boynuma sürtünecekti.

Bunun olmasını isterdim. Ilık nefesini boynumda hissetmeyi isteyen bir yanım vardı. Bu olduğunda bana nasıl hissettireceğini merak ediyordum. Kontrolüm dışı ona çekiliyorum. Uzun süre sessiz kaldığım için nedenini merak ederek başını çevirince onunla göz göze geldik. Bir anda mutfağın içi sessizlik altında kaldı.

Titreşen gözlerim onun yeşilleriyle kesişince nefes alışlarım biraz daha hızlandı. Yüzlerimiz birbirine çok yakın olduğu için aldığım hızlı nefesler onun yüzüne çarpıyor, kirpiklerini titreştiriyordu. Dışarıdan bakan biri onun arkadan bana sarıldığını düşünebilirdi oysaki öyle değildi. Heyecanım karşısında fazla sakindi.

Dokunuşu bana binlerce şey hissettiriyordu ancak bana dokunmak ona hiçbir şey hissettirmiyormuş gibi çok sakindi. Benim yaşadığım heyecanın küçük bir bölümü bile onda yoktu. Yakınlığından dolayı kalbim göğüs kafesimi tekmeleyip duruyordu ancak onun kalbinin ritmi bile değişmemiş gibiydi. Aklı ve fikri Leyla'dayken başka bir kadının onu heyecanlandıracağını sanmıyorum.

Kolları arasında çok fazla titriyordum ve muhtemelen yanaklarımda kızarmıştı. Bu konuda bir şeyler söyleyip beni utandırmak yerine yavaşça benden uzaklaştı. Çayı çıkarttığında iç çekerek önüme döndüm. Benden

uzaklaşınca tüm vücudumda soğuk bir esinti başlamıştı. Saçma bir şekilde onun vücudunun sıcaklığını benimsemiştim.

Çayı demledikten sonra bizim için sucuklu yumurta pişirdi. Bu saatte en hızlı hazırlayacağı tek şey buydu. Dolapta birkaç şey daha çıkartıp masaya dizdiğimde o da ekmeği dilimliyordu. Kısa sürede masanın başındaki yerimizi almıştık. Gurur başlamadan yemeyi düşünmediğim için hiçbir şeye elime sürmedim. Bunu görünce bana tersçe bakarak ekmekten küçük bir parça kopartıp sucuklu yumurtaya bandı.

Belki de uzun zaman sonra bu akşam ilk kez bir şeyler yiyordu. Yalnız yemekle bir sorunum yoktu ancak ona bir şeyler yedirmek için bu bahaneye sığınmıştım. Onu yeteri kadar kandıramadığımı, yemeye zorlamak için yalnız yiyemediğimi söylediğimi biliyor olabilirdi. Ben iyi yalan söyleyen veya rol yapabilen biri değildim.

Çayımı doldururken bakışları fazla düzdü. "Her şey ayarlandı yarın sabah evleniyoruz." Kaskatı kesildiğimde doldurduğu çayı önüme koydu. Hareketleri çok sakin ve çok doğaldı. Sanki sıradan bir şeyden bahseder gibiydi oysaki söyledikleri sıradanlıktan çok uzaktı. "Ali yarın nikah memurunu buraya getirecek."

Tüm iştahım kaçtığı için ekmeğe uzattığım elimi çektim. Karşımda oturduğu için bunu gördü. Bu konudaki endişelerimi dağıtmak ister gibi son derece yumuşak bir ifadeyle bana bakıyordu. "Bu gerçek bir evlilik olmayacak, Farah." Ekmeğe uzanıp sucuklu yumurtayı arasına bolca koyarak bana uzattı. "Düzeninde ve yaşamında değişen hiçbir şey olmayacak."

Önümdeki çay bardağımı alıp içine bir kaşık şeker attı. Çayı nasıl içtiğimi bilmediği için kendi zevkine göre şeker atmıştı. "Evlendikten sonra bir daha karşına çıkmayacağım." İçim burkuldu, hiç mi diye sormamak için kendimi zor tuttum.

Çayımı karıştırıp bardağı önüme itti. "Bu evliliğin senin için sakıncalı olan tek yönü ailen ve diğer herkes tarafında benim karım olarak anılmak." Gözlerinde alaycı ancak can yakıcı bir ifade belirdi. "Bir delinin karısı olarak anılmak dışında bu evliliğin sana bir zararı olmayacak." Bir delinin

karısı olmak... Bu tüm kadınların korkulu rüyasıymış gibi konuşmuştu. Oysaki birçok kadın onun karısı olmaya can atıyordu. Ben değil ve bunun onun akıl sağlığıyla bir ilgisi yoktu.

İlk evliliğimi aramızda hep başka bir kadının hayaletini taşıyacak bir adamla yapmak istemiyorum. Hayalimdeki evlilik hiçbir zaman bu olmamıştı. Bu konulardaki düşüncelerim daha romantikti. Beni seven biriyle evlenmeyi istemiştim, başka bir kadının yasını tutan bir adamla değil. Evliliğimin aşk evliliği olmasını istemiştim, intikamdan doğan bir evlilik olmasını değil. Bir erkeğin hayatındaki ikinci kadın olmak istemiyorum.

"Seninle evlenmeyi istemiyorum." Gözlerimin ardı sızlarken her an ağlayabilirdim. "Gitmeme izin ver." Annem ve babam kim bilir ne haldedir. "O nikah defterine asla imzamı atmayacağım." Kararlı bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Silah zoruyla bile bana bunu yaptıramazsın. Babama ihanet edip düşmanıyla evlenmektense beni öldürmeni yeğlerim." Bana o imzayı attıramazdı.

Babama olan bağlılığımı gözlerimde gördüğü için yüzü kasıldı. "Benimle evlenmen için kafana bir silah dayamama gerek yok." Ellerini masaya bastırarak öne eğildi. Gözlerini gözlerime diktiğinde bakışları buz gibiydi. "Çünkü o silahı babanın kafasına dayayacağım." Karanlık bir ormanı andıran yeşillerinde delici bir şeyler vardı. "Baban için aklımda olan sadece iki ölüm şekli var. Ya yarın onu doğrudan öldürürüm ya da kızını karım yapar ve ona aldığı her nefesi zehrederim." İki seçenekte birbirinden kötüydü.

Sandalyesine yaslanarak umursamaz bir ifadeyle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Baban için hangi sonu istediğine yarın sen karar vereceksin." Yaşlar gözlerimi zorlarken karşımda oturan adam fazla acımasız görünüyordu. "Her iki şekilde de baban zarar görecek ve her iki şekilde de bir tek sen zarar görmeyeceksin."

"Babamın canı yandığında mutlu olacağımı mı sanıyorsun?"

Kaşları çatıldığında bana kızgınlıkla baktı. "Baban can yakmadan önce bunu düşünecekti."

"Babam hiçbir şey yapmadı. Ateş eden o adam babamdan bağımsız hareket etmiş."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Sikerler bu yalanı!"

Ona ne söylersem söyleyeyim inanmayacağını bildiğim için ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. Tüm iştahımı kaçırdığı için onunla aynı masaya oturup bir şeyler yemeyeceğim. Yukarıdaki odama çekilip uyumaya çalışacağım. Sarkacım yanımda olmadığı için bu gece uyuyabileceğimi bile sanmıyorum. Babamın evindeki odamda yastığımın altında kalmıştı.

Mutfak kapısının önünde durup ona döndüğümde beni izliyordu. Aramızdaki mesafeyi kontrol ettiğimi gördü. Daha sonra başımı kaldırıp ters bakışlarımı ona diktim. "Yarın seninle evlenmeyeceğim!"

Ona bağırdığım için kaşlarını çatıp, "Kıs şu sesini!" deyince, "Senin gibi bir akıl hastasıyla evlenmeyeceğim!" diye daha yüksek bir sesle bağırdım. Bir küfür savurup sandalyesinden ok gibi fırlayınca hemen dışarı çıkıp koşmaya başladım. Merdiveni hızlıca çıkıp daha o beni yakalamadan kendimi odama attım. Son anda kapıyı içeriden kilitleyerek ondan kurtuldum. Az kalsın yakalanıyordum.

Kendimi güvenli bir alana atınca rahat bir nefes alıp ayakkabımın ucuyla kapıya vurdum. "Git Seçil ile evlen! Seninle evlenmeyeceğim!"

Kapıya geçirdiği yumrukla sıçrayarak arkaya çekildim. "Göreyim ki kapali kapilarin ardunda kaplan kesileysun! Çık ula dışari! Bir de yüzüme karşi konuş bakayim!" Sinirlenince gerçekten de Karadeniz ağzıyla konuşuyordu.

"Ne var konuşurum!"

"Aç kapiyi de konuş!"

"Sana mı soracağım açıp açmayacağımı!" Açarsam canıma okurdu. "Canım istediğinde açarım!"

Kapıya çok sert vurunca kapının menteşeleri zangırdadı. "Başlayacağum şimdi o canina!" İstese kapıyı kırardı çünkü çok eski bir kapıydı ancak

kırmıyordu. Sanki bu kapının bana kendimi güvende hissettiren tek şey olduğunu biliyordu. Kısık bir sesle küfredip, "Nemrudun Kizi!" diyerek bir kez daha kapıya vurdu.

Elime geçirdiğim bibloyu kapıya fırlatıp, "Laz Hödüğü!" diye bende ona bağırdım. "Babam geldiğinde saklanacak yer arayacaksın!"

"Ben mi saklanacağum? O siktiğum piçi kaç gündür benden saklanayi!"

"Babama küfretme!"

"Ona küfretmekten daha fazlasuni yapacağum!"

"Laz Hödüğü!"

"Nemrudun Kizi!"

"Uzaklaş kapımdan!"

"Ula ev benumdur sen uzaklaş!"

"Çek adamlarını gideyim o zaman!"

"Çekmeyim git bakayim!"

"Çekmezsen nasıl gideceğim?"

"Kal diye çekmeyim."

"Ama gitmek istiyorum."

"Karim olduğunda gideceksun."

"Ben senin karın olmayacağım!"

Kapının diğer tarafında kısa bir sessizlik oldu. Bir süre hiç konuşmadı fakat daha sonra, "Gönlünde biri mi varidur?" diye sordu.

Görmemesine rağmen başımı iki yana salladım. "Yok."

"Sevdalanduğun biri var midur yok midur?"

"Kimse yok."

"Baa bak bir kez daha sorayim, var midur sevdalanduğun biri?"

"Yok dedim ya."

"O vakit evleneyik."

"Hayır, var!"

"Kes yalani tam üç kez yok dedun. Evleneceğum senunle!"

"Evlenmeyeceğim seninle! Böyle evlilik mi olurmuş ne gelinliğim var ne de yüzüğüm!"

Bir kez daha sessizleşti. Hemen sonra sorduğu soruyla bana sinir krizleri geçirtebilirdi. "Bunlari mi isteysun?"

"Hayır." Suratımı asarak yatağa doğru yürüdüm. "İstemediğim biriyle evlenmeyeceğim."

Kapıdan uzaklaşan adım seslerini duydum ama öncesinde, "Kaçişin yok, Nemrudun Kizi," diyen sesini duydum. "Karim olacaksun."

Olmayacağım.

Yeni bölümü nasıl buldunuz?

Leyla'nın ölümünü bekliyor muydunuz? Farah'ın babası Leyla'nın ölümünde bir payı olmadığını söylerken gerçeği mi söylüyor?

Bu işin arkasında Ümit Tozlu yoksa o zaman kim olabilir?

Gurur, Tozlu ailesine karşı çok öfkeli ve sinirli. Tüm bu olanları Farah'ın babasının yaptığını düşünürken bile elinden geldiğince Farah'a zarar vermemeye çalışıyor. Bu kadarını bekliyor muydunuz?

Gurur, Caner'den kuzenini istedi fakat Caner ona kız kardeşini gönderdi. Seçil bunu öğrendiğinde sizce tepkisi ne olur?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(3) Kurma Bebek

"Eğer bu bir kusursa, kusuruma bak ben sana âşık oluyorum."

29/06/2021

Sabaha kadar odanın içinde dönüp durmuş, pencereden dışarıya bakarak babamın benim için gelmesini beklemiştim. Akıl hastası bir herifin tutsağıyken odamdan çıkmaya bile cesaret edememiştim. Kaçmayı çok istesem de buna yeltenmedim çünkü pencereden bakınca bile Gurur'un adamlarını görüyordum. Adamları kulübenin etrafını sarmışken dışarı çıkmama bile izin vermezlerdi. Gurur'un odası benim odamın hemen yanında olduğu için geçirdiği tüm sinir krizlerini duymuştum.

Odasındaki gürültüler sabah ezanına kadar kesilmemişti. Kullandığı yasaklı maddeler ve tükettiği yoğun alkol bile etki etmemişti. Leyla aklına geldikçe ara ara öfke nöbetleri geçirip kendisini dağıtmıştı. Kırdığı eşyaların sesleri ve ettiği küfürleri hep duymuştum. Nöbet esnasında ne yaptığını bilmediğini duymuştum. O öfkeyle odama girip bana zarar verir diye odamın kapısını kilitlemiş ve sabaha kadar sakinleşmesi için dua edip durmuştum.

Çektiği acı ve ızdıraba rağmen bir kez olsun kapıma gelip içeri girmeye kalkışmadı. Tüm o krizlerin içinde bile buna kalkışmaması hayret vericiydi. Sabaha karşı uyumuş olmalı ki sesler kesilmişti. Sabah ezanıyla birlikte Gurur'un uyuduğunu biliyorum. Şu saate kadar bana yaşattığı korkunun farkında bile değildi. İkimiz için de zor bir geceydi.

Odada bulduğum şalı omuzuma atarak ses çıkarmadan dışarı çıktım. Parmak uçlarıma basarak kendi odamdan çıkıp onun odasına yürüdüm. Sarkacım yanımda olmadığı için bir gram uyku uyuyamamıştım. Gerçi sarkaç yanımda olsa bile Gurur'un geçirdiği gürültülü krizleri yüzünden uyuyamazdım. Her anlamda çok gürültücü bir adamdı.

Odasının kapısını usulca açarak kafamı içeri uzattım. Eğer uyanıksa hemen kendi odama kaçacağım. Yatağında uyuduğunu görünce rahat bir nefes alıp içeri girdim. Odası öncekinden daha berbat bir haldeydi. Koltuğu bile duvara fırlattığı için koltuk ters duruyordu. Gardırobun aynası kırılmış, içindeki kıyafetler yere saçılmıştı. Odadaki eşyaları zaten kırmıştı şimdiyse kalanları da parçalamıştı. Yerler kırık eşyalarla doluydu. Her yerde parçalanmış içki şişeleri ve haplar vardı. Tüm bu yıkık ve döküntünün içinde bir şeylere basmadan yürümek çok zordu.

Odanın içi buz gibiydi. Sabahın erken saatleri olduğu için henüz güneş doğmamış ve havadaki soğukluğu kırmamıştı. Dağın başında olmamız soğuk esintiyi daha çok hissetmemize neden oluyordu. Gözlerim pencereyi bulunca Gurur'un camı da kırdığını gördüm. Odasının bu kadar soğuk olmasına şaşmamalı. Üzerini örtmeden yatakta uzandığını görünce derin bir nefes aldım. Hasta olacaktı.

Yerdeki kırık şeylerin arasından dikkatli bir şekilde geçerek yatağın kenarında durduğumda gördüklerim içimi acıttı. Gardıroptaki aynaya ve penceredeki cama yumruk attığı için sağ elinin üstü yara bere içindeydi. Parmak boğumlarının üstü kesildiği için kanıyordu. Daha kötüsü de kolundaki şeydi. Uyuşturucu almak için gömleğinin kolunu yukarı topladığı için koluna sıkıca bağladığı kauçuk lastik hâlâ duruyordu. Midem kasıldı. Damardan bir şeyler aldığı çok açıktı.

Leyla'nın ölümüyle her anlamda kendini dağıtmıştı. Onu uyandırmamaya çalışarak eğilip kolundaki kauçuk lastiği çıkardım. Kaç doz aldığını bilmiyorum ama aldıkları onu uyuşturduğu için bir süre uyanmayacağını biliyorum. Banyoya girip dolapları karıştırmaya başladım. Buralarda bir yerde olmalıydı. Bulduğum ilkyardım setiyle banyodan çıktım. "Umarım bir bağımlı değilsindir." Yatağın kenarına otururken ne düşüneceğimi bilmez haldeydim.

Öncesinde de uyuşturucu kullanan biri miydi yoksa Leyla'nın ölümüyle mi başladı? Kanayan eline uzanırken iç çektim. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Kulaktan dolma bilgiler dışında onu hiç tanımıyorum. Ne gibi kötü alışkanlıkları olduğunu bilmiyorum.

Tentürdiyodu pamuğa dökerek parmak boğumlarındaki kanı temizlemeye başladım. Beni kaçıran birine neden yardım ettiğimi bilmiyorum ama onu bu halde bırakamazdım. Nişanlısını henüz yeni kaybetmişken çektiği acıları tahmin bile edemiyorum. Babam yüzünden bu acıları çektiğini düşünmesine rağmen bana zarar vermek yerine beni kendinden korumaya çalışıyordu. Belki de bu yüzden ona yardım ediyordum, bana zarar vermediği için.

Yarasını temizleyip eline merhem sürerek sardım. Battaniyeyi üzerine çekerek onu soğuk havadan korumaya çalıştım. Odasındaki işim bittiği için kapıya doğru bir adım atmıştım ki, "Leyla," diyen mırıltısıyla içim acıdı. Yutkunarak başımı ona doğru çevirdim. Hâlâ uyuyordu ama uykusunda Leyla'yı sayıklıyordu.

Bir kâbus gördüğünü anladım çünkü yakışıklı yüzü acıyla kasılıyordu. Kaşları belli belirsiz çatıktı, dudakları da düz bir çizgide buluşmuştu. Zümrüt yeşili gözlerini saklayan kirpikleri titreşiyordu. Onu izlerken, "Keşke Leyla yaşasaydı," diye mırıldandım. "O zaman senin yarım kalan öykün olmazdı." Leyla ölerek Gurur için ölümsüzleşmişti.

Gurur bundan sonraki hayatında Leyla'yı hiç unutmayacaktı. Kiminle olursa olsun Leyla onun hep aklının ucunda, kalbinin bir yerlerinde olacaktı. Eğer Leyla ölmeseydi belki evleneceklerdi ve çok mutlu olacaklardı. Belki de evlendiklerinde zamanla aralarındaki sevgi bitecek ve ayrılacaklardı. Bu olduğunda ikisi de kendi yoluna gidecek, birbirlerini arkalarında bırakacaklardı. Ancak Leyla ölerek Gurur'un yarım kalan öyküsüne dönüşmüştü.

Leyla artık Gurur için yarım kalan bir sevda, tamamlanmamış bir hikayeydi. Bundan sonra kiminle olursa olsun Leyla'nın hayaleti hep ikisinin arasında olacaktı. Gurur için hep önce Leyla, sonra diğer kadın gelecekti. İşte bu yüzden Leyla'nın yaşamasını tercih ederdim. Böylelikle ona aşık mı yoksa minnet mi ediyor, bunu anlardı ve buna göre yolunu çizerdi. Leyla öldüğü için artık bunu asla bilmeyecekti.

Keşke Leyla ölmeseydi.

Gurur'un odasında çıktıktan sonraki zamanımı kulübeyi temizlemekle geçirdim. Kulübeden dışarı çıkmadığım için can sıkıntısından öğlene kadar

temizlik yaparak kendimi oyalamıştım. Aslında temizlikten de pek anlamamızdım ama leş gibi bir yerde kalmaktansa burayı toparlamaya çalışmıştım. Temizliğe önce kendi odamdan başlamış, daha sonra kulübenin diğer yerlerine geçmiştim.

En zoru Gurur'un odasıydı. O kadar dağıtmıştı ki o odayı daha yaşanılır bir hale getirmem saatlerimi almıştı. Mutfakta bulduğum çöp poşetlerle onun odasına girip tüm o dağınıklığı toplamıştım. Kulübeden her çıktığımda dışarıdaki korumalar dönüp bana bakıyordu. Bense her defasında elimdeki çöp poşetlerini dışarı bırakıp tekrar içeri giriyordum.

Öğlene kadar çöpleri dışarı atmış, her yeri süpürüp paspaslamıştım. Şimdi her yer daha temiz ve daha güzel kokuyordu. Karnım acıktığı için dolaptan bir şeyler çıkartırken yorgunluktan canım çıkmıştı. "Ben babamın evinde hiç böyle çalışmadım. Bir rehinenin temizlik yaptığı görülmüş şey değil." Bu işte bir terslik vardı.

Dolaptan çıkardığım meyveleri de sepete koyduktan sonra termosu aldım. Çaydanlıktaki sıcak çayı termosa boşalttıktan sonra onu da hasır sepetin içine koydum. Sepeti alıp mutfaktan çıktığımda karnım açlıktan gurulduyordu. Kulübeden çıkınca bir kez daha tüm korumaların gözleri bana çevrildi. Hiçbirine tek kelime etmeden yürümeye başladığımda Gurur'un korumalarından Ali yolumu kesti. "Kulübeden ayrılamazsınız."

"Ayrılmıyorum ki." Elimdeki sepeti gösterdim. "Karnım acıktı açık havada bir şeyler yiyeceğim."

"İçeride yiyebilirsiniz."

"Aldığı uyuşturucular yüzünden içeride top patlasa uyanmayacak bir felaket varken sen mutfakta yemeğini ye." Yanından geçerek ağaçlara doğru yürümeye başladım. "Ben açık havada karnımı doyuracağım." Biraz daha o kasvetli kulübede kalırsam boğulabilirdim.

Arkamdan Ali'nin nefesini sertçe verip, "Benim nikah memurunu getirmem gerekiyor," diyen sesini duydum. "Siz Farah Hanım'a göz kulak olun kaçmasın." İsterse buraya yüz tane nikah memuru getirsin, evlenmeyeceğim.

Gurur'un korumaları beni gözden kaçırmamak için peşime takıldı. Hiçbirini umursamadan ormanın içinde güneşi yoğun aldığım bir yer seçtim. Örtüyü serip sepetteki şeyleri sırasıyla çıkardım. Bunları yaşadığıma hâlâ inanamıyorum. Çayımı doldurup sandviçimi yemeye başladım. Annem ve babam aklıma gelince aldığım lokma boğazımda kaldı. Dünden beri ortalarda yoktum kim bilir ne haldelerdi.

Acaba babam başıma gelen şeylerin Caner yüzünden olduğunu anlamış mıdır? Caner'i hatırlamak bile gözlerimin acıyla dolmasına neden oldu. Abim Seçil'i koruyup beni düşmanına satmıştı. Bunu bana bir başkası değil öz abim yapmıştı. Hangi insan evladı kardeşine kıyar ki? Evet, Gurur bana zarar vermemişti ama verebilirdi. Caner beni onun adamlarına verirken Gurur'un beni öldürmesini istemişti.

Eminim şu anda benim çoktan öldüğümü düşünüp keyifleniyordur. Seçil ile ikisinin annem ve babamın yanında üzülmüş gibi yapıp içten içe mutlu olduklarını tahmin etmek zor değil. "Nasıl bir rehine kaçırıldığı yerde piknik yapar ki?" Gurur'un sesini duyunca irkilerek başımı kaldırdım.

Ağaçların arasından çıkıp bu tarafa yürürken şimdi daha iyi görünüyordu. Uyanınca banyo etmiş olmalı çünkü sarı saçları nemliydi. Üzerine sinen alkol ve kan kokusundan kurtulduğuna sevindim. Kanla kirlenen o kıyafetleri yerine daha temiz kıyafetler giymişti. Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah pantolon vardı. Gömleğin ilk düğmeleri açıktı, kollarını da dirseklerine kadar katlamıştı. Saçları hafifçe dağınık, beni izleyen gözlerinde de ukala bir ifade vardı.

Haddinden fazla yakışıklı olması benim için işleri daha karışık bir hale getiriyordu. İnsan ona bakarken bile iç çekmeden duramıyordu. Elinde kulplu bir bardak tuttuğunu daha yeni gördüm. Yanıma gelip ayaklarını uzatarak rahatça oturdu. Piknik yaptığım için beni eleştiriyordu ama o da acıkmış gibi bardağını da alarak gelmişti. Her anlamda tahminlerin ötesinde bir adamdı.

Bardağını bana uzatıp termosu işaret etti. "Çay koysana."

Termosu kendime çekerek ona çay doldurmadım. "Rehinenle piknik mi yapacaksın?"

Gözlerinin ardından alaycı bir ifade geçtiğinde bakışları eleştireldi. "Rehinemin kulübeyi temizleyip piknik yapması çok normal ama benim ona katılmam mı tuhaf?" Termosu işaret etti. "Çay koy dedim."

"Hayır, bu benim çayım."

"Farah burada arkasına saklanacağın bir kapı yok." Hemen termosun kapağını açıp bardağını çayla doldurdum. Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında alaycı bakışına homurdanmakla karşılık verdim. Beni nasıl korkutacağını iyi biliyordu.

Çizgili örtünün üzerine koyduğum yiyeceklere baktı. Peynir, zeytin, domates ve salatalık dışında hiçbir şey yoktu. Tabii bir de ekmek ve meyve. Yemek için bunları yetersiz bulmuş olmalı ki suratında hoşnutsuz bir ifade vardı. "Mutfakta ne arasan vardı, doğru düzgün bir şeyler hazırlayamadın mı?" Beni delirtiyordu.

Dik dik ona bakmaktan kendimi alamadım. "Ben senin karın mıyım, git kendin hazırla."

Çayına bir kaşık şeker atarken bana bakmıyordu. "Birkaç saate kalmadan olacaksın."

"Ne olacağım?"

"Karım."

"Olmayacağım."

O kadar rahattı ki bu rahatlığı beni deli ediyordu. Çayından bir yudum alarak başını kaldırıp temiz havayı içine çekti. "Karım olduğunda bu sözlerini sana hatırlatacağım." Omuzunun üzerinden kibirli gözlerle bana bakarak ekmeği işaret etti. "Bana da bir sandviç hazırlar mısın?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hayır."

Kaşlarını çattı. "Bana bir sandviç hazırla."

"Peki."

Kızgınlıkla bana baktığında yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Sen emirle mi çalışıyorsun?" Hayretler içinde kalmış gibiydi. "Rica etmek işlemiyor mu kızım sana?"

Sert bakışlarından kurtulmak için önüme dönüp ekmeğe uzandım. Bakışlarını üzerimde hissettiğim için mümkün olduğunca ona bakmamaya çalışıyordum. Onun için de bir sandviç yapıp önüne koydum. "Ne zaman evime gideceğim?" Üzgün bakışlarımı onun yeşillerine kenetledim. "Babam beni çok merak etmiştir."

Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Gebersin piç."

"Babamla düzgün konuş!"

"Kıs şu sesini!"

Bana tersçe bakınca ayağa kalkıp yürümeye başladım. Arkamdan, "Nereye?" diyen sinirli sesini duyunca hızımı arttırdım. "Evime gidiyorum!" Bir kez daha sesini duydum fakat bu sefer sesi keyifliydi. "Vurun şu küçük asiyi." Adımlarım anında durdu.

Yönümü ona çevirdiğimde onun için yaptığım sandviçten kocaman bir ısırık aldı. "Kurşun yarasının nasıl acıttığını bilmiyorsan sana tavsiyem burada kalman."

Gözlerinin ardında hınzır bir ifade vardı. "Belki de Ümit'in kızıyla evlenmek yerine onu öldürmeliyim?" İçim korkuyla doldu. Ne denli korktuğumu görünce yeşillerinde sadistçe bir parıltı geçti. "Bu seferde babanın yolu mezarlığa düşsün ne dersin?"

Sandviçi örtünün üzerine bırakıp belindeki silahı çıkartınca elim ayağım buz kesti. Silahın emniyetini açıp bana doğrulttu. "Babana iletmemi istediğin bir mesajın var mı?" Bana ecel terleri döktürürken çok rahat, çok profesyoneldi. "İdam mahkumlarına bile son isteği sorulur."

Kafa karışıklığıyla ona bakmaya başladığımın farkında değildim. "Son isteğimi mi soruyorsun?"

Sakince başını salladı. "Evet."

"O zaman bırak beni."

"Bu istekten sayılmıyor sıradakine geç."

"Neden sayılmıyor bu da bir istek."

"Unut gitsin son istek falan yok. Şehadet getir."

"Kelime-i şehadet mi?"

"Evet."

"Hatırlamıyorum."

Kısık bir sesle küfredip kaskatı bir suratla bana baktı. "Böyle bir şeyi nasıl unutursun?"

Elinde tuttuğu ve bana doğrulttuğu silahı işaret ettim. "Üzerime doğrultulan bir silah varken adımı bile unuttum."

Göz devirir gibi bezgin bir hareket yapıp silahı indirdi. "Adın Farah."

"Biliyorum."

Gözleri kısıldığında benimle kafa mı buluyor yoksa ciddi mi anlamadım. "Hani adını bile unutmuştun?" Tüm boş konuşmaların tapusunu almıştık.

Yerde gördüğüm çiçeklere doğru yürürken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sözün gelişi öyle demiştim." Papatyaya benzeyen ama rengi sarı olan çiçekleri eğilip toplamaya başladım. Dağlık bölgede bulunan kır çiçekleri olmalı. Gurur sandviçini yiyerek beni izlerken, "Gel karnını doyur," dedi ama ona dönmedim. Yemyeşil otların arasında büyüyen sarı çiçekleri toplayıp onları elimde biriktiriyordum.

"Odamı sen mi topladın?" Ona döndüğümde sağ eline baktığını gördüm. Banyo yaptığı için elindeki sargıyı çıkarmıştı ama uyandığında elini sardığımı görmüş olmalı. "Odanı Ali topladı." Yalan söylediğimde kinaye

dolu bakışları beni yalancılıkla suçlar gibiydi. "Elimi de Ali mi sardı veya üzerimi o mu örttü?" Alaycı bakışları beni utandırdığı için hemen ona sırtımı dönüp kır çiçeklerini toplamaya devam ettim. "Hepsini o yaptı," demeyi başarmıştım.

"Yalan söylerken bile yüzün kızarıyor."

Bu konunun kapanması için tek kelime etmeden çiçek toplamaya devam ettim. "Eyvallah," diyen sesi dudaklarımda küçük bir tebessüm bırakmıştı ama o bunu görmedi. En azından kendi çapında teşekkür etmesini biliyordu.

Karnını doyurduktan sonra bardağımdaki soğuk çayı döküp yenisini doldurdu. Yine çayıma kafasına göre şeker atıp karıştırdı. Yarım bıraktığım sandviçi de alıp yanıma gelişini izledim. Karnımın aç olmasını neden sorun ettiğini bilmiyorum ama elindekileri bana uzattı. "Ye şunları."

Elimdeki çiçek destesini gösterdim. "Elim dolu."

Kulplu bardaktaki çayı gösterdi. "Boştaki elinle al şunu." Dediğini yapıp çayı aldığımda bir eli boş kaldığı için uzanıp çiçekleri benden aldı. Daha sonra sandviçi uzatınca onu da aldım. Elinde eğreti duran ve kabaca tuttuğu çiçekleri gösterdim. "Onları atma odam için topladım."

Kısa bir an çiçeklere baktığında bakışları fazla tuhaftı. "Siz kadınlar çiçekten böcekten ne anlıyorsunuz, anlamıyorum." Çiçekleri benim için taşıyarak benimle kulübeye doğru yürümeye başladı. Hâlâ garip gözlerle elinde tuttuğu çiçeklere bakıyordu.

Sandviçi yerken ona kır çiçeklerini işaret ettim. "Leyla'da sever miydi çiçekleri?" Boş bulunup sorduğum soruyla dilimi ısırdım. Ölen nişanlısını ona hatırlatmak yarasını deşmek gibiydi. Mahcup dolu gözlerle ona bakarken boğazımda bir yumru oluşmuştu. Kendimi büyük bir suç işlemişim gibi hissediyordum. "Özür dilerim."

Bana kızmasını bekledim ama gözlerinde öfkenin emaresi bile yoktu. Üzgündü, eksikti ama kızgın değildi. İç çekerek, "O da severdi," dediğinde bakışları uzaklara dalıp gitmiş gibiydi. "Ona ne zaman çiçek alsam mutlu olurdu."

"En çok hangi çiçeği severdi?"

Önce, "Hepsini," dedi ama daha sonra kaskatı kesildi. Adımları yavaşladığında sarsılmış gibiydi. Gözlerime kısa bir an baktığında donup kalmıştı. "Bilmiyorum." On iki yıllık sevgilisinin en sevdiği çiçeği bile bilmediğini tam şu anda benimle fark ediyordu.

Öğrenmek için çaba sarf etmediğini veya bunu fazla önemsemediğini tam şu anda fark ediyor, bunun suçluluğunu yaşıyordu. Oysaki insan sevdiğinin her şeyini bilirdi. Bir kez daha annemin sözleri kulağımda çınladı ve ben bir kez daha Gurur'un Leyla'ya duyduğu hislerin aşk mı yoksa minnet mi olduğunu sorguladım.

Yeterince acı çektiği için bir de Leyla'ya haksızlık yaptığını düşünmesini istemedim. "Bence babam da annemin en sevdiği çiçeği bilmiyordur." Gözlerindeki kederi dağıtmaya çalıştım. "Eğer bilseydi anneme sadece beyaz lale alırdı ama babam her defasında farklı çiçek alıyor." Babam annem hakkındaki her şeyi ezbere bilirdi çünkü babam anneme aşıktı. Bu yüzden anneme aldığı tek çiçek beyaz laleydi.

Gurur hiçbir şey söylemedi. Metalik bir yüzle bana bakarken ne düşündüğünü anlamak çok zordu. Söylediklerime ne kadar inandı, bilmiyorum ama derin bir nefes alarak yürümeye devam etti. Sandviçimi yiyip çayımı yudumlayarak peşinden yürüyordum. Aramıza koyduğum mesafe bana kendimi güvende hissettirdiği için mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalışıyordum.

Sırtıyla bakışırken aklımı kurcalayan soruyu daha fazla ertelemedim. "Bağımlı mısın?" Uyuşturucu kullandığını biliyorum.

Durup yönünü bana çevirince bende durdum. Yanına gitmemi beklediyse bile bunu yapmadım. "Değilim." Düz bir sesle konuşup gözleriyle aramızdaki beş adımlık mesafeyi ölçtü. "Şu zamana kadar yılın aralık ayları dışında hiç uyuşturucu kullanmadım. O da düşük dozlarda."

Söylediklerini anlamaya çalışıyordum ama kurduğu her cümle bende yeni bir soru işareti yaratıyordu. Söylediklerinde tek anladığım aralık ayında aşamadığı bir şeylerin depreştiği ve bunu bastırmak için uyuşturucuya

başvurduğu. Mayısta olmamıza rağmen uyuşturucu kullanacak kadar kendisini kaybetmesinin nedeni de Leyla'ydı. Ben sessizliğimi korudukça o bir şeyleri anlamak istercesine merakla bana bakıyordu. "Sormuyorsun."

"Neyi?"

Ruhsuz bir ifadeyle güldü. "Aralık'ta neden uyuşturucumu kullandığımı merak ediyor ama bunu bana sormuyorsun." Gülüşünün gerçek hiçbir yanı yoktu. Leyla'dan sonra onu eskisi gibi içten gülerken görebilir miyim, bilmiyorum. "Üzerine vazife olmayan konularda susmayı biliyorsun." Bana baktıkça onu rahatsız eden bir şeyler varmış gibi bakışları hoşnutsuzdu. "Kurma bebek gibisin."

Sözleri fazla aşağılayıcı geldiği için bakışlarımı onda tutmakta güçlük çektim. "Kurma bebekten kastın nedir?"

Bakışları artık metalik değildi, acımasızdı. Belki de küçümseyici. "Kendi hür iradesi olmayan, başkalarının ellerinde hareket eden içi boş bir bebek. Sanki sırtının arkasında küçük bir mekanizma var ve kim o mekanizmayı çevirirse onun isteğiyle hareket ediyor veya duruyorsun." Olduğum yerde hiç kıpırdamadığımı görünce bundan örnek vererek aramızdaki mesafeyi işaret etti. "Gel dediğim an bana doğru yürüyeceğini biliyorum. Bahsettiğim tam olarak bu, sana söylenilenin dışına çıkmıyorsun." Memnuniyetsiz bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Kurma bebeksin."

İncindim ve bunu saklayamadım çünkü onun tanıdığı diğer kadınlar gibi acısını gizleyebilen bir kadın değildim. Eğilip yarısını yediğim sandviçi ve çay bardağını yavaşça yere bıraktım. Bunu yaparken beni izliyordu. Bana benim hakkımdaki gerçekleri söylediği için doğrulup suçlarcasına ona baktım. "Ben seni üzecek şeyleri söylemekten kaçınıyorsam sende kaçınmalısın." Ona sırtımı dönüp ağaçların arasına doğru koşmaya başladım.

Kaçtığımı görünce arkamdan sinirle bağırıp, "Farah buraya gel!" diye kükreyince daha hızlı koştum. "Buraya gel aptal çocuk! Orman senin için güvenli değil!"

Durmaksızın koşmaya devam ettim. "Gel deyince gelecek kurma bebek değilim!"

"Nereye kaçabileceğini sanıyorsun her yer adamlarımla dolu! Şimdi buraya gelmezsen seni yakaladığımda geceyi kilerde geçirirsin!"

Onunla ve korumalarıyla aramda oldukça mesafe vardı. Ateş etmedikçe beni durduramazlardı. Koşarak ağaçların arasına daldığımda Gurur'un, "Onu derhal buraya getirin!" diyen sinirli sesini duydum. Beni yakalamak için zahmet edip yerinden hiç kıpırdamamıştı!

Korumaların koşarak peşimden geldiğini bildiğim için hızımı hiç düşürmedim. Bir dönem okulun koşu takımında bulunmamın ve eyaletler arası birkaç madalya kazanmamın bir nedeni vardı. Ben çok hızlı koşardım. Bu dalda okullar arası şampiyonluğum bile vardı. Lise hayatımı özlemediğimi söyleyemem. Peşimdeki o adamlar ateş etmedikçe kolay kolay beni yakalayamazlardı. Daha şimdiden aramızdaki mesafeyi açtığımı biliyorum.

Şimdi gel diyerek beni ayağına götürsün bakalım!

***

"Nasıl bir cehennemdeyim ben!" Neredeyse hava kararmıştı ama ben hâlâ bu berbat ormandan çıkamamıştım. Labirent gibiydi daire çizmekten bir türlü çıkışı bulamıyordum. İkindi saatlerinde kaçmıştım yani saat beşte lakin üç saattir ormanın dışına çıkamamıştım.

Bileğimdeki saate bakınca saatin sekiz olduğunu gördüm. Neredeyse ağlayacaktım. Şakasız üç saattir aynı yerlerde dolanıp duruyordum. "Beni nasıl bir yere getirdin!" Sinirden Gurur'a kızarak yorgun adımlarla ağaçların arasından geçtim. Artık adımlarım bile fazla yavaş ve halsizdi. Burası neresi? Kapana kısılmış gibiyim.

Hava çoktan karardığı için duyduğum en küçük ses beni ürkütüyor, ağlama raddesine getiriyordu. Üstelik hava da soğumaya başlamıştı. Hem üşüyor hem de korkuyorum. Kaçtığıma pişman olmaya başlamıştım. Bu ıssız

ormanın içinde karanlıkta tek başıma olmaktansa Gurur'un yanında olmayı yeğlerdim. Neden kaçtım ki?

Yerdeki dalların üzerine basarak ilerlerken önce tik sesi duydum hemen sonra da ayağımda şiddetli bir acı oluştu. Boğazımı kanatırcasına acıyla haykırdım. Başımı aşağıya eğince ayak bileğimde bir kapanın sivri dişleri vardı. Avcılardan birinin kurduğu kurt kapanlarından birine basmıştım.

Ayağımda kanlar akarken çektiğim acının yoğunluğuyla yere düşmüştüm. Acı o kadar şiddetliydi ki gözyaşlarım kesilmeksizin birbiri ardına akıyordu. "An-anne n'olur beni bul." Hıçkırırken kapanı açıp içinden ayağımı çıkartamadım. Metal kapan benim gücümle ikiye ayrılmayacak kadar güçlü ve sert bir demirden yapılmıştı. İki yanından tutup açmaya çalıştım ama sağlam mekanizması yüzünden yayını hiç hareket ettiremedim.

Her yer fazla karanlıktı, ayağım kanıyordu ve kan kaybediyordum. Duyduğum baykuş sesleri ve diğer hayvanların çıkardığı seslerde bana hiç yardımcı olmuyordu. O kadar çok korkuyor ve acı çekiyordum ki hıçkırıklarla ağlarken, "Anne," diye sayıklamaya başladım. Annemin güvenli kanatları altına girip tüm tehlikelerden kurtulmak istiyorum.

Evimi babamı ve annemi özlemiştim. Annemin ördek diyerek beni zorbalamasını bile özlemiştim. Babamın güvenli kollarını, sevgi dolu bakışlarını çok özlüyorum.

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyorum fakat Gurur'un yüksek ve sinirli çıkan sesiyle irkildim. "Nerede lan bu kız!" Midem kasıldı. Beni aramaya bizzat kendi mi geldi?

"Abi sakin ol," diyen Ali'nin sesi de çok yakınlarda geliyordu. "Ormanın çıkışlarını ve ana yola giden yolu tuttuk. Buralarda bir yerde."

"Hava karardı siktiğim puştu! Kendi gölgesinden bile korkan bir kız bu karanlıkta ormanın içinde tek başına! Şu dilimi sikeyim neden ona kurma bebek dedim ki!" Endişesini kızgın sesinden hissedince kalbim kasıldı. Ondan kaçıp babama gitmemden endişelenmiyordu, ormanda tek başıma korkmamdan endişeleniyordu.

Gurur, "Farah!" diye bağırıp beni ararken Ali'nin, "Abi kız zaten bizden kaçmıyor mu?" diyen şaşkın sesini duydum. "Neden sana cevap versin? Sesimizi duyunca yaklaştığımızı anlayıp kaçar."

"Ulan piç sen beni hiç anlamıyor musun? Her neredeyse burada olduğumuzu bilip korkmasın diye bağırıyorum."

"Kafam karıştı. Bizim amacımız onu bulmak mı yoksa korkularını yatıştırmak mı?"

"İkiside!" dedikten sonra bir kez daha, "Farah!" diye bağırınca çağrısına cevap verip, "Buradayım!" dedim yüksek bir sesle. "Gurur buradayım yardım et." Ayağım artık uyuşmaya başladığı için korkmaya başladım. Ondan saklanacağım diye ayağımı kaybetmek istemiyorum.

Yaklaşan adım seslerini duydum. Sesimi duymuş olmalılar ki adım sesleri bu tarafa doğru geliyordu. El fenerleriyle ağaçların arasından çıktıklarında ıslak gözlerim Gurur'u buldu. Beni görünce tam rahat bir nefes almıştı ki yerde olduğumu gördü. Omuzları gerildi. Gözyaşların ıslattığı yüzüme bakınca bile bir terslik olduğunu anlamıştı. Bakışları hızla vücudumu tarayıp kapana kısılan ayağımı görünce, "Siktir!" diyerek kaşlarını çattı. "Bu da nedir?"

Bir saniye bile beklemeden hemen yanıma geldi. Bir ayağının üzerine diz çöküp ayağımdaki kapana yakından baktı. Korumalar feneri bize tuttuğu için kan revan içindeki ayağımı daha iyi görüyordu. Bakınca midem bulanıp başım döndüğü için ayağıma bakamıyordum ama Gurur gördükleri karşısında kasıldı. Çenesinden bir kas seğirdiğinde Ali ile göz göze geldiler. İkisinin bakışlarında anlam veremediğim bir şeyler geçti.

Gözyaşlarım hiç kesilmediği için çenem titredi. "O kadar kötü mü?" Aklıma gelen korkunç ihtimalle kanım dondu. "Ayağımı kesecekler mi?"

"Şşş." Hemen bana dönüp çenemi kavradı. "Kimse ayağını kesmeyecek." Yumuşak bir hareketle çeneme dokunup başımı kaldırırken bakışları yatıştırıcıydı. İçimde beni saf korkuyla besleyen bir canavar vardı ve Gurur sadece bakışlarıyla o canavarı geri püskürtüp onu benden uzak tutuyordu.

Çenemi hafifçe okşayarak dokunuşuyla beni rahatlatmaya çalıştı. "Kapanın dişlileri derine geçtiği için bacağına dikiş atmamız lazım."

Sertçe yutkundum. "Beni dikecek misiniz?"

"Seni değil ayağını."

Gözümden süzülen yaşlarla burnumu çektim. "Yani beni dikeceksiniz?"

Burnundan nefesini vererek bana tersçe baktı. "Seni değil bacağını!"

"İkisi aynı şey." Daha çok ağlamaya başladım. "Önce beni kaçırdın şimdi de dikeceksin!"

Gittikçe o da sinirleniyordu. Kızgınlıkla bana bakıp dişlerini sıktı. "Büyük sözü dinlemezsen böyle olur! Sana kaçma dedim!"

"Canım acıyor benim."

"Anladık sus!"

Susup hüngür hüngür ağlamaya başladığımda ağzının içinde bir şeyler homurdanarak bana döndü. Kızgın bakıyordu. "Susma konuş, konuşunca daha az ağlıyorsun!"

İçli gözlerle ona bakıp akan burnumu kolumun tersiyle sildim. "Beni dikecek misin?"

"Abi dikmeyeceğim de travma yarattın kızda," dedi Ali.

"Ali sikeceğim şimdi belanı! Görmüyor musun lan asıl travmayı o bende yaratıyor!"

"Beni dikecek misin?"

"Dikmeyeceğum da dikmeyeceğum!"

Uzanıp bacağımdaki metal kapanı iki yanından tuttu. Kapanı tam hareket ettirecekti ki boğuk hıçkırığımla nefesini burnundan verdi. Yeşil gözlerini

benim ıslak siyahlarıma diktiğinde çenesi kaskatıydı. "Ağlamazsan saa şeker alurum." Beni harbi çocuk sanıyordu!

Titreyen ellerle gözyaşlarımı silmemin tek nedeni ona acıya dayanacak kadar olgun bir kadın olduğumu göstermekti. Kapanı sıkıca kavrayıp çekeceği esnada ellerine yapışıp ona engel oldum. Döktüğüm gözyaşları görüşümü puslandırıyordu. "Çok acıyacak mı?"

Islak gözlerimin onda yarattığı çaresizlik ağır bir darbe gibi vicdanına değiyor, bana karşı merhametli olması için onu zorluyordu. Beni sakinleştirmek için başını iki yana sallayıp yumuşak bir sesle fısıldadı. "Acitmayacağum." Sadece Karadeniz şivesiyle konuşması bile beni rahatlatıyordu.

Gurur benim yerinden bile oynatamadığım kapanı sert bir hareketle ikiye ayırınca acıyla haykırdım. Kapanın dişlerinin battığı yerlerden kan fışkırarak acımı ikiye katladı. "Acıttın!" Bağırıp tekrar ağlamaya başladığımda ağız dolusu küfretti. "Pek de nazlidur bu kiz!"

"Acıtmayacağını söylemiştin."

"Sus da işimi yapayim!"

"Konuş demiştin."

Sinirden çıldırarak küfretti. "Evlenmeyeceğum ben bu kizla! Adamı deli edeyi!" diye bağırınca korumalardan birkaçı gülüşünü saklamaya çalıştı. Kim kimi deli ediyordu acaba?

Ali aceleyle ayağımı kapanın içinden çekti. Ayağımı onun içinden çıkarınca Gurur kapanı bırakıp hemen üzerindeki beyaz gömleği çıkardı. Kanamayı durdurmak için gömleğini ayağıma sıkıca sararken acı dolu sesim daha çok paniklemesine neden oluyordu. "Doktoru arayasun, Ali!" Beni kucağına alarak doğruldu. "Ara hemen gelsun!"

Gözyaşlarımı ateş gibi sıcak olan göğsünde dindirmeye çalışırken yüzü kaskatıydı. Beni daha sıkı tutarak hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Akşamın serinliğinde üzerinde sadece bir atlet ve pantolon vardı fakat

vücudu kor gibi yanıyordu. Ağaçların içinde aceleyle geçerken kulübeye giden yolu ezbere biliyor gibiydi. Korumalar bize eşlik ediyor, fenerlerle yolumuzu aydınlatıyordu. Bacağımdan dolayı gözyaşlarım kesilmedikçe adımlarını daha da hızlandırıyordu.

Onun kolları arasında salya sümük zırıl zırıl ağlamam onu delirttiği için dayanamayıp bakışlarını yüzüme indirdi. Sert bakışlarını daha insancıl bir şekle sokmaya çalıştı. "Aklini ayağundan uzaklaşturasun." Güzel şeyler düşünmemi istiyordu.

Umutsuzca başımı iki yana sallayıp hıçkırdım. "Kaçırılıp yaralanmışken aklıma güzel hiçbir şey gelmiyor."

"Heç mi güzel bir şey gelmeyi aklina?"

"Hiç gelmiyor."

"Şarki söyle."

"Aklıma arabesk ve damar şarkılar geliyor."

Yüzünü buruşturarak bana kızgınca baktı. "Senun aklinde bir sorun varidur."

"Evet, çünkü benim aklım normal çalışıyor."

Bakışları iğneleyici bir ifadeyle kısıldı. "Laf mi sokaysun sen baa?"

"Ne haddime, Gurur Bey."

Önüne dönüp beni deli ederek bir şarkı tutturdu. İnadıma yapıyordu! **"Yaylanin çimenine, oh nenni koçari. Keçi vurur çanini, haydi haydi koçari."** O kadar sempatikti ki acımı unutup kıkırdadığımda başını eğdi ve güldüğümü görünce muzır gözlerle baktı. **"Oy bi sarayim seni, oh nenni koçari. Geçsun yürek yangini, haydi haydi koçari."** Kahkaha attım. Beni güldürdüğüne inanamıyorum. Bu adam bambaşka bir şeydi.

Bu neşeli şarkıyı söylemesinin amacı bana acımı unutturmaktı. İşe de yaramıştı çünkü artık ağlayıp sızlanmıyordum. Gözyaşlarım dinene kadar

bana şarkı söyleyip beni neşelendirdi. İntikam için kaçırdığı bir kızı ağlatmaya bile kıyamayan bir adamdı. Gurur Kalender insanların onun hakkında söylediği o çirkin şeylerin çok üstünde bir adamdı.

Ben ağlamayı kesince o da artık daha iyi hissetti. Gerilen yüz hatlarının gevşemesinden bunu anlayabiliyordum. Her dakikayla kaslarının biraz daha yorulduğunu bildiğim için utana sıkıla ona baktım. "Yorulduysan beni korumalara ver birazda onlar taşısın."

Yanlış bir şey söylemişim gibi kaşlarını belli belirsiz çattı. "Siktir et onları ben taşırım seni."

"Ama sen çok yoruldun."

Başını eğdiğinde yeşillerinde haylaz parıltılar vardı. "Haklısın en acilinden biraz zayıflamalısın."

Yanaklarıma yayılan ısıyı hissettim. "Çok mu ağırım?" Başımı kaldırıp nemli kirpiklerimin arasından çekingen gözlerle ona bakmaya başladım. "Şişko muyum ben?"

Pis bir sırıtışla bana bakarken beni utandırmak keyfini yerine getirmişti. "Allah için zayıf da değilsin. Sahi kaç kilosun sen? Yüz, yüz elli?"

"İndir beni yürüyeceğim!"

"Nereye yürüyorsun, ayağını sakatladın." Hoşnutsuz bir ifadeyle bana sinirle baktı. "Kaçmayı bile beceremiyorsun!"

"Bilerek kaçmadım yoksa çok iyi kaçardım."

"Gördük ilk denemende ayağını ne hale getirdin. Beceriksiz!"

"Laz Hödüğü!"

"Nemrudun Kızı!"

Kaşlarımı çatıp tam ona bir şey söyleyecektim ki alaycı bir ifadeyle, "Arkasına saklanacağın bir kapı yok dikkat et," deyince hemen susup

dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir an onun kollarında olduğumu unutmuştum.

Her ne kadar onun kollarının arasında olsam da kaskatı duruyordum. Her adımıyla kucağında sallanıyor, başım göğsüne gidecek gibi oluyordu ama buna izin vermiyordum. Başımı göğsüne yaslamaya kaçındıkça ağrıyan boynum beni ona doğru itiyordu. Hiç istemesem de daha fazla dayanamayıp utana sıkıla başımı onun göğsüne yasladım. Omuzları gerildi, göğüs kasları kaskatı oldu. Kolları arasına sokulmam onu düşündüğümden daha çok germişti.

Bana yasak olan bir vücuda destursuz yaslandığımı hissettiğim için başımı kaldırıp ona bakmadım. Deniz esintisini andıran güzel ve ferah kokusunu içime çekerek gözlerimi yumdum. Sarkaç olmadan kolay kolay uyuyabilen biri değildim ancak dün gecenin uykusuzluğu ve ayağımdaki ağrı beni uyuşturmuştu. Gözlerim kendiliğinden kapanırken bu akşam sarkaç görevini Gurur üstlenmişti. Onun teninin sıcaklığı ve kokusunun dinginliği beni mayıştırarak uyutmuştu.

Daha önce hiç bu kadar hızlı uyumamıştım.

***

30/06/2021

Yüzüme yansıyan ışıkla kirpiklerimi titreştirerek açtım. Açık perdeden içeri sızan günışığıyla karşılaşmayı beklemiyordum. Sabah mı oldu? İlk birkaç dakika nerede olduğumu ve bana ne olduğunu sorguladım ancak hatırladıklarımla gözlerimi irice açtım. Dün Gurur'dan kaçmaya çalışıp bir kapana yakalanmıştım. Ayağımın acısı ve yorgunluk onun kollarında uyumama neden olmuştu. Sabaha kadar uyuduğuma inanamıyorum. Korku içinde yutkundum. Ayağım nasıl oldu?

Yatakta oturup üzerimdeki battaniyeyi çekerek ayağıma baktım. Giydiğim beyaz elbisenin etekleri dizlerime kadar toplandığı için sarılı ayak bileğimi gördüm. Hâlâ acıyor ve sızlıyordu ama acısı dünkü kadar çok değildi. Yataktan çıktığımda üzerine basamadığımı en acı şekilde gördüm. Hafif bir baskı uygulayınca bile canımı çok yakıyordu.

Artık istesem de bu lanet yerden kurtulamazdım. Suratımı asarak omuzumdan kayan elbisenin askısını düzelttiğimde duraksadım. Üzerimde neden bir elbise var? Sertçe yutkunarak başımı eğince bana giydirdikleri elbiseyi gördüm. Üzerimdeki tişört ve pantolon gitmiş, yerini yazlık bir elbiseye bırakmıştı. Beyaz elbise rahat ve hafifti ama konumuz bu değildi. Bu elbiseyi bana kim giydirmişti?

"Gurur!" Onun adını seslenirken şaşkın gözlerle ayak bileğime kadar uzanan elbiseye bakıyordum. Beni soydu mu? "Gurur!"

Birkaç kez adını yüksek sesle söyleyince kapı açıldı. Kapı haddinden hızlı açılmıştı ve yüzünde telaşlı bir ifade vardı. Ona bağırdığım için ortada bir tehdit olduğunu düşünüp hemen gelmişti. Gözleri odamı hızlıca tarayınca ters giden bir şey aradığını anladım. Meraklı bakışlarını bana çıkartıp, "Ne oldu?" diye sorduğunda telaşında bir şey kaybetmemişti.

Ona üzerimdeki elbiseyi gösterdim. "Bu nedir?"

Kapının önünde dikilmeyi bırakıp içeri girdi. Son derece ciddi bir ifadeyle baştan ayağa beni süzdü. "Elbiseye benziyor ama sen öyle sorunca pek emin olamadım." Bakışlarını yüzüme yöneltti. "Sence ne?"

"Elbise," dedim safça.

Ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmeden başını ağır bir ifadeyle salladı. "Bende elbiseye benzettim."

Suratına boş gözlerle bakarken üzerimdeki elbiseyi sinirle çekiştirdim. "Bu zaten bir elbise."

Çocuk avutur gibi bana hak vererek, "Bence de bir elbise," dediğinde sesi ne düşündüğünü anlamayacağım kadar ciddi ve metalikti. Tam karşımda durdu. "Onun bir elbise olduğundan hemfikirsek sıradaki soruna geç."

"Bu elbise neden benim üzerimde?"

Yüzünde garip bir ifade oluştuğunda hayretler içinde bana bakıyordu. "Senin yerine benim mi üzerimde olmalıydı?" Başını omuzuna doğru eğip

baştan ayağa elbisenin üzerimde nasıl durduğuna baktı. "Sana olduğu kadar bana yakışacağını sanmıyorum." Küçük bir iltifata bile hızlanan kalbimin sorunu neydi, hiç bilmiyorum.

Ciddi bir konuşmayı ciddi bir sesle ve ciddi bir suratla yapıyorduk ama çok saçma cümlelerle. "Üzerimi kim değiştirdi?" Utanç içinde ona baktım. "Sen mi?"

"Ben değil."

"Ali mi?"

"Cüret edemez."

"Korumalardan başka biri mi?"

"Yanına bile yaklaşamazlar."

"Uykumda kendi kendime mi değiştirdim?"

"Uyanıkken bile bir şeyi beceremiyorsun uykuda çok zor."

"Kim o zaman?"

"Doktor."

"Doktor mu?"

"Kadındı." Bunun benim için yeterli olacağını düşünüp konuyu kendince kapatarak elbiseyi işaret etti. "Gelinliği sevdiğin birine giyersin diye düşündüm. Bu yüzden beyaz elbisenin yeterli olacağına karar verdim." Söylediklerinden hiçbir şey anlamadığımı görünce burnundan nefesini verdi. "Nikah memuru aşağıda. Son bir saattir uyanmanı bekliyoruz." Midem kasıldı. Üzerimdeki beyaz elbise nikah için miydi? Ciddi anlamda benimle evlenmek mi istiyordu?

Aklını kaçırmış olmalı.

Sertçe yutkunarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ancak arkaya doğru attığım tek bir adım canımı yaktı. Onun karşısında dururken ağırlığımı sağlam ayağıma verdiğim için yaralı ayağıma baskı uygulamamıştım. Ancak şimdi sağ ayağımın üzerine basınca canım öyle bir yandı ki öne büküldüm. Gurur düşmeme engel olup belimi tutarken, "Yavaş," diyerek beni arkamdaki yatağın üzerine oturttu. Elini üzerimden iterek kararlı gözlerle ona baktım. "Seninle evlenmeyeceğim."

İfadesi bir anda sertleşti. Bu konuda ne kadar kararlı olduğumu görmek onu kızdırmıştı. Dişlerini sıkarak dik dik bana bakması ödümü kopartıyordu. "Bunun senin rızanla olmasını istiyorum sakın beni zorlamaya kalkışma!"

Kızgın çıkan sesiyle sıçrayıp kendimi yataktan geriye çektim. Bunu görünce beni korkuttuğu için kendine kızarak yanıma oturdu. İfadesini yumuşatmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Bu evlilik olmazsa sana zarar vermem ama babana acımam!"

Burnumun direği sızlayınca gözlerime akın eden yaşlara engel olamadım. "Elmas anne gibi olmak istemiyorum." Titreşen gözlerimden bir damla yaş süzülürken yalvararak ona bakıyordum. "Elmas anne gibi ikinci bir kadın olup bir köşeye atılmak istemiyorum." Annemin kumasıyla aynı kaderi yaşamak istemiyorum.

Eğer ailesi para ve şöhret için Elmas anneyi babamla zorla evlendirmeselerdi herkes gibi mutlu bir evliliği olabilirdi. Evlendiği adam ve oğlu başka bir şehirde yaşıyordu, Elmas anne başka bir şehirde. Hayatımın geri kalanında onun gibi beni sevmeyen bir adamla olmak istemiyorum. "Beni buna zorlama, seninle evlenemem." O bir ateşti, beni yakacak kor ateşti. Onun cehennemine girmek istemiyorum.

"Ben senin hayatındaki kadınlar gibi değilim. Pasif, korkak ve bir yerlere saklanarak günlerini geçiren biriyim." Gözlerinin içine içim acırcasına bakıp, "Ve birazda aptalım," diye itiraf ettim. "Aklım ermez sizin kanlı oyunlarınıza. N'olur bana ilişme, bırak gideyim."

Ona yalvarmam zerre kadar bakışlarını yumuşatmadı. Gözlerime akın eden yaşlardan nefret etmiş gibi bakmak dışında hiçbir şey yapmadı. "Benim hayatımdaki ikinci veya herhangi bir kadın olmayacaksın." Çenesi

kasıldığında bir şeyi anlamamı ister gibi sertti bakışları. "Sen o babanın kızı olduğun sürece benim hayatımdaki kadın olamazsın." İçim burkuldu. Bu duyduklarım beni mutlu mu etti yoksa üzdü mü, anlamadım.

Yüzünü sertçe ovuşturarak saçlarını dağıttı. "Bu evlilik ne seni hayatımdaki kadın yapar ne de beni senin hayatındaki adam yapar. Formaliteden bir evlilik. Nikahtan sonra gitmekte özgürsün. Değişen tek şey soyadın olacak bunun dışında beni bir daha görmeyeceksin." Ruhsuz gözlerini benim puslu gözlerime kenetledi. "Leyla dışında kimseyi gözüm görmez, bu yüzden nikaha fazla anlam yükleme. Zamanı geldiğinde boşanacağız ve sende soyadımdan kurtulacaksın."

O zamana kadar onun karısı olarak bilinecektim daha sonra da onun eski karısı. Beni neye zorladığının farkında bile değildi. İnsanlar önce benden Deli Gurur'un karısı olarak bahsedecekti daha sonra da onun eski karısı diyeceklerdi. Sandığı gibi bir boşanmayla ondan kurtulmayacaktım. Onun ismi hep benim adımdan önce gelecekti. İlk evliliğimi başka bir kadının yasını tutan bir erkekle yapmak istemiyorum.

Bunun zorluklarını annemin kuması Elmas annede görmüştüm. Korktuğum bir şeyin başıma gelmesini istemiyorum. Sandığı gibi ben babamın evinde prensesler gibi büyümemiştim. Benim de hayatımda üstesinden gelemediğim zorluklar vardı. Abimin beni ona satması bile hayatımın güllük gülistanlık olmadığının kanıtıydı. Başımda bu kadar bela varken yenisini istemiyorum. Gurur ile bir kez evlenirsem eski hayatımı mumla arayacağımı biliyorum.

Kolumda elini hissedince irkilerek daldığım düşlerden çıktım. Çatık kaşları düzelmiş, dudakları düz bir çizgide buluşmuştu. Aklımdaki kötü düşünceleri benden uzak tutmak ister gibi ılımlıydı bakışları. "Seni buna zorlamaktan gerçekten nefret ediyorum ama yapmalıyım. Aksi takdirde babanın canını yakacak farklı yollar ararım ve bu olduğunda yine acı çekersin." Çocuk avutur gibi beni neşelendirmek için işi muzırlığa vurdu. "Hem benimle evlenmenin nesi bu kadar kötü?"

Suratımı asarak kolumu onun elinden çektim. "Ben iyi bir tarafını göremiyorum."

Kaşlarını alaycı bir ifadeyle kaldırdığında yeşillerinde apaçık bir kinaye vardı. "Asıl seninle evlenmenin iyi bir yanı yok." Islak gözlerimi işaret etti. "Can sıkıcı bir şekilde sulu gözsün. Kendinde itiraf ettin biraz aptallık da var sende. Fazla saf fazla masumsun. Kendini savunmayı bile bilmiyorsun. Hiçbir yönden hayat tecrüben olmadığı için bir çocuktan farkın yok. Benim dışımda biri sana bakabilir mi sanıyorsun?" Hakkımda söylediği şeylerin hiçbiri iyi değildi ama bunları aşağılayıcı veya küçümseyici bir dille söylemediği için etkisi ağır değildi. Daha çok öz eleştiri yapar gibiydi.

Cebinden çıkardığı yüzük kutusunu açtı. Kadife kutunun içinde gördüğüm yüzükle midem kasıldı. Bu o yüzüktü, çiçekli alyans. Bir köşkün arka bahçesinde bulduğum ve dayanamayıp taktığım o yüzükle bakışıyordum. Parmağımda çıkaramadığımda canımı yakmayayım diye alt tarafı bir yüzük dediği ama aslında onun için anlamı büyük olan o yüzüktü. Annesinin yüzüğüydü ve takmak istediği kadın Leyla'ydı.

Kemiklerime kadar acıdım. Ona gelinlik ve yüzüğüm yok dedim diye mi tüm bunlar? Gelinlik olarak beyaz bir elbise getirmişti, yüzük olarak da Leyla'nın yüzüğünü mü? Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamış olmalı ki yeşilleri kederle gölgelendi. "Leyla bu yüzüğü bir kez bile takmadı. Onun yüzüğü olması için önce takması gerekirdi." Onun yüzüğü olmasını ister gibi kutudaki yüzüğe baktığının farkında değildi. "Annemden bana sadece bu kaldı."

İlk karşılaşmamızdaki sözlerini hatırlatarak, "Hani alt tarafı bir yüzüktü?" diye sordum.

İç çekerek başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman alt tarafı bir yüzük olmadı."

"Onu neden Leyla'ya takmadın?" Biraz düşününce nişanda Leyla'nın parmağında farklı bir alyans olduğunu hatırladım.

Bakışlarını benden çektiğinde zihnindeki karmaşanın içine çekilmiş gibi yeşilleri tekrar yüzüğe dalıp gitti. "Annemden sonra bu yüzüğü evleneceğim kadının takmasını istemiştim ama Leyla'dan önce onu sen taktın." Acı verse de bana karşı dürüst olarak omuzunun üzerinden baktı. "Başka bir kadının

denediği yüzüğü Leyla'ya takamadım." Alyansı kutusundan çıkartarak elimi tuttu. "Demek ki başından beri senin nasibinmiş."

Elim onun iri elinin arasında kaybolurken gözlerimin içine baktı ve kalbimi hızlandıran o cümleyi kurdu. "Annemin yüzüğünü evleneceğim kadına takmak istemiştim. O arka bahçede yüzüğün çoktan sahibini bulduğunu anlamadım." Alyansı sol elimin yüzük parmağına taktı. "Artık bu senin." Nefes dahi alamadım.

Bu yüzüğün başından beri benim nasibim olduğunu söylemişti. Parmağımdaki yüzüğe içli gözlerle bakarken ne düşüneceğimi bilmez bir haldeydim. "Farah," diyerek yumuşak sesiyle ona bakmamı sağladı. "Yanımda ateş yakmadığın sürece benim sana bir zararım olmaz. Rızanla benimle evlenmezsen seni ikna etmek için farklı yollar deneyeceğim." Gözlerinin ardında ürkütücü bir parıltı geçti. "Beni kendimden nefret edeceğim şeylere zorlama."

Bahsettiği o yolların ne olduğunu az çok tahmin ediyordum. Kabul etmezsem babam üzerinden bana işkence edecekti. Babamın acı çeken yüzü gözümün önüne gelince kanım dondu. Bunu istemiyordum. Bir başkasının sebep olduğu bir cinayet yüzünden babamın acı çekmesini istemiyorum. "Evlenirsek gerçekten gitmeme izin verecek misin?"

Bu konuda bana teminat verir gibi, "Evet," dedi hiç düşünmeden. "Aşağıya inip imzaları atınca bir saat içinde evinde olacaksın."

Bunun hayatımın hatası olduğunun bilincinde olarak isteksiz bir şekilde başımı salladım. "Peki, evlenelim." Hep çok kolay ikna olan biriydim. Belki de haklıydı, ben başkalarının istekleri doğrultusunda hareket eden bir kurma bebektim.

Kabul etmemle gerilen omuzları gevşedi, içine hapsettiği nefesini sesli bir şekilde verdi. Onu istemediği şeyleri yapmaya zorlamadığım için rahatlayarak ayağa kalktı. Daha sonra üzerime eğilip beni kucağına aldı. Kollarının arasında bez bebek tutar gibi oldukça sakin adımlarla kapıya yürüdü. Ayağımdan dolayı yürüyemediğim için onun beni aşağıya indirmesi gerekiyordu. Yakışıklı yüzünü seyre dalarken boynuna dolamaya çekindiğim için ellerimi kucağımda tutuyordum.

"Ayağıma kaç dikiş attılar?" Kolları arasında kuş gibi titrediğimi anlamasın diye dikkatini dağıtmaya çalıştım. "Dün geceyi hatırlamıyorum."

Merdiveni inerken bana bakmak yerine basamaklara bakıyordu. "Sol ayak bileğini daire şeklinde saran on sekiz dikiş var." Buz kestiğimde dün gece yaşananlardan nefret etmiş gibi bakışları karardı. "Yara derin dikişler de öyle. Bileğinin etrafında bir halka gibi iz kalacak." Başını eğip asık suratıma suçlu bir ifadeyle baktı. "Seni kızdırmasaydım benden kaçıp o kapana yakalanmayacaktın." İfadesi katıydı ancak gözlerinde suçluluk vardı.

"Sorun değil." Yüzümde değil ayak bileğimde kalacak bir izdi bu yüzden sandığı kadar büyük bir sorun değildi. "Çoğunlukla pantolon giydiğim için birilerinin göreceğini sanmıyorum. Öyle olsa bile çok fazla rahatsız olunca bileğimin etrafına bir dövme yaptırabilirim."

Dövme yaptıracak bir tip olmadığım için alayla güldü. "Ne dövmesi yaptıracaksın? Çiçek, böcek veya kalp falan mı?" Sanırım onun nazarında pamuklara sarılarak büyütülen bir prensestim. Bir nevi doğruydu ama tam olarak değil.

Alınganlık yapmak yerine başımı salladım. "Olabilir belki de ayak bileğime el ele tutuşan bir düzine ördek yaptırırım," dediğimde bakışları hızla beni buldu. Bu konuda ciddi olup olmadığımı anlamak için güzel gözleri kısılmıştı. Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. "Halay çeken ördek sürüsü fena olmazdı."

Dudağının köşesi titrediğinde bir an gülecek sandım ama bana özlemini yaşattığı o gülümseme bir kez daha dudaklarına konmadı. Leyla'dan önceki gülüşleri gerçek ve içtendi ancak Leyla'dan sonra tüm sahte gülüşleri o sahiplenmişti. Aşağıya indiğimizde iki korumalar ve nikah memuru bizi bekliyordu. Korumalardan biri Ali'ydi ve o, Gurur'un nikah şahidi olmuştu.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki sadece beş dakika sonra nikah memurunun sorusuna karşılıklı evet diyerek imzaları atmıştık. Rüya mı yoksa bir kabusta mı olduğumu anlamadığım bir an yaşıyordum. Her şey kontrolüm dışında gerçekleştiği için sanki vücudum burada, aklım çok farklı yerlerdeydi. Nikah memurunun, "Sizi karı koca ilan ediyorum," diyen

sesiyle aklım ve bedenim aynı noktada buluştu. Baştan ayağa ürpererek Gurur'a baktım. Gerçekten evlenmiştik. İnanması güç geliyordu fakat bu çılgınlığa beni de ortak etmişti.

Nikahımızı kıyan memur evlilik cüzdanını bana verip gitti. El kadar defter kaldıramayacağım bir yüke dönüşünce içim burkuldu. "Telefonunu ver." Suratımı asarak ona elimi uzattım. "Sahte bir evlilik olsa da bu benim ilk evliliğim. Hayallerimdeki gibi olmasa da bazı şeyler istediğim gibi olsun."

Telefonla ne yapacağımı anlamadı fakat benden istediğini aldığı için bana telefonu verdi. Belki de beni zorladığı bu evlilik yüzünden beni mutlu edecek bir şeyler yapmak istedi. Bir ayağıma ağırlığımı vererek onun karşısında güçlükle dururken ondan aldığım telefonu Ali'ye uzattım. "Fotoğrafımızı çek lütfen." Telefonu Ali'ye verdikten sonra Gurur'a dönüp utangaç gözlerle ona bakmaya başladım. Yüzüm kızarırken sadece bakışlarımda bile ne istediğimi anlamıştı.

Yeşillerinde muzır bir ifade oluştuğunda beni kıvrandırmak istercesine omuzlarını dikleştirdi. "Sesli söylersen belki düşünürüm." Beni utandırmaktan gerçekten keyif alıyordu.

Tüm kan yanaklarıma toplandı. "Son ritüeli gerçekleştirir misin lütfen?" Sesim utançtan kısık çıkıyordu. "İzlediğim o filmlerde damat nikahtan sonra hep yapıyordu." Gelini öpmeliydi, tabii alnımda. Zoraki evliliğimdeki bazı şeyler hayallerimdeki gibi olsun istiyorum. Ben romantik kitap ve filmlerde kaybolan bir hayalperesttim. Bu evliliğin hangi şartlarda yapıldığını bende biliyorum ama her şey içimde buruk kalmışken bazı şeyler kuralına uygun olsun istiyorum.

Ali telefonun kamerasını açıp Gurur'un beni alnımdan öpmesini bekledi çünkü o bile ne istediğimi anlamıştı. Ancak Gurur benimle uğraşmaktan büyük bir haz aldığı için aptalı oynamaya kararlıydı. Kaşlarını alay ederek yukarı kaldırdı. "Nikahtan sonraki son ritüeli yapmamı istediğine emin misin?" Hınzır gözlerle bana bakıp üst katı işaret etti. "Son ritüel gerdek."

Gözlerimi irice açtığımda, "Hayır!" diyen sesim kulak tırmalayacak kadar tizdi. "Gelini öpebilirsin kısmından bahsediyorum."

Gözleri dudaklarımı bulduğunda oldukça eğleniyor gibiydi. "Emin misin?"

Elimle dudağımı kapattığımda dudakları titredi. Bir an kahkaha atacak sandım ama bunu yapmadı. Elimin altından konuştuğum için sesim boğuk çıkıyordu. "Alnımdan öpsen yeter."

"Hımm." Beni kıvrandırmaktan sadistçe zevk alırken başını ağır ağır salladı. "Madem gelinim böyle istiyor o zaman bizde öperiz."

Dehşete kapılarak korumaları işaret ettim. "Hepiniz mi?"

Çenesinden bir kas seğirdiğinde gözlerinde kızgın bir ifade geçti. "Ne hadlerine lan!"

"Öperiz dedin."

"Kendimi kastetmiştim!"

Rahatlayarak nefesimi verdim. "Bende şey düşündüm-" demiştim ki beni susturmak için belimden tuttuğu gibi göğsüne çekti. Daha ben ne olduğunu anlamadan başını yana eğerek dudaklarını boynuma bastırdı. Kemiklerime kadar titredim. Alnımdan öpmesini beklerken boynumdaki şah damarımdan beni öpmüştü.

Nabzım dudaklarının altında atmaya başladı. Dudaklarının boynumdaki teması bile gözlerimin önünde küçük yıldızların yanıp sönmesine neden olmuştu. Küçük bir öpücük nasıl böylesine baş döndürücü olabilir? Evliliğimizi boynuma kondurduğu bir öpücükle mühürlemişti.

Aslında boynumdan öpmesine şaşırmamalıydım çünkü hepimiz onun beni alnından öpmesini beklemiştik. Ve Gurur insanların ondan beklediği şeylerin tam tersini yapmakla ün salmıştı.

Başını yavaşça çektiğinde yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Elleri belimi tutuyor, beni bir anda kendisine çektiği için benim ellerimde onun göğsündeydi. Başımı kaldırıp şaşkınca ona bakarken o da eğdiği başını kaldırma gereğinde bulunmadan beni izliyordu. Aramızdaki o çekim beni kıskıvrak yakaladığı için onun kollarının arasında öylece kalmıştım. Onunla

her göz göze geldiğimde ortaya çıkan statik elektrik cızırdayarak beni ona hapsediyordu.

Canımı yakan fakat beni onun tutsağı yapan garip bir hisle dolup taşmıştım. Tüm bu şeyleri o da hissediyor mu? Yoksa bu tek taraflı bir şey miydi? Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, o beni böyle tuttukça ve bana böyle baktıkça kalbim durabilirdi. Hissettiğim bu garip duyguların küçük bir parçası da onun yüreğine konmuş gibi hemen benden ayrıldı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki hayret etmiştim.

Yalandan birkaç kez öksürüp boğazını temizledi. "Oldu mu?" Benim dışımdan her yere bakmaya başladı. "Yerine getirmemiz gereken başka bir ritüel kalmadıysa sakat ayakla ayakta çok durma!" Neden sinirlendi, bilmiyorum ama bir şeyler onu rahatsız etmiş gibi davranıyor, farklı yerlere bakarak kendine gelmeye çalıyordu.

Ali, Gurur'un telefonunu bana uzatıp gülümsedi. "İstediğinden daha fazla fotoğraf çektim." Telefonu alıp tam bakacaktım ki Gurur telefonu elimden alıp cebine koydu. "O saçma fotoğraflara bakmasan da olur." Bana koltuklardan birini işaret etti. "Dikişlerini kanatacaksın otur."

"Gerek yok." Yönümü Ali'ye çevirdim. "Beni arabaya sen taşır mısın?" Evime gideceğim için çok heyecanlıydım. "Annem ve babam çok merak etmiştir bir an önce yola çıkalım."

Gurur'un onayı olmadan Ali hiçbir şey yapamazdı. Bu yüzden Gurur'a dönüp ondan bir cevap bekledi. İkisi hiç konuşmadan bakışlarıyla anlaşıyor gibilerdi. Gurur'un yüzü ifadesizdi fakat gözleriyle Ali'ye ne söylüyorsa Ali bana döndü. "Üzgünüm bu mümkün değil."

"Ne demek mümkün değil?" Endişeli bakışlarla hesap sorarcasına Gurur'a baktım. "Evlendikten sonra beni bırakacağını söylemiştin."

Sıkıntıyla nefesini vererek, "Gideceksin," dedi lakin sesi samimiyetten çok uzaktı. Emin değilim ama beni bırakmayacakmış gibi hissettiriyordu. "Arabaları kulübeye bir saatlik yürüme mesafesinde bıraktıklarını biliyorsun." Sargılı ayağımı işaret etti. "Bu ayakla tepeyi inersen kendinden kalıcı bir sakatlık bırakabilirsin."

Sakatlığım yüzünden özgürlüğümden olmak istemediğim için ona korumaları gösterdim. "Her biri beni sırasıyla taşırsa hem çok yorulmazlar hem de ayağımı sakatlamam."

Bu önerim onu gerçek anlamda kızdırdığı için şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Her biri seni kucaktan kucağa taşısın mı?" Sesi ürkmeme neden olacak kadar soğuk ve katıydı. "İyileştiğinde gidersin şimdi dinlenmen gerekiyor." Yanıma gelip itiraz etmeme fırsat tanımadan beni kucağına aldı. Merdivenin basamaklarını hızlı adımlarla çıkarken başını eğip bir kez olsun bana bakmıyordu. Beni kandırmıştı!

O kadar kızgındım ki bunu onu yansıtamamak beni deli ediyordu. Odamın kapısından içeri adımını attığı an onu durdurdum. "Beni burada indir yatağa kadar gidebilirim." Sakince konuştuğumda şaşırarak başını eğdi. Nikahtan sonra beni bırakacağını söylediği halde bırakmadığı için ona kızgın olmamı bekliyordu. Suratımda öfkeye dair hiçbir şey bulamamak onu şaşırtmıştı.

Beni dikkatli bir şekilde yere indirdiğinde ikimizde kapının tam önünde duruyorduk. Ona dışarıyı işaret ettim. "Şey... Yalnız kalabilir miyim? Bu evlilik benim için kolay değil biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Uysallığıma alışkın olduğu için bunu sorun etmedi. Arkaya doğru tek bir adım atarak odamdan çıktı. Hemen kapıyı tutup suratına çarparak kilitledim. İçimde sinirden delirirken daha fazla dayanamamıştım. "Sen sadece zorba değil aynı zamanda yalancısın!" Avucumun içiyle kapıya sertçe vurup sinirden bağırdım. "Beni kandıran adi bir yalancısın!"

Kapının diğer tarafında savurduğu küfürleri duydum. "Çık dışarı da yüzüme karşı kükre!" Kapıyı suratına çarptığım için deliye dönerek yumruğunu kapıya geçirdi. "Sen hâlâ benim rehinemsin biraz tutsak gibi davran!"

"Kimse rehinesiyle evlenmiyor tımarhane kaçkını herif!"

"Kirdurmayasun baa şu siktiğum kapisuni!" Kapıya öyle bir vurdu ki irkilerek soluğumu tuttum. "Keyfumden evlenmedum senunle!" Karadeniz ağzına döndüğüne göre yine sinirleri hoplamıştı.

Kollarımı göğsümde birleştirip çatık kaşlarla kapıya baktım. "Madem keyfinden evlenmedin o zaman Seçil ile evlenseydin!"

"İstemeyim oni dedum!"

Avucumun içiyle kapıya vurdum. "Beni mi istiyorsun hayvan herif!"

Benimkinin iki katı bir şiddetle kapıya vurdu. "Senun gibi bir korkağun nesuni isteyeceğum lan!"

"O zaman niye benimle evlendin!"

"Hep başa döneyik daha kaç kez anlatacağum, o piçin kizi sensun!"

"Seçil'de onun yeğeni ne farkı var?"

"O sen değulsun!"

Elim ayağım sinirden titrerken bir kez daha kapıya vurdum. "Ben olunca ne halt oluyor?"

"Sen uysalsun."

Kafa karışıklığıyla dik dik kapıya baktım. "Kendine köle istedin öyle mi?"

Her söylediğim onu delirttiği için, "Aynen öyledur!" diye bağırdı sinirle. "Köle araydim ve senu buldum. Var midur bir diyeceğun!"

"Ben köle olmak istemiyorum."

"Değulsun zaten!"

"Köle aradığını söyledin!"

"Baa bak Nemrudun Kizi, ufaktan ufağa geliyler baa! Ben ne deyim sen ne anlarsun!"

"Bana da geliyorlar Laz Hödüğü ama ben sana bir şey diyor muyum!"

"Dememuş halin bu midur? Kapi arkalarunda aslan kesileysun lan!"

Sinirden ağlayarak, "Lan deme bana," diye bağırdım.

"Demem ağlamayasun." Sesi şimdi daha sakin ve yatıştırıcıydı. "Bir daha lan demeyeceğum ağlamayasun."

Burnumu çekerek ıslak gözlerle kapıya baktım. "Gurur," diye mırıldandım acı çeken bir sesle.

Sesimdeki acıyı hissedince dikkat kesilerek, "Dinleyim," dediğinde endişesini soludum. Benim için endişeleniyor mu?

Hüngür hüngür ağlamaya başladım. "Ayağım çok ağrıyor."

Kapının kolunu zorladı. "Farah aç kapiyi bi bakayim ayağuna."

Gözyaşları içinde başımı iki yana salladım. "Açmam kızarsın."

"Kizmayacağum aç kapiyi!"

"Yalan söylüyorsun kızarsın." İnatçı bir tutumla kapıya küskün gözlerle bakıyordum. "Sana bir sürü şey söyledim açınca kızarsın."

"Kizmayacağum aç!"

"Şimdi bile kızıyorsun."

"Şu siktiğum kapisini hâlâ açmaduğun için kızayim da!"

"Açınca da kızarsın."

Kapıya öyle bir vurdu ki kapı menteşelerinden sarsıldı. "Farah, sağdan soldan geliyler baa, aç yoksa kiracağum!"

"Yemin et açınca kızmayacağına?"

"İnadunu sikeyim, Farah! Sözüme itimat etmey misun?"

"Hayır."

Sabrının sonuna gelmiş gibi, "Geride dur kapiyi kiracağum, saa çarpmasun!" deyince aceleyle, "Peki, açıyorum!" diye bağırdım. Açmazsam kapıyı gerçekten kıracaktı. Kırmasından sorun yoktu ama daha sonra bu kapıya tekrar ihtiyacım olabilirdi.

Kendimi cesaretlendirerek birkaç kez derin derin nefesler aldım. Ona söylediklerimden sonra içeri girince bana ne yapacağını bilmediğim için korkarak kilidi çevirdim. Kilidi açıp geriye çekildiğimde içeri girmek için bir saniye bile beklemedi. Az önce kapı arkasından bağıran ben değilmişim gibi sus pus olmuştum. Karşısında korkudan titriyor, sinirli yüzüne bakmaya cesaret edemediğim için onun dışında her yere bakıyordum.

İçeri girince gırtlağıma yapışacağına çok emindim ama tam tersi şeyler yaptı. Yaralı ayağımın üzerinde daha fazla durmama müsaade etmeyip beni kucağına aldı. Bir anda kendimi onun kucağında bulunca ıslak kirpiklerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım. Şaşkınlıkla ona bakarken kolları arasında tir tir titriyordum. "Gerçekten kızmayacak mısın?"

Kendini sakinleştirmek için derin derin nefesler aldı. Başını eğip yüzüme baktığında nefesi kirpiklerime çarptı. Bana baktıkça ne görüyorsa çatık kaşları düzeldi. "O kadar çocuksun ki sana ne kızılır ne de kıyılır."

Bunları söyledikten sonra beni yatağın üzerine dikkatli bir şekilde bırakıp banyoya girdi. Arkasından bakarken tebessüm ettiğimin farkında bile değildim. Gurur'un herkesten gizlediği fakat başından beri bana gösterdiği merhametli bir yanı vardı.

İlkyardım çantasıyla yanıma gelip ayak ucumda oturdu. Ayağımda ayakkabı bile yoktu. Spor ayakkabıları ayağımdaki sargı yüzünden giyemiyordum. Bandajımı yavaşça açmaya başlayınca hemen başımı omuzuma doğru çevirdim. Yarayı görürsem fenalaşıp bayılacağımı biliyorum. Bir mafyanın kızı olabilirim ama bünyem bu tür şeyler için fazla zayıftı.

Gurur'un nasırlı iri ellerini ayağımda hissedince irkildim ancak bunu ondan gizlemeye çalıştım. Yaramı o kadar yavaş temizleyip merhem sürdü ki parmakları tüy gibi bileğime sürtündü, canımı hiç yakmadı. Ondan gelecek

en küçük bir acıdan bile beni korumaya çalışıyordu. Çantadan yeni bir sargı bezi çıkartıp bileğimi sarınca artık ona bakmamam için bir neden yoktu.

Sargı bezini bile sararken çok dikkatli, çok özenliydi. Öyle bir konsantre olmuştu ki yakışıklı yüzünde derin bir ciddiyet vardı. Onu sonsuza kadar böyle izleyebilirdim. O artık benim kocamdı, değil mi? Düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyordu. İyi yönden mi yoksa kötü yönden mi heyecanlandığımı kestiremiyorum. "Gurur," diye mırıldandığımda adını söylemeyi bile çekiniyordum.

Sargı bezini bileğime bir kat daha sararken bakışlarının odağında ayak bileğim vardı. "Söyle."

"Sen iyi bir adamsın." Ayak bileğimin üstündeki elleri hareketsiz kaldı. Donup kalmıştı. Başını usulca kaldırdığında gözleri gözlerimle buluştu ve tek bir bakışıyla kalbimi titretti. "Ben iyi değilim, Farah sen beni iyi bir adam olmaya zorluyorsun."

Kafamı karıştırdığı için şaşkınca ona baktım. "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

Bakışlarını benden çekerek bantla sargı bezinin ucunu tutturdu. "Sorunda bu ya." Sitemkâr bir sesle konuşup çantayı toplayarak ayağa kalktı. Banyoya girmeden önce omuzunun üzerinden kısa bir an bana baktığında bakışlarında sitem vardı. "Hiçbir şey yapmadan da çok şey yapan bir baş belasısın." Kalbim kasıldı.

Bu da ne demekti?

Banyodan çıkınca gelip yatağımın kenarına oturdu. İkimizde evlilik yüzünden fazla düşünceli olduğumuz için tek kelime konuşmadık. O karşısındaki duvara boş gözlerle bakıyordu, bense kucağımdaki ellerime. Evlenmiştik... Bunu daha yeni yeni idrak ediyor gibiydik. Babamın düşmanıyla evlenmiştik. Midem kasıldığında boğazımda bana acı veren bir yumru oluştu. Babam bunu öğrenince kahrolacaktı.

Gurur'u duygu seline iten şeyse Leyla yerine benimle evlenmesiydi. Leyla ile on iki yılını geçirmişti, nereden bakarsan bak yılları deviren uzun soluklu bir ilişkisi vardı. Eminim tüm bu yıllarda birçok kez bir gün Leyla

ile evleneceğinin hayalini kurmuş, onu beyaz gelinliğin içinde düşlemişti. Ancak son olanlar hayatını altüst etmiş, onu düşmanının kızıyla evlenmeye itmişti. İkimiz için de fazla zor bir durumdu.

Ellerimin tırnaklarına işkence etmeyi bırakıp başımı kaldırdım. Bu sessizliği bozmak için onun karamsarlığın gölgesiyle gerilen yüzüne baktım. "Sorun nedir?"

İç çekerek duvara ruhsuz gözlerle bakmayı sürdürdü. "Mevzu derin," dedi evliliğimizi kastederek.

İnsanı kederlendiren yeşil harelerini işaret ettim. "Konu gözlerin."

Sözlerimle yüzüne alaycı bir ifade kondurdu. Başını çevirip omuzunun üzerinden beni göz hapsine aldı. "Nesi varmış gözlerimin?"

"Fazla dertli bakıyor."

"Çünkü evlendim."

Onu onaylayarak suratımı astım. "Bende az önce evlendim." Kendime acıyarak dudaklarımı büzdüm. "Karadenizli bir adamla evlenmek zorunda kaldım."

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyup öne büküldü ve başını ellerinin arasına aldı. "Doğulu bir kadınla evlendim." Şakaklarına sertçe baskı uyguladı. "Yemek bile yapamıyor."

Az kalsın gülecektim. Oldukça iştahlı bir adam olmalı ki yemek yapmayı bilmememi fazla kafaya takmıştı. "Kocası değil misin, yemeği de sen yap?"

"Sen de artık birinin karısı değil misin? Kocanın yemeğini de yap bir zahmet."

"Balık mı pişireyim?"

"Tüm Karadenizliler sabah akşam balık mı yiyor sanıyorsun?"

"Evet."

"Sus çocuk."

"Ben çocuk değilim belki de sen yaşlısın." Yirmi sekiz yaşındaydı.

Başını çevirip kaskatı bir suratla bana bakmaya başladı. "Senden yaşlı olmam işleri kolaylaştırmıyor veya yirmi ikisinde biriyle evlendiğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Neden ikimizi de bu dertten kurtarmıyorsun?" Hevesli bir şekilde öne doğru eğildim. "Hemen bugün boşanalım."

Göz bebekleri afallayan bir ifadeyle irileştiğinde şaşkınca bana bakıyordu. "Daha evleneli ne kadar oldu ne boşanması?"

"Peki, ne zaman boşanacağız?"

"Acelesi yok boşanırız bir ara." Ayağa kalkıp kapıya yürüyünce, "Gurur," diye arkasından kısık bir sesle seslendim. Durdu ama bana dönmedi. Utana sıkıla, "Şey..." diye bir şeyler geveledim. "Karnım acıktı benim."

Bir hışımla bana döndüğünde bakışları hiddet doluydu. "Kalk ulan kendin yap yemeğini!" İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Hizmetçin miyim ben senin?"

Bana kızdığı için suratım asıldı. Ona ayağımı işaret ettim. "Bu ayakla nasıl yemek yapayım?"

"Sanki öncesinde çok yemek yapıyordun. Konuşturma şimdi beni."

İnat ederek kollarımı göğsümde birleştirip çenemi kaldırdım. "Ben senin rehinenim beni doyurmalısın."

Çenesinde birkaç kas seğirdi. "Buradan bakılınca daha çok ben senin rehinmişim gibi geliyor." Yüzünü sertçe ovuşturduğunda ifadesi çok komikti. "Geldiğinden beri sana çalışıyorum. O kadar nazlısın ki ağlarsın diye öte git diyemiyoruz."

"Ağlamam."

"Ağlatırım."

Yutkundum. "Ağlatır mısın?"

Bana çatık kaşlarla baktı. "Ağlatmam."

Dudaklarımda kendiliğinden bir gülümseme belirdi. "Ne yiyelim?" Elimi guruldayan karnıma bastırdım. "Karnım çok acıktı benim." Pencereyi işaret ettim. "Hava çok güzel dışarıda yiyelim mi?"

Tüm dikkatini bana yönelttiğinde yeşil hareleri fazla ciddiydi. "Ekmek ve kuru soğan yiyeceksin." Yürüyüp perdeyi çekerek odama giren güneşi engelledi. "Tutsaksın sen biraz rehine gibi davran!" Hızlı adımlarla kapıya yürüyüp dışarı çıktığında şaşkınca arkasından bakıyordum. Derdi neydi?

Dışarı çıkalı beş saniye olmadan bir hışımla tekrar odaya girdi. Perdeyi açtı ve aynı hızla kapıya ilerledi. Bunu yaparken bir kez olsun bana bakmadı ama çok sinirli görünüyordu. Dışarı çıkmadan önce çatık kaşlarla bana bakıp, "Yemek hazır olunca seni çağırırım!" dedi ve gitti. Kıkırtımı bastırmak için yanaklarımın içini dişledim. Onu kızdıran şey bana kötü davranamıyor olmasıydı, değil mi? Bunu denemişti ama beş saniye geçmeden geri dönmüştü. Tebessüm ederek başımı iki yana salladım.

Çok garip bir adamdı.

***

Gurur bizim için bu sefer kuymak yapmıştı. Daha şimdiden Karadeniz yemeklerine beni alıştırmıştı genelde kendi yöresine ait şeyler pişiriyordu. Ekmeği kuymağa batırdığımda sünen peyniri ekmeğime sardım. "Tadı çok güzel." Ağzımı büyük bir lokmayla doldurup başımı kaldırdığımda onun yemediğini gördüm. İnce belli bardağında çayını yudumlayarak dalgın gözlerle beni izliyordu.

Kafasını kurcalayan, canını sıkan bir şey varmış gibi bakıyordu. "Seni uyutmayan ben miyim?" Gözlerimin altında oluşan morluklara baktığını görünce bakışlarımı kaçırdım. Sarkacım yanımda olmadığı için dün gece yine hiç uyumamıştım. Dün onunla evlenmiştik.

Beni anlamaya çalışarak yerinden rahatsızca kıpırdandı. "Geceleri geçirdiğim krizler seni uyutmuyor mu?" Onun yüzünden uykusuz kaldığımı düşünüyordu ama sebebi o değildi.

"Daha önce sana uyku problemim olduğundan bahsettiğimi hatırlıyor musun?" İlk karşılaşmamızda ona bundan bahsetmiştim. Zihnini biraz kurcalayınca hatırladı. Omuzları gerildi. "Sarkacın yanında değil mi?" Başımı iki yana salladığımda kaşları belli belirsiz çatıldı. "Dün gece hiç uyumadın mı?"

Delici bakışlarını üzerimde hissettikçe ona bakmaktan kaçınıyordum. "Hayır."

"O şey olmadan hiç mi uyuyamıyorsun?" Suratı kaskatıydı. Bunun nasıl mümkün olduğunu sorguluyordu.

Konuşmak için kendimi zorlayıp derin bir nefes aldım. "Sarkacım olmadan hiç uyuyamıyorum."

Durgun gözlerle bana bakarken yeşil hareleri bunun nedenini sorguluyordu. "O sarkacı senin için bu kadar özel kılan nedir?"

Cevap vermek yerine susup önüme döndüm. Bakışlarımı ondan çektiğimde bu konuda konuşmayacağımı anlamıştı. Şükürler olsun ki bana baskı uygulayarak beni konuşturmaya çalışmadı. Bu konuyu kapatıp akşam yemeğimize devam ettik.

"Saçındaki o şey nedir?" Gurur'un eli ansızın bana doğru uzanınca boş bulunup ellerimi yüzüme siper ettim. Bir an bana vuracağını düşünüp farkında olmadan ondan sakınmıştım. Kahretsin, bunu yapmamalıydım.

Ne yaptığımı görünce eli havada kaldı, buz kesti. Ali ile göz göze geldiğinde yine ikisi anlamadığım bir şekilde bakışlarıyla konuştular. Ellerimi hemen yüzümden çektim fakat bu Gurur'u yeteri kadar rahatlatmadı. Yönünü tamamen bana çevirip beni göz hapsine aldı. "Farah?" En az bakışları kadar sesi de endişe vericiydi. "O siktiğim evinde şiddet mi görüyorsun?" Bakışlarına ağır bir kızgınlık çöktü. "Vuruyorlar mı sana?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp hemen çayımdan birkaç yudum aldım. Onun keskin bakışlarından kaçmak için her yolu deniyordum. "Ben Ümit Tozlu'nun kızıyım kim bana vurabilir ki?"

"O zaman neden yüzünü sakındın?" Hiç beklemediğim bir anda aniden bana elini uzatınca masadaki ellerim havalandı, bu sefer son anda kendimi durdurup yüzümü korumaya çalışmadım. Panikleyerek ellerimi masaya bastırdım ama bu yaptığımı da görmüştü. Şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Biri sana dokunmaya çalışınca neden yüzünü sakınıyorsun?"

"Neysen bahsettiğini bilmiyorum."

Anlamayan gözlerle ona baktığımda bakışları hiddet doluydu. Kaşları çatıldığında çenesinde bir kas seğirdi. "Birinin şiddet gördüğünü nasıl anlarsın, biliyor musun?" Gözlerimin için soğukça baktı. "Biri onlara dokunmaya çalıştığında bile ona vuracaklarını düşünüp yüzünü sakınırlar." Boğazım düğümlendi.

Yeşilleri koyulaştığında irislerinde karanlık bir ifade belirdi. "Bu siktiğim refleksten kurtulmak insanın yıllarını alır." Midem kasıldı. Bunu çok iyi biliyormuş hatta bizzat yaşamış gibi konuşmuştu. Şimdi onun geçmişini her zamankinden daha çok merak ediyordum.

Tehlikeli ve tehditkâr gözlerle her hareketimi izliyordu. "Söyle." Israrcı bir tavırla dik dik bana bakmaya başladı. "O evde canını mı yakıyorlar?"

Aynı ısrarla, "Hayır," dediğimde sesim çok özgüvensiz ve kısık çıkmıştı. "Ben hep böyle biriydim." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Çocukken de kendi gölgemden bile korkardım." Caner abim her an bir yerlerden çıkar ve canımı yakar diye etrafıma bakarak odamdan çıkardım. Bundan Gurur'a bahsetmek istemiyorum bu ailemizi ilgilendiren bir sorundu.

İstese de benden tek kelime öğrenemeyeceğini anlayınca küfreder gibi, "Berbat bir yalancısın!" diyerek önüne döndü. "Seni satan o piç abinin sana olan nefretini bilmeyen yok." Dişlerini sıktığında boynundaki damarlar nabız gibi attı. "Böyle olmanın sebebi o mu?"

"Abimin canımı yaktığı tek olay beni adamlarına vermesiydi." Sorgulayan bakışlarının esiri olmuşken onun karşısında rahat davranmaya çalışıyordum. "Bunun dışında bana bir kez bile elini kaldırmadı."

"O zaman baban?"

"Babam bir tek saç telime kıyamaz."

"Annen?"

"Annem benim için ölür."

Burnundan nefesini sertçe vererek sabırsızca bana baktı. "Kim o zaman?" Benden bir isim alırsa yapacaklarını kestiremiyorum. Bu yüzden soğukkanlı davranarak, "Kimse," dedim sakince. "Ben doğuştan böyleyim."

İnadım karşısında gittikçe daha fazla sinirlendiği için birkaç kez derin derin nefes aldı. "Kimse doğuştan bu kadar ürkek ve korkak olmaz."

"Demek ki ben bir istisnayım."

"Siktir etsene."

Yerimde rahatsızca kıpırdandığımda her hareketim ona batıyormuş gibi bakışları bezgindi. "Küçük bir küfür karşısında bile kızarıyorsun." Benimle ne yapacağını bilmez bir halde burnunun kemerini sıktı. "O kadar çocuksun ki kim inanır bir liderin kızı olduğuna?"

Suratım kendiliğinde asıldığında tüm iştahım kaçmış gibi çay bardağını masaya bıraktım. "Çocuk dediğin kadınla dün sabah evlendin."

"Dün sabahta söylediğim gibi bu gerçek bir evlilik değil." Cebinde çıkardığı sigara paketinden bir dal alıp omuzunun üzerinden arkaya uzattı. "Başından beri seni hep bir kız kardeş gibi gördüm." Midem kasıldı. Sözleri yüzüme çarparken donup kalmıştım.

Kız kardeş mi?

Ali arkadan ona yaklaşıp uzattığı sigarayı ve çakmağı aldı. Gurur ateşe bakamadığı için Ali onun sigarasını yakarak Gurur'a uzattı. Sigaranın kıvılcımını görmek bile yüzünün kasılmasına neden oldu ancak buna direnerek sigaradan içine bir nefes çekti. Benimle bu konuşmayı yaparken sigarayla rahatlamak istiyordu.

Bana dönüp yalansız gözlerle baktığında canımı ne denli yaktığının farkında değildi. "Bende uyandırdığın tek duygu abilik iç güdüsü. Bu yüzden seninle uğraşıp başından beri sana karşı hep korumacı oldum." Sözleri bir bıçağa dönüşüp aptal kalbime saplanırken tepki bile veremiyordum. Neden üzüldüğümü bile bilmiyorum.

Herhangi bir yanlış anlamayı ortadan kaldırmak için en başından beni uyarıyordu. "Sana baktıkça Melek adında bir yakınımı görüyorum. Her şeyiyle ona o kadar çok benziyorsun ki, ister istemez sana karşı bir abilik iç güdüsü bende oluşuyor." Ne sanıyordu, onun bana âşık olduğunu düşündüğümü falan mı?

Hayır, böyle bir şeyi bir kez bile düşünmedim. Hayatında bir kadın varken bana hisleri olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Ancak beni kız kardeşi olarak gördüğünü de hiç düşünmemiştim.

Sigarasından birkaç nefes alırken beni incitmekten korkar gibi bakışları temkinliydi. "Bu yüzden o arka bahçede benim için çok değerli bir yüzüğü taktığın için sana kızmadım. O herif seni taciz ettiğinde bu yüzden onun canını yaktım." Rahatça omuzlarını kaldırıp indirdi. "Nişanımda seni utandırıp seninle uğraşmam bile seni Melek'e benzetmemden kaynaklandı çünkü onunla da hep uğraşırım."

Gözlerimin içine tüm dürüstlüğüyle bakıp oldukça yumuşak bir sesle konuştu. "Beni yanlış anlamanı istemediğim için bunları bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Bu konuda yalan söylemediğini her zerreme hissettirdi. Canımı yakan bir şeyler vardı ama ne olduğunu bilmiyorum. Sözleri içimde bir burukluk yaratmıştı. Buna rağmen ifademi hep aynı orantıda tutmayı başarmıştım. Söyledikleri karşısında suratımı asıp üzülmediğimi görünce rahat bir nefes aldı.

Onu yanlış değerlendirmemden endişe etmişti. Hiçbir konuda yanlış anlamadığımı görünce omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi rahatladı. Sandığının aksine üzgündüm ancak bunu ona yansıtmıyordum. Belki de ilk kez bir konuda iyi rol yapıyordum.

Her şeyi açıklığa kavuşturmanın rahatlığıyla, "Evliliğimiz seni hiçbir konuda kısıtlamayacak," diyerek bu konunun altını çizdi. "Seni zorladığım bu evlilikle özgürlüğünü elinden almayı düşünmüyorum. Dilediğin kişiyi sevmekte serbestsin." Artık susmasını istiyordum çünkü söylediği her şey bana kendimi berbat hissettiriyordu.

"Eğer birine âşık olursan bana söyle boşanırız." Bir gün bu sözlerin ona ok gibi döneceğinden habersiz sigarasını içerken kısa bir an bana baktı. "Benim için küçük bir kız kardeş gibisin. Kendini daha rahat hissedeceksen yalnız kaldığımızda bana abi bile diyebilirsin." Her söylediği beni incitti, kırdı, paramparça etti ama tek yapabildiğim yüzüme bir gülümseme kondurup ona bakmaktı. Farkında değildi ama bugün bana rol yapmayı öğretmişti.

Ne ben biliyordum bir gün bu sözleri ona ödeteceğimi.

Ne de o biliyordu bir gün ona abi dediğimde bundan nefret edeceğini.

Tüm keyfimi kaçırdığı için bunu ondan gizlemeye çalışarak ayağa kalktım. "Ben odamda olacağım iyi akşamlar." Ayağımın durumu çok kötü olduğu için henüz yardım almadan yürüyemiyordum.

Ne zaman yürümeyi denesem üzerine basınca bileğim sızlıyor, canım yanıyordu. Bu ayakla merdiveni çıkamazdım. Başımı çevirip bir köşede duran Ali'ye baktım. "Beni odama çıkartır mısın?"

"Ben seni odana çıkartırım." Gurur çay bardağını gürültüyle masaya bırakıp heybetli vücudunu sandalyeden kaldırdı. Yanıma gelip iznimi bile almadan beni kucağına almıştı. Ayaklarımı yerden kestiğinde ondan uzak durmanın yollarını arıyordum.

İşte bu yüzden onun beni taşımasını istemiyordum çünkü ne zaman beni kucağına alsa vücudunun sıcaklığını benimsiyor, ferahlatıcı kokusuna

bağlanıyordum. Az önce içtiği sigara, parfümünün kokusuna karışsa bile hâlâ çok güzel kokuyordu. Basamakları ağır adımlarla çıkarken mutfakta söylediği kız kardeş mevzusu yüzünden keyifsizdim.

Gurur asık suratımı farklı bir şeye yordu. "Ne o keyfin kaçtı?" Kaşlarını yukarı kaldırıp alaycı gözlerini bana dikti. "Benim yerime Ali'nin seni odana çıkarmasını mı yeğlerdin?" Her şeyi yanlış anlamıştı.

Ona cevap vermek yerine sessizliğimi koruyarak bakışlarımı kucağımdaki ellerime indirdim. Evli olmamamıza rağmen beni kucağına aldığı anlarda cesaret edip kollarımı onun boynuna saramıyordum. İyi ki bunu hiç yapmamışım yoksa bir de bunun için bana kız kardeşimsin nutukları çekerdi.

Beni yavaşça yatağa bırakıp üzerimi örttü. Çocuk gibi benimle ilgilenmesi artık canımı yakıyordu çünkü bu bile beni bir çocuk olarak gördüğünün kanıtıydı. Aramızdaki altı yaşa çok anlam katıyor, bana çocuk muamelesi yapmayı bırakmıyordu. Yetişkin bir genç kız olduğumu ısrarla anlamak istemiyordu.

Beni yatağa bıraktıktan sonra hep yaptığı gibi yine odamdan çıkmasını bekledim fakat bu sefer gitmedi. Yatağımın kenarına oturarak cebindeki telefonu çıkardı. "Bakalım seni uyutabilecek miyiz?" Omuzlarıma hafifçe baskı uygulayarak başımı yastığa düşürdü. Birazdan vereceğim tepkiyi tahmin ediyormuş gibi gözlerinde hınzır bir ifade vardı. "Masal sever misin?"

"Ben çocuk değilim!" Yataktan kalkmaya çalıştım ama elini iki göğsümün arasına bastırarak beni yatağa çiviledi. "Kıpırdarsan fena olur." Elini göğüs kafesimden çekene kadar nefes alamadım.

Parmaklarının kısa bir an göğüslerime değmesi bile kalbimin ritmini bozmuştu. Bendeki sorun ne, bilmiyorum ama küçük bir teması bile beni heyecanlandırıyordu. Oysaki Gurur o anlamda bana dokunacak biri değildi. Karısı olsam bile bunu yapmazdı çünkü ben bir Tozlu'ydum.

Ya da artık bir Kalender.

Erkek egemenliğinin hüküm sürdüğü ailelerinde yıllar sonra Kalender soyadını alan ilk kadın olacağımı tahmin bile edemezdim. "Çocuk değilim bana masal okuma." Ters bakışlarımı gördükçe ne kadar çok eğlendiğini gizlemeye çalışıyordu. Hınzırca bakan gözlerine çatık kaşlarla karşılık verdim. "Ben senin karınım beni çocuk yerine koyup durma."

Bir saniye bile düşünmeden, "Sen benim karım değilsin," dedi.

"Kimin karısıyım?"

"Benim." Bu gidişle beni de kendine benzetip delirtecekti. Bir dediği diğerini tutmuyordu.

Telefonda bir şeyler yapıp masal bulmaya çalışınca ağlamak istedim. Bu herif ciddiydi. Karısına masal mı okuyacaktı? "Senden nefret etmek istiyorum," diye homurdandığımda hâlâ telefona bakıyordu. Gözlerini telefondan ayırmadan umursamaz bir sesle konuştu. "Ben senden nefret etmiyorsam sende edemezsin."

"Ya senden nefret edersem?"

"Ben senden nefret etmedikçe zor."

"Neden?"

Telefona bakmayı bırakıp gözlerini benim siyahlarıma dikti. Bakışları fazla anlamlıydı. "Nefret etmediğim insanların benden nefret edeceği şeyler yapmam," deyince dudaklarım kıvrıldı, gülümsedim. Dudaklarımı işaret etti. "Gülmek sana daha çok yakışıyor çocuk, nefretle kalbini kirletme." Çocuk dediği için gülüşüm soldu ve bu onun dudaklarının kıvrılmasını sağladı. Çok değil ama dudağının kenarı hafifçe kıvrılmıştı. "Büyümek yaşla olmaz, küçük ördek," diyerek bana göz kırptı. "Senin ruhun hâlâ çocuk."

Suratım asıldı. "Bu kötü bir şey mi?"

İç çekerek son derece ciddi bir şekilde gözlerime baktı. "Bu sende korumam gereken bir şey çünkü herkes bunu senden almaya kalkışacak." Nabzım

öyle bir hızlandı ki kaburgalarımın arasına yoğun bir çarpıntı olarak döndü. Bu konuda sürekli bana kızıyordu ama aslında böyle olmamı seviyordu, değil mi?

Önüne dönüp tekrar o can sıkıcı masallardan birini aradı. Masal için hangi sitelere girdi, bilmiyorum ama gözleri ekranda oyalanırken dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. Başını çevirip önce bana baktı, daha sonra da telefonun ekranına. Eğlenen gözlerle bunu birkaç kez tekrarlayarak beni deli etti. Daha sonra gözlerimin içine muzır bir ifadeyle bakıp sırıttı. "Çirkin ördek masalını okuyacağım." Çıldıracağım!

Demet Tozlu'lar ölmüyordu, şekil değiştiriyordu.

Annemin bıraktığı yerden devam ediyordu. Ağzım bir karış açılmış bir halde ona bakıyordum. Benimle dalga geçtiğini düşünmek istiyorum. Suratımı asarak elindeki telefona düşman gözlerle baktım. "Ben o masaldan nefret ediyorum."

Dudaklarındaki pis sırıtışla omuzlarını kaldırıp indirdi. "Artık benim favorilerimin arasında." Yeşil hareleri yaramaz bir çocuğun muzırlığıyla yüzümü incelerken uzanıp gözlerimdeki gözlüğü çıkardı. "Ördeğin bir kuğuya dönüşmesini sabırsızlıkla bekleyeceğim." Damarlarımdaki kan bile ısınırken yüzüm yanmaya başladı. Somurttum. "Kuğuya dönüşmek istemiyorum."

Dudağının köşesi titreyince alaycı gülüşünü saklamak için başını telefona eğdi. "Her şeyin bir zamanı var küçük ördek." Nabzım hızlandı. Sesi içimi gıdıklayan türden derin bir manada çıkmıştı. Benimle uğraşmayı gerçekten seviyordu.

Fark ettiğim şeylerle dün beni evime göndermediğine sevinmeye başladım. Şu ana dek fark etmemiştim ama ben aslında onun acısını daha katlanır bir hale getiriyordum. Burada tüm gün benimle ilgileniyordu. Beni buraya getiren o olduğu için kendini benden sorumlu tutuyor, en iyi şekilde bana bakmaya çalışıyordu. Yemeklerimi yapıyor, yaramın pansumanıyla ilgileniyor ve ne zaman suratımı assam keyfimi yerine getirecek yollar arıyordu.

Benimle uğraşırken başına gelenleri daha az düşünecek vakti oluyordu. Midem kasıldı. Ben farkında olmadan onun acısını bölüşüyor, yanında kalarak yasına ortak oluyordum. Dün evlendikten sonra bile bu yüzden beni göndermeye yanaşmadı, değil mi? Ona iyi geliyordum. Eğer dün eve dönseydim Gurur'da kulübeden ayrılacaktı. Burada tek başına kalıp Leyla'yı düşünerek kafayı yememek için kendi kanlı dünyasına geri dönecekti.

Bu olduğundaysa içindeki acı ona öfke olarak dönecek ve hırsını çıkarmak için birilerine saldırıp duracaktı. Yeni düşmanlar edinip belki de kendini öldürtecek şeyler yapacaktı. Tüm bunların olmasını engelleyen şey burada benimle olmasıydı. Bu kulübe ve ben aslında onun sığınağıydık. Gurur bizde dinleniyor ve bizde soluklanıyordu. Biz onun için dışarıdaki hayattan bir kaçıştık.

O aslında beni kaçırırken kendi de bir şeylerden kaçmıştı.

Kafamın içindeki düşüncelerden habersiz gözlerini ekrana dikerek nefret ettiğim çirkin ördek masalını okumaya başladı. Evet, bunu gerçekten yapıyordu. "Günlerden bir gün buğday tarlasında ılık rüzgarlar esmeye başladı. Başaklar dalgalanıyor, yeşil yulaflar hafiften ürperiyordu." Durup bana döndü. "Anlaşılan ürperip duran sadece sen değilmişsin." Son derece ciddi bir suratla bana telefonu gösterdi. "Yulaflar bile ürperiyormuş, nasıl iş?"

Kıkırdayarak omuzlarımı silktim. "Korkmak her canlının hakkı."

Başını iki yana sallayarak tekrar telefona dönüp masalı okumaya devam etti. "Çimenler üstünde samanlar öbek öbek toplanmıştı. Leylek uzun bacaklarıyla bu güzelliklerin arasında yürüyordu. Çevresinde derin göllerin bulunduğu uçsuz bucaksın ormanlar uzanıyordu." Sıkılmış gibi telefona kızgın gözlerle baktı. "Biz bu siktiğim leyleğini mi okuyacağız? Hani lan ördek!" deyince kahkaha attım.

Bu adamın yanında insan hiç sıkılmıyordu. O kadar eğlenceli biriydi ki Gurur etrafımdayken uzun süre somurtamıyordum. Gülüşümü durdurmaya çalışarak, "Sen az önce leyleğe mi küfrettin?" diye sorduğumda ters bakışları hâlâ telefonun ekranındaydı. "Çekilsin o da aradan."

Dikkatini toplayarak tekrar masala odaklanınca yüzümdeki tebessümle onu izliyordum. "Bu kuytu köşelerin birinde yuva yapmış bir ördek kuluçkaya yatmıştı." Sırıtarak bana döndü. "Sahne sırası senin."

"Hayır, o anne ördek. Ben daha kuluçkadaki yumurtayım."

Gözleri kısıldı. "Tahminen ne zaman yumurtadan çıkacaksın?"

Telefonu gösterdim. "Okuduğunda."

Başını ağır ağır sallayarak önüne döndü. "Okuyalım bakalım," diyerek çirkin ördek masalını okumaya devam etti. Onunla çok saçma konularda konuşurken bile hiç sıkılmıyordum.

Gurur en nefret ettiğim masalı o güzel sesiyle okurken bana çirkin ördek masalını bile sevdirmeye başlamıştı. Bu gece bana ilk kez masal okumuştu. Beni uyutan şeyin aslında o masal olmadığını hiçbir zaman bilmeyecekti. O bana masal okurken onu izlediğimi, okuduğu masalı doğru düzgün dinlemediğimi ve onu izleyerek uyuduğumu hiçbir zaman bilmeyecekti.

Beni uyutan şey masal değildi, Gurur'un yakışıklı yüzü, bakmaya doyamadığım mimikleri ve kulağa hoş gelen karakteristik sesiydi. Uyumamı sağlayan şeyin kendisi olduğunu bilmiyordu.

O bana çirkin ördek masalını okurken onu izleyen gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı. Bu gece sarkaca ihtiyaç duymadan Gurur'u izleyerek uykuya dalmıştım. Farkında değildi ama Gurur bu gece benim sarkacım olmaya başlamıştı çünkü bundan sonraki gecelerde de beni hep masalla uyutmuştu.

Yanında kaldığım süre boyunca her gece kulağımda onun masal okuyan sesiyle uyumuştum. Başlarda beni korkutan bu kaçırılma olayı son zamanlarda hoşuma gitmeye başlamıştı. Gurur'un yanında geçirdiğim her günle sanki ona biraz daha kapılıyordum. Bana sürekli kızıp burada bir rehine olduğumu söylüyordu ama bana kendimi onun tutsağıymışım gibi hiç hissettirmiyordu.

Bana iyi davranıyor, nazımla oynuyor ve kullanamadığım ayağım yüzünden her yere beni kucağında taşıyordu. Bir bebeğe bakar gibi benimle ilgileniyordu. Neredeyse bir hafta boyunca onun yanında kaldım ve bu sürede bir kez bile beni incitmemişti. Onu etrafımda görmeye alıştığım için artık her fırsatta ağlayıp gitmek için sızlanmıyordum.

Ne yazık ki gece ve gündüz hâlâ krizleri devam ediyordu. Kendini çok iyi tanıdığı için öyle anlarda şuurunu tamamen yitirmeden beni odama çıkartıyor, kapımı kilitleyip asla dışarı çıkmamamı tembihliyordu. Şu ana dek beni öfke nöbetlerinden korumayı başarmıştı.

Leyla'ya olanları hatırlamak krizlerini tetikliyordu ve bu neredeyse her gün oluyordu. İyi yönden bakarsak artık uyuşturucuyla ataklarını dindirmeye çalışmıyordu. Bunun yerine ilaçlarını düzenli kullanıyor ve üstesinden gelemeyeceğini anlayınca alkolle kendini sarhoş ediyordu.

Bana olan davranış şeklini sevmeye başlamıştım çünkü bana kendimi özel hissettiriyordu. Çoğu zaman beni kucağında taşıyarak dışarı çıkartıyor, açık havanın tadını çıkarmamı sağlıyordu. Yıllardır sahip olmadığım bir mutluluğu Gurur'un yanında tatmaya başlamıştım. Leyla için acı çekerken bile bunu bana yansıtmamaya çalışıyordu.

Her şey rüya gibiydi.

Ve her güzel düşün bir uyanışı vardı.

Dün gece de Gurur'u izleyerek ve masal okuyan sesini dinleyerek uyumuştum. Bunun korkunç bir kâbusun başlangıcı olduğunu bilmiyordum. Bir cehenneme uyanmak için gözlerimi kapattığımı bilseydim dün gece hiçbir şey beni uyutamazdı. Bugün olacaklar her açıdan hayatımda derin bir iz bırakacaktı.

Uyumuştum her şeyden habersiz gözlerimi huzurlu bir uykuya kapatmıştım. Ne kadar uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki saatlerce belki de sadece birkaç saat. Duyduğum bazı sesler beni güzel uykumdan uyandırmıştı. Dışarıdan gürültülü sesler geldiği için sıçrayarak gözlerimi açtım. "Gurur?" Ona seslenerek etrafıma baktım. Odamın içi aydınlıktı. Pencereden dışarıya bakınca sabah olduğunu gördüm.

Kapının dışında durmaksızın gelen ürkütücü seslerle kalbim korku içinde kasıldı. "Gurur?" diye seslendim bu sefer daha yüksek bir sesle. Yataktan çıktığımda kapıya kararsız gözlerle bakıyordum. Odamdan çıkıp çıkmamak konusunda çok kararsızdım.

Gurur yine o şiddetli krizlerinden birini geçiriyordu, değil mi? Böyle anlarda odamdan dışarı çıkmamı yasaklamıştı. Bu yüzden onu merak etsem de odadan çıkmaya cesaret edemedim. Adım seslerini duyunca korku içinde soluğumu tuttum. Odama girmezdi, daha önce odama hiç girmemişti.

Ağır ve şiddetli nöbetler geçirse de kendine hâkim olup odama girmiyordu. Kriz esnasında bir kez odama girerse bana zarar vermeden bu odadan çıkmayacağını iyi biliyordu. Bu yüzden odama girmekten kaçınıyordu. Şu zamana dek odamdan hep uzak durmuştu.

Korku dolu gözlerim kapıda oyalanıyor, adım seslerinin kapımdan uzaklaşmasını bekliyordum. Ve bir haftadan sonra kapım açıldı. Açılmaz dediğim kapım duvara çarparak sertçe açılmıştı. "Hayır," diye mırıldanıp arkaya doğru adımlar attığımda kalbim korkudan durmak üzereydi. Bugün bu oda benim cehennemim olacaktı. Duvarlarına çığlık seslerim sinecek, her yere kanım sıçrayacaktı. Bu odanın içi benim kâbusum olacaktı.

Ve masal bitti.

Prensesin artık gerçeklere uyanma zamanı gelmişti.

Ve üçüncü bölümün sonu. Gurur ve Farah'ı dolu dolu okuduğumuz bir bölüm oldu. Bölümü nasıl buldunuz?

Hızlı geçişler olduğunu düşünenler için küçük bir açıklama yapmak istiyorum. Bu başlangıç bölümleri Farah'ın geçmişinden kareler bu yüzden böyle olmak zorunda. Gerçi elimden geldiğince olayları çok hızlı ve üstün körü yazmamaya çalıştım.

Güncel bölümlere bu bölümden sonra geçeceğimiz için şu ana kadar olan bölümler aslında geçmişe yolculuk gibi bir şeydi.

Gurur'un kaçırdığı rehineye bebek gibi davranıp onun her şeyiyle ilgileneceğini bekliyor muydunuz?

Sizce açılan kapıyla o odada neler yaşanacak? Bu konuda tahmini olan var mı?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle canlarım. Hepiniz Allah'a emanet olun.

(4) İçgüveysi

06/07/2021

Loş bir evin kasvetli duvarları arasında kendimi bulduğumda içim titredi. Burasının neresi olduğunu biliyordum. Unutup zihnimin kuytularında kaybedeceğim bir ev değildi. Burası kafamın içindeki korku eviydi ve aynı zamanda geçmişimin döküntüleriydi. Artık bir rüyanın içinde olduğumu biliyorum çünkü bir tek uyuduğum anlarda korku evine geliyordum. Yıllardır uykularımda bu eve gelmeyi hiç bırakmadım. Bu ev aynı zamanda uyku problemimin yegâne tek sebebiydi.

Uyumaya korktuğum bir ev.

Korku evi diye adlandırdığım bu ev benim için öylesine dehşet vericiydi ki, rüyada bile olsa tekrar bu eve gelmek istemiyorum. Tozlu merdiveni çıplak ayaklarla inmeye devam ettim. Attığım her adımla eski merdivenin ahşap basamakları gıcırdıyor, basamağı kemiren tahta kuruları benim bir kez daha buraya geldiğimi anlıyordu. Üzerimde yine yarım kollu beyaz bir elbise vardı. İnce elbisenin uzun etekleri tozlu basamaklara sürtünürken sanki bir ruhtum veya ölü. Belki de hiç yoktum ya da hiç var olmamıştım.

Merdiveni inerek sağa döndüm. Merdiven boşluğunun altındaki kapıyı açtığımda göğüs kafesimin içindeki kalp biraz daha sıkıştı. Burada kimin tutulduğunu biliyorum. İçeri girip bir kat daha merdiven indim. Son basamağı indikten sonra rutubetten nemlenen soğuk zemine basarak yürümeye başladım. Burnuma gelen küf kokuları midemi bulandırıyordu.

Gri ve kirli duvarlara içli gözlerle baktım. Bu duvarlardaki her bir lekeyi, döküntü ve kiri ezbere biliyordum. Tavanda sarkan beyaz ampulün etrafında sivri sinekler uçuşuyordu. Burayı aydınlatan tek şey o ampuldü. Attığım her adımla tavanda terleyen borulardan bir damla su yere düşüyordu. Yere düşen damlanın çıkardığı şıp sesine bile kulağım aşinaydı.

Doğruca yürüyüp buradaki tek hücrenin önünde durdum. Bu bir zindandı. Demir parmaklıkları olan kasvetli bir zindan. Bu zindan küçük bir kız çocuğuna özel yapılmıştı. Zindanın içinde sadece eski bir döşek ve köşede duran bir klozet vardı. Bu iki şey dışında küçük çocuğun zindanında hiçbir şey yoktu. Ah, bir de tasmasındaki zincirden duvara bağlı siyah bir köpek vardı.

Pitbull cinsi köpek çocuktan daha büyük ve daha iriydi. O köpek kızın gardiyanıydı. Küçük kız yanlış bir şey yapamaz veya kimseye zorluk çıkartamazdı yoksa Şeytan adı verdikleri o siyah köpek onu ısırırdı. Onu kaçıran o korkunç adam küçük çocuğu hep böyle tehdit ederdi. *"İtaat etmezsen Şeytan'ın zincirini çözerim."*

Parmaklıkların önünde durarak o küçük kız çocuğuna bakıyordum. Çocuk gözlerine devasa ve korkunç görünen köpekten en uzak köşede duruyor, duvarın dibinde küçülerek oturuyordu. Sırtını rutubetli duvara yaslamış, dizlerini karnına çekerek cılız kollarını dizlerine sarmıştı. Çenesini dizlerine yaslayıp titreşen gözlerle korkunç köpeğe bakıyordu.

O çocuğu tanıyorum.

Adını ve kim olduğunu biliyorum.

Farah Tozlu.

Günlerin kiriyle keçelenip düğüm olan saçlarına baktım. Siyah saçlarını kestikleri için sevdiği saçları çenesinin hizasındaydı. Gecenin karanlığıyla yarışan siyah gözlerinde yoğun bir korku vardı. Gardiyanıyla aynı hücrede kalmak onu ölesiye korkutuyordu. Üzerindeki beyaz tişörtünün rengi yoğun kirden dolayı griye dönmüştü. Kot pantolonunun dizleri yırtılmış, bacak arası ıslaktı. Midem kasıldı. Yine korkudan altına kaçırmıştı.

Buradaki varlığımı hissetmiş gibi başını çevirince benimle göz göze geldi. Çocuk gözleri titreştiğinde gözlerinden taşan bir damla gözyaşı kirli yüzüne süzüldü. "Beni ne zaman buradan çıkartacaksın?"

İçim öyle bir acıdı ki ona ne cevap vereceğimi bilemedim. "Seni nasıl çıkartacağımı bilmiyorum." Umutsuzca iç çektim. "Kapının anahtarı bende

yok." Rüyalarımda buraya ilk kez gelmediğim için daha önce onu çıkarmayı denemiştim. Demirliklere asılmış, bulduğum her şeyi bu demir korkuluklara fırlatmıştım fakat onu çıkartamamıştım. Onu esir tutan bu kapıyı açmak hiç kolay değildi.

Gözyaşı yanağında ince bir yol oluştururken ıslak gözlerini gözlerime dikti. Bir kez daha küskün bir sesle, "Beni ne zaman buradan çıkartacaksın?" diye sordu.

"Seni orada tutan ben değilim."

"Olmadığını mı sanıyorsun?" Dudakları titrediğinde ıslak kirpiklerinin arasından birkaç damla yaş daha akıttı. "Bizi özgür bırakmalısın."

Burnumun direği sızlarken, "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım. "Kendime bile faydam yok."

Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki sanki bana kırılmış veya gücenmişti. "O kapıyı açıp beni kurtarmadıkça sen de kurtulamazsın." Alay ederek güldü. "Ben senim." Bilinçaltımın bana sunduğu rüya soluğumu kesiyordu. Kız çocuğunun yüzüme tokat gibi çarpan sözleriyle yanağımdaki yaşın sıcaklığını hissettim. Kaç yaşına gelirsem geleyim kafamın içindeki korku evinden hiç kurtulamayacaktım. Ben hâlâ tutsaktım.

İnsan kendi içinde kapana kısılır mı? Bunu sorma şeklim bile kulağa fazla tuhaf geliyordu. Bir insanın kendinin mahkûmu olması gerçek dışı bir olaymış gibi geliyordu. Kendi kafanın içindeki kafesin içinde sıkışıp kalmak, o kafesi açamamak çok uçuk bir olaymış gibi hissettiriyordu. Sanırım milyonda bir görülecek bu olay benim başıma gelmişti.

Kafamın içinde korkunç bir zindan vardı. Zindanın demirleri o kadar güçlü ve sertti onu açıp içindeki benliğimi, yani kendimi özgür bırakamıyordum. Sanki bir tek bu kapıyı kırdığımda gerçek bir dönüşüm geçirecektim. Asıl olduğum ve olmam gereken kişiye bir tek bu kapıyı kırarak ulaşacağımı hissediyordum. Bir şeyleri başarmak için önce kafamın içindeki sorunları çözmem gerektiğini biliyorum.

Bunu biliyor fakat nasıl yapacağımı bulamıyorum.

Kendi içimde kapana kısılmıştım.

Bilincim yavaş yavaş açılırken gördüğüm rüyadan uyanmaya başladım. Yıllardır yaptığım gibi bir kez daha o küçük kız çocuğunu korku evinde bırakıp gözlerimi gerçek dünyaya açtım. Uykudan uyanan vücudum müthiş bir acıyla kasılınca belki de ilk kez hiç uyanmamayı diledim. Tüm kemiklerim kırılmış gibi dehşet verici bir acı hissediyordum. Bana ne olmuştu?

Kendimi zorlayarak neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Yattığım yerde baygın gözlerle bakarken bu hale nasıl geldiğimi sorguluyordum. Son hatırladığım akşam Gurur'un beni yatağıma taşıdığı ve son bir haftadır yaptığı gibi masal okuyarak beni uyuttuğuydu. Buraya kadar her şey iyiydi, her şey masal gibiydi. Ancak sabah birtakım gürültülerle yataktan çıktığımda odamın kapısı açılmıştı. Kalbim korkuyla titredi. Olanların birazını hatırladım.

Korkunçtu.

Kapı açıldıktan sonra olanlar korkunun bile çok ötesindeydi. Kendimi zorlayarak yattığım yerden kalkmaya çalıştım ama bu hiç kolay değildi. Darmadağın olmuş odanın ortasında öylece yatıyordum. Ellerimi kanlı yere bastırıp vücudumun üst kısmını kaldırmaya çalıştığımda boğazımda hırıltılı sesler çıkıyordu. Tüm kaburgalarım kırılmış gibi nefes aldıkça göğsüme bir şeyler batıyor, nefes boruma baskı uyguluyordu.

Titreyen kollarımın üzerinde güçlükle durunca ağzımdan yere akan kanı gördüm. Gözümün önünde belli belirsiz bir şeyler canlanıyordu. Sanki bana yapılan zulmün bir ön gösterimi gibiydi her şey. Kapana yakalanan sol ayak bileğime pranga takıldığını, pranganın zincirinin doğalgaz peteğine kelepçelendiğini hatırlıyorum. Hemen sonrasında öldüresiye dövüldüğümü çok iyi hatırlıyorum.

Kafamın tekmelendiğini, sadece ağzımdan ve burnumdan değil, gözlerimden bile kan geldiğini unutamıyorum. Kaburgalarıma atılan tekmelerin acısı durmaksızın devam ediyordu. O kadar kötü bir durumdayım ki ayağa kalkıp bu uğursuz odadan çıkamıyordum. Kollarım titrerken dirseklerimi yere bastırarak kapıya doğru sürünmeye çalıştım. Bu

odadan çıkmak istiyorum. Kanımla kirlenip çığlığımla lanetlenen bu uğursuz odadan çıkmak istiyorum.

Vücudumun tamamı felç geçirmiş gibi kollarım dışında hiçbir uzvumu hareket ettiremiyordum. Dağılıp yüzüme yapışan saçlarımın arasında kapıya bakarken durmaksızın ağlıyordum. O kapıya ulaşmak benim için hiç kolay değildi. Bacaklarımı hissetmiyorum. Kollarımı yere bastırarak kendimi öne doğru çekmeye çalışırken, "Ba-baba," diye ağlamaya başladım. "Yardım et." Öksürmeye başladığımda ağız dolusu kan kustum.

Babam artık gelip kurtarsın beni bu cehennemden. Her hareketim bana büyük bir azap verirken kapıya doğru sürünmek için kendimi zorladım. Kapıya yetişmeme az kalmıştı ki sol ayak bileğimde olan bir şeyler beni engelledi. Kafama aldığım darbeler yüzünden gözlerimin önü sık sık kararırken başımı çevirip ayağıma baktım. Boynumu hareket ettirmek bile benim için ölüm gibiydi.

Beni engelleyen şeyi görünce ağlayarak yüzüstü kollarımın üzerine düştüm. Ayağımdaki pranganın zinciri bu odadan çıkmamı sağlayacak kadar uzun değildi. Yüzüstü yerde yatarken o kadar çok acıyordum ki sırtüstü dönmeye bile gücüm yoktu.

"Dağılıp arayın!" diyen bir ses duyduğumda kalbim korkuyla kasıldı. Dışarıda adım sesleri geliyordu fakat ben odamın kapısını ikinci kez kimin açacağını bilmiyordum. Bilinmezlik beni çok korkutuyordu. Sanki bana bundan daha fazla zarar vermeleri mümkünmüş gibi korkuyordum.

Kapımın gürültüyle açıldığını duydum ama yüzüm yere bakarken başımı kaldırıp gelenin kim olduğuna bakamadım. "Farah!" Duyduğum bu sesle içim umutla dolmaya başladı çünkü bu Karun'un sesiydi. Gurur'un kendisinden beş ay büyük olan yeğeninin sesi. Karun bana zarar vermezdi, değil mi? Böyle olmasını ümit etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Hemen yanıma gelip beni sırtüstü çevirince dudaklarımdan çıkan acı dolu iniltilerle kendine küfretti. Fazla telaş yaptığı için beni çok hızlı ve dikkatsiz bir şekilde çevirmişti. Güçlükle araladığım kirpiklerimin arasında Karun'un endişeli yüzünü gördüm. Ne haldeyim, bilmiyorum ama

gördükleri Karun'u endişeden deli etmiş gibi yüzü kaskatıydı. "Ne yapmış lan o piç!" Sinirle konuşurken bunları bana değil odadaki başka birine söyler gibiydi.

Dudaklarımdan sızan kanla gözlerim kapandığında Karun'un ellerini omuzlarımda hissettim. "Farah bana bak!" Onun sesini o kadar uzakta duyuyorum ki, sanki ruhum bedenimi terk ediyordu. Karun beni hafifçe sarsınca kendimi zorlayıp bir kez daha gözlerimi araladım ama onun yüzünü bile doğru düzgün seçemiyordum. Hiç kıpırdamadan ölü gözlerle izliyordum her şeyi.

Kendi kanımın içinde yatarken Karun beni buradan götürmek için kucağına almaya kalkıştı. Ancak ayak bileğimdeki prangayı görünce kaskatı kesildi. Kapanın yaraladığı ayağıma prangalar takılmıştı. Karun zincirin ucunu takip edince gözleri duvardaki peteği buldu. Yüzündeki her kas seğirirken sıktığı dişlerinin arasından, "O piçin ecdadını sikeceğim!" diye bağırıp belindeki silahı çıkardı. Beni bırakıp zincire yaklaştı ve üst üste ateş etti. Beni tutan zinciri kırmıştı.

Boğuk bir şekilde öksürerek kan kustuğumda Karun hemen yanıma geldi. Yanımda diz çökerek beni kucağına almaya çalıştı ancak elini sırtımın altına koyunca kemiklerimden gelen seslerle duraksadı. Puslu gözlerle onun dehşete kapılan mavilerini izledim. Sağ kolu Kenan'ın, "Karun acele et," diyen sesi kulağıma geldiğinde bile Karun hiç kıpırdamadı. İçler acısı halime bakıyordu.

Bana baktıkça boynundaki damarlar belirginleşiyordu. "Nasıl lan nasıl!" Yüzünü sertçe ovuşturarak başında dikilen Kenan'a beni gösterdi. "Neresinden tutsam kırılan kemik sesi geliyor! O orospu çocuğu ne yapmış kıza!"

Başını eğip kanlı vücuduma bakmaya başladı. Göz bebekleri titreşirken içi acırcasına burnundan nefesini verdi. "Ya onu sakat bırakırsam? Bunun vebalinden nasıl kurtulurum, Kenan?"

Aldığım her nefesle göğüs kafesimdeki hırıltı artarken titremeye başladım. "Ambulansı bekleyemeyiz kızın fazla vakti kalmadı!" diyen Kenan'ın sesiyle Karun bana yaklaştı.

Birazdan yapacağı şey için özür dilercesine bana bakarken perişan halim burnunun direğini sızlatmıştı. "Bu dünya masum ruhların mezarlığı be kızım. Affet bunu yapmalıyım." Elinden geldiğince yavaş ve dikkatli olmaya çalıştı ama bir işe yaramadı. Beni kucağına alınca çatırdayan kemiklerimle acı dolu haykırışım kustuğum kanlarla bütünleşti.

Eğer ölüm bu azabı dindirecekse ölmeyi istiyorum. Canım o kadar çok yanıyordu ki çektiğim bu acının üstesinden gelemiyorum. Karun beni kucağına alarak hemen odadan çıktı. Basamakları ikişer ikişer inerken endişeden deliye dönmüş bir haldeydi. "Arabayı hazırlayın!" diye bağırıyor, kanım gömleğini kirlettikçe, "Farah dayan," diye bana yalvarıyordu. "Dayan güzelim hastaneye gidiyoruz."

Beni kulübeden çıkartıp hemen arabaya bindirdi. Bir kez daha kemiklerimin sesini duymamak için beni kucağından indirmeden arka koltuğa geçmişti. Kenan hemen sürücü koltuğuna geçince hiç vakit kaybetmeden yola çıktılar. Başım Karun'un göğsüne yaslıyken durmaksızın öksürüyor, her öksürükle ağız dolusu kan kusuyordum. Sanki kırılan kaburgalarım bir bıçak gibi ciğerlerime batıyor, iç organlarımdaki kanama dudaklarımdan süzülüyordu.

Son sürat ilerleyen araba gittikçe kulübeden uzaklaşırken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Kurumuş kanımla sertleşen kirpiklerim gözyaşımın sıcaklığıyla yumuşadı. O odadayken başıma aldığım darbeler yüzünden gözlerimden kan bile gelmişti. Gittikçe kulübeden uzaklaşırken kalbimin her odacığı acı ve ıstırapla doldu. Öyle bir acıyordum ki bu kulübe benim mezarım olmuştu.

Histeri bir krize girerek zangır zangır titremeye başladığımda artık Karun'un yüzünü görmüyordum. Fakat, "Kenan acele et!" diyen sert ve korku dolu sesini duyuyordum. "Onu kaybediyoruz daha hızlı sür!"

Yoğun acı karşısında kasılan vücudum savaşı kaybetti. Bu savaşın mağlubu olarak direnmeyi bıraktım. Tüm ışıklar bir bir söndüğünde benim için perdeler kapanmıştı. Gözlerim kapanarak başım Karun'un göğsüne düştüğünde beni kıvrandıran acı son bulmuştu. Karun'un beni göğsüne bastırıp, "Farah hayır, hayır, yapma bunu!" diyen bağırtısı, hissettiğim ve duyduğum son şeydi. "Yapma be kızım, aç şu gözlerini!"

Bende biliyordum artık yaşamadığımı. Peki, katilim biliyor muydu, nasıl öldüğümü?

***

Bir kez daha korku evine gittiğim bir rüyada beni uyandıran birinin ismimi fısıldamasıydı. Tanıdık bir ses adımı fısıldıyordu. Kulağımda sesini, elimin üzerinde de sıcak elini hissediyorum. Tanıdık ve içimi kuşatan bir hisle doldum. Bana böyle hissettiren kimdi veya neydi?

Burnuma gelen deniz kokusuyla gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Denizin ferahlatıcı esintisi burnumun deliklerine sızıp ciğerlerime ulaştı. Bunun tanıdığım birine ait bir parfüm kokusu olduğunu biliyorum ama kim olduğunu çıkaramıyorum. Belki de hatırlamıyorum.

Bilincim yavaş yavaş uykudan sıyrılırken kulağımın yakınında birinin ılık nefesini hissettim. "Seninle yollarımız burada ayrılıyor." Kulağıma fısıldanan bu seslerle içim öyle bir acıdı ki gözlerimi açmak için kendimi zorladım ama yapamadım. Bu her kimse sesi çok tanıdıktı. Tanıdıktı fakat çıkartamıyordum.

Saçlarımda gezinen ellerini hissettim. Dokunuşunun burukluğunu ta içimden hissediyordum. "Ben senin masalının iyi adamı değilim. Artık benden nefret etmek için bir sebebin var." Sahte gülüşünü duydum. Sahte ve mutluluktan çok uzak. "Hoşça kal, Farah. Dikkat et kendine." Elleri saçlarımdan çekildi, kokusu beni terk etti ve gittikçe benden uzaklaşan adım seslerini duydum.

Kendimi zorlayarak kirpiklerimi araladığımda bulanık gören gözlerime bir adamın şekli göründü. Kapıya doğru yürüdüğünü puslu ve bulanık gözlerin ardından gördüm. Buğulu bir camın ardından ona bakar gibiydim bu yüzden kim olduğunu seçemiyorum. Sırtıyla bakışıyordum. Bir kez olsun bana dönmesi için delice bir istek duydum fakat hiç dönmedi. Kapıdan çıkıp gitti, hepsi bu kadar.

Uyuşuk gözlerim kaldığım odada gezinirken bir hastane odasında olduğumu gördüm. Kulağımda monitörden gelen rahatsız edici sesler varken dudaklarımı kapatan bir oksijen maskesi takılıydı. Avucumda

hissettiğim yumuşak kadife dokuyla başımı yana doğru eğdim. Boynumdaki boyunluk yüzünden bunu yapmam çok zor olmuştu. Yan tarafımda duran elimde siyah bir gül vardı. Gülün dalı yoktu.

Biri siyah gülün kafasını kesip gülü avucuma tutuşturmuştu. Sanki gülün dalındaki dikenlerden beni korumak istemişti. Kalbim hızlandı. Siyah gül benim en sevdiğim çiçekti. Bunu kim biliyordu?

Kapım açıldığında cansız gözlerle içeri girenleri izledim. Parmaklarımı kapatarak avucumdaki gülü onlardan gizledim. Annem ve babam uyandığımı görünce hemen yatağımın yanına geldiler. Durmaksızın bana bir şeyler söylüyorlardı. Babamın ne kadar korktuğunu, annemin aralıksız ağladığını görebiliyorum. Dudaklarımı kapatan oksijen maskesi yüzünden onlara cevap veremiyordum. Zaten buna halimde yoktu.

Odama girenlerin içinde Kerim amca, Nesibe yenge, Doğan abi ve kızları Seçil'de vardı. Kuruyan dudaklarımı kıpırdattığımı gören annem konuşmak istediğimi anladı. Dudaklarımdaki maskeyi çıkartıp ıslak gözlerle üzerime eğildi. "Bir şey mi söylemek istiyorsun canım?"

Ayaklarımda başlayan bir uyuşma tüm vücuduma yayılırken, "An-anne," diye fısıldadım pütürlü bir sesle. Göğüs kafesimde yoğun bir baskı hissederken güçlükle annemin gözlerine baktım ve "Gurur benimle evlendi," demeyi başardım. Herkes donup kalırken Seçil'in elindeki kahve kupası yere düşüp parçalandı.

Kuzenimin gözlerinde geçen o sarsıcı ifadeyi görebilmiştim. Şaşkınlığın yanı sıra gözlerinde oluşan devasa kıskançlığı ve öfkeyi hasta yatağımda görebildim. Yüzü kireç gibi solarken kaşları çatılmıştı. Gurur'un benimle evleneceğine ihtimal dahi vermemişti. Kimse böyle bir şeyin yaşanacağına ihtimal vermezdi. Nişanlısını yeni kaybeden bir adamın benimle evlenmesi çılgınlıktı. Sadece Gurur Kalender'in yapacağı bir çılgınlık.

Duyduklarından sonra annem ve babam göz göze gelirken içime çektiğim nefesi tekrar veremedim. Boğazımdan gelen hırıltılar artarken monitörün sesi değişmeye başlamıştı. Annem ve babam hızla bana döndüğünde annemin korku içinde, "Farah!" diyen sesini hayal meyal duyabildim. "Kızıma bir şey oluyor!" Yatakta titremeye başladığımda babam, "Doktoru

çağırın!" diye bağırıyordu. Gözlerim kapandığında gevşeyen parmaklarımın sardığı siyah gül avuçlarımda düşmüştü.

O ana kadar iç kanaması geçirdiğimi kimse bilmiyordu.

***

Bir ay sonra

O gün hastane odasında kapanan gözlerimi tekrar açmam bir ayımı aldı. Uyandığımda bir ay komada kaldığımı öğrendim. Tam bir ay boyunca komaya girerek yaşam ve ölüm arasında gidip gelmiştim. Bu süreçte üç kez ameliyata alınmış hatta son ameliyatta kalbim durmuş. Annem bana bunları anlatırken durmaksızın ağlamıştı. Beni kaybetmeye çok yaklaştıklarını anlatırken babamın bile dolan gözlerini görmüştüm.

Uyanalı çok olmamıştı. İki gün önce komadan çıkmış ve bugün normal bir odaya alınmıştım. Gurur'un yanında kulübede geçirdiğim bir haftayı ve o odada yaşadıklarımı kimseye anlatmamıştım. Bu konuda kimseye tek kelime etmemiş, herkesin istediği şeyi düşünmesine izin vermiştim.

Orada geçirdiğim son günde neler olduğunu doğru düzgün hatırlamıyorum. Odamın kapısı açıldıktan sonra olanlar benim için parça bölük anılardan ibaretti. O odada biri veya birileri beni öldüresiye darp ettiği için kafama çok fazla darbe almış olmalıyım. Bu yüzden olanların suçlusuna dair aklımda bir yüz veya isim yoktu. Sanki belleğim beni bir şeylerden korumak istercesine bana tüm bu fenalıkları yapan kişiyi zihnimde silmişti.

Bana bunları kim yaptı?

Herkes için bir ay komada kalmam korkunç bir olaydı fakat benim için öyle değildi. Eğer komaya girmeseydim kulübede edindiğim tüm o yaraların acısını bir ay boyunca yoğun bir şekilde çekecektim. Bir aylık bir uykuyla vücudumun büyük bir kısmı iyileşmeye başlamış, acım daha katlanır bir hale gelmişti. Bu yüzden neredeyse beni öldürecek olan bir koma durumuna o kadar da üzülmüyordum.

Hasta yatağımda yatarken fizik tedaviden gönderdikleri doktor vücudumu esnetmeme yardım ediyordu. Kemiklerimdeki kırılmalar henüz tam olarak kaynamadığı için bunu yaparken oldukça dikkatliydi. Bacağımı yavaş bir hareketle diz kapağıma kadar büküp daha sonra açıyordu. O bunları yaparken bende babamın kulağıma yasladığı telefonda Elmas anneyle konuşuyordum.

Babamın söylediğine göre bu bir ayda her gün arayıp nasıl olduğumu sormuştu. Beni görmek için gelmeyi çok istemiş fakat annem buna şiddetle karşı çıktığı için babam onun gelmesine izin vermemişti. Annem hiçbir koşulda kumasını görmek istemiyordu. Elmas anne benimle Kürtçe konuştuğu için boş bulunup, "Ez baş im dayê," demiştim ki annemin çatılan kaşlarını görünce dilimi ısırdım. Annem Kürtçe bilmiyordu.

Kürtçe anlamadığı için bilmediği bir dili konuşmamdan nefret ediyordu. Çocukken tatillerde sık sık Diyarbakır'a gidip Elmas anneyle kaldığım için Kürtçe biliyordum. Annem babamın akrabalarından nefret ettiği için onlarla ilgili hiçbir şeyi merak etmez veya öğrenmeye çalışmazdı. Bu yüzden Kürtçe bilmiyordu.

Hoparlör açık olduğu için annem Elmas annenin sesini duyuyor fakat onun ne dediğini anlamadığı için kaşlarını çatıp duruyordu. Elmas anne içli bir sesle, "Hişê min her tim li ser te ye keça min," deyince tebessüm ettim. Aklının hep bende olduğunu söylüyordu.

"Xema min neke dayê." Ona beni merak etmemesini söylemiştim. İçini rahatlatacak birkaç şey daha söyledikten sonra annemi daha fazla kızdırmamak için telefonu kapattım.

Babam telefonu benden aldığında egzersizlerimi yaptıran doktorda dışarı çıktı. Yatağımın kenarına oturan babam, her an ortadan kaybolacağım korkusuyla bana bakarken gözlerini dahi kırpmıyordu. "Sen komadayken bir ay önce tüm bölge liderleriyle bir toplantı yaptık." Bana bunu neden anlattığını bilmediğim için sessizliğimi koruyarak onu dinliyordum. Komada olduğum süre zarfında olanları bilmek istemiyorum.

Gözlerimin içine bakarak, "Bir ay önce konseyde Gurur için infaz kararı çıkardım," deyince sertçe yutkundum. İnfaz kararı mı? "Kendi yeğeni de

dahil tüm liderler onun infazını onayladı."

Kahverengi gözlerinin ardından geçen garip duyguyla başını salladı. "Gurur seni kaçırarak haddini aştı. Onu tahtından indirdik artık onun yerine bölge lideri yeğeni Karun." Babam mutlu olacağımı düşündüğü gelişmeleri bana verirken sandığı gibi mutlu değildim. Bunlar duymaktan hoşlandığım şeyler değildi.

"Karun amcasının infaz emrini nasıl onayladı?" Fısıltıyla çıkan sesim karşısında babam derin bir nefes alarak yüzüme gelen saçıma uzandı. "Gurur kuralsız oynayan bir deli fakat Karun öyle değil." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Karun keskin çizgileri olan bir adam. Hiçbir zaman Kalender ailesinin lideri olmayı istemedi ama Gurur'un son yaptıklarından sonra ailenin başına geçti."

Bana olanlardan sonra Gurur liderliğini kaybetmişti. Bu da yetmezmiş gibi babam onun hakkında infaz kararı çıkartmıştı. Eski bir liderin infazı onaylanırsa diğer tüm bölge liderlerinin ölüm listesine girerdi. Şimdi herkes Gurur Kalender'i öldüren kişi olmak isteyecekti. Yeraltının tüm karanlık adamları köpeklerini Gurur'un üzerine salacak ve ondan kurtulmaya çalışacaklardı. Babamın dünyasında infaz kararının anlamı buydu.

Karun'un bile oyunu amcasının infazından yana kullanmasını beklemiyordum. Tüm bunlar ben komadayken olduğu için asıl bilmek istediğim şeyi sordum. "Gurur'u öldürdünüz mü?" Bunu sorarken yüz ifademi sabit tutmak için kendimi zorluyordum. İnfaz kararı çıkan birini uzun süre yaşatmazlardı.

Babam ayağa kalkarak parmaklarını sinirle saçlarından geçirdi. Yüz ifadesinde onu öldüremediklerini anlayabiliyorum. "Bunu yapmaya çok yaklaşmıştım." Çenesi kasıldığında dişlerini sıktı. "Ama Karun onu yurtdışına kaçırdı!" İçime hapsettiğim nefesi sessizce verdim. Yaşıyordu.

Pencerenin yanında dikilip babamla olan konuşmamızı sessizlik içinde dinleyen annem, "Gurur korkup yurtdışına kaçacak bir adam değil," diyerek suskunluğunu bozdu. Annemin insanları iyi analiz etme yeteneği vardı ve bir kez daha yanılmıyordu. Onun yanında geçirdiğim o bir haftada Gurur'u

biraz tanıma fırsatım olmuştu. Ölümden veya infazdan korkup kaçacak bir adam değildi.

Babamda bunu onaylayarak memnuniyetsiz bir ifadeyle başını salladı. "Her şey o Karun piçinin işi." Karun tarafından tuzağa düşürülmüş gibi sertti bakışları. "Yeni lider olduğu için konseyde amcasının tarafını tutup daha ilk günden kendine düşman kazanmak istemedi. Bu yüzden bizim tarafımızdaymış gibi davranıp oyunu amcasının infazından yana kullandı. Yanımızdan ayrılır ayrılmaz Gurur'u bulup üzerine adamlarını saldı. Amcasını etkisiz bir hale getirip gemiyle yurtdışına kaçırdığını öğrendim." Böylelikle Karun, Gurur'u babam ve diğer liderlerden korumuştu. Karun'un çok zekice davrandığını itiraf etmeliyim.

Annem benim için endişelenerek dudaklarını büktü. "Ya o deli tekrar Türkiye'ye dönerse?" diye sorduğunda babam çatık kaşlarla başını iki yana salladı. "Dönemez." Gurur'un geri dönmeyeceğinden eminmiş gibi davranıyordu. "Gurur dönmek istese bile Karun buna izin vermez." Umarım bir daha bu ülkeye hiç dönmezdi. Gurur ile ilgili olan her şeyi arkamda bırakmak istiyorum.

Babam annemi rahatlatmak ister gibi ona olan bakışlarını yumuşattı. "Karun amcasının Türkiye'ye girdiği an öleceğini iyi biliyor. Bu yüzden onun tüm yollarını kapatacaktır. Hava, kara ve deniz yollarını tutarak Gurur'un dönmesini engelleyecektir."

"Gurur gerçekten dönmeyi istese Karun onu yurtdışında tutabilir mi sanıyorsun?" Annem sinirli adımlarla yürüyüp babamın karşısına dikildi. "O herif eğer isterse bir şekilde Türkiye'ye döner. Bunu yapacak kadar zeki ve tehlikeli. Öyle birinin tekrar kızımın hayatına girmesini istemiyorum!" Olanlardan babamı da suçlayarak kaşlarını çattı. "Senin edindiğin düşmanların cezasını Farah daha nereye kadar çekecek! Onun yerini bul ve kurtul ondan!"

Annemi bu denli kızdıran şey babamın düşmanları tarafından ilk kez kaçırılmamamdı. Bunu daha önce de yaşamıştım. Hayatım boyunca sadece iki kez kaçırılmıştım. İlki yıllar önce daha küçük bir çocukken yaşanmıştı. İkincisi de bir ay önce Gurur beni kaçırdığında yaşandı. Her iki olayda

bende derin bir iz bırakmıştı. İşin trajikomik tarafı babam iki olayın da faillerini bir türlü bulamadı.

Ne yıllar önceki o adamdan kurtulabildi ne de Gurur'dan. İkisinin de nerede olduğu bilinmiyordu. İkisinin tek ortak noktası babamın canını yakmak için beni kurban olarak seçmeleriydi. Ne o adamın bana yaşattıklarını unutabilirim ne de Gurur'un yanındayken yaşadıklarımı.

Gurur Kalender artık hayatımdaki üç noktadan biriydi.

***

İki yıl sonra.

Yemek kitabında yazan tarifi doğru şekilde uygulayarak yemek yapmaya çalışıyordum. Son iki yılım hep bu odanın duvarları içinde geçti. İki yıl önce komadan çıkıp taburcu olduktan sonra evdeki odamı değiştirmiştim. Eski odam malikanemizin ikinci katındaydı. Çatı katını genelde depo olarak kullanıyorduk. Çatı katına taşınmak istediğimi söylediğimde babam beni kırmamıştı. Yeni ölümden döndüğüm için bu isteğimi geri çevirmemiş, çatı katını benim için daha yaşanır bir hale getirmişti.

Çatı katı diğer odalardan uzak ve daha büyük olduğu için burayı istemiştim. Başıma gelenlerden sonra eskisinden daha fazla içime kapandığım için evdekilerden bile kaçıyordum. Bu yüzden bu katın bir tek bana ait olmasını istedim. Babam buradaki tüm eşyaları çıkartmış, yeniden dekore ettirmişti. Büyük malikanenin çatı katı artık tamamen bana aitti.

Çatı katını kendim için bir daireye çevirmiştim. Tek bir girişi vardı fakat içinde üç ayrı odası vardı. Kapılardan biri küçük mutfağıma, diğeri kıyafet odama ve üçüncü kapı yatak odama açılıyordu. Üstelik harika bir terası vardı. Terasın bir bölümüne babam benim için havuz bile yaptırmıştı. Üst katın tamamını almıştım. İki yıldır çatı katından hiç çıkmadığım için babam ihtiyacım olan her şeyi çatı katına yaptırmıştı.

Annem ve babam çok ısrar etmiş, aşağıya inmem için defalarca bana yalvarmıştı ancak bir kez bile olsun aşağıya inmedim. Kapıyı hep içeriden kilitliyor, annem ve babam dışında içeriye kimseyi almıyordum. Şu iki yılda

bir kez bile aşağıya inip evdekilerin arasına karışmadım. Annem ve babam dışında artık kimseye güvenmiyor, herkesten korkuyor ve ürküyordum. Sosyal anksiyetemin hat safhalara yükseldiği bir dönemden geçiyordum.

Tüm bunları öz abim yüzünden yaşadığım için artık evdekilere bile güvenemiyordum. Caner eğer beni Gurur'un adamlarına vermeseydi tüm o şeyleri yaşamayacak, komaya girip ölümün kıyısından dönmeyecektim. Henüz kimse bu olanların Caner'in başının altından çıktığını bilmiyordu. O gün beni Gurur'un adamlarına verdikten sonra eve dönüp abi kardeş dışarı çıktığımızı ama Gurur'un adamlarının yolumuzu kestiğini söylemiş.

Beni evden çıkartırken üstü başı zaten kan içindeydi. Caner bunu kullanıp beni korumaya çalışırken Gurur'un adamlarından dayak yemiş gibi göstermişti. Bana olanlar yüzünden babam yeterince acı çekmişken ona Caner'in yaptıklarını anlatmadım. Bir de onun yüzünden üzülmesini istemedim.

"Farah!" Annemin sesini duyunca yemeğin altını kısarak mutfaktan çıktım. Artık yemek yapmayı biliyorum çünkü son iki yıldır kendi yemeklerimi hep kendim yapıyorum.

Mutfaktan çıkıp anneme kapıyı açtığımda yine çok sinirli görünüyordu. "Bir kere de şu kapıyı açmaya çalıştığımda kilitli olmasın." Elindeki bir dergiyle içeri girdi. "Resmen ev üstüne ev yaptın." Omuzuma çarpıp sinirle yanımdan geçti. "Kızımla aynı evin içinde farklı hayatlar yaşıyorum!"

Mutfağa geçtiğimde öfkesinden hiçbir şey kaybetmeden peşimden geldi. Pişti̇ğine kanaat getirdiğim yemeğin altını kapattım. "Öğle yemeği yiyecektim aç mısın?"

Mutfağımda olan üç kişilik küçük masamın etrafındaki sandalyelerden birini çekip oturdu. "Öğle yemeğini az önce aşağıda yedim." Bensiz yediği bir yemek için suratı asıktı. Bana karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur şuraya konuşmamız lazım." Suratındaki ciddiyete bakılırsa önemli bir şeyler vardı.

Yemek demini alana kadar onunla sohbet edebilirdim. Karşısına oturduğumda gözüm elindeki dergiye kaydı. "Yine bana Karun'un sorunlu

karısı hakkında dedikodu getirdiysen anne valla içim şişti." Birkaç ay önce tüm gazete ve dergilere bomba gibi düşen bir haber cemiyettekilerin dedikodu konusuydu. Karun'un gizemli karısı herkese konuşacak bir şeyler veriyordu.

Bige Efil Saka.

Kalender'lerin yeni gelini.

Karun, Rengin adında bir kadınla nişanlanmıştı hatta evlenmek üzereydi. Düğününün olacağı o son haftada zaten evli olduğu ortaya çıkmıştı. Söylentilere göre Karun'da evli olduğunu bilmiyormuş. Bilseydi zaten Rengin ile evlenmeye kalkışmazdı. Annemin sağlam kaynakları vardı ve annemin söylediklerine göre biri Karun'un adını, kimliğini ve imzasını kullanarak Adana'daki bir kızı kendine aşık edip evlenmiş.

Kız o sahtekarla evlendiğini düşünürken resmî kurumlarda başka birinin, yani Karun'un karısı olduğunu öğrenmiş. Bige Efil Saka adındaki bu kadın birkaç ay önce Adana'dan İstanbul'a gelmişti. Henüz hiç tanışmadığı kocasından boşanmak için buraya gelmişti. Karun ve Bige için oldukça sıra dışı ve şoke edici bir karşılaşma olmalı çünkü daha önce birbirlerini hiç görmedikleri halde evli çıkmışlardı.

Kadın buraya geldiğinden beri Kalender malikanesindeki skandallar hiç son bulmuyordu. Bige Efil Saka oldukça belalı ve sorunlu bir kadındı. Boşanmak için İstanbul'a gelmişti ama Karun ile ne yaşandıysa onun canını sıkmak için Kalender malikanesine yerleştiğini duydum. Kocası ve kocasının nişanlısıyla aynı evde yaşayacak kadar çılgın bir kadındı.

Annem sıkıntıyla bana bakıp, "Konu Karun'un deli karısı değil," deyince ona odaklanmaya çalıştım. Elindeki dergiyi masaya attı. "Gurur Türkiye'ye dönmüş." Soluğum kesildi. Gurur döndü mü? İki yıl sonra geri mi döndü? Nefes dahi alamadım. Gözlerim parmağımdaki lotus çiçekli alyansı bulurken ne düşüneceğimi bilmez haldeydim. Yüzük sanki küçülüp parmağımı sıkıyor, canımı iki katı fazlasıyla yakıyordu.

"Anne," diyen fısıltım bile korku doluydu. "Ya buraya gelirse?" Bunun olmasından ödüm kopuyordu.

Ondan o kadar çok korkuyorum ki şu iki yılda cesaret edip boşanma davasını açamadığım gibi parmağımdaki yüzüğü bile çıkartamamıştım. Onu kızdıracak bir şey yaparsam sanki bir anda karşımda belirecek ve beni buna pişman edecekti. Bana tüm bunları yapan kişinin Gurur olma ihtimali beni incitiyordu. Hatırlamıyorum ama ya o odaya giren Gurur'sa? Bunun cevabını bilmemek beni deli ediyordu.

Annem uzanıp masadaki elimi tuttuğunda siyah gözlerinde büyük bir kararlılık vardı. "O herifin bir daha sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ne ben ne de baban buna müsaade etmez." Ne yazık ki söyledikleri benim için avuntudan daha fazlası değildi. Gurur'un neler yapacağını hiçbiri bilmiyordu. Kulübedeki son günümde yaşadıklarımı kimse bilmiyorlardı. Ve bana bunu yapan Gurur'da olabilirdi. Bu konudaki şüphelerim hâlâ netlik kazanmamıştı.

Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşı görünce içi acımışçasına, "Farah," dedi elimi sıkarak. "O kulübede neler oldu?"

Bana sürekli bunu sormasından bıkarak elimi çektim. "Eğer bilmek istediğin bakire olup olmadığımsa hâlâ bakireyim anne!" Gözümden akan yaşı sertçe sildim. "O anlamda kimse bana dokunmadı."

Sinirlenerek oturduğu yerden ayağa fırladı. "Derdim bu mu sanıyorsun!" Mutfağın içinde agresif adımlarla dönüp dururken kızgın bakışlarını bana dikti. "Düşündüğüm son şey bile senin bekaretin değil!" Benimle ne yapacağını bilmez bir halde bakarken siyahlarından yoğun bir acı geçti. "Ben kızıma ne yaşattıklarını öğrenmek istiyorum."

Dudakları titrediğinde bana olan bakışları ağlamaklıydı. "Her geçen gün seni biraz daha kaybediyorum. Son iki yıldır tek yaptığım şey gözlerimin önünde eriyip gitmeni izlemek."

Ayağa kalkıp pişmanlıkla, "Anne-" demiştim ki, "Seni böyle görmeye katlanamıyorum," dedi kısık bir sesle. Güzel gözlerinde tutamadığı bir damla yaş süzülürken yalvarırcasına bana bakıyordu. "Eski Farah olmana ihtiyacım var. Etrafta koşturup haylazlık yapan o çocuktan bu hale nasıl geldiğini anlayamıyorum." O çocuk kafamın içinde hapisti ve ben yıllardır

onu oradan kurtaramıyorum. Hiçbiri bilmiyordu, o korku evinde bir ay boyunca ne yaşadığımı hiçbiri bilmiyordu.

Annem benim yanımda ağlamak istemediği için odamda daha fazla duramadı. İçinde Gurur ile ilgili haber olan dergiye bakmadan onu alıp çöpe attım. Onunla ilgili hiçbir şey görmek istemiyorum. Gurur'un dönüşüyle tüm iştahım kaçtığı için mutfaktan çıkıp yatağın üzerine uzandım. Sırtımı yatak başlığına yasladığımda beyaz elbisemin eteği yukarı toplandığı için ayak bileğim açığa çıkmıştı. Sol ayak bileğimdeki dövmeye hüzünlü gözlerle bakıyordum.

Evet, ayak bileğime bir dövme yaptırmıştım. O gün kulübedeyken Gurur beni kucağında aşağıya taşırken dövmeyle ilgili yaptığım şakanın gerçekleşeceğine hiç ihtimal vermemiştim. Ayak bileğimi saran on sekiz dikiş izini kapatmak için dövme yaptıracağımı söylerken ciddi değildim. Ta ki bir kapanda yaralanan ayağıma pranga taktıkları güne kadar...

Artık sol ayak bileğimde dikenli tellerin dövmesi vardı. Evet, yaptırdığım dövme ayak bileğimin etrafını saran dikenli tellerdi. Mahkumiyetimin ve yaşadıklarımın bir simgesi artık ayak bileğimdeydi. Hiçbir zaman bir köleden farkım olmadı. Gel dediklerinde geldim, git dediklerinde gittim. Ayağıma taktıkları o pranga bana gerçek anlamda bir köle olduğumu düşündürttü. Bu dövme Gurur yüzünden tenime kazınmıştı. Onun yanında yaşadıklarımı asla unutmamam için tenime kazınan bir dövmeydi.

Telefonumu alıp ayağımdaki dövmenin fotoğrafını çektim. Ayağımdaki siyah topuk çorabını çıkarmadan fotoğrafı çekmiştim. Kimseye beğenilmek gibi bir derdim olmadığı için ne ayağımdaki çorabı umursadım ne de bacağımda almadığım ince tüyleri. Fotoğrafın üzerinde hiç oynamadan Instagram sayfamda paylaştım. Bu fotoğrafı, ***"Yara kapanır izi kalır..."*** diye bir yazıyla paylaştım.

Fotoğrafı paylaşalı henüz on dakika geçmemişti ki firari kuzenim Aksa beni aradı. Yatakta ayaklarımı uzatmış bir şekilde otururken telefonu açtığımda gülüşünü duydum. "Ağda diye bir şeyin varlığından haberin yok mu senin ya da epilasyon?" Anlaşılan paylaştığım fotoğrafı görmüştü.

Gülerek omuzlarımı silktim. "Orada dikkat etmen gereken şey dövmemdi."

"Senin gibi ponçik bir kıza göre oldukça iddialı bir dövme. Görmeyeli tarzın mı değişti kuzen?" diye benimle dalga geçti.

Yataktan çıkıp mutfağa yürüdüm. "Dört yıldır kaçak hayatı yaşayacağına belki de arada beni ziyaret etmelisin."

Onu görmesem bile yüzündeki gülümsemenin silindiğini tahmin edebiliyorum. "Türkiye'ye ayak bastığım an babam ve abim işimi bitirir." Düştüğü durumla dalga geçerek sahte bir şekilde güldü. "Soyadımı değiştirmem peşimi bıraktıkları anlamına gelmiyor. Ben şanlı ailenizin yüz karasıyım."

Sonlara doğru Aksa'nın sesinin tınısı değişmeye başladı. "Benim adıma ablam olacak o şeytana biraz kına gönder." Seçil'den nefret ediyordu. "Kendi kardeşinden kurtulduğu için münasip yerlerine kına yaksın."

"Aksa yine başlama lütfen."

"Farah artık bana inanmalısın. Seçil sandığın gibi biri değil." Benim için endişelenmeyi hiç bırakmadığı için yıllardır bana hep aynı şeyleri söylüyordu.

"Adımı evin şoförüyle çıkartıp annem ve babamı bana karşı dolduran oydu. Onun yüzünden beni nefret ettiğim bir adamla evlendirmeye kalkıştılar! O şeytanla aynı evdesin, ona karşı dikkatli ol." Seçil bana hiçbir şey yapamazdı çünkü odamdan hiç çıkmadığım gibi onu da içeri almıyordum.

"Bolatlı'lardaki son gelişmeleri biliyor musun?" Mutfak masasının üstünde duran erik tabağını alarak mutfaktan çıktım. "Asaf Bolatlı geçen yıl boşanmış."

Ondan bahsetmem bile Aksa'yı deli ediyordu çünkü dört yıl önce az kalsın Asaf Bolatlı ile evleniyordu. Seçil herkese Aksa'yı şoförle yatakta bastığını söyleyince bizimkiler çıldırmıştı. Kerim amca Aksa'nın tüm kemiklerini kırarak onu hastanelik etmiş, kendi kızını öldürmeye kalkışmıştı. Aksa ona iftira atıldığını savunsa da amcam onu dinlememişti. Aile içinde kalması gereken bu skandal çok hızlı dışarıya yayılmıştı.

Kerim amcanın Aksa'ya hayatı zehrettiği bir dönemde babamın iş ortaklarından biri olan Asaf Bolatlı, Aksa ile evlenmek istediğini söylemişti. Aksa hakkında çıkan rezil haberlere rağmen onunla evlenmek istemişti. Aksa onunla evlenmeyi hiç istemedi fakat amcam onu zorladı. Nikahın kıyılmasına birkaç saat kala Aksa üzerindeki gelinlikle kendi düğününden kaçmıştı. Dört yıldır İsviçre'de saklanıyordu.

Asaf'ın adını duymak bile onu kızdırdığı için, "Bana ondan bahsetme!" dedi sertçe. "Kiminle evlendiği veya boşandığı umurumda değil. Babam ve amcam gibi olan adamlardan nefret ediyorum. Sende aptallığı bırakıp boşanma davasını aç çünkü Gurur Kalender'de o adamlardan biri." Onu kızdırdığım için telefonu suratıma kapatınca homurdanarak terasa çıktım. Biraz cesaretli olsam zaten çoktan açmıştım boşanma davasını.

Terastaki sallanan sandalyeme oturup derin bir nefes aldım. Dizlerimin üzerine koyduğum tabağın içi yeşil eriklerle doluydu. Erikleri yerken yüzümde belli belirsiz bir tebessüm oluştuğunun farkında değildim. Eriklerin bana verdiği mutluluğu hiçbir şey veremiyordu. Çocukluğumdan beri yeşil erik delisiydim.

Instagram'dan gelen bildirimle sayfama girdiğimde kaskatı kesildim. Gurur Kalender son paylaştığım fotoğrafı beğendi mi? "Arsız herif!" Hiç utanıp sıkılmadan veya fake hesap kullanmadan beni takip ettiği yetmezmiş gibi bir de paylaştığım fotoğrafı beğenmişti. Bu adamdaki rahatlık insanı kanser ederdi!

Son iki yıldır tüm sosyal hesaplarımdan beni takip ediyordu. Sinirlenip soluğu yanımda alır diye çok istememe rağmen onu engelleyemiyorum. O beni takip etmeye başladığından beri bir tane bile erkek takipçim yoktu. Bir erkek beni takip etse genelde akşamına takipten çıkıyordu. Bu akıl hastası herif tam olarak ne yapıyordu, bilmiyorum ama bir şekilde erkeklerin beni takip etmesini engelliyordu!

Dövmemi paylaştığım fotoğrafa bakıyor olmalı ki tam şu anda yaptığı yorumun bildirisi bana düştü. Sadece bin takipçim olduğu için paylaştığım fotoğrafta yirmiden fazla yorum yoktu. Kadın takipçilerimin dövmeme yaptığı güzel yorumların içinde Gurur'un yaptığı yorumu bulmak zor olmadı. Onun yorumu diğer güzel yorumların içinde eğreti otu gibi

duruyordu. Şu zamana kadar mavi tikli birinin bana yaptığı ilk yorum Gurur'a aitti.

Yorumu kısa ve alaycıydı. **"Halay çeken ördek sürüsüne evet demeliydim."** Ukala herif!

Şu zamana kadar bir kez bile yapmadığım bir şey yapıp onun sayfasına girdim. Benim aksime profil fotoğrafında can erikleri yoktu. Kendi fotoğrafını kullanıyordu. Ve evet, profil fotoğrafımda bir tabak yeşil erik vardı. Kendi fotoğrafımı kullanmayacak veya yüzümü paylaşmayacak kadar asosyalim. Profil fotoğrafına bakarken kaşlarım çatıktı. Aradan geçen iki yıla rağmen hiç değişmemişti hem de hiç.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama hâlâ çok yakışıklıydı. Profil fotoğrafında kalçasını arabasının kaportasına yaslamış, parmakları arasında sigara tutuyordu. Üzerinde yine beyaz gömleği ve siyah kumaş pantolon vardı. Genelde hep beyaz gömlek ve siyah pantolon giyerdi. Gömleğin manşetlerini bileklerine kadar toplamış, başını hafifçe omuzuna doğru eğerek kameraya alaycı gözlerle bakmıştı.

Neredeyse üç milyon olacak takipçiyi görünce gözlerim büyüdü. Anlaşılan dünyanın büyük bir bölümü deliydi çünkü bir deliyi takip etmek akıl işi değildi. Gurur son iki yıldır beni takip ediyordu ama ben onu takip etmiyorum. Şu zamana kadar paylaştığı şeylere bakmaya başladım. Son paylaşımı on dokuz veya yirmi yaşındaki bir kızlaydı. Henüz yirmilerin başında olduğu çok belli olan genç bir kızla olan fotoğrafı çok samimiydi.

Midem kasıldı.

Bana çocuk derken benden daha gençlerle takılıyordu. Gurur deri koltuğunda oturuyordu ve arkadan bir kız ona sarılmıştı. Sarışın, yeşil gözlü ve oldukça zayıf bir kız onun koltuğunun arkasında durmuş, kollarını Gurur'un boynuna dolayarak ona gülümsüyordu. Bu anlık ve hazırlıksız çekilen bir fotoğraftı çünkü ikisi de fotoğraflarının çekildiğinden habersiz görünüyordu.

Sarışın kız başını Gurur'un omuzundan öne uzatmış, ona gülümsüyordu. Gurur'da omuzunun üzerinden ona bakıp oldukça içten bir şekilde tebessüm

etmişti. Üstelik bu fotoğraf eski değildi, daha dün paylaşmış. Kıza olan bakışları fazla sahiplenici ve gerçek anlamda sevgi doluydu. Sebepsiz yere içim burkuldu çünkü bu fotoğrafı, ***"Her şeyim,"*** diye yazarak paylaşmış.

Anlaşılan Leyla'yı çok hızlı unutmuş.

Kendimi zaten hiç saymıyorum.

Biraz daha aşağılara inince neredeyse her karede bu kız olduğunu gördüm. Son iki yılını kendinden on yaş küçük bir kızla geçirdiğini görmek canımı sıkmıştı. İstesem de daha aşağılara inemedim çünkü eski paylaşımlarında Leyla ile fotoğrafları olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bu yüzden Leyla'nın öldüğü tarihin daha öncesine bakmadım.

En son paylaştığı o fotoğrafın üzerinde durdum. Dün paylaştığı o sarışın kızla olan fotoğrafına ters gözlerle bakıp yorum yaptım. O destursuzca benim sayfama girip yorum yapıyorsa bende yapabilirim. ***"Çok yakışıyorsunuz. Neden beni boşayıp onunla evlenmiyorsun?"*** diye yazıp gönderdim. Aramızda hiçbir şey olmayabilir ama evliydik ve o göz göre göre beni aldatıyordu.

O da şu anda Instagram'da olmalı ki iki dakika içinde yorumuma verdiği cevabın bildirisi geldi. Üç milyon takipçili bir hesapta her paylaşımında bir sürü yorum vardı. O kadar yorumun içinde benimkini bulup cevap yazma hızı inanılmazdı. ***"Onunla yakışmıyoruz seni de boşamayacağım."***

Kaşlarımı çatarak cevap yazmaya başladım. ***"Yanına yakıştırmadığın bir kızla ne o pozlar?"***

"Hesap mı soruyorsun bana?"

"Beni takipten çık yoksa engelleyeceğim."

"Dene de gör bakalım nasıl dakikasında oradayım." Dehşete düşerek yazdıklarına bakıyordum. Herkese açık olan bir yerde beni tehdit ederken zerre çekinmiyordu.

Instagram'dan çıkıp odama girdim. Üzerimdeki hırkayı ve kazağı çıkardım. Gözlüğümü çıkardıktan sonra topuzumdaki kalemi çekip aldım. Saçlarım salınarak omuzlarıma düşerken telefonun kamerasını açtım. Üzerimde sadece siyah bir yarım atlet vardı. Göğüslerimin kıvrımı ve göbeğim açıktı.

Telefonu kaldırıp kendimi çektikten sonra fotoğrafı Instagram'dan paylaştım. Daha önce hiç kendi fotoğrafımı paylaşmamıştım ama beni tehdit etmesiyle sinirlenmiştim. O kendinden on yaş küçük bir kızla paylaşımlar yapıyorsa bende saçma sapan şeyler paylaşabilirim.

Gerçi umurunda olacağını sanmıyorum ama yine de yapmıştım bir çılgınlık. Evli bir kadına yakışmayacak şeyler paylaşırsam belki kocam olmaktan utanır ve beni takipten çıkardı. Fotoğrafı, ***"Göğüslerimi büyütme fikri çık aklımdan,"*** diye bir yazıyla paylaşmıştım.

Fotoğrafı paylaşalı henüz iki dakika bile olmamışken elimdeki telefon titremeye başladı. Bende kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Gurur arıyor olamazdı, değil mi? Arayanın Gurur olması ihtimali bile beni o kadar korkuttu ki, az kalsın telefonu elimden düşürüyordum.

Üst üste telefon çaldı ama arayanın kim olduğunu bilmediğim için açmadım. Aramayı bırakınca tam rahat bir nefes almıştım ki gelen mesajla sertçe yutkundum. ***"Kaldır o fotoğrafı!"*** Kalbim korkuyla hızlandı. Bu gerçekten oydu. Telefonu açmayınca mesaj atmaya başlamıştı.

"Farah sabrımı zorlama. İt kopuğa davetiye çıkartan o fotoğrafı kaldırmak için sadece bir dakikan var."

"Umarım göğüslerini yaptırma fikri çıkmıştır aklından yoksa olacaklara karışmam!"

Tekrar aramaya başladı fakat yine açmadım. ***"Aç şu telefonu!"*** diyen mesajında bile öfkesini soluyordum.

"Fotoğrafı kaldırmıyor musun? Yarım saat içinde oradayım!"

İhtimali bile beni dehşete düşürdüğü için hemen Instagram'a girip fotoğrafı kaldırdım. Ne telefonunu açtım ne de mesajına cevap verdim. Telefonu bir

köşeye atıp yatağa uzandım. Artık tamamen hayatımdan çıkıp beni rahat bıraksın istiyorum.

***

03/12/2023

Üç yıl, evleneli toplamda üç yıl oluyordu. Bu üç yılda bir kez bile odamdan çıkmamış, aşağıya bile inmemiştim. Odamda yemeklerimi yiyor, egzersizlerime düzenli bir şekilde yapıyor ve günlerimi dört duvar arasından geçiriyordum. Annem ve babamın düşündüğünün aksine kendimi cezalandırmıyordum çünkü bu hep istediğim bir şeydi. İnsanlardan uzak bir hayat yaşamanın bana ne denli güvenli hissettirdiğinin farkında değillerdi.

Odamda film izliyor, kitap okuyor ve istediğim gibi tembellik yapabiliyordum. Annem ve babam dışında bu evdeki varlığım herkesi rahatsız ediyordu. Son üç yıldır evdekilerden kurtulduğum gibi onları da kendimden kurtarmıştım. Caner abim, karısı Yonca ve Seçil'i son üç yıldır bir kez bile görmedim çünkü üçüne de kapımı hiç açmadım. Nesibe yenge ve Kerim amcamı zaten içeriye sokmuyordum.

Doğan abi arada beni ziyaret ediyordu. Evet, ona kapıyı açıyordum. O ailesi gibi değil iyi biriydi. Birkaç ay önce evlenip İzmir'e taşınmıştı. Ne yazık ki onun düğününe katılamamıştım. Annem çok ısrar etmişti ama Doğan abinin düğünü bile beni bu odadan çıkartamamıştı. İnsan içine karışmaya hazır değilim.

Herkes benden bir delinin karısı diye bahsedecekti. Birbirlerine beni gösterip acıyan gözlerle bakacaklar ve benim hakkımda kısık sesle konuşacaklardı. Gurur'un beni kaçırıp bana yaptıklarını birbirlerinin kulağına fısıldayacaklardı. Tüm bunlara hazır olduğumu sanmıyorum.

"Farah kapıyı açar mısın kızım?" Babamın sesini duyunca okuduğum kitabı bırakıp ayağa kalktım. Babam işe gitmeden önce ve işten döndüğünde mutlaka beni ziyaret ederdi.

Kapıyı açtığımda elinde tuttuğu hasır sepetin içinde gördüğüm eriklerle gülümsedim. "Aralık ayında nereden buldun bunları?" Aceleyle sepeti ondan aldığımda güldü. "Senin için bulamayacağım şey yok."

Odama girdiğinde yürüyüp koltuklardan birine oturdu. Onun yanına oturup sepeti dizlerimin üzerine koydum. "Annem ne zaman eve dönecek?" Uzanıp sepetteki yeşil eriklerden birini alıp ısırdım. "İki günlüğüne gitmişti ama dört gün oldu."

Anneannem hastalandığı için annem onu ziyarete gitmişti. Bu sabah onunla konuştuğumda anneannemin iyi olduğunu ama biraz daha onun yanında kalmak istediğini söylemişti. Annesini özlediği için ziyaretini uzatırken benim de annemi özlediğimi anlamak istemiyordu.

Erikleri yıkamadan yediğim için babam bana onaylamaz gözlerle bakarken, "Haftaya dönecek," dedi. Yerinde rahatsızca kıpırdanınca ısırdığım erik elimde öylece kaldı. Önce sepete baktım daha sonra da ona. Bunu bana ilk kez yapmadığını hatırlayınca hayıflanarak, "Baba hayır ya," dedim. "Bana her ne yaptırmayı düşünüyorsan beni bir sepet erikle satın alamazsın." Ne zaman hoşuma gitmeyecek bir işe kalkışsa öncesinde bana bir sepet erik getirirdi.

Surat ifadem onu güldürdü. "Bu sefer önemli."

"En son bana bir sepet erik aldığında annemin tüm mini eteklerini kesmiştin ve makası elime tutuşturmuştun." Bir sepet erikle beni kandırıp suçu üstlenmeme neden olmuştu. Annem evin etrafında iki tur beni kovalamıştı. Üstelik bunu yaparken ayağında topuklu ayakkabıları vardı. O ayakkabılarla koşması müthiş bir olaydı.

Babamın gözlerinin ardında hınzırca bir ifade geçti. "Aralık'ta erik bulmak ne kadar zor biliyor musun?" Sepeti tutup kendine çekince hemen sepetin diğer ucuna yapıştım. Gözlerimi kısarak ona bakıyordum. "Eriklerin karşılığında ne istiyorsun?"

"Benim yaşımdaki biriyle bu akşam nişanlanmanı."

"Tamam," demiştim ki ne dediğini idrak edince başımı hızla kaldırdım. "Anlamadım?"

Yanlış duymuş olmalıyım. Babam benden onun yaşındaki biriyle nişanlanmamı istemezdi. Böyle bir şeyi ben istesem bile o müsaade

etmezdi. Üzerime bu kadar titrerken ve beni gözünden bile sakınırken beni kendi yaşındaki birine vermeye kalkışmazdı.

Sepeti tutmayı bırakıp yüzünü sertçe ovuşturdu. Böyle bir şeyi benden istemek bile kendinden nefret etmesine neden oluyormuş gibi bakıyordu. "Farah, Gurur ölmedikçe sen kendini bu odaya hapsetmeyi bırakmayacaksın." Kahvelerinde gördüğüm kederi onun gözlerinden silmek için her şeyi yapardım. "Ben artık kızımın olmadığı bir masada oturmak istemiyorum." Hüzünlü bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Sensiz bu evde yediğim yemeğin tadı yok."

Sözleriyle bana kendimi berbat hissettirirken öylece baktı yüzüme. "O piçten kurtulmadıkça saklanmayı bırakmayacağını bilecek kadar seni tanıyorum. Bir yıl önce Türkiye'ye döndüğünde onun işini bitirecektim ama Karun ona kefil olduğu için bunu yapamadım." Bunları biliyorum.

Gurur Türkiye'ye dönünce babam adamlarını toplayıp Kalender'lerin evini basmıştı. Gurur orada değildi, onun yerine Karun ile karşılaşmıştı. Karun amcasına kefil olup Gurur'un hiçbir koşulda bir daha bana zarar vermeyeceğini, bunu yeltenirse amcasının canını almaktan tereddüt etmeyeceğini söylemiş. Aynı şeyler tekrarlanırsa babama bırakmadan Gurur'u bizzat kendisinin öldüreceğine yemin etmişti.

Karun ettiği yeminden dönecek bir adam değildi. Babam bunu çok iyi bildiği için o gün sorun çıkarmadan Kalender'lerin evinden ayrılmıştı. Sıkıntıyla kaşlarını çatan babam, "Karun ona kefil olduğu için o piç bize bulaşmadan ona bir şey yapamıyorum," dedi. Karun bir yıl önce amcasına kefil olarak onu ikinci kez babamdan korumayı başarmıştı. Gurur'u yaşatmak için elinden geleni yapıyordu. Yan yana gelseler kedi köpek gibilerdi fakat böyle anlarda birbirlerini kolluyorlardı.

Babam gözlerimin içine ihtiyatla bakıp, "Gurur bize bulaşırsa bana onu öldürme hakkı doğar," dedi. "İlk hamle Gurur'dan gelirse Karun bu konuda hiçbir şey yapamaz." Sanırım ne yapmaya çalıştığını anladım. Bu nişan bir tuzaktı.

Gurur'un karısı olmama rağmen bu akşam nişanlanmaya kalkışırsam Gurur buraya gelip sorun çıkartabilirdi. Bunu yaptığı an babamda ondan

kurtulurdu. Bu nişan aslında Gurur için kurulan bir tuzaktı. Soluğum kesildi. Babam onu burada bu evde öldürecekti, değil mi? Bölge avantajının bizde olduğu bir yerde bunu yapacaktı. Büyük ihtimalle evin etrafındaki adam sayısını arttıracaktı. Hiçbir koşulda Gurur'un buradan canlı çıkmamasını sağlayacaktı.

Gözlerinin içine bakarak, "Peki," dedim nişanı kabul ederek. "Sorun çıkmadan ondan kurtulacağına emin misin?" Artık Gurur belasından kurtulup onun soyadından çıkmak istiyorum. O kulübede yaşadıklarımı canıyla ödeyecekse o zaman ödesin. Hayatımda öyle bir çıksın ki geriye ondan hiçbir şey kalmasın.

Kabul etmem babamı şaşırttı çünkü birinin ölmesini isteyecek son kişi bendim. Bu bile Gurur'dan ne denli kurtulmak istediğimin kanıtıydı. Babam bu konuda bana güvence vererek son derece emin gözlerle baktı. "Nişana tüm bölge liderlerini çağıracağım ve Karun'da davetlilerin içinde olacak. Herkes ilk hamlenin Gurur'dan geldiğini görecek. Amcası nişana davetli olmadığı halde gelip sorun çıkardığında Karun bana verdiği sözü tutmak zorunda kalacak." Şeytani bir şekilde güldü. "Sorun çıkartan amcasını ya ona öldürteceğim ya da onun gözleri önünde ben öldüreceğim." Bakıldığında her anlamda iyi bir plandı.

"Annemi ne yapacağız?" Annem babamın beni yaşlı bir adamla nişanlamaya kalkıştığını duyarsa bunu yaptığı için babamı, kabul ettiğim için de beni öldürürdü.

Annemden bahsetmek bile babamı korkutmuş gibi ürperdi. "Haftaya kadar eve dönmeyecek. Kaynanayı arayıp anneni biraz daha yanında tutmasını istedim. Annenin haberi bile olmadan baba kız bu işi halledeceğiz."

"Baba emin misin? Seninle ne zaman annemden gizli bir iş çevirsek bir şekilde elimizde patlıyor ve annem daha sonra ikimizin de canına okuyor."

Kendini mi kandırıyor yoksa beni mi, bilmiyorum ama yüzünde kınamayı andıran bir ifade belirdi. "İkimizi hafife alma, şu zamana kadar annenden gizli ne yaptık da elimizde patladı?"

"En son ona romantik bir evlilik yıl dönümü hazırlamaya kalkıştığımızda ben bıraktım bize güvenmeyi."

Omuzlarını dikleştirdi. "Gayet iyi bir yıl dönümü sürprizi olmuştu."

"Baba annem seni yedi escortla otel odasında bastı."

Kızgınlıkla bana dik dik baktı. "Sana birkaç müzisyen ayarla demiştim escort değil."

"Caner abimden yardım almamalıydım." Ona oteldeki odaya müzisyenleri göndermesini istemiştim ama o, annem ve babamın yıl dönümlerini baltalamak için oraya yedi escort göndermişti. Babamın o kadınlarla bir ilgisi olmadığına annemi ikna etmek hiç kolay olmamıştı.

Babam ayağa kalkıp kapıya yürüdü. "Bu sefer annenin bize kızacağı hiçbir aksilik çıkmayacak." Umarım diye iç geçirmekten başka bir şey yapmadım.

Bu gece Gurur belasından kurtulacağız.

***

Boy aynasında kendime bakarken korku ve heyecandan titremelerimi durduramıyorum. Akşam olmuştu ve babam bu kadar kısa sürede gerçekten bir nişan organize etmeyi başarmıştı. Evdekileri sıkıca tembihleyip bunu annemden gizlemelerini hatırlattığına eminim. Akşam saatlerinde birbiri ardına bir sürü araba malikanenin bahçesine doluşmuştu. Babamda bir lider olduğu için yeraltının en karanlık bölge liderleri bu nişana katılmak için gelmişti.

Aşağıdaki müzik ve kutlama sesleri odama kadar geliyordu. Evli olmama rağmen nişanlanmamın ne kadar saçma olduğunu bende biliyorum. Ancak bu göstermelik bir nişandı. Gurur'u buraya çekmek için babamın oltaya taktığı bir yemdi. Terasa çıkıp baktığımda bile babamın koruma sayısını üçe çıkardığını görmüştüm. Gurur buraya gelip olay çıkardığı an babam onun işini bitirecekti.

Bir yanım ondan kurtulmak için buraya gelmesini istiyordu. Fakat diğer yanım bu gece onu görmek zorunda kalmamak için buraya hiç gelmemesini istiyordu. "Lütfen sorunsuz bir şekilde bu iş bitsin," diye dua ederken aynadaki yansımama bakıyordum.

Üzerimde uzun, kırmızı bir elbise vardı. Üç yıldan sonra giydiğim ilk elbise buydu. Yarım kollu bisiklet yaka elbisenin bana yakışmadığını söyleyemem. Yüzümde hiç makyaj yoktu, saçlarımla da çok uğraşmadım. Tarayıp açık bırakmak dışında saçlarıma ekstradan bir şey yapmamıştım. Babam yaşındaki bir adamla olan sahte nişanım için uzun uzun hazırlanacak değilim.

"O deli nişana gelip takı falan takmaz değil mi?" Bana bir çeyreklik takıp nişanın keyfini çıkarırsa hiç şaşırmazdım. Bu tam da Gurur'un yapacağı bir şey olurdu.

Babam onun buraya gelip olay çıkartacağına çok emindi. Ne yazık ki ben bu konuda onun kadar rahat değilim. Gurur Kalender insanların ondan beklediği şeylerin tam tersini yapmakla ün salmıştı. İnsanların tersine hareket etmeyi seven bir akıl hastasıydı. Bugün buraya gelen herkes Gurur'un nişanı basıp olay çıkartacağına çok emindi. Bu bile Gurur'un tam tersi şeyler yapacağının bir kanıtıydı.

"Çıldıracağım!" Gurur'un sıradaki hamlesini tahmin edememek beni çok korkutuyordu. Tahminlerin ötesinde bir adamdı.

"Farah hazır mısın?" Babamın sesini duyunca korkuyla yutkunup, "Baba hiç hazır değilim," dedim kapıya doğru yürürken. "Başımıza büyük bir bela alacakmışız gibi bir his var içimde." Kilidi çevirerek ona kapıyı açtım. "Yol yakınken vazgeçsek mi?"

Siyah takım elbisenin içinde oldukça şık görünürken baştan ayağa beni süzdü. En son Gurur'un nişanında beni bir elbisenin içinde gördüğü için kahvelerinde yoğun bir beğeni vardı. "Çok güzelsin küçük ördek." İhtiyar yüzünde muzır bir ifade belirdi. "Seni daha sık mı nişanlasam?"

Sinirden gülmeye başladım. "Sıradaki damat adayı daha genç olacaksa neden olmasın?"

"Tanıdığım en rezil insan aşağıda seninle nişanlanmayı bekliyor."

Gözlerimi irice açtım. "Baba sen içten içe benden nefret mi ediyorsun?" Benim için rezil birini seçmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Elimi tutup kolundan geçirdiğinde gülümsüyordu. "Şu hayatta senden daha fazla sevdiğim kimse yok."

İçimdeki korkuyu bastırıp üç yıldan sonra odamdan çıkmak için ilk adımı attım. "Annemden sonra beni daha çok seviyorsun."

"Seni annenden bir tık fazla seviyorum ama o bunu bilmesin."

"Beni kızdırdığı ilk anda bunu ona söyleyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Gülmeye başladı. "İnkâr ederim." Bunu yapacağına hiç şüphem yoktu.

Uzun zamandır odamdan dışarı çıkmadığım için üç yıldan sonra odamdan çıkmak benim için hiç kolay değildi. Eğer babam onun kolundaki elimi sıkıca tutmasaydı çoktan odama kaçmıştım. Kendi evime yabancı gözlerle bakıyor, gözlerimin gördüğü tüm bu şeylere alışmaya çalışıyordum. Evimdi ama üç yıl sonra dışarı çıkınca her şeyiyle bana yabancıydı.

Babamın kolunda merdiveni inerken etrafta koşuşturan çalışanlar beni görünce kısa bir an duraksıyorlardı. Onlar bile yüzümü unutmaya başlamış gibi şaşkın ve tuhaf gözlerle bana bakıyordu. Çatı katına taşındığımda yirmi iki yaşındaydım ve ben yirmi beş yaşında oradan çıktım. Sadece çalışanların bakışları bile beni tedirgin ediyor, anksiyetemi ortaya çıkartıyordu. Bu geceyi nasıl atlatacağımı hiç bilmiyorum.

Aşağıya inip babamla kutlamaların olduğu salona doğru yürürken kalbim hızlanmaya başladı. Aldığım hızlı nefesleri duyan babam elini onun kolundaki elimin üstüne koydu. "Sakin olmaya çalış hiçbir sorun çıkmayacak." Üç yılın ardından insan içine çıkmak bile benim için başlıca sorunlardan biriydi. Bunu anlayacağını sanmıyorum.

Yaklaştıkça içeriden gelen müzik sesleri artıyordu. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. Tam babama bunu yapamayacağımı söyleyecektim ki

kaçmama izin vermeden beni içeri çekti. Kendimi bir anda büyük salonda bulunca ne yapacağımı bilemedim. Babamın kolunda kapının önünde öylece durmuş, içerideki konuklara bakıyordum. Üç yılın ardında beni gören herkes konuşmayı bırakıp gözlerini bana dikmişti. Kahretsin!

Babamın beni böyle bir çılgınlığa ikna ettiğine inanamıyorum. Herkes buradaydı hem de herkes. Yeraltının karanlık adamları şık takıp elbisenin içinde meraklı gözlerini bana yöneltmişti. Rengarenk gece elbiselerinin içinde harika görünen cemiyetin altın kadınları bana bakıyor, kendi aralarında fısıldamaya başlıyorlardı. Her şey kafamda canlandırdığım gibi korkunçtu. Bu bakışların bende yarattığı etki ürperticiydi.

Kapının önünde dikilip durduğumuz için babam beni kadınların olduğu yöne çekti. Beni Seçil ve birkaç kadının yanına bırakıp gitti. Bunu yapmadan önce gözleriyle kuzenimi uyarmış, benimle ilgilenmesi gerektiğini bakışlarıyla ona anlatmıştı. Siyah bir gece elbisesinin içinde oldukça güzel görünen Seçil alay ederek kaşlarını kaldırdı. "Demek sonunda mağaranda çıkmaya karar verdin?"

Tek kelime etmeden önümde birleştirdiğim ellerimin tırnaklarıyla oynamaya başladım. Seçil'in arkadaşları aynı Seçil'in alaycı üslubuyla bana bir şeyler soruyor, sahte bir ilgiyle alttan alta beni iğneliyorlardı. Fakat ben hiç konuşmadan etrafıma bakıyor, insanların bana olan bu yoğun bakışlarından kurtulacak bir yol arıyordum. Açık arttırmaya çıkmışım gibi hepsi gözünü dikmiş bana bakıyordu.

Avuç içlerim sık sık terliyor, nefes alışlarım hızlanıyor ve gözlerimin önünde küçük noktalar yanıp sönüyordu. Onların bakışlarının hedefi oldukça kalbim öylesine hızlanıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordum. Sanki bir ucubeydim ve tüm bu insanlar gördükleri sıra dışı yaratığı inceliyordu. Vücudumda başlayan titremeyi kontrol altına almaya çalışıyorum fakat bu şartlarda bunu yapmak çok zordu.

Sosyal anksiyetesi olmayan kimse şu anda ne yaşadığımı anlayamazdı. Dolan gözlerimi gizlemek için başımı çevirdiğimde beni izleyen bir çift mavi gözle karşılaştım. Karun... Evet, herkes gibi o da beni izliyordu. Duha Tunus ile aynı masadaydı ve doğrudan bana bakıyordu. Eğer üç yıl önce o

kulübeye gelip beni hastaneye yetiştirmeseydi belki de orada ölecektim. Karun'a hayatımı borçluydum.

Ona baktıkça onun için üzülmeden duramıyordum. Ona çok yakışan bir takım elbisenin içinde yakışıklığıyla buradaki birçok kadını büyülese de ruhundaki yas gözlerine yansıyordu. Karun geçen yıl karısını kaybetmişti. Sürpriz bir şekilde Karun'un hayatına giren Bige Efil Saka, geçen yıl bir sokak lambasının altında göğsünde vurularak can vermişti. Dışarıda olan her şeyin dedikodusunu annem benimle yapıyordu.

Bige'nin ölüm haberini öğrendiğimde neye uğradığımı anlamamıştım. O güne kadar kimse Karun'un ona âşık olduğunu anlamamıştı. Bige'nin ölümüyle gerçek anlamda kendini dağıtmıştı. Annemin söylediğine göre Karun yaz kış demeden her gece karısının mezarının başında uyuyormuş. Bir yılın her gecesi ölen bir kadının mezarında uyumak akıl işi değildi.

"Gelmeyecek." Seçil'in aşağılayıcı sesiyle başımı çevirip ona baktım. Bir nedenden dolayı bana kızgınmış gibi gözlerinde gizleyemediği bir öfke vardı. "Babanın canını yakmak için Gurur seninle evlendi." Yönünü bana çevirdiğinde yanındaki arkadaşlarının bunları duymasını hiç sorun etmiyordu. "Normal şartlarda Gurur gibi birinin evlenmek isteyeceği bir kız değilsin."

Beni rencide ederek baştan ayağa süzdü. "Gurur kendi gibi cesur ve iddialı kadınlardan hoşlanır." Gülerek başını iki yana salladı. "Sende onun sevebileceği hiçbir şey yok."

"Olmasını isteyen de yok," dedim bıkkın bir sesle. Şu üç yılda Seçil'in zerre kadar değişmediğini görüyordum. Yirmi sekiz yaşındaki birine göre çocukça davranışlar sergiliyordu. Hâlâ her fırsatta beni küçük düşürmeye çalışıyordu.

Rujlu dudaklarını büzdüğünde benim için üzülüyormuş gibi yüzüne dramatik bir ifade kondurdu. "Amcamın Gurur'u buraya getirmek için bunca zahmete girmesi sadece zaman kaybı. Kiminle nişanlandığın veya düşüp kalktığın Gurur'un o kadar umurunda değil ki, zahmet edip buraya gelmeyecektir."

Seçil bana acıyan gözlerle bakıp güldü. "Düşmanının kızı için canını hiçe sayıp buraya geleceğini düşünmek aptallık olur."

Tüm bu insanlar bakışlarıyla bana yeterince kötü hissettiriyorken üzerine bir de Seçil hiç çekilmiyordu. "Birazcık utanman varsa gizlemeye çalış," dedim bezgince.

Meraklanarak, "Neyi?" diye sordu.

"Kocamdan gözün olduğunu!"

Gözlerini belerttiğinde çatık kaşlarla ona baktım. "Bunu anlamayacağımı mı sandın?" O bu kadar belli ederken anlamamak aptallık olurdu. Alttan almak yerine bu sefer doğrudan ona bakıp aynı aşağılayıcı ifadeyi takındım. "Ne şartlarda evlenmiş olursak olalım o benim kocam ve sende enişte sinde gözü olan onursuz bir kadınsın."

Bu söylediklerimi yanındaki arkadaşları da duyduğu için panikleyerek, "Sen neyden bahsediyorsun?" dedi pütürlü bir sesle. Yakalandığı için sesi bile içine kaçmış gibi kısık çıkmıştı. "Akıl hastası kocanla ilgilenecek kadar kafayı sıyırmadım."

Babam veya amcamın kulağına gitme ihtimali bile suratının bembeyaz olmasına neden olmuştu. "Beni neyle suçladığına dikkat et!"

Sinirden güldüm. "Umarım yanılıyorumdur." Gözlerimi hiç kaçırmadan bakışlarımı onun kızgın gözlerine kenetledim. "Aksi takdirde şüphelerimden amcam ve babama bahsederim. Bir zamanlar Aksa'ya yaptıklarını bu seferde sana yaparlar."

Az önce bana yaptığı gibi alayla güldüm. "Eminim senin için de hemen bir koca bulurlar." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Eh ilahi adalet der geçeriz."

Yanında duran elini öyle bir sıkıyordu ki sanki bana tokat atmamak için kendini zor tutuyordu. Babam buradayken buna cüret edemezdi. Arkadaşlarını da alıp yanımdan defolup gidince rahat bir nefes aldım. Başka bir masaya gitti ama dik dik bana bakmayı bırakmadı. "Şimdi Aksa olacaktı ki burada." Kısık bir sesle homurdanıp sakinleşmeye çalıştım. "Benim

yapamadığımı yapar ve büyük bir zevkle ablasının kızıl saçlarını yolardı." Böyle anlarda kuzenimi çok özlüyordum.

Tüm bu bakışların bende yarattığı rahatsız edici hisse direnirken Caner ile göz göze gelince abime hemen sırtımı döndüm. Fazladan bir saniye bile ona bakmaya dayanamıyordum. Ağlayıp yalvarmama rağmen beni Gurur'un adamlarına verdiğini ve arkasına bile bakmadan gittiğini unutamıyorum.

Koca solan bir anda sessizliğe bürününce insanların bakışlarını takip ederek kapıya döndüm. Gördüğüm kişiyle gerçek anlamda soluğum kesilmişti. Olamaz, Gurur gelmişti, gerçekten gelmişti. Yanına hiç adam almadan bir tuzağın içine tek başına gelmişti. Çıplak gözlerim üç yılın ardından onu ilk kez benimle aynı yerde görüyordu. Artık otuz bir yaşındaydı ama eskisinden daha yakışıklı görünüyordu. Bazı erkekler yaş aldıkça daha karizmatik ve yakışıklı olur ya, işte Gurur onlardan biriydi.

Sarı saçları son gördüğümden biraz daha uzundu. Saçlarını arkaya doğru tarasa bile asi tutamlarının bir kısmı alnına dökülüyordu. Sert yüz hatları ve kirli sakalıyla ona bakan tüm kadınları mest ediyordu. Sakalının açık tonu bile ona o kadar çok yakışıyordu ki, bende uyandırdığı korkunun yanı sıra kalbimi hızlandıran farklı bir duygu daha vardı.

Kendi karısının nişanına değil de alelade bir nişana gelmiş gibi bir de hazırlanmıştı. Giydiği siyah takım elbise bile bu geceye özel gibiydi. Yeşil gözlerindeki o hınzır ve muzır ifadeyse hâlâ gözlerindeki yerini koruyordu. Kendi ayaklarıyla bir ölüm tuzağına gelmemiş gibi fazla rahat fazla umursamazdı.

Ona bakarken bile o kulübede yaşadıklarımı hatırlıyor, tüm kemiklerim sızlıyordu. Bana yaşatılan o acıyı unutmam mümkün değildi. Bunu yapanın Gurur olup olmadığını bilmemek beni deli ediyordu. Kendimi zorlasam da o gün kulübede olan şeyleri detaylarıyla hatırlayamıyorum. Zihnimin unuttuğu tek şeyin katilimin yüzü olması büyük bir haksızlıktı.

Babam Gurur'u burada görünce sanki başından beri onun buraya gelmesini beklemiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Evimde ne işin var?" Babam kalabalığı yararak öne çıktı. "Derhal terk et evimi!" Babam adamlarını onun üzerine

salmadan önce başta Karun olmak üzere buradaki herkese Gurur'a bu konuda son bir şans verdiğini gösteriyordu.

Babamın aksine Gurur alaycı bakışlarını ona dikip kaygısızca baktı. "Evine gelen tüm konuklara böyle mi davranırsın?" diye sordu sakince. "Kızının nişanına davetliyim." Başıyla Karun'un olduğu yönü işaret etti. "Karun'a tüm Kalender'ler katılabilir demişsin." Karun içtiği içkiyi püskürterek çıkarınca Gurur gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. Karun ona böyle bir şeyden hiç bahsetmedi, değil mi?

Babamın bakışları hızla Karun'u bulunca Karun amcasına ters gözlerle bakarak cebindeki mendili çıkardı. Ağzını silerken birkaç kez yalandan öksürüp amcasının başına açtığı sorunu çözmeye çalıştı. "Belki de ben yanlış anladım." Babama kapıyı gösterdi. "Gitmemizi ister misin?" Bir an önce Gurur'u buradan çıkarmak istiyordu.

Gurur buraya kadar gelmişken gitmesi babamın işine gelmezdi. Onu kışkırtıp olay çıkarmasını beklediği için gözlerini Karun'un mavilerine dikti. "Onun adına kefil olduğunu unutmadım." Karun'un Gurur için ettiği yemini ona hatırlattı. "Amcan kalabilir ama sorun çıkartırsa sen gereğini yapmazsan ben yaparım."

Gurur her ikisine de baygın gözlerle bakarak Karun ve Duha'nın masasına gitti. Ona bakarken yakalanmamak için onun olduğu masa dışında her yere bakıyordum. Babamın yaşlarındaki bir adamın gözünü dikip bana baktığını görünce sertçe yutkundum. Kısa boylu bu tıknaz adam sanki bana bakmaya hakkı varmış gibi gözlerini benden ayırmıyordu.

Elbisemin açık yakasına, kalçamın şekline ve elbisenin gizlediği vücuduma iğrenç bir şekilde bakıp duruyordu. Midem bulandı. Babamın beni nişanlayacağı adam bu mu? Ümit Tozlu'nun kızına aç gözlerle baktığına göre bu olmalı. Bu geceden sonra sahibim olacakmış gibi bakıyordu. Korkuyla doldum. Gurur bu nişana engel olacak bir şey yapmazsa ne olacaktı? Babam beni gerçekten bu adama vermezdi, değil mi?

Kahretsin, bu nasıl bir iş!

Babam yaşındaki adamın sapkın bakışlarından kurtulmak için başımı çevirince Gurur ile göz göze geldim. Buna hazır olmadığım için korkup birkaç adım arkaya attığımın farkında değildim. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğu an yüzündeki alaycı ifade silindi, bakışları donuklaştı. Yeşilleri öylesine ruhsuz bir ifadeye büründü ki sadece bakışlarıyla yüreğime korku tohumları ekiyordu.

Onu ayağıma kadar getirmemin siniriyle bana bakıyordu. Sanki buraya gelmeyi hiç istememiş fakat ben onu buna zorlamışım gibi bakıyordu. Eğer bu nişan olmasaydı son üç yılda olduğu gibi hiçbir koşulda bir daha karşıma çıkmayacağını bakışlarıyla fazla belli ediyordu.

Gözlerini dahi kırpmadan bana bakarken dudaklarını oynatıp bir şeyler söyledi. Bu uzaklıkta ne dediğini duymadım ama söyledikleri Karun'u kızdırdı. Karun onun hoşuna gitmeyen bir şeyler söylemiş olmalı ki çatık kaşlarla Karun'u tersledi. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama çok merak ediyorum.

Babam beni yanına çağırınca bunu yapmaktan nefret etsem de yürüdüm. Babamın yanında bakışlarıyla beni taciz eden o adam vardı. Küfür gibi ama gerçekten nişanlanacağım adam buydu. Onun adını bile bilmiyorum. Sapık adama fazla yaklaşmamaya dikkat ederek onun yanında durdum.

Babam kalabalığa dönüp onlara yönelik konuşmaya başladı. "Hepiniz tekrar hoş geldiniz," deyince anksiyetem artık doruklara ulaşmıştı. "Bu gece hepinizin buraya geliş sebebi kızım Farah'ın nişanına eşlik etmek." Hayatımda daha önce hiç bu kadar utanmadım. Evliyken nişanlanan tek insandım. Gerçi Karun'da nişanlıyken evli çıkmıştı. Bu konuda onunla benzer yönlerimiz vardı.

Babam kızımın nişanına eşlik etmek deyince Gurur rahat durmadı. "Eşlik etmek mi?" Masadaki çerezleri ağzına atarken gerçeklikten uzak bir şekilde güldü. "Eşlik etmek derken ne demek istiyorsun?" Bakışlarını babamdan çekip gözlerini gözlerime kenetledi ve üç yıl önceki sözlerime atıfta bulunarak, "Hepimiz mi nişanlanacağız kızınla?" dedi intikam alır gibi.

"Madem gelinim böyle istiyor o zaman bizde öperiz."

"Hepiniz mi?" Adi herif unutmamıştı.

Gurur, babamın sinirleriyle oynayarak başıyla Karun'u işaret etti. "Yalnız o hâlâ ölen karısının yasını tutuyor." Bu seferde Duha'yı gösterdi. "Bunun da kalbi atayi bir kızıla," diyerek Duha'nın gönlünü kaptırdığı doktor kadına değindi. Şimdiyse kendini gösterdi. "E bende evliyum." Başını çevirip ondan ödü kopan insanlara sakince baktı. Bunu yaparken onlara beni işaret ediyordu. "Var midur ula ona eşluk edecek birileri?"

Yapabilseydim gülerdim çünkü sinirini alaycı tavırlarıyla gizliyordu. Karadeniz ağzıyla konuşması bile aslında göründüğü kadar sakin olmadığını gösteriyordu.

Kimseden tek kelime çıkmazken Duha Tunus güldü. "Anlaşılan Melih bu konuda fazla istekli," diyerek Gurur'a yanımdaki adamı gösterdi.

"Doğri dersun." Gurur gözlerini dikip Melih'e baktığında yanımdaki sapık herif korkudan tir tir titremeye başladı. Gurur sadece bakışlarıyla onun ödünü kopartıyordu. Melih'i izlerken Gurur'un dudağının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. "Benum nikahumdaki birini alayi." Gülerek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Alsun bakalum."

Melih denen adam Gurur'un keskin bakışlarından kaçacak yer ararken yönünü babama çevirdi. "Ümit," diyen sesi bile titriyordu. "Bana sorun olmayacağını söylemiştin?"

Babamın sert bakışları Karun'u bulunca Karun, canından bezmiş gibi nefesini sesli bir şekilde verdi. Amcasını işaret ederek, "Gördüğün gibi yanımda hiçbir şey yapmadan duruyor," dedi Gurur'u savunarak. "Bir şey yapmadığı sürece ne ben ona bir şey yapabilirim ne de sen."

Gurur herkesin sinirlerini bozarak güldü. "Bu gece ben bir şey yapmayacağım ki." Bana sataşarak gözleriyle beni işaret etti. "Ama ondan çok şüpheliyim. Her an kaçacak gibi duruyor." Çünkü her an kaçabilirim.

Babam bana bakınca panikledim. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum baba."

"Her neyse." Gurur masadaki kadehini alarak muzır yeşillerini babama çıkardı. "Nişanın şerefine kadeh kaldıracağım. Ne zaman yüzükler takılacak?" Bu adam şaka gibi bir şeydi! Karısının nişanında kadeh mi kaldıracaktı? Çıldıracağım.

Gurur yüzünden fazlasıyla ecel terleri döken Melih yerinden rahatsızca kıpırdandı. "Daha fazla uzatmayalım," dediğinde bir an önce yüzükleri takıp Gurur'un olmadığı bir yere kaçmak istiyordu.

Babam asılan suratını gizlemeye çalışıyordu çünkü planladığı gibi Gurur hâlâ olay çıkartıp burayı dağıtmamıştı. Altın bir tepside yüzükler gelince afallayarak babama bakmaya başladım. Planımızda yüzüklerin takılması yoktu. Onun da en az benim kadar bir çıkmaza düştüğünü görebiliyorum. Tüm bu insanları nişan adıyla buraya toplarken Gurur'un yüzüklerin takılmasına izin vermeyeceğini, o zamana kadar bir olay çıkartıp ondan kurtulacağını düşünüyordu.

Gurur bir kez daha ondan beklenilen şeylerin tam tersini yapınca babam bile yüzüklerin takılmasını durduramıyordu. Bunu yaparsa kendi tükürdüğünü yalamış olurdu. Annem bizi öldürecekti!

Normalde damadın yüzüğünü benim ona takmam gerekiyordu fakat Melih, Gurur'dan o kadar çok korkuyordu ki tepsideki yüzüğü alıp hemen parmağına taktı. Sıra benim yüzüğüme gelince onu da aldı. Yüzüğü parmağıma takmak için elime uzanmıştı ki parmağımdaki lotuslu alyansı gördü.

Melih'in yüzünün aldığı garip şekille Gurur'un dudakları kıvrıldı. "Sağ eli boş." O kadar rahattı ki bunu söylerken tabaktaki fındıkları ağzına atıyordu. "Nişan yüzüğü sağ parmağa takılır." Melih'i izlerken gülmemeye çalışıyordu. "Solda benim yüzüğümün olması sorun değil." Şaka gibi bir şeydi!

Gurur böyle vurdumduymaz davrandıkça babamın yüzü sinirden kıpkırmızı oluyordu. "Farah çıkar o yüzüğü parmağından," dedi babam.

Elim parmağıma uzanmıştı ki Gurur kaşlarını çatınca elimi hemen onun yüzüğünden çektim. Babama başımı iki yana sallayıp, "Ha-hayır," dedim

kekeleyerek. "Çıkarmayacağım." Gurur'un öfkesini üzerime çekecek cesaretim yoktu.

Gurur'a itaat etmem babamı kızdırdığı için yüzüğü çıkarmak için bana doğru yürüyüp, "Sana çıkar dedim!" diye bana sesini yükseltti. Sesini yükseltince korkuyla irkilip arkaya doğru bir adım attım.

Bunu gören Gurur'un masadaki eli yumruk oldu. Gece boyunca olan hiçbir şey onu kızdırmamıştı fakat korkudan irkildiğimi görünce, kan beynine sıçramış gibi sinirli bakışlarını babama çıkardı. "Karıma bir daha sesini yükseltirsen o ağzını siker, dilini burun deliklerinden çıkartırım!" Boğazım düğümlendi. Fazla sahipleniciydi.

Gurur'un bu sert çıkışıyla burası bir anda ağır bir gerginliğin altına girdi. Karun ve Duha bile yerinden rahatsızca kıpırdandı çünkü Gurur kontrolünü kaybetmek üzereydi. Dik dik babama bakıp, "Kızın olması sikimde bile değil!" dedi buz gibi bir sesle. "O benim karım!"

Babam sonunda onu istediği kıvama çekmenin hazzını gizleyerek, "Haddini aşıyorsun, Gurur!" dedi tehditkâr bir sesle. "Benim evimde bana posta koyamazsın!"

"Sikerler lan evini!" Tüm bu olanlar onu boğuyormuş gibi üzerindeki ceketini çıkardı. "Eviymiş! Ben sana bu evi zehretmesini de bilirim ama-" demişti ki aklına ne geldiyse sustu. Yeşillerinin ardında insanın kanını donduracak karanlık bir parıltı geçti. Başını çevirip etrafına bakmaya başladı. Bunu yaparken gözleri sık sık babamla ikimiz arasında gidip geliyordu. Ne tür bir şeytanlık düşünüyorsa sırıttı. "Buraya taşınıyorum." Ve Karun ikinci kez içtiği içkiyi püskürterek çıkardı.

Kanım çekildi.

Bizim evimize mi yerleşecekti?

Annem bizi sadece öldürmeyecek, öncesinde diri diri yakacaktı!

Herkes şaşkınlıkla Gurur'a bakarken Karun'un ifadesi fazla komikti. Gerçek anlamda şoke olmuş gibi baş belası amcasına bakıyordu. Sanki o değil de

Karun onun amcasıymış gibi Gurur'un yaramazlıklarından bezmiş gibiydi. "Ümit'in evine içgüveysi olarak mı giriyorsun?" diye sorduğunda duyduklarına inanamıyordu.

Gurur rahatlığıyla onu deli ederek içkisinden bir yudum aldı. "Ne içgüveysi ula?" Karun'un şaşkın yüzüne bakarak sırıttı. "Benum yerum karimin yani değul midur?"

"Karinin yeru senun yanindur piç!" Karun kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Kizi çok mu isteysun? Oni de alip gidelum ama sen buraya olmazsun!"

"Neden olmayim?" Gurur gülerek övünürcesine göğsünü kabarttı. "Bence ben her yere çok güzel yakişayim."

"Gurur delirtmeyesun benu! Karun Kalender'in amcasi içgüveysidur dedurtmem!"

Karun'un bir açığını yakalamış gibi sırıttı. "Amcan olduğumi kabul ettun." Tek sorunumuz bu mu Allah aşkına?

Sinirden ne yapacağını bilmeyen Karun'un yüzündeki her kas seğiriyordu. "Ben ne deyim sen ne dersun!" Dişlerini sıktı. "Benumle geleceksun!"

"Gelmeyim da." Keyifli bir şekilde başını kaldırıp öfkeden çıldıran babamı işaret etti. "Eviymiş, ha ben göstereceğum ona evuni."

Babam daha fazla dayanamayıp, "Benim evimde yaşamayacaksın!" dedi sertçe. Buna asla izin vermeyeceğini gösterircesine kararlı bakıyordu.

Ne yazık ki aynı kararlı ifade Gurur'un da gözlerinde vardı. Etrafındaki insanları deli etmeyi sevdiği için babamın öfkesi onu eğlendiriyordu. "Karımı kendi evime götürmemi ister misin?" Yeşilleri tehlikeyle ışıldadı. "Kafamı bozarsan karımı alıp giderim, sen bile bir şey yapamazsın." Midem kasıldı. Onunla gitmeyi istemiyorum.

Gurur onun hakkında infaz kararı çıkartan tüm liderlere küçümseyen gözlerle baktı. "O siktiğim raconları bir erkek karısını aldığında hakkında infaz kararı çıkartamıyor!" diyerek babamı tehdit etti.

Öne çıkararak doğrudan babamın gözlerinin içine bakmaya başladı. "Kızını alıp gidersem kim beni durdurabilir?" Korkuyla yutkundum. Karısı olduğum için hiç kimse müdahale edemezdi.

Babam silahını çıkartıp onu vurmamak için kendini zor tutarken Gurur onun sinirleriyle oynamaya devam etti. Babama beni işaret etti. "Benimle en son aynı evin içinde kaldığında kızını ne halde bulduğunu hatırla bakalım." Acımasızlığı karşısında iliklerime kadar titredim. Bunları söylerken bir kez olsun başını çevirip bana bakmamıştı. Kalbim kırk parçaya ayrıldı.

Bana tüm o fenalıkları o mu yaptı?

Babam dişlerini sıkmaktan neredeyse kıracaktı. Tam şu anda Gurur'u çekip vurabilirdi ve bunu yapmayı her şeyden çok istediğini gizlemiyordu. Ancak böyle bir şey yaptığı an Karun'da devreye girerdi. Amcası karısının evinde kalmak istediği için vurulursa Karun ve adamlarına saldırı hakkı doğardı. Bu kadar kalabalık bir ortamda silahlar patlarsa birçok insan hayatını kaybedebilirdi. Sadece suçlular değil masumların da kanı dökülebilirdi.

Tüm bunları düşündüğü için babam hiçbir şey yapamıyordu. Gurur'dan kurtulması için önce Karun'u saf dışı bırakması gerekiyordu. Karun'u olayların dışında bırakacak tek şeyde Gurur'un bana veya ailemdeki birine fiziksel bir zarar vermesiydi. Bir tek bu olduğunda Karun amcasını savunamazdı. Gurur bunu çok iyi bildiği için sözlü saldırılar dışında hiçbir fiziksel eylemde bulunmuyordu. Aklını çok iyi kullanan deli bir dâhiydi.

Babamın sessizliğinden ne düşündüğünü anlayamadığım için gözlerimden süzülen birkaç damla yaşa engel olamadım. "Baba n'olur," diye fısıldadım ona yalvarmaya başladım. "Beni onunla gönderme." Gurur'un olduğu hiçbir yere gitmek istemiyorum. Özellikle de beni o hale getirenin kendisi olduğunu az önce itiraf etmişken.

Gurur kısa bir an bana bakınca ıslak gözlerimle karşılaştı. Sadece bunu görmek bile canını sıkmış gibi burnundan nefesini sertçe verdi. Bana bakmazsa oynadığı bu oyunu daha rahat sürdürebilirmiş gibi yönünü babama çevirdi. Açık açık babama meydan okuyarak omuzlarını dikleştirdi. "Ya karım benimle gelir ya da ben bu evde yaşarım."

Babam ne kadar düşünürse bu işin içinden çıkamadı. Gurur'a kurduğu tuzak elinde patlamıştı. Ondan kurtulmak isterken onu tekrar başımıza musallat etmişti. Bu planı yaparken Gurur'un eve taşınma ihtimalinin aklına hiç gelmediğine eminim. Böyle bir şey kimin aklına gelebilir ki? Bu delilikti! Tam da Gurur Kalender'in yapacağı bir delilik.

Gurur beni götürmeye kalkışırsa babam ona engel olduğunda kan gövdeyi götürürdü. Bunun için Gurur'a zarar verdiği an Karun tarafından da silahlar çekilirdi. Üstelik masadaki diğer liderlerde Gurur ve Karun'un yanında olurdu çünkü onlar için karısını yanına almak bir erkeğin en doğal hakkıydı. Ata erkil insanlar oldukları için bu evliliğin hangi şartlarda olduğuna bakmaksızın Gurur ve Karun'un safında yer alırlardı.

Babam beni Gurur'a vermektense onun burada yaşamasına ikna oldu. Kendi kurduğu tuzağa düşmenin öfkesiyle Gurur'a bakıp, "Burada kalabilirsin!" dedi isteksiz bir sesle. Midem kasıldı. Onun burada kalmasına gerçekten izin veriyor muydu? Adını duyunca bile saklanacak yer aradığım bir adamın evimizde mi kalacaktı? Yaşlar gözlerime akın etti. Bu benim felaketimdi.

Gurur babama karşı kazandığı oyunun galibiyetiyle memnun mırıltılar çıkardı. "Doğru kararı vereceğini biliyordum." Ukala bir tavırla ceketini bana uzattı. "Odamıza götür." Odamız derken?

Dehşete kapıldığımda gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Aynı odada mı kalacağız?"

Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Karımla aynı çatı altındayken sikseler başka odada kalmam." Israrla bana uzattığı ceketi işaret etti. "Odamıza götür."

Yardım ister gibi babama baktığımda Gurur nefesini sertçe verdi. "Seni yaptıklarına göre babanda anandan ayrı bir odada kalmıyor, Farah Hanım."

Daha fazla dayanamayıp, "Baba!" dedim yüksek bir sesle. Koşup babamın koluna yapıştım. "Onunla aynı odada kalamam." Tüm bunları başıma o açmıştı, beni bir akıl hastasıyla aynı odada bırakamazdı. "Kriz geçirdiğinde nasıl bir şeye dönüştüğünü bilmiyorsun." Orada kaldığım süre boyunca yan

odamda çıkardığı gürültülerden geçirdiği krizlerin ne denli korkunç olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Üstelik orada beni koruyan ayrı odalarda kalmamızdı. Şimdi aynı odada kalmak söz konusuyken Gurur'un çatı katında bana neler yapacağını tahmin bile edemiyorum. Babamın koluna yapışıp ona yalvararak, "O gerçekten bir akıl hastası," dedim. "Ateş gördüğünde çıldırıyor!" Henüz ateş gördüğünde neler yaptığını öğrenme şansım olmamıştı ama tahmin etmek zor değildi.

Herkesin içinde söylediklerim canını sıktıysa bile Gurur bunu ustaca gizledi. Yüzüne alaycı bir ifade kondurup sırıtarak babama baktı. "Duydun, Ümit." Her söylediği şeyle babamı kızdırıyordu ve bunu yapmaktan sadistçe bir zevk alıyordu. Gözlerinin yeşillerinde buz gibi bir parıltı geçti. "Evde ateş istemem yoksa yapacaklarımdan ben sorumlu değilim."

Gurur bana doğru yürüyüp ceketini uzattı. "Tut şunu." Bu sefer ona zorluk çıkarmadan ceketini aldığımda yönünü Melih'e çevirdi.

Melih'e bakarken o kadar sakindi ki yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu. Karşısında saklanacak delik arayan Melih'e üstten bakışlarını atmaya başladı. "Sana gelirsek..." Bir anda silahını çıkartıp Melih'i iki kaşının ortasında vurdu. "Bir dahaki sefere kimin karısına göz koyduğunu iki kez düşün!" Çenesinde bir kas seğirirken buradaki insanlara döndü. "Gurur Kalender'in karısına yüzük takabilecek biri varsa buyursun gelsin, alnından öpeceğim!" Öpme şeklinin ne olduğunu sanırım az önce öğrendim.

Başını çevirip omuzunun üzerinden ters gözlerle bana bakınca ödüm koptu. "Sa-sana yolu göstereyim," dedim hızlıca. "Yorgun olmalısın." Allah kahretsin!

Hızlı bir geri dönüş yaptığımı görünce sinirli yüzü gevşedi. Gülmemek için yanaklarının içini ısırırken ne kadar eğlendiğini gizlemiyordu. "Karim da beni pek bi düşüneyi." Başıyla bana kapıyı işaret edince mecburen peşine takıldım. Ruh hastası herif.

Bu olanları anneme açıklarken babamın kıvranışlarını görmek istiyorum! Annemin arkasından ne zaman bir iş çevirirsek elimizde patladığını ona söylemiştim! Başarısız olmakla kalmamış, Gurur'un bu eve yerleşmesine

büyük bir katkıda bulunmuştuk. Biz bir daha baba kız hiç plan yapmayalım. Allah kahretsin, olan yine bana olmuştu!

Gurur ile kapıya yürürken Seçil'in kıskançlıktan kıpkırmızı olan suratını gördüm. Gurur'un benim için buraya gelmeye zahmet etmeyeceğine çok emindi. Gurur sadece gelmekle kalmamış aynı zamanda nişanlanmama engel olup Melih'i öldürmüştü. Tüm bunlarda yetmezmiş gibi herkesin içinde benden karım diye bahsetmiş, benimle aynı odada kalacağını açıkça belirtmişti. Bunlar Seçil'e haddini bildirmek için fazlasıyla yeterdi.

Gurur gelince yaptıkları ortaya çıkar diye tek kelime etmeyen Caner'in önünden geçerken çok tedirgin oldum. Kısa bir an bana bakan Gurur, Caner'e attığım korku dolu bakışları görmüş olmalı ki duraksadı. Doğrudan Caner'in gözlerinin içine baktığında delici bakışları kor gibi alev aldı.

Sadece bakışlarıyla Caner'i tedirgin ederken dudakları tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. "İçimden bir ses bu evde hiç sıkılmayacağımı söylüyor." Başını çevirip kısa bir an bana baktı. "Evde stresimi atacak kum torbası var mı?"

"Şey... Malikanenin spor salonunda var."

Var dememe rağmen, "Demek yok," diyerek başını ağır ağır salladı. "Sorun değil." Tekrar Caner'e döndüğünde dudağının köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. "Ben kendime bir kum torbası bulurum." Abim sertçe yutkunmak dışında hiçbir şey yapamadı.

Üst katın merdivenini çıkarken titremelerimi kontrol edemiyordum. Gurur'un arkasında yürürken attığım adımlar bile fazla sarsaktı. Bunu yaşadığıma inanamıyorum. İçgüveysi olarak evimize yerleşmesi delilikti. Üst kata çıkana kadar ikimizde hiç konuşmadık. Odaya girdiğimizde etrafına bakmaya başladı. Onun korkusundan kapının önünden hiç kıpırdamıyordum. Elimde onun ceketiyle öylece duruyordum.

Benim aksime fazlasıyla rahat olan Gurur, tüm odaları tek tek gezip yatak odasına girdi. "Farah buraya gelir misin?" diyen sesini duyunca gözlerimin ardı sızladı. Oraya gitmek istemiyorum. Onun olduğu bir yere gitmek istemiyorum.

Peşinden gitmeyince yatak odasındaki sesi bu sefer daha sert ve hükmedici çıktı. "Buraya gel, Farah!" Adımlarım kendiliğinden hareket ettiğinde her an ağlamak üzereydim.

İçeri girdiğimde yatağın kenarına oturduğunu gördüm. Başını kaldırınca elimdeki ceketi sıktığımı, haddinden fazla titrediğimi gördü. Sert yüz hatlarını elinden geldiğince yumuşatmaya çalıştı. Beni böyle görmekten nefret eder gibi bakarken mümkün olduğunca beni korkutmamaya çalıyordu. "Sakin ol." Sesi beklediğimden daha sıcaktı. "Sadece konuşacağız."

Kapının önünde durup çıkışı kontrol ederken ürkek gözlerimi onun yeşillerine diktim. "Ne konuşacağız?" Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki beni duymaktan güçlük çektiğini biliyorum.

"Ne mi konuşacağız?" Başını kaldırdığında gözlerinde bastıramadığı bir öfke vardı. "Mesela üç yıl öncesini konuşabiliriz, ne dersin?" Büyük bir kinayeyle kaşları yukarı kalktı. "Herkese seni o hale getiren kişinin ben olduğumu söylemişsin." Sinirlenerek güldü. "Anlat bakalım nasıl yapmışım?"

İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. "Yapmadığını mı iddia edeceksin?"

"Yapmadığımı iyi biliyorsun." Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. "Birinin yaptığı doğru ama o ben değilim. Ve sen bana onun adını vereceksin!" Adımları ağır, bakışları sorgulayıcıydı. "Kimdi o, Farah?"

"Sendin."

"Kes yalanı!"

"Sen ve adamlarındı!"

"Ben olamam!"

Gözümün içine bakarak yalanlarını sıralamasını hayretler içinde izliyordum. Ondan bu kadarını beklemiyordum. En azından yaptığı şeyi kabullenmesini bekliyordum. "Sendin."

Suratı kaskatı kesildi. Kan beynine sıçramış gibi ellerini sinirle saçlarından geçirirken, "Ben değildim!" dedi yüksek bir sesle. "Ben olamam orada bile değildim!"

"Oradaydın." Bana yaşattığı tüm o şeyleri hatırlayınca kendimi daha fazla tutamadım. Gözyaşlarım birbiri ardına akarken, "Oradaydın," diye fısıldadım. "Sen ve adamların oradaydı. Siz yaptınız sende içlerindeydin."

"Bu mümkün değil!" Dişlerini sıkarak bana sinirle bakıyordu. "Bir şeyleri yanlış anlıyor veya gözden kaçırıyorsun!" Bana sesini yükselttiğinde bakışları tahammülsüzdü. "Neler olduğunu en baştan anlat çünkü bir şeyler yanlış!" Öfke tüm vücudunu sararken hızlı hızlı nefesler alıyordu. "Orada olmadığımı sana kanıtlayabilirim."

Gülmeye başladım. Bu komik değildi ama yaptığı şeyin arkasında durmaması beni güldürdü. Gerçeklikten çok uzak acı dolu bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. "Orada olduğunu sana kanıtlayabilirim." Hızlıca başımı salladım. "Hastane raporlarımla, kırılan kemiklerimle, kustuğum kanlarla ve geçirdiğim ameliyatlarla sen olduğunu kanıtlayabilirim!"

"Ben değildim ve sen bana kim olduğunu söyleyeceksin!"

"Benim canım yandı!" diye bağırdığımda isyanımın sesi o kadar gürdü ki karşımda susmak zorunda kaldı. "Sen yaktın! Söylediğin her şeyi yaptım, odamdan hiç çıkmadım ama sen odama girdin. Canımı yakmak için girdin o odaya!" İnanamayan gözlerle bana bakması beni çıldırtıyordu. Soluğum kesildi. Bana tüm o şeyleri onun yapmadığına gerçekten inanıyordu.

İlk kez birine sesimi gerçek anlamda yükseltip gözlerinin içine bakıyordum. "Hatırlayıp hatırlamaman umurumda değil, o sendin!" Eteğimi yukarı çekip ona sol ayak bileğimdeki dövmeyi gösterdim. Bileğimi saran dikenli tellerin olduğu dövmeyi gördüğünde buz kesti. "Ayağıma prangayı takanda sen olmalısın." Oydu bana tüm bu şeyleri yapan oydu. Aşağıda kendi ağzıyla itiraf etmişti, her şeyi o yapmıştı. Hatırlamasam bile o olduğuna artık eminim.

Gözlerini ayak bileğime diktiğinde sertçe yutkundu. Çıplak gözlerle dövmeyi görmek beklemediğim bir şekilde onu sarstı. İrislerine anlam

veremediğim bir duygu çöreklenirken omuzları gerildi. Dövmeme bakmak paylaştığım o fotoğrafa yorum yapmaktan daha zormuş gibi davranıyordu.

Bakışlarını güçlükle ayak bileğimden çekip gözlerime dikti. "Bana orada olanları eksiksiz anlatmadığın sürece o siktiğim piçlerini bulamam!" Aramızdaki son adımı kapattı. "Kendi kafanda kurmayı bırakıp bana neler olduğunu anlat."

Gözyaşlarım durmaksızın akarken şoke olmuş gözlerle ona bakıyordum. Yaptığı şeyi kabullenmekte bile acizdi. Onun birçok şey olduğunu duymuştum ama bir korkak olduğuna hiç ihtimal vermemiştim. Yaptığı şeyin sorumluluğunu almayacak kadar korkak olduğunu daha yeni anlıyordum. Düşündüğümden daha rezil ve sorumsuz biriydi.

Ona nasıl baktığımı bilmiyorum ama bakışlarımda gördüğü bir şeyler onu çıldırtıyormuş gibi kaşları çatıldı. "Bana şöyle bakmayı kes!" Şakaklarındaki damarlar belirginleşirken bakışlarıma tahammül edemiyordu. "Sana daha önce de söyledim nefret etmediğim birinin nefretini kazanacak hiçbir şey yapmam!" Dişlerini sıkarak gözlerimi işaret etti. "Gözlerindeki o nefreti silmenin bir yolunu bul çünkü bana böyle bakmanı hak edecek hiçbir şey yapmadım!"

"Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Görüyorum sus!"

Aramızdaki son adımı da kapatarak tam karşımda durduğunda çenesi kaskatıydı. Gözleri delici bir ifadeyle bana bakarken yanında duran elini sıkıyordu. "Orada bile değildim! Sana daha önce Melek diye bir yakınım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Melek kanser, iki farklı kanserle mücadele ediyor. Hem lösemi hem de beyninde ölümcül bir kitle var." Bana bu isimde bir kızdan bahsettiğini hatta beni ona benzettiğini hatırlıyorum ama bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.

Kızın kanser hastası olduğuna üzüldüm. Hiç tanımasam da kimsenin böylesine ciddi bir hastalığın eşiğinde olmasını istemem. Bahsettiği kızla yakınlık derecesi tam olarak ne, bilmiyorum ama Gurur için gerçekten önemli biri olmalı. Ondan bahsederken bile gözleri değişiyordu. "Üç yıl

önce o kulübedeyken hastaneden beni aradılar." Gözlerimin içine bakarak nefesini burnundan verdi. "Melek'in fenalaştığını söylediler. Acil ameliyata alınması gerekiyordu."

Aldığı sert nefeslerden ötürü burun delikleri genişlendiğinde yüzünde tatsız bir ifade vardı. "Seni uyandırıp gitmem gerektiğini söylemek istedim ama uyku sorunun vardı. Biraz daha uykunu al diye seni uyandırmadım." Söylediği her şeyin arkasında durarak göz kontağını bozmadı. "Karun'u arayıp seni babana götürmesini istedim. Yerini Karun'a bildirdikten sonra kapına beş adam diktim. Karun gelene kadar seni güvende tutacaklardı." Afalladım. Gerçekten orada değil miydi?

Çenesinde bir kas seğirdi. "Senin için bıraktığım o beş adamı susturucu silahlarla öldürüp cesetlerini ormana saklamışlar." Ortada ikimize de kurulan bir tuzak olduğuna beni ikna etmeye başlamıştı. "Birileri Karun oraya gelmeden adamlarımdan kurtulup odana girdi." Sabırsızca gözlerimin içine baktı. "Bana onların kim olduğunu söyle." Kalbim tekledi. Gurur değildi.

O olmadığına bu denli sevineceğimi hayal dahi edemezdim. Göğsümün üzerinde üç yıldır canımı yakan, bana nefes aldırmayan bir acı vardı. Gurur'un bana el kaldırdığını düşündükçe acının dozu her defasında büyüyor, yaşadığım hayal kırıklığı şiddetini arttırıyordu. Ancak şimdi Gurur orada olmadığını, odama hiç girmediğini iddia ediyordu. Ona inandım belki de ona inanmaya çaresizce ihtiyacım vardı. Onun kötü biri olmadığına ve bana hiç zarar vermediğine, vermeyeceğine inanmaya ihtiyacım vardı.

"Orada olanları tam hatırlamıyorum," diyerek onu hüsrana uğrattım. "Beni hastanelik edenlerin yüzü veya kimliğiyle ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum." Sinirle nefesini verdiğinde böyle bir şeyi unuttuğum için bana kızmak istiyor, hatırlamam için beni zorlamak istiyordu. Fakat orada yaşadıklarımın canımı ne denli yaktığını iyi bildiği için hatırlamam için bana baskı yapamıyordu.

Gözlerim titreşerek ona baktığımda alacağım cevaptan çok korkuyordum. "Gerçekten sen değil miydin?"

Bunu ona sormam bile onu kızdırdığı için yüzü gerildi. "Leyla'nın acısı tazeyken bile sana zarar vermediysem sonrasında hiç vermem." Ona inanmama ihtiyacı varmış gibi gözlerimin içine bakıp, "Sana elimi bile sürmedim," dedi. Rahatlayarak nefesimi verdim. O yapmamıştı. Artık onun yapmadığına inanıyordum.

Bu konuda daha fazla konuşmak istemediğim için gardıroba yürüdüm. Pijamalarımı alıp ona döndüğümde anlam veremediğim gözlerle bana bakıyordu. Buradaki diğer kapılara bakıyor, daha sonra tuhaf gözlerle beni izliyordu. "Üç yıldır bu odanın dışına hiç çıkmadın mı?"

Başımı iki yana salladığımda omuzları gerildi. "Hiç mi?"

"Hiç."

"Neden?" diye sormuştu ki sertçe yutkundu. Suçluluk hissiyle dolduğunda yanında duran elinin parmakları içe doğru büküldü. "Benim yüzümden mi?" Cevabını zaten bildiği bir soruyu sorarken kendine ne denli kızdığını görebiliyorum.

Asosyal bir kızın hayatını son üç yılda ne hale getirdiğini artık biliyordu. Beni hiç kaçırmasaydı tüm bunları yaşamayacaktım. Üç yıl önce en azından evin içinde geziyor, arada sırada dışarı çıkıyordum. Artık bunu bile yapamayacak kadar korkuyordum. Her ne kadar o yapmasa da bana olanlarda onun da suçu vardı. Beni o kulübede yalnız bırakıp hiç gitmemeliydi ya da beni de uyandırmalıydı.

Tek kelime etmeden pijamalarımı alıp kıyafet odasına girdim. Kapıyı içeriden kilitleyerek üzerimdeki elbiseyi çıkardım. Çizgili pijamamı giydikten sonra üstüne beyaz bir tişört giydim. Peluş terliklerimi ayağıma takarak odadan çıktım. Yatak odasına girdiğimde Gurur hâlâ bıraktığım yerde öylece dikiliyordu. Anlaşılan son üç yılımı çatı katında geçirmem onu kötü yönden etkilemişti.

Kendine gelmek için başını iki yana sallayarak koltuğa yürüdü. Yastığı düzeltip ayakkabılarını, silahını ve saatini çıkartarak masanın üzerine bıraktı. Gömleğinin manşetlerini açarak kol düğmelerini çıkardı. Siyah

gömleğin düğmelerini açmaya başlayınca yerimden rahatsızca kıpırdandım. "Ne yapıyorsun?"

Başını çevirip omuzunun üzerinden bana baktığında yüzünde anlamayan bir ifade vardı. "Uyuyacağım."

"Uyu," dedim safça. "Bunun için neden soyunuyorsun?"

Sinirlenmemeye çalışıyordu ama ona hiç yardımcı olmuyordum. "Sen neden pijamalarını giydin?"

"Uyuyacağım."

"Hımm," diye bir mırıltı çıkardığında başını ağır ağır salladı. "Ve bunun için de üzerini değiştirdin, değil mi?"

"Evet."

"İzin verirsen bende aynı şeyi yapacağım."

"Vermiyorum."

"Neyi?"

"İzin."

"İznini isteyen mi var?"

"İzin verirsen demedin mi?"

Sabır dilenerek nefesini burnundan sertçe verdi. "Ömrü hayatımda beni bu kadar hızlı sinirlendiren tek kadınsın!" Gömleğini çıkarınca siyah sporcu atletle kaldı. Gömleğin altına atlet giymek huyu olmalı çünkü beni kaçırdığında hava çok sıcaktı ve Gurur, o zamanda atlet giyiyordu.

Geniş omuzları ve kol kaslarını görmek bile yüzümün ısınmasına neden oluyordu. Atleti de çıkarmaya yeltenmişti gözleri beni buldu. Yeşillerinde anlayamadığım bir ifade geçti. Odada yalnız olmadığını hatırlayınca ellerini

atletin eteklerinden çekti. Bir an onu da çıkartacak sandım. Neyse ki bunu yapmadı.

Çoraplarını çıkartıp koltuğa uzandığında üçlü koltuğa bile iri vücudunu sığdırması hiç kolay olmamıştı. Aralık ayında olduğumuz için havalar soğuktu. Malikanede ısı yalıtımı olduğu için odamın içi sıcaktı. Yine de sormadan duramadım. "Pike veya yorgan ister misin?"

Sırtüstü uzandığı rahatsız edici koltukta tavana bakmakla meşgulken, "Gerek yok," dedi metalik bir sesle. "Ben pek üşümem."

"Peki." Peluş terliklerimi çıkartıp ışığı kapattım. Odamın gece lambalarını yakarak yatağa girdiğimde hiç rahat değildim. İlk kez onunla aynı odada kalacaktım. Yastığımın altına sakladığım sarkacı çıkartıp gözlerimin önünde sallamaya başladım. Sarkaç yardımıyla bile kendimi uyutmam iki saatten fazla zamanımı alıyordu.

Sırtüstü yattığım yerde yukarı kaldırdığım yakut sarkacı sallarken hep olduğu gibi yine kolum ağrımaya başlamıştı. Her beş dakikada bir sarkacı tutan kolumu değiştirip bu döngüyü sürdürüyordum. Zincirinden tuttuğum sarkacın yakut taşını takip ederken Gurur'un sıkkın sesini duydum. "Bunu her gece yapıyor musun?"

Gözlerimle kan kırmızısı yakutu takip ederken, "Neredeyse yıllardır," dedim kısık bir sesle.

"Peki, o şeyin seni uyutması tam olarak ne kadar zaman oluyor?"

"En iyi ihtimalle üç saat, en kötü ihtimalle beş saat."

"Siktir! Buna kol mu dayanır!" Sinirli homurtusunu duyduğumda koltuktan kalktı. Başımı çevirince masanın üzerine bıraktığı eşyalarının yanına gittiğini gördüm. Silahın yanında duran telefonunu alıp yönünü bana çevirdi. "Sana masal okumamı ister misin?"

Sebepsiz yere kalbim hızlandı ve bundan nefret ettim. "Hayır." Ona bakmayı bırakıp sarkaca odaklandım. "Ben kendimi uyutabilirim sen

rahatına bak." Ondan gelecek hiçbir yardımı istemiyorum. İkinci kez beni kendine alıştırıp sonra paramparça etmesine izin vermeyeceğim.

Yanıma gelip yatağımın kenarına oturdu. Uzanıp elimdeki sarkacı aldığında şaşkın gözlerle ona bakıyordum. "Ne yapıyorsun?" Yatakta oturup sarkacımı almak için eline uzandım. "Sen kabul etmek istemesen de ben yirmi beş yaşında bir kadınım ve masalla uyutulmaya ihtiyacım yok. Çocuk değilim. Şimdi ver şunu."

Yakutunu avucunun içine hapsettiği sarkacı almayayım diye kolunu havaya kaldırdı. "Bu şeyi sallayıp durdukça dikkatimi dağıtıyorsun, uyuyamıyorum." Onu almaya çalışınca kolunu daha da yukarı kaldırdı. "Masalla yarım saatte uyuyorsun." Beni uyutan şey hiçbir zaman masal olmamıştı.

Suratım asılarak yukarı kaldırdığı sarkacı ondan almaya çalıştım. "Senin okuduğun masalı dinlemeyeceğim." Dizlerimin üzerinde durup bana ait olan şeyi almaya çalıştım. "Onu bana geri vermelisin." Ben almaya çalıştıkça kolunu farklı yönlere çekerek onu benden kaçırıyordu. Bir türlü ondan sarkacı alamadığım için apaçık bir alayla güldü. "Alabiliyorsan al bakalım."

Sinirlenerek üzerine atladığımda gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Bunu yapmamı beklemiyordu. Onu sırtüstü yatağa düşürerek elindeki sarkaca uzandım. Fakat hemen kolunu başının üstünden arkaya uzatarak onu benden kaçırdı. "Ver artık şunu!" diye sızlanıp göğsüne vurdum.

Sırtüstü yattığı yerde kolunu benden en uzak noktada tutarken kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Kocana mı vuruyorsun?" Sesi oldukça eğleniyor çıkıyordu.

İkinci kez vurdum kaslı göğsüne. "Kocamda versin bana ait olan şeyi."

Gözlerinin ardında muzır bir ifade geçti. "Karım alabiliyorsa alsın bakalım ona ait olan şeyi." Derimin altı ısınırken vücudumdaki tüm kan yanaklarıma toplandı. Karım deyişi insanın içini titretiyordu.

"Farah?"

"Hı?"

Gülmemeye çalıştı. "Üzerimdesin."

Kaskatı kesilerek başımı eğdiğimde karnının üzerinde bacaklarımı açarak oturduğumu gördüm. Sarkacı ondan almak için üzerine atladığımda uygunsuz bir pozisyonda olduğumuzu anlamamıştım. Utançtan kıpkırmızı bir suratla ona baktığımda yattığı yerde keyfine diyecek yoktu. Beni utandırmaktan büyük bir haz aldığını gizlemiyordu. Hınzır gözlerle bana bakıp gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu.

"Ben... Şey... İsteyerek olmadı." Hızlıca bir şeyler geveleyip hemen onun üzerinden çekildim. Yatağın ondan en uzak köşesine kaçıp onun dışında her yere bakmaya başladım. Ellerimin tırnaklarıyla oynuyor, bu konuda bir şey söylememesi için dua ediyordum. Çok utandım.

Sırtını yataktan kaldırıp kollarının üzerinde durduğunda yatağımın ortasında yarı uzanır vaziyetteydi. "Sendeki bu utangaçlığı ne yapacağız?" Bana sataşarak gözlerini uzaktan bile belli olan kızaran yanaklarıma dikti. "En küçük bir temasta sen böyle kızarırsan işimiz var seninle."

Tırnaklarımı kemirmeye başladığımda onun olmadığı her yere bakıyordum. "Herhangi bir temasta bulunmazsak bişeycik olmaz."

Hınzır sesini duydum. "Evliyken nasıl olacak o iş?" Derimin altı iki katıyla ısındı. Beni kız kardeşi olarak görüyordu ama benimle uğraşmaktan da geri durmuyordu.

"Farah?" Sesi meraklı çıkarken yatakta oturdu. Ben yatağın baş kısmındaydım o ise koca yatağın tam ortasında. Dikkatli gözlerini üzerime dikmişti. "Evli insanların sıklıkla yaptığı şeyleri biliyor musun?" Hayretler içinde kaldım. Bana bunu sorduğuna inanamıyorum.

Beni gerçek anlamda saf veya çocuk görüyor olmalı ki bazı konularda hiç bilgim olmadığını düşünüyordum. Deneyimsiz bir bakire olabilirim ama bende film ve kitap okuyordum. Sandığından daha fazla şey biliyorum.

Garip ama bu sefer utanmadım. Belki de ona haddini bildirmek istediğim içindir. "Tabii ki biliyorum." Yüz ifademi sabit tutarak başımı hızlıca salladım. "Evlenince çiftler birlikte yemek yiyor, ortak aktiviteler planlayıp birlikte eğleniyorlar." Düşünürcesine dudaklarımı büzdüm. "Beraber film izleyip dışarı falan çıkıyorlar."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Günün sonunda da aynı yatakta uyuyorlar." Ona yatağın diğer tarafını işaret ettim. "İstersen sende o tarafta uyuyabilirsin ama bana hiç değme olur mu?" Suratımı üzgünce astım. "Şey... Ben zor uyuyorum bu yüzden bana değersen uyanır sonra uyuyamam." Takdir bekleyen bir çocuk gibi ona kocaman gülümsedim. "Hepsi bu kadar. Evlilerin yaptıkları şeyleri bilmekte ne var ki?"

Yüzünün aldığı ifadeye kahkaha atabilirdim. Düşündüğümden daha iyi rol yapmış olmalıyım ki cinsellik hakkında zerre kadar bilgim olmadığını düşünmeye başladı. "Hepsi bu kadar mı?" derken şaşkınlığını gizleyemiyordu. Yeşil harelerinde oluşan o afallama ifadesini görmek çok keyifliydi. "Senin için evlilik bunlardan ibaret mi?"

Gözlerimi kırpıştırarak meraklı bir ifadeyle ona bakmaya başladım. "Atladığım bir şey mi var?" Başımı omuzuma doğru eğerek düşünmeye başladım. "Aklıma başka bir şey gelmiyor."

Kısık bir sesle küfretti. "Uyu çocuk!" dediğinde nasıl bir kadınla evlendiğini sorgular gibiydi.

"Peki." Hemen yatağa uzandığımda ikinci kez küfreden sesini duydum. "Gerçekten çocuk!" Hep o benimle uğraşacak değil ya.

Yatağımın kenarına oturup telefonda masal bakmaya başlayınca sinirden ağlayabilirdim. İstesem de bu döngüden kurtulamıyordum. "Bu seferki masalı ben seçebilir miyim?" diye sordum uzlaşmacı bir sesle.

Gözlerini telefondan ayırmadan girdiği masal sitelerini kontrol ederken ifadesi fazla düzdü. "Hangi masalı istiyorsun?"

"Deniz kızı masalını."

"Hayır."

"Neden?"

"O masalın orijinalinde deniz kızı köpüğe dönüşüyor."

"Mutsuz sonlu hikayelerde sevilir," dedim safça.

Parmağı telefonun üstünde hiç kıpırdamadan kaldığında başını çevirip bana baktı. Son derece ciddi bir şekilde bakarken, "Sonunda ayrılık olan hiçbir masal sevilmez," dedi katı bir sesle. İçim burkuldu. Onun Leyla ile yarım kalmış mutsuz bir hikayesi vardı.

Benim için bu gece okuyacağı bir masal seçerek bana döndü. "Güzel ve Çirkin masalı nasıl?"

İnatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Ben Çirkin olmam."

Dudakları titrediğinde kendini tutamayıp güldü. "Bu seferlik sen Güzel ol ben Çirkin olurum." Rahat bir nefes aldığımı görünce gülerek başını iki yana salladı. "Sonra çocuk deyince kızıyorsun."

"Çirkin ördekten sonra bir masalın daha çirkini olmayı kaldıramam," diye homurdandığımda gülüşünü bastırmanın yollarını arıyordu.

Bir süre sonra başını telefona çevirip masalı okumaya başladı. "Bir zamanlar varlıklı bir tüccar ve onun altı çocuğu yaşarmış. Üçü kız üçü erkekmiş bu çocukların. En küçük kızları o kadar güzelmiş ki, küçüklüğünden beri sadece Güzel diye anılırmış." Daha masalın başında kafasına yatmayan bir şeyler varmış gibi bana döndü. "Bebekken adı neymiş bu kızın?"

"Güzel," dedim sakince.

Bana elindeki telefonu işaret etti. "Kız güzel diye sonradan aldığı bir isim bu peki, bu kız doğduğunda ona ne isim verildi?" Olmayacak şeyi kafasına takarak garip bakışlarını bana çıkardı. "Doğduğunda da dünya güzeli değildi ya."

"Belki de doğduğunda da öyleydi."

"Sen hiç yeni doğmuş bebek gördün mü?" Suratını buruşturdu. "Eciş bücüş çirkin doğuyorlar. Bu kızın diğer bebeklerden farkı ne? O da çirkin doğdu sonradan güzelleşti. Bu kız güzelleşene kadar bir adı yok muydu?" Bunu bana sorarken fazla ciddiydi. "Şimdi çirkin biraz büyüyüp serpilsin ona Güzel adını verelim mi dediler?"

Dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım. "Bu sadece bir masal."

Bıkkın bir ifadeyle bakarken telefona olan bakışları çok komikti. "Siktiğim masalında büyük bir mantık hatası var."

"Küfretmez misin lütfen?" Suratımı asarak telefonu işaret ettim. "Kırk yılın başı bir masalın güzeli olacağım ya, okumamak için elinden geleni yapıyorsun."

"Git kendi masalının güzeli ol somurtkan ördek." O da bana telefonu gösterdi. "Ne işin var senin başka masallarda?" Memnuniyetsizce dudaklarını büktü. "Bu masalda ördek bile yok!"

"Asıl okumak istediğin çirkin ördek masalı, değil mi?" Bunu o kadar belli ediyordu ki!

Bıyık altında gülerken başını salladı. "Evet."

Huysuzlanarak, "Sarkacımı ver," dedim. "Ben kendimi uyuturum."

"Tamam!" İsteksizce Güzel ve Çirkin masalını okumayı kabul etti. "Okuruz içinde ördek olmayan şu masalı." Gözlerinin ardında hınzırca bir ifade geçti. "Bu masalın çirkini sensin ben güzel olanıyım." Çıldıracağım!

Dudaklarım sinsice kıvrıldı. "Masaldaki Güzel bir kadın."

Sırf bana kazanma zevkini yaşatmamak için aynı sinsi ifadeyle baktı. "Umurumda değil masalın çirkini sensin."

"Tamam, çirkin ördek masalını oku!" dediğimde sesli güldü. "Şöyle yola gel." Beni gerçek anlamda delirtiyordu.

Çirkin ördek masalını açtığında tam okuyacaktı ki dik dik ona bakmaya başladım. "Leyleğe küfretmek yok?"

Yeşillerinde ne kadar çok eğlendiğini gösteren parıltılar oluşurken dudaklarında pis bir sırıtış belirdi. "Söz veremem."

Babam ve diğer akrabalarım aşağıda sinirden dönüp duruyor olmalı. Onlar Gurur'un bana odamda yaptıkları hakkında bin bir şey düşünüp çıldırırken, o esnada bana masal okuyan Gurur. İnanılır gibi değil.

***

Sabah uyandığımda Gurur hâlâ uyuyordu. Üzerimi değiştirip odaya geri döndüğümde bile uyanmamıştı. O rahatsız edici koltukta nasıl bu kadar derin uyuyabildiğini anlayamıyorum. Bir kolunu ensesinin altına koymuş, diğer kolu koltukta sarkıyordu. Bacaklarından birini düz bir şekilde uzatmışken diğer bacağını dizinden bükerek uyuyordu. Uyurken ifadesi daha ciddiydi. Uyanıkken olan alaycı bakışları, çarpık gülüşü ve insanı delirten o umursamazlığı şu anda hiç yoktu.

Koltukta sarkan sol kolunun bileğinde oyalandı gözlerim. Bileğinde beş santim kalınlığında siyah, deri bir bileklik vardı. Geçen yıla kadar bu bilekliği onun bileğinde hiç görmemiştim. Ancak son bir yıldır sosyal hesaplarında paylaştığı tüm fotoğraflarında bu bileklik hep onun bileğindeydi. Yanlış hatırlamıyorsam ben sol ayak bileğimdeki dikenli tel dövmesini paylaştıktan sonra o da sol bileğine bu şeyi takmaya başlamıştı.

Bu tesadüf mü yoksa o bilekliğin onun için bir anlamı var mı, bilmiyorum. Hiçbir albenisi olmayan bir şeyi takmasının nedeni neydi? Deri bilekliğin altında bir şey sakladığını düşünmem çok mu saçma olur? Başımı iki yana sallayarak onunla ilgili şeyleri kafamda çıkarmaya başladım. Gurur'un neyi neden yaptığıyla ilgilenmemeliyim.

Elime bir kitap alıp köşedeki puflardan birinin üzerine oturdum. O odamdan çıkmadan kahvaltı yapmak istemediğim için Gurur uyanana kadar biraz kitap okuyacağım. Yemek yapmayı öğrendiğimi anlarsa tüm yemeklerini bana yaptırırdı. Bunu tahmin etmek zor değildi. Onun yanında kaldığım o

bir haftada ne kadar iştahlı bir adam olduğunu görmüştüm. Yemeye düşkündü.

Birkaç sayfa kitap okuduğumda uyanmaya başladı. Kıpırdamaya başlamasından uyandığını anlıyordum. Koltukta uyumaktan tüm vücudu tutulmuş olmalı ki huysuz homurtular çıkartarak yattığı yerden doğruldu. Ayaklarını koltuktan sarkıtarak yüzünü ovuşturdu. "Bu siktiğim şeyinde sırasıyla uyumalıyız." Yeni uyandığı için sesi henüz açılmadığı için hafif kalındı. Sızlanarak, "Her yerim ağrıyor," dedi huysuzca. Pek de nazlıdır beyimiz.

Ellerini yüzünden çekerek tam karşısındaki yatağa bakınca gözleri beni arar gibiydi. Koltukta yastığının olduğu yöndeki duvarın yanında oturuyordum. Bu yüzden henüz beni görmemişti. Yatakta beni bulamayınca kaşları belli belirsiz çatıldı. Oturduğu yerden ayağa fırladığında, "Eğer beni arıyorsan buradayım," dedim sakince.

Başını omuzuna doğru çevirince beni gördü. Yüzündeki endişeyi hızla gizlemesini soluksuz izledim. "Seni aramıyordum."

Elimdeki kitabı kapatarak uykulu yüzüne baktım. "Beni arar gibiydin," diyerek ona takıldım. Onu izlerken yüzümde bir gülümseme olduğunun farkında değildim. "Beni arıyordun dimi?"

Uyku mahmurluğunu yavaş yavaş üzerinden atarken ifadesi yumuşadı. Dudaklarımı işaret etti. "Seni böyle mutlu eden şey seni arama ihtimalim mi?"

Hızla dudaklarımdaki tebessümü sildim. Kızaran yanaklarımı gizlemek için başımı eğip kitaba gömünce gülüşünü duydum. "Ördek yerine deve kuşu olmalıydın." Bunu gitsin anneme söylesin.

Gurur banyoya girene kadar kafamı kitaptan kaldırmamıştım. Bir süre sonra elindeki havluyla banyodan çıkmıştı. Yıkadığı yüzünü sildikten sonra havluyu yere atınca yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Şey... Ben dağınıklıktan hoşlanmam lütfen etrafı dağıtma."

Beni hiç duymuyormuş gibi bir şey arayarak odaya göz gezdirdi. Burada kendi eşyaları olmadığı için benim tarağımı aldı. Kullanmadan önce tarağın içindeki birkaç tel saçımı çıkardı. Onları da yere atacaktı ki başını eğip elindeki saç tellerine baktı. Daha sonra başını çevirdi ve saçlarıma baktı. Ne düşündüğünü zerre kadar anlamıyordum ama beni şaşırtarak elindeki saçlarımı yere atmamıştı.

Makyaj aynamın önündeki kâğıt peçetelerden birinin içine saçlarımı bırakarak aynaya doğru yürüdü. Benim tarağımla saçlarını tarayan adama yutkunarak bakıyordum. Nabzım hızlandı. Az önce saçlarımı yere atmaya kıyamadı mı yoksa bana mı öyle geldi?

Saçlarını tarayarak tarağı yatağın üzerine atınca, "Pis adam," diye homurdandım. Kendine gösterdiği özeni etrafına göstermiyordu. Kulübedeyken de etrafını kırıp dağıtmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Ayağa kalkıp yatağın üzerine attığı tarağı aldım. Onun bakışları altında tarağı eski yerine koyduktan sonra yere fırlattığı havluyu aldım. Banyoya girip havluyu astıktan sonra dışarı çıktım. Padişah hazretleri de sabah özene bezene topladığım yatağın kenarına heybetli vücudunu bırakıp, "Ayakkabılarımı getirir misin?" diyordu.

Kollarımı göğsümde birleştirip inatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Kendin al."

Gözlerimin içine ukala bir ifadeyle bakıp o hükmedici sesiyle konuştu. "Ayakkabılarımı getir."

"Peki." Bu kadar çabuk kabul ettiğimde ağzının içinde küfreder gibi konuştu. Tam duyamadım ama sanki yine bana kurma bebek demişti.

Ayakkabılarını alıp ona getirdiğimde bir nedenden dolayı sinirliymiş gibi bana bakıyordu. "Bu kadar itaatkâr olmanın bir sebebi olmalı?"

Sorgulayan bakışları beni gerdiği için yerimden rahatsızca kıpırdanarak eğildim ve ayakkabılarını ayağının önüne koydum. Hiçbir şekilde benden bir cevap alamayacağını bildiği için birkaç sinirli homurtu çıkartarak ayakkabılarını giydi. Ayağa kalkıp gece masanın üzerine bıraktığı eşyaların

yanına gitti. Önce saatini alıp deri bilekliğinin üzerine taktı. Daha sonra silahını beline takıp telefonunu cebine koydu. Tek kelime etmeden onu izliyordum.

Eşyalarını aldıktan sonra bana dönüp kapıyı işaret etti. "Gidelim hadi." Gitmek derken?

Kapıya korku dolu gözlerle bakıyordum. "Nereye gideceğiz?" Bu odanın dışına çıkmak istemiyorum özellikle de Gurur geceyi odamda geçirmişken. Evdeki herkes onunla aynı yatakta uyuduğumuzu, onun benimle seviştiğini falan düşünüyor olmalı. Utançtan yüzüm kızarmadan onların yanında duramam ki.

Ona hayatının en saçma sorusunu sormuşum gibi abartılı gözlerle bana bakıyordu. "Buraya mağaranda seninle saklanmak için gelmedim herhalde." Bana tekrar kapıyı işaret etti. "Aşağıya inip sizinkilerle kahvaltı edeceğiz sonra da birlikte dışarı çıkacağız." Bakışları gizemli bir ifadeye büründü. "Seni götürmek istediğim bir yer var." Neden bunun beni dışarı çıkarmak için bir bahane olduğunu düşünüyorum?

Yüzümdeki korkuyu gizleyemezken somurtmaya başladım. "Seninle dışarı çıkacak kadar sana güvenmiyorum." Kaşlarını çattığında kemiklerime kadar ürperdim. Bakışlarımı onun delici bakan gözlerinden kaçırarak, "Odamdan çıkmak istemiyorum," dedim kısık bir sesle.

"Hoşuna gitse de gitmese de saklanmayı bırakıp bu siktiğim odanın dışına çıkacaksın!" Agresif bir sesle konuşup hızlı adımlarla bana yürüdü. "Ama öncesinde bir şey yapmalıyım."

Karşımda durduğunda bana bu kadar yakın olmasının gerginliğini yaşadım. Gurur baştan ayağa beni süzerken aklından geçenleri anlamak mümkün değildi. Bir kalemle tutturduğum dağınık topuzuma, makyajsız yüzüme ve gözlerimdeki gözlüğe ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Bakışlarını biraz aşağıya indirerek üzerimdeki gri yün kazağa ve kazağın kalçamın altına kadar gelen uzunluğuna baktı.

Kazağın altına giydiğim siyah pantolona bile boş gözlerle bakmıştı. Ayağımdaki ördek figürlü peluş ev ayakkabısına bakınca yüzündeki

ciddiyet kırıldı. Yumuşak ev içi ayakkabılarıma olan bakışları çok tuhaftı. Dudakları belli belirsiz kıvrılınca bunu gizlemek için boğazını temizledi. Birkaç kez yalandan öksürerek kaybettiği ciddiyetini geri kazanmaya çalışmasını izledim.

Yanımdayken mutlaka gülecek bir şeyler bulması benim açımdan iyi bir şey mi yoksa kötü mü, hiç bilmiyorum.

Yanıma gelme amacını hatırlayınca yüzündeki eğlenen ifade kayboldu. "Eğer sizinkiler dün gece bu odada neler olduğunu sorarsa sana kötü davrandığımı söyleyeceksin anlaştık mı?" Küçük bir çocuğa laf anlatır gibi beni tembihlemesini inanamayan gözlerle izliyordum. "Sana masal okuyup seni uyuttuğumdan ailene bahsetmeyeceksin. Geceyi de aynı yatakta geçirdik." Omuzlarını dikleştirip uzun boyundan dolayı bana üstten bakışlarını atmaya başladı. "Beni anladın mı?"

Başımı hızlıca salladım. "Sorarlarsa bana çok kötü davrandın, beni dövdün-
"

Bir küfür savurup, "O kadar abartmana hiç gerek yok!" dedi ters bir sesle.

Başımı kaldırıp kafam karışmış bir halde ona bakmaya başladım. "Ne diyeyim onlara?"

"Bana bağırıp çağırdı, korkutup ağlattı falan de."

"Kafama kafama vurdu da deyim mi?"

"Deme ulan! O kadarına gerek yok." Sinirle yüzünü ovuşturup dişlerini sıktı. "Beni hırpaladı desen onlar zaten anlayacağını anlar."

Gözlerimi kırpıştırdığımda oldukça şaşkın görünüyor olmalıyım. "Hırpalamanın içinde kafama vurmak var mı?"

İrislerinin içinde delici bir ifade geçti. "Kafanı unut, kafana vurmadım, vurmayacağım, çıkar kafanı kafandan!" deyince kıkırdayarak başımı salladım. "Anladım kafa yok ama benim kafam var." Elimi kaldırıp başımın üstüne koydum. "Bak burada."

Çıldırmak üzereydi. Şoke olmuş gözlerle bana bakarken, "Farah sus!" dedi sinirle. "Sen konuştukça akıldan noksan bir kadınla evlendiğime daha çok ikna oluyorum."

Suratım o kadar hızlı asıldı ki başımı önüme eğdim. "Sende akıldan noksansın ama ben sana bir şey demiyorum."

"Ben akıldan noksan değilim. Birkaç raporumun olması beni aptal biri yapmaz."

"Ben aptal mıyım?"

"Yorum yapmayacağım."

Başımı kaldırıp onu görmek için kafamı arkaya eğdim. "Ben aptal mıyım?"

Nefesini sertçe verdi. "Nereden bileyim!"

"Ben aptal mıyım?"

"Farah sinirleniyorum."

"Ben aptal mıyım?"

"Takıldı yine!" Sabah sabah canından bezmiş gibi çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Sen gördüğüm en zeki kadınsın!"

Asık suratımdan değişen hiçbir şey olmadı. "Daha içten söyler misin? Şey... Pek inanarak söylemedin gibi."

Yüzüme garip bir bakış attı. "Bunu yaparken bir ayağımın üzerine diz çökmemi de ister misin?"

Hızlıca başımı salladım. "Olur."

Sinirlerini haddinden fazla bozmuş olmalıyım ki kendini tutamayıp güldü. "Bir dahaki sefere artık," diyerek bana göz kırpması çok sempatikti.

"Şimdi." Aramızdaki mesafeyi kapatarak hafifçe üzerime eğildi. "Aşağıdakilerin geceyi her anlamda birlikte geçirdiğimizi düşünmelerini sağlamalıyım." Gözleriyle beni işaret etti. "Vücudunun görünen bir yerinde küçük bir iz bırakmalıyız."

Korku içinde ondan uzaklaşarak geriye çekildim. "Beni kesecek misin?" Dehşete kapıldım. "Yine beni dikmekten falan bahsetmiyorsun, değil mi?"

Onu gerçek anlamda delirtiyormuşum gibi bakışları sertti. "Seni bir daha dikmeyeceğim unut artık şunu!" Yüzündeki her kas seğiriyordu. "Birlikte olduğumuzu düşünmeliler!" Boynundaki nabzı attı. "Bunu sana nasıl anlatabilirim ki. Bak şimdi-" demişti ki, "Siktir etsene!" dedi ve hızla aramızdaki mesafeyi kapattı. Belimden tutuğu gibi beni göğsüne çekti ve dudaklarını boynuma bastırdı. Nefes dahi alamadım. İkinci kez beni boynumdan öpüyordu. Bunu gerçekten yapmıştı.

Böyle bir şey yapacağına ihtimal dahi vermediğim için kollarının arasında hiç kıpırdamadan duruyordum. Sanırım şoke olmuştum. Onun elleri belimi sıkıca tutarken benim ellerim emanet bir şekilde onun göğsüne yaslıydı. Dudakları boynumda durdukça titremelerim artıyordu. Dudaklarının tenime olan teması en az ilki kadar yoğun ve yakıcıydı. Omurgama ateş gibi kavurucu bir his yayıldığında kalbim tekledi.

Onu itmiyor veya kollarının arasında çıkmak için hiçbir şey yapmıyordum. Bir kez daha Gurur Kalender'den nefret etmenin ne kadar zor olduğu gerçeğiyle yüzleşiyordum. Dudakları ilkine göre bu sefer daha uzun kaldı boynumda. Önce boynumu öptü fakat daha sonra dudaklarını aralayıp öptüğü yeri hafifçe ısırdı. İliklerime kadar titredim.

Dişlerinin tenimde bıraktığı acıyı almak ister gibi aynı yeri tekrar öpünce artık nefes almıyordum. Başını hafifçe geriye çekerek boynumda bıraktığı ize baktı. Yeşilleri daha önce hiç görmediğim bir koyuluktaydı. Gözlerindeki bu ifadenin ne olduğunu çözemiyorum. Boynuma olan bakışları sanki tekrar ve tekrar öpmek ister gibiydi.

Onun tuhaf bakışlarının aksine ben şaşkın gözlerle ona bakıyordum. "Boyun fetişin falan mı var senin?" diye sordum sakince. Başımı yana

doğru eğerek izini bıraktığı boynumu açığa çıkardım. "Bir daha öpmek ister misin?"

Söylediklerim kulağına ulaşınca benden o kadar hızlı ayrıldı ki, hızı müthişti. Az önce ne yaşadı, hiç bilmiyorum ama kendine gelmek için başını iki yana sallayarak silkelendi. Daldığı bir rüyadan uyanmak ister gibi fevriydi hareketleri. Boğazını temizleyip birkaç kez öksürdükten sonra bana kızgınlıkla baktı. Onu sinirlendiren şeyi bilmiyorum ama oldukça kızgın bir şekilde bana bakıyordu. "Kimsenin boynuyla ilgilendiğim yok!"

Son derece sakin bir hareketle başımı salladım. "Peki." Kazağımın geniş yakası omuzuma doğru kaydığı için bunu ona gösterdim. "İkinci kez öpmeyi düşünmüyorsan yakamı düzelteceğim?"

Söylediğim ve yaptığım her şey onu deli ediyormuş gibi öldürmek istercesine bana bakıyordu. "Düzelt seni öpmekle ilgilenmiyorum!"

Onun aksine çok sakindim. Kazağımın yakasını düzeltip meraklı gözlerimi ona diktim. "Neden sinirlisin?"

Bakışlarını benden çekti. "Sinirli değilim." Bana sırtını dönüp odanın içine ilerledi.

"Emin misin?" Peşinden yürümeye başladım. "Bence sinirlisin."

Adımlarını hızlandırdı. "Bir gram bile sinirli değilim!"

Peşinden pıtı pıtı adımlarla yürürken ona yetişmeye çalışıyordum. "Ama sesin çok sert çıkıyor. Sinirli olmadığına emin misin?"

"Değulum da heç sinir yoktur bende!"

Odanın içinde dönüp dururken kıkırdadım. "Sana o kadar inanıyorum ki." Karadeniz ağzıyla konuşması bile ne kadar sinirli olduğunu gösteriyordu.

Peşinde yürürken bir anda bana doğru dönünce az kalsın ona çarpacaktım. İrkilerek elimi hızlanan kalbime bastırdım. "Ödüm koptu."

Sabah sabah onu çıldırtmışım gibi çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Kopartacağum ben şimdi bir yerleruni ama ödün mü olur yoksa kafan mi, işte orasini bilmeyim!"

İki elimi kaldırıp sıkıca başımın üstüne bastırdım. "Hani kafa yoktu?"

"Sus ula, Allah kuran hakki için sus yoksa elumde kalacaksun!"

"Çok mu konuşuyorum ben?" Alınganlık yaparak suratımı astım. "Geveze miyim?"

Bir küfür savurup yumruklarını sıktı. Sinirden şakaklarındaki damarlar nabız gibi atıyordu. "Çikalum şu odadan yoksa heç iyi şeyler olmayacak!"

Odadan çıkmaktan bahsedince beti benzim attı. "Çıkmayacağım dışarı."

Benimle inatlaşarak, "Çıkacaksun," dedi.

"Çıkmayacağım."

"Çıkacaksun!"

"Görürsün bak çıkmayacağım."

"Görelum bakalum!" Aramızdaki mesafeyi birkaç adımla kapatıp yanıma geldi. Bana kaçma fırsatı vermeden eğilip beni omuzuna atarak doğruldu. Onun sırtından baş aşağı sarkınca, "Bu sayılmaz," dedim sakince. "Kendi rızamla çıkmadığım için çıkmış sayılmam."

Onda sinir namına hiçbir şey bırakmamışım gibi yüksek sesle çıkan gülüşünü duydum. "Sen gerçek anlamda adamı delirtirsin! Sabah sabah ne yaşattın kızım bana!"

Beni sırtına atarak odadan çıkardığında ne bağırıyordum ne de inmek için çırpınıyordum. Her şeye çok hızlı uyum sağlardım. Gözlüğüm gözlerimde düşmesin diye gözlerimdeki gözlüğü tutmak dışında hiçbir şey yapmıyordum. "Boynumu ısırdığın iyi oldu," dedim baş aşağıya sarkarken. "Benim de o izi göstermek istediğim birileri var." Seçil'in görmesini istiyorum.

Beni sırtında taşıyarak merdiveni inerken, "Kimin görmesini istiyorsun?" diye sordu merakla.

"Söylemeyeceğim. Şey... Midem bulandı beni yere indirir misin?"

"Yukarı kaçarsın."

"Elimi tut o zaman. Elimi tutarsan kaçmam."

"Elini tutmayınca kaçacak mısın?"

"Evet."

Bir kez daha yüksek sesle güldü. "Nasıl bir belasın sen?"

"Bela mıyım ben?"

"Hem de en püsküllü olanından."

"Benden nefret mi ediyorsun?"

"Kulağa fazla imkânsız geliyor." Sesi düşünceli çıkmıştı.

Beni dikkatli bir şekilde omuzundan indirip ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Saçlarımı, gözlüğümü ve yukarı toplanan kazağımı onun bakışları altında düzelttim. Merdivenin ortasında karşı karşıya dururken ona elimi uzattım. "Tut ki kaçmayayım." Bu konuda kendime hiç güvenmiyordum.

Muzır bakışları ne kadar eğlendiğini gizleyemezken gülerek başını belli belirsiz salladı. "Tutalım bakalım." Ona kıyasla daha küçük olan elimi iri elinin içine alıp avucuna hapsetti. Göğüs kafesimi tekmeleyen kalbimin hızını düşürecek hiçbir yol yoktu. Eli elime değince bile soluğum kesiliyordu. Bunu ondan gizlemek hiç kolay değildi.

Her ne düşünüyorsa dudakları düz bir çizgide buluştu. Yüzündeki mutluluk silinirken canını sıkan bir şeyler olduğunu görebiliyorum. "Sizinkilerin yanında sana karşı sert ve kötü olacağım." Bunu yapmaktan nefret ediyormuş gibi bakıyordu. "Fazla alınmamaya çalış olur mu?"

"Şey gibi mi, rol yapmak?" Anlamaya çalışarak başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Mahsusçuktan yani?"

"Evet ama onlar gerçek sanmalı?"

Onu onaylayarak başımı salladım. "Peki."

Her şeyi bu kadar hızlı kabul etmemle omuzları gerildi. "Bir ara senin şu huyunla da ilgilenmek gerek." Elimi sıkarak merdivenleri inmem için beni yöneltti. "Sizinkilerin yanında sana olan davranış şeklimin gerçek olmadığını unutma."

Aşağıya inerken bir yandan beni uyarıyor bir yandan da bu konuda bana hiç güvenmediğini bakışlarıyla belli ediyordu. Ona ayak uyduramayacağımdan neredeyse emin gibiydi. "Senden çok şey istemiyorum. Orada ağlama yeter bana."

"Ağlayınca ne oluyor ki?" diye sordum safça.

Küfreder gibi hoşnutsuz bir suratla, "O zaman yalandan da olsa sana kötü davranamıyorum!" dedi sertçe.

"Artık hep ağlayacağım."

"Gebertirim!"

Dördüncü bölümün sonuna geldik. Peki, nasıl buldunuz bölümü?

Gurur'un Farah'a zarar vermediğini bu bölüm ortaya çıktı. Kimler Gurur'un masum olduğuna inanıyordu?

Gurur yapmadıysa sizce kim yaptı? Farah şu an için onu darp edenleri hatırlamıyor fakat hatırlayacağı günler de gelecek elbet. Bu işin altında kim olabilir?

Farah'ın kendini üç yıl boyunca odasına kapatmasını bekliyor muydunuz? Gerçi onda bu potansiyel hep vardı.

Ümit ve Farah, Gurur'dan kurtulmaya çalışırken Gurur'un eve yerleşme şoku. Bunu yapacağını bekliyor muydunuz?

Demet bunu öğrenince sizce neler olur? Kocası ve kızının kalkıştığı işgüzarlığın sonucunda Gurur'un eve taşındığını öğrendiğinde bakalım tepkisi ne olacak?

Peki, Gurur'un çocuk öğretir gibi Farah'ı öğretip sorarlarsa sana kötü davrandım falan demesi hilkfjkgk

Bölümün yarısına kadar hızlı geçişler ve zaman atlaması vardı fakat nihayet kurguda 2024'de gelebildik.

Gurur ve Farah'ın kısa geçmişini dört bölümde okuduk bundan sonra günümüzdeki bölümleri okuyacağız.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(5) Senin Masalındaki O Canavar

Üç yıl önceki olayda Gurur'un bana hiç zarar vermediğini öğrenince hayatım bir anda güzelleşmeye başlamıştı. Dün geceye kadar son üç yılımı bir odada geçirerek kendimi cezalandırdığımın hiç farkında değildim. Babamın düşmanına sempati duymak ve hemen sonra onun tarafından komalık olmak benim suçummuş gibi üç yıl boyunca insan içine çıkmamıştım. Ancak dün gece Gurur ile konuşup gerçekleri öğrenince her şey değişmeye başlamıştı.

Ben yanlış kişiye güvenmemiştim çünkü olanlar bizim suçumuz değildi. Beni mutlu eden tek şey Gurur'un masum çıkmasıydı. Dün geceye kadar onun suçsuz olduğunu bilmeye ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hiç anlamamıştım. Beni hayal kırıklığına uğratmasını istemiyorum.

Gurur bana ailemin yanında neler yapacağını ve bana nasıl davranacağını anlattıktan sonra birlikte yemek salonuna yürüdük. İçeriden annemin, "Bunu nasıl yaparsın!" diyen kızgın sesini duyunca adımlarım yere çivilendi. "Kızımı hastanelik eden o akıl hastasını nasıl bu eve alırsın!" Kahretsin, annem olanları duymuş olmalı ki eve erken dönmüştü.

İçimden bir ses Seçil'in ona haber uçurduğunu söylüyordu. Gurur ile aynı odada bir gece kalmama bile dayanamadığı için her şeyi anneme yetiştirmişti. Babamın, "Bu olanları bende beklemiyordum, Demet," diyen sesini duyunca içeriden bir şeylerin kırılma sesi geldi. Annem çıldırmış olmalıydı.

İçeri girdiğimde tüm ailemin burada olduğunu gördüm. Annem ayağının tozuyla babamdan hesap sormaya gelmiş olmalı ki henüz üzerindeki paltosunu bile çıkarmamıştı. Ayaklarının önünde kırılan vazonun parçaları varken sinirli gözlerle babama bakıyordu. O kadar kızgın görünüyordu ki

öfke saçan siyah gözleri babama kenetlendiği için henüz Gurur ile ikimizi görmemişti. "Ben sana o heriften kurtul dedim ama sen onu eve mi aldın?"

Annemin sinirlendiği anlar babamın en sıkıntılı anlarıdır çünkü annem kafası atınca her şeyi yapabilecek bir kadındı. Babam onun karşısında adeta kıvranarak, "Demet önce beni dinle-" demişti ki annem çantasındaki telefonu çıkardı. "Mahkemede anlat derdini!" Son derece kararlı bir şekilde çenesini dikleştirdi. "Kızımı da alıp defoluyorum hayatınızdan!" Midem kasıldı. Mahkeme mi?

Annem bir yeri ararken sinirden deliye dönmüş gözlerle babama bakıyordu. Buna rağmen sesinin desibeli oldukça ölçülüydü. "Seni uyardım, Ümit." Güzel yüzünün her zerresi kasılırken yerinde zor duruyordu. "Kirli işlerine kızımı alet etmemen konusunda seni uyardım." Telefonu kulağına yaslayıp babamın gözlerinin içine baktı. "Ümit'ten boşanıyorum avukat," deyince salonun içi buz kesti. "Derhal davayı aç."

Şimdi ikisi de durmuş birbirine bakıyordu. Aralarındaki birkaç adımlık mesafe birbirlerine yakın olmalarını engelleyen tek şeydi. Boşanmayı duyan babamın yüzü bembeyaz olurken sertçe yutkundu. "Demet-"

Annem aynı kararlılıkla ona bakmayı sürdürdü. "Üç talakta düşsün bu nikah, Ümit."

Babam endişe içinde başını iki yana sallayıp ona doğru bir adım attı. "Demet yapma!"

Babamın attığı adıma karşılık annem arkaya çekilerek aralarındaki üç adımlık mesafeyi korudu. "Boş ol!" Sesi buz gibiydi.

Onu kaybetmekten korkan babam gözleriyle adeta anneme yalvarıyordu. "Demet n'olur dur."

Çatık kaşlarla ona bakan annem kendinden taviz vermedi. Soğuk gözlerle babama bakmaya devam ediyordu. "Boş ol!" dedi ikinci kez.

Eli ayağı titreyen babam yerinde sendelediğinde annemi durduramayacağını biliyordu. Üçüncü defa söylerse imam nikahları düşecekti. Konu ben olunca

annemin bunu yapacak kadar gözünü karartacağını iyi biliyordu. Suratındaki tüm kan çekilirken acı çekercesine, "Demet bunun dönüşü olmaz," diye fısıldadı azap dolu bir sesle. "Sana yalvarıyorum dur."

Annem omuzlarını dikleştirip babamın gözlerinin içine baktı. Gözlerinin siyahında gördüğüm şey tüm gemilerini yakan bir kadının kopardığı fırtınaydı. Üçüncü kez babama boş ol demek için dudaklarını aralayınca, "Anne dur!" diye bağırıp ona doğru koştum. "Anne n'olur dur!" Babamdan boşanamazdı. Kahretsin, bu çılgınlıktı!

Yanına gidip hemen koluna yapıştım. Babam adına ona yalvararak kolunu sıkıca tuttum. "Bunu yapmadan önce beni dinle."

Beni gördüğünde bile öfkesinde azalan bir şey olmadı çünkü babamın suçunun ortağıydım. Kolunu sertçe çekerek benden uzaklaştığında bana da ne denli kızgın olduğunu görebiliyorum. Çatık kaşlarla bakıyor, merhametini benden esirgiyordu. "Topla eşyalarını!" Sesi gür ve sertti. "Gidiyoruz bu evden!"

"Anne-"

"O akıl hastasının olduğu bir evde seni bırakmayacağım!" demişti ki gözleri Gurur'u bulunca kan beynine sıçradı. Kapının önünde tüm sakinliğiyle bu olanları izleyen Gurur'u görmek bile annemi deli etmişti. "Piç kurusu!"

Omuzlarındaki paltoyu iterek yere düşürdükten sonra, "Kızımdan uzak dur!" diye bağırıp Gurur'un üzerine yürüdü. "Sen ne cüretle benim kızıma dokunursun! Benim ipeklere sararak büyüttüğüm kızıma ne hakla vurursun!" Gurur'un karşısında durduğunda ona öyle bir tokat attı ki, Gurur'un başı omuzuna doğru düştü. Herkes sustu hem de herkes.

Kahretsin!

Annem korkusuzca Gurur'un karşısında dururken ojeli parmaklarını avucunun içine büküp sıkıyordu. "Seni bir daha kızımın yanında görmeyeceğim!" diye bağırırken her şeyi yapabilecek kadar gözünü karartmıştı.

Annemin Gurur'a attığı tokat büyük bir gerginliğe yol açmıştı çünkü vurduğu kişi Deli Gurur'du. Kadın erkek dinlemeden karşısındaki herkese her şeyi yapabilecek biriydi. Garip olansa Gurur'un annemin ona vurmasına izin vermesiydi. O tokat onun yüzüyle buluşmadan annemin elini havada yakalayacak reflekslere sahipti ancak bunu yapmamıştı. Sanki ben komadayken annemin çektiği acılardan onun da payı varmış gibi annemin ona vurmasına izin vermişti.

Gurur'un sorunu babamlaydı annemle değil. Bu yüzden anneme karşı sabırlı olmaya çalışıyordu. Yediği tokada rağmen burnundan birkaç kez derin nefesler alarak anneme döndü. Alay ederek kaşlarını yukarı kaldırmasına inanamadım. "Bu kadar mı?" dediği an annemden ikinci kez okkalı bir tokat yedi. "Kızım o benim!" Annem sinirden yerinde duramazken Gurur başını çevirdiği an üçüncü kez ona sert bir tokat attı. "Sahip olduğum tek evlat! Babasıyla bir sorunun varsa onunla halledecektin kızımla değil!"

Üç şiddetli tokattan sonra Gurur'un yanağı kızarınca içim acıdı. Annem tekrar ona vurmadan hemen onların yanına koştum. Düşündüğüm gibi de olmuştu. Annem dördüncü kez ona vurmak için elini kaldırınca araya girip bileğini yakaladım. "Anne n'olur yapma." Çaresizce çırpınarak ona yalvardım. "Vurma Gurur'a."

Gurur'u savunduğum için annem iyice çıldırdı. Sinirden gözü seğirirken inanamayan bakışlarını bana dikti. "Sen ne aptal bir kızsın!" diye bana kızdığında sinir krizleri geçiriyordu. "Senin canına kasteden birini nasıl savunursun!" Şuurunu kaybetmiş bir halde bana da el kaldırınca, daha onun eli yüzüme değmeden Gurur annemin bileğini yakaladı.

Gurur arkamda olduğu için omuzumun üstünden elini uzatarak annemin bileğini yakalamıştı. Başımı çevirince Gurur'un çatık kaşlarıyla karşılaştım. Sert bakışları annemin üzerindeydi. "İşte buna müsaade etmem, Demet Hanım!"

Kolumdan tutarak beni arkasına çekti. Bunu yaparken hâlâ annemin bileğini tutuyor, delici gözlerle ona bakıyordu. "Bana vurmak mı istiyorsun, vur ama bu elin karıma kalkmayacak!" Midem kasıldı. Odadan çıktığımızda ailemin yanında bana kötü davranacağı konusunda kararlıydı fakat işler bir

anda değişmişti. Şimdi annemin karşısında duruyor, onun bana vurmasını engelliyordu. Bir dediği diğerini tutmuyordu.

Annemin sinirli yüzünde değişen hiçbir şey olmazken kara gözlerinde şaşkınlığın küçük bir emaresi geçti. Üç kez üst üste ona tokat atmasına rağmen onu durduracak hiçbir şey yapmayan Gurur, konu ben olunca annemi durdurmuştu. Annem bunun sebebini sorgularken elini sertçe çekerek kendini Gurur'un temasından kurtardı. Koluma yapışıp, "Yürü!" diyerek bana kapıyı gösterdi. "Seninle konuşacağız!"

Gurur annemin kolumdaki eline bakarak dişlerini sıktı. Ona engel olmak için bir adım atmıştı ki başımı iki yana salladım. "Lütfen yapma, annem bana zarar vermez." Gurur'u durdurarak kapıya yürüdüm. Annemle arama girmemeliydi.

Gurur bu evde birilerinin canımı yaktığından şüphelendiği için bunu yapan kişinin annem olduğunu düşünmesini istemiyorum. Annem bana asla zarar vermezdi hatta yirmi beş yıllık hayatımda bugün ilk kez bana el kaldırmıştı. Gurur'u savunmasaydım bu kadarını bile yapmazdı.

Annem ile dışarı çıktığımızda babamda peşimizden geldi. Babamın çalışma odasına girdiğimizde annemin ters bakışları babamın üzerindeydi. Her an ayağındaki topuklu ayakkabıyı çıkartıp babamın kafasına fırlatabilirdi. Onu görmeye bile katlanamadığını gizlemiyordu. Babama bakmak sinirlerine iyi gelmediği için hesap soran gözlerini bana dikti. "O herif dün gece sana bir şey yaptı mı?"

"Yapmadı."

Boynumdaki morluğu daha yeni görünce delirdi. Sinirden boğazında garip bir ses çıkartırken yumruklarını sıkarak kapıya yürüdü. "O orospu çocuğunu öldüreceğim!"

Hızlı adımlarla kapıya yürürken çantasından çıkardığı silahı görünce, "Anne!" diye bağırıp hemen yolunu kestim. Dışarı çıkmasına engel olarak kapının önünde duruyordum. "Anne valla düşündüğün gibi değil." Kollarımı iki yana açarak dışarı çıkmasına izin vermedim. "Önce beni dinle

sonra ne yapacaksan yap." Gözünü bile kırpmadan Gurur'u vuracak kadar deliydi.

Elindeki silahı sıkıca tutarken çatık kaşlarının altında sabırsızca bana bakıyordu. "Sana dokundu mu?" İhtimali bile burayı kana bulamasına neden olabilirdi. "Yaptı mı böyle bir şeyi!"

"Hayır, yemin ederim ki hayır!" Bunları söylemem Gurur'u kızdıracaktı ama annem ve babamın bilmesi gerekiyordu. "Masal okuyarak beni uyuttuktan sonra kendi de koltukta yattı." Hızlıca başımı salladım. "Sarkaçla uyumam saatleri buluyor bu yüzden beni masalla uyuttu." Boynumdaki morluğu işaret ettim. "Aramızda bir şeyler geçtiğini düşünmeniz için sabah odadan çıkmadan önce boynumda iz bıraktı."

Gurur bunları onlardan gizlemem gerektiğini söylemişti fakat bu olanlardan sonra bunu yapamam. Annem ve babam gerçekleri bilmeliydi. Gurur'un yanında tehlikede olmadığımı bilmedikçe benim için endişelenmeye son vermezlerdi. En önemlisi Gurur'un hayatı için ailem gerçeği bilmeliydi çünkü annem babam gibi değildi. Kalender'lerle başlayacak bir kan davasını umursamadan Gurur'u vurabilirdi. Böyle anlarda annem babam gibi sağlıklı kararlar vermezdi.

Söylediklerimden sonra babamın yüzünde apaçık bir afallama ifadesi oluştu. "Masal mı okudu sana?" Benden duymayı beklediği son şey bile bu değilmiş gibi şaşkındı. "Ne demek sana masal okudu?"

"Yalan söylemeyi kes, Farah!" Annem sinirinden hiçbir şey kaybetmeden ters gözlerle bana bakıyordu. Kızgın bakışlarından söylediklerime zerre kadar inanmadığını görebiliyorum. "Düşmanının kızına neden masal okusun? Onu korumak zorunda değilsin!" Gözlerini kıstı. "Ondan korktuğun için mi onu savunuyorsun?"

"Anne yemin ederim gerçekleri söylüyorum." Üç yıldır süren suskunluğumu bozarken çok gergindim. "O kulübede sandığınız gibi Gurur bana işkence etmedi." Bugüne kadar bu konuda susmamın en büyük nedeni Gurur'un beni hastanelik ettiğini düşünmemdi. Artık gerçekleri bilmeleri için bir engel yoktu.

Dün gece blöf yapıp Gurur'a bunları yapan sendin dememe rağmen o olmadığını söylemişti. Gerçeği öğrenmek için defalarca o olduğunu söylemiştim fakat hiçbirini kabul etmemişti. Orada olmadığını söylerken gözlerinde en küçük bir yalan yoktu. Bana vurmadığını söylerken ne sesinde ne de gözlerinde yalan bulamadım. Bu konuda bana yalan söylemesi için hiçbir sebebi yoktu. Belki büyük bir hata yapıyordum ama Gurur'a güvenmek istiyorum.

Önce anneme sonra da babama bakıp bakışlarımı kaçırdım. "Bunu bu kadar geç anlattığım için üzgünüm ama bana vuran Gurur değildi." Bana tüm o fenalığı kimin yaptığını hatırlamadığımı onlara söylemedim. Hatırlamadığımı bilirlerse Gurur'un yaptığını ama hatırlamadığım için ona konduramadığımı düşünürlerdi. Daha fazla Gurur'u yanlış değerlendirmelerini istemiyorum.

"Yanında kaldığım süre boyunca Gurur bana hiç kötü davranmadı." Onları buna inandırmak için göz kontağını bozmadım. "Yemeklerimi bizzat kendisi hazırlardı. Ondan kaçmaya çalışırken kurt kapanına yakalandığım için ayağımı yaralamıştım. Benim için kulübeye doktor getirtip yarama baktırdı." Pantolonumun paçasını yukarı çekerek onlara ayak bileğimdeki dikenli tel dövmesini gösterdim. "Yaralandığım için yürüyemiyordum bu yüzden Gurur beni her yere kucağında taşırdı."

Duyduklarından sonra annem ve babam göz göze geldiğinde ikisinin de bakışlarında yoğun bir kafa karışıklığı vardı. Gurur'un beni komalık ettiğine çok eminken bunlar duymayı bekledikleri şeyler değildi. Bana inanmadıklarını görebiliyorum. Bir nedenden dolayı yalan söylediğimi düşünüyorlardı. "Gerçeği söylüyorum." Bunca yıl susup onlara yanlış şeyler düşündürttüğüm için bakışlarımda yoğun bir suçluluk duygusu vardı. "Karun benim yerimi nasıl buldu sanıyorsunuz? Onu arayan Gurur'du."

Derin bir nefes aldığımda omuzlarım düştü. "Gurur bir hafta boyunca bebek gibi bana baktı. Kulübedeki son gecemde yine bana masal okuyup uyuttu. Sabah beni uyandırıp gitmesi gerektiğini, artık evime dönebileceğimi söyledi." Gurur'u aklamak için olanları biraz çarpıtarak anlatmaya başladım. Onlara yalan söylemek hoşuma gitmiyordu ama bana inanmaları için biraz yalana ihtiyacım vardı.

"Artık evime dönebileceğimi söyledi." Annemin güzel yüzündeki hayret verici ifade anlattıklarıma inanmadığını gösteriyordu. Babamsa metalik bir suratla suskunluğunu koruyup devam etmemi bekliyordu. Babamın ne düşündüğünü anlamak fazla zordu.

Sırasıyla bakışlarım ikisinin üzerinde gezinirken daha şimdiden soğuk terler dökmeye başlamıştım. "Gurur'un beni kaçırmasının amacı babamın canını yakmak için benimle evlenmekti. İstediği evlilik olunca beni yanında tutması için bir sebebi kalmadı. Aceleyle çıkması gerektiği için yeğenini arayıp ona yerimi söyledi ve gitti." Onları buna inandırmak için yüzüme içli bir ifade kondurdum. "Tabii gitmeden önce beni koruması için yanımda beş korumasını bıraktı."

Gurur beni uyandırmadan oradan ayrılmıştı ama bizimkilerin bu kadarını bilmelerine gerek yoktu. Doğru mu yapıyorum, bilmiyorum ama gerçekleri biraz çarpıtarak anlatıyordum. Bana inanmaları için buna mecburdum. "Canımı yakan Gurur değildi," diye fısıldadım. "O değildi."

İkisinin tepkisizliği beni germeye başlamıştı. "Bunca zamandır susmamın nedeni o gün Gurur'un beni bırakıp gitmesiydi. Eğer gitmeseydi o varken birileri kulübeyi basıp bana zarar veremezdi." Keşke o gün beni uyandırsaydı. Eğer beni uyandırsaydı o kulübede tek başıma kalmak yerine ondan beni evime bırakmasını isterdim. O zaman tüm bunları yaşamazdım.

Babamın gözlerinin içine baktığımda bana inanmasına ne denli ihtiyacım olduğunu gizleyemiyordum. "Beni kaçıran Gurur'du, bizzat evime getirip sana teslim eden de o olmalıydı." Gergin nefesimi sesli bir şekilde verdim. "Bunu yapmadığı için ona kızgındım bu yüzden şu zamana kadar gerçekleri size anlatmadım." Gurur'u savunmak için olayları değiştirerek anlattığıma umarım pişman olmazdım.

Annem ve babam doğru mu yoksa yalan mı söylediğimi bir türlü anlayamıyordu. İkisi de ne düşüneceğini ve ne yapacağını bilmez bir halde bana bakıyordu. "Bu anlattıkların hiç mantıklı değil," diyen annemin suratı kireç gibi solmuştu. "Bu söylediklerin seni kaçırmasındaki amaçla uyuşmuyor."

Babam yüzünü sertçe ovuşturarak odanın içinde volta atmaya başladı. "Farah'a iyi davranarak ne planlıyor olabilir?" Bunu bilmemek babamı kızdırıyordu. Parmaklarını aklar düşen saçlarından geçirip kısık bir sesle küfretti. "Ne geçiyor o piçin aklında!"

"Çok belli değil mi?" Annem ona beni gösterdi. "Aptal kızımızın güvenini ve sevgisini kazanmaya niyetli." Aşağıda Gurur'u korumaya çalıştığım için annem bunun öfkesiyle bana bakıyordu. "O kadar aptalsın ki seni kullandığının farkında bile değilsin!"

"Anne-"

"Farah o herhangi bir art niyet taşımadan sana sempati duyacak biri değil!" Çatık kaşlarla beni susturduğunda öfkesinin yanı sıra benim için ne kadar endişelendiğini görebiliyorum. "Leyla'nın katili bizleriz sanıyor." Sözleri tokat gibi yüzüme çarparken beni gerçeklere uyandırmak ister gibi bakıyordu. "Gurur bizden öcünü almadan durmayacak, Farah."

Asılan suratımı görünce nefesini sesli bir şekilde vererek yanıma geldi. "Anlamıyor musun, seni bir kez daha üzmesinden çok korkuyorum." Beni korumak istercesine elimi tuttu. "Sen bizim için çok değerlisin ve Gurur bunu çok iyi biliyor."

Bana olan bakışı korku doluydu. "Babandan alacağı en büyük intikam seni her anlamda parçalamaktan geçiyor." Boştaki elini kaldırıp sol göğsümün üzerine bastırdı. "Bu yüzden sana iyi davranarak kalbini çalmaya çalışıyor olabilir." Acı içinde yutkundum. Annem haklı olabilir mi?

Aptallığım karşısında annem üzgünce bana bakarken dudaklarını büzdü. "Ah, Farah o kadar toysun ki erkekler konusunda hiçbir şey bilmiyorsun." Elini kaldırıp narin parmaklarını yüzümde gezdirdi. "Sana olan iyi tutumuna aldanıp ona güvenme. Ne amaçla geri döndüğünü bilmiyoruz." Bu sözleri bir başkasında duysaydım belki bu kadar üzülmezdim ama bunları söyleyen annemdi ve annem çok az yanılırdı.

Beni Gurur'dan korumak için bulduğu tek çözümde ısrarcı olarak, "Gidelim bu evden," dedi kararlı bir sesle. Babamın hızla ona dönen bakışlarını

umursamadan yanağımı okşadı. "Baban ve onun belalı düşmanlarının sana ulaşamayacağı bir yere gidelim."

Annemin gitmekte ısrarcı olduğunu gören babamın çenesinde birkaç kas seğirdi. "Nereye giderseniz gidin tüm bu sorunlar peşinizden gelir. Bunları bilmiyormuş gibi konuşma!" Annemi kararından döndürmek ister gibi bakışları sertti. "Güvende olacağınız tek yer benim yanım!"

"Senin yanın mı?" Annem gözlerini belerttiğinde hayretler içinde kalarak babama döndü. "Kızım iki kez kaçırılırken senin yanında olmak onu korumadı!"

"Onu düşünen bir tek senmişsin gibi davranmayı bırak, o benim de kızım!"

"O zaman bir baba gibi davran ve kızını koru!"

"İkinizde şuna bir son verin lütfen." Birbirlerine seslerini yükselttiklerinde ne denli korktuğumu gizlemeden, "Bağırmayın," diye fısıldadım. "Şu an için yapacağımız hiçbir şey yok."

Benim yüzümden babamla sorun yaşamasını istemediğim için bakışlarımı anneme çıkardım. "Babamı anlamaya hiç çalışmıyorsun. Gurur'un bu evde kalmasına izin vermekten başka çaresi yoktu." Olaylara babamın açısından bakmıyordu.

Ona babamı savunduğum için hiddetlenerek tam bana kızacaktı ki, "Anne yaptık bir hata ama bunun için babamdan boşanamazsın," dedim üzgünce. Boşanmakta nerden çıkmıştı.

"Gurur'u sandığın gibi evden göndermek kolay değil. Dün gece tüm bölge liderlerinin gözleri önünde bu evde karısıyla kalacağını, buna izin verilmezse beni alıp gideceğini söyledi. O bunları söylerken yeğeni Karun'da oradaydı. Liderlerin hepsi karısını almaya hakkı olduğunu gösteren mırıltılar çıkardı." Babamın neden böyle bir şeye izin verdiğini doğru şekilde anlamasını istiyorum.

Dünden beri yaşadığım stresin ağırlığıyla omuzlarım düştü. "Gurur bu evdeyken ilk hamle ondan gelmedikçe ona bir şey yaparsak Karun'a saldırı

hakkı doğar. Diğer tüm liderlerin desteğini de arkasına alıp Tozlu'lara saldırır. Ailemizdeki kayıpların sorumlusu olmak istemiyorum." Dolan gözlerle anneme yalvararak baktım. "Bunu kaldıramam."

Gözlerime akın eden yaşlara kıyamadığı için elimi tutarak sıktı. "Bu olanlar senin suçun değil." Beni buna ikna etmek istercesine başını iki yana salladı. "Olacaklar da senin suçun olmaz."

"Biliyorum ama bu suçlu hissetmeme engel olmaz." Ondan merhamet dilenerek, "Lütfen," diye fısıldadım. "İşleri babam ve benim için daha da zorlaştırma. Gurur kendi istemediği sürece onu bu evde gönderemeyiz. Seninle evden ayrılmama izin vermeyecektir. Gitmeye yeltendiğimde beni alıp götürmeye kalkışabilir. Bu olduğunda silahlar patlar. Babam ona engel olduğu an silahlar patlar ve Karun yine devreye girer." Gurur'un arkasında Karun Kalender gibi güçlü bir isim vardı. Amcasını korumak için gözünü bile kırpmadan herkesi dünya üzerinde silebilirdi.

Kalender'lerle kıyaslandığımızda bizler zayıf olan taraftık.

Karun'un çevirdiği dolaplar olmasaydı babam şimdiye çoktan Gurur'dan kurtulmuştu. Fakat Karun uzlaşmacı biri gibi görünerek her defasında amcasını kurtaracak bir yol bulmuştu. Henüz üç yıllık lider olmasına rağmen o masada büyük bir yer edinmişti. Hamlelerini zekice yapıyor, güçlü müttefikler ediniyordu. Karun, amcası ve kardeşlerini korumak için her şeyi yapabilecek biriydi.

Gurur bu evde zarar gördüğü an tüm gazabıyla Tozlu'ların üzerine çökeceğini biliyorum. Karun'un öfkesini üzerimize çekmek hiç akıllıca olmazdı. Üstelik Karun'un Duha Tunus gibi güçlü bir müttefiki vardı. O ikisi kedi köpek gibi sürekli birbirleriyle didişseler de yardıma ihtiyaçları olduklarında birbirlerinde desteklerini esirgemezlerdi.

Asıl endişe verici olansa Gurur'du çünkü Karun'dan daha tehlikeli biriydi. Şu zamana kadar canını yakmadığı tek bir kişi bile bırakmamıştı ama hâlâ yaşıyordu çünkü ona kurulan tüm tuzaklardan ustaca sıyrılıyordu. Kurtulmakla kalmıyor hemen sonra dönüp saldırıyı yapanların canına okuyordu. Gurur'un intikam anlayışı korkunç derecede feci olduğu için

birileri ona bulaşmadan önce iki kez düşünüyordu. Korumalarla gezmeyi sevmiyordu ama tek gezdiğinde bile onu öldürmek kolay değildi.

Annem tüm bunları göz önünde bulundurunca babamın başka çaresi olmadığını anladı. Tozlu soyadını taşıyan herkesi korumak için Gurur'un bu evde kalmasına izin vermekten başka çaresi olmadığını artık anlıyordu. Aynı şekilde beni bu evden çıkartıp Gurur'dan kaçırmanın da hiç kolay olmadığını biliyordu. Anladıkları canını sıkan her şeydi. Ne yapacağını, beni bu belanın ortasında nasıl çıkartacağını bilmiyordu.

Seçil'in güçlü çığlığıyla üçümüz göz göze geldik. Kahretsin, kötü bir şeyler yaşanıyordu! Koşarak babamın çalışma odasından çıktığımızda neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Hızlıca merdiveni inip seslerin geldiği yemek salonuna girdiğimizde gördüklerimize inanamadık. Üçümüzde kapının önünde donup kalmıştık. Olamaz.

Gurur burada taş üstünde taş bırakmıyordu. Yemek salonunu öyle bir dağıtmıştı ki her yer her yerdeydi. Koca masa ters döndüğü için masanın üzerindeki tüm yemekler yere saçılmıştı. Nesibe yengeyi o yoğun kilosuna rağmen hiç zorlanmadan fırlatmış gibi zavallı kadın ne hale gelmişti. Yengem ters dönen masanın ayakları arasında yüzüne tutarak acıyla sayıklıyordu. Yengemin yüzünde parmak izleri vardı. Midem kasıldı. Gurur ona vurmuş muydu?

Hızla Seçil'e baktığımda Yonca yengeyle birlikte kolonun arkasına saklanıp durmaksızın bağırdıklarını gördüm. İkisi de dehşete kapılmış gibi çığlık atıp duruyordu. Gözlerim Kerim amcamı bulunca aklımı kaçıracağımı düşündüm. Amcamın kafasında kanlar akarken köşeye sinmiş, bulduğu bir sandalyeyi kendine siper etmişti. Bir aslan terbiyecisi gibi sandalyeyi sıkıca tutarak kendini korumaya çalışıyordu. Amcamın kafasını kıran Gurur muydu?

Caner abimse yerde acılar içinde sayıklayarak karnına tutuyordu. Ağzında ve burnunda durmaksızın kan gelirken yüzü acıdan kaskatıydı. Gücünü toplayıp ayağa kalkmak için direniyor lakin gereken gücü kendinden bulamıyordu. Gurur onu çok pis benzetmiş olmalı çünkü abim feci görünüyordu.

Ve Gurur... Evdekileri benzettiği yetmezmiş gibi buranın altını üstüne getirmekle meşguldü. Kalbim korkuyla doldu. Ona bakınca bile vahşeti damarlarımda hissediyordum. Gerçek anlamda korkunç görünüyordu. Şuurunu tamamen yitirmiş gibi sinirden haykırarak gümüşlüğü yere devirdiğinde içindeki tüm kristal kadehler parçalandı. Gurur durmuyor, etrafındaki her şeyi kırıp dökerek saldıracak yer arıyordu.

Korkunçtu.

Hızlı hızlı nefesler alırken şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti. Vücut ısısı bir anda artmış gibi alnında pul pul ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı. Soluğum kesildi. Sanki artık burada değildi. Ben yukarıdayken burada ne oldu, bilmiyorum ama bir şeyler onu tetiklemişti. Baktığım adam Gurur değil gibiydi.

Omuzları inip kalkarken nefes aldıkça göğüs kafesi balon gibi şişiyordu. Kızgın boğalar gibi burnundan nefes alıp verdikçe etrafına verdiği zararın şiddeti artıyordu. Sandalyeyi cama fırlattığında tuzla buz olan camla Seçil ve Yonca yenge bir kez daha bağırdı. Saklandıkları kolunun arkasından çıkmaya bile korkuyorlardı. Gurur'un içinde bir canavar çıkmış gibi hayvan gücüyle burayı yıkıyordu.

Boğazında hırıltılı nefesler çıkartarak çatacak yer ararken bakışlarındaki vahşi ifade insanın yüreğine korku salıyordu. Çıkardıkları çığlık seslerinden gözleri Seçil ve Yonca yengeyi bulunca sertçe yutkundum. Gözlerinin ardında hayvansı ve tehlikeli bir parıltı geçti. Avına kilitlenen bir yırtıcı gibi Seçil ve Yonca yengenin üzerine yürüyünce babam hemen silahını çıkardı.

Bu olanları gören babam çatık kaşlarla silahını Gurur'a doğrultunca, "Baba dur!" deyip çevik bir hareketle ondan silahı aldım. "Kendinde değil bunu yapamazsın." Ona zarar veremezdi.

Babam tam bana kızacaktı ki buna izin vermedim. Silahı sıkıca kavrayıp tavandaki avizeye doğru kaldırdım. Üst üste birkaç kez avizenin zincirlerine ateş ederek onu yere düşürdüm. Koca avize Gurur'un birkaç adım arkasına gürültüyle düştü. Arkasında gelen gürültüyle Gurur hemen arkaya dönmüştü. Arkasını dönünce Seçil ve Yonca yenge saklandıkları yerden

çıkıp koşarak yanımıza geldiler. Tam zamanında Gurur'un dikkatini dağıtmıştım.

Şanslıydım ki silah kullanmayı biliyordum ve kahretsin ki artık herkes bunu biliyordu çünkü annem ve babamın tuhaf bakışları üzerimdeydi. Avizenin üç zincirine üç el ateş etmiştim ve biri bile ıskalamamıştı. Annem ve babam için bunu görmek Gurur'un yaptığı yıkımdan daha şoke ediciydi.

Babam silahı elimden çekip aldığında bana sormak istediği çok şey olduğunu görebiliyorum ama bunu sonraya sakladı. Şu an için daha büyük bir sorunumuz vardı.

Gurur şu anda ne yaptığını veya kimlere zarar verdiğini bilmez bir halde başını ellerinin arasına alıp bağırdı. Yüzü acıyla kasılırken boynundaki damarlar patlayacakmış gibi şişmeye başlamıştı. Yaşadığı şeye direnerek silahını çıkartıp kendinden en uzak köşeye fırlattı. O silahla yapacağı katliama engel olmak istercesine silahı kendinden uzaklaştırmıştı. Direniyor, geri dönmeye çalışıyordu ancak geçmişi buna izin vermiyordu.

Kaşlarını çatıp dişlerini sıkarak, "Sus lan artık, sus, sus, sus!" diye haykırıp salondaki her şeyi kırıp devirmeye devam etti. Bir canavar gibi saldıracak bir şeyler arayıp önüne çıkan her şeyi parçalıyordu. Onu izlerken korkudan kalbim durabilirdi. Kriz geçirirken böylesine bir canavara dönüştüğünü bilmiyordum. Parmak boğumları ve beyaz gömleği kan içinde kalmıştı. Bu kanların hiçbiri ona ait değildi.

Gurur kafasının içinde nasıl bir şey yaşıyorsa durmuyordu. Çılgına dönmüş bir halde öfkeyle bağırıyor, bir şeyleri duvara fırlatıyor veya yere savurarak parçalıyordu. Gerçek anlamda aklı onu terk etmiş gibiydi. Eminim kendine gelince bunları yaptığını bile hatırlamayacaktı. Ben korkudan ağlayarak Gurur'u izlerken annem bir enkaza dönen salona dudaklarını büzerek bakıyordu. "Tüm bu şeylerin parasını o deli ödeyecek."

Şaşkınlıktan level atlayarak ona döndüm. "Anne Allah aşkına tek derdimiz bu mu?"

Tüm bunların suçlusu benmişim gibi sert bakışlarını bana dikti. "Bu deliyi evimize getiren ben değilim!" Artık bunu bize hiç unutturmazdı.

Ortalık öyle bir dağılmıştı ki Gurur tüm bu dağınıklığın tam ortasında duruyordu. Üstü başı darmadağın, elinde kan akıyordu. Tüm bu hengamenin içinde elini kesmişti. Geçirdiği kriz şuurunu yitirmesine neden olduğu için kendinde değildi. Aralık ayı onun için gerçekten de zor geçiyormuş. Hızlı hızlı nefes aldıkça omuzları aşağı yukarı hareket ediyor, dişlerini sıktıkça yüzündeki her kas seğiriyordu. Aklımı kaçırabilirdim hiç iyi değildi.

Tam olarak ne hatırlıyor veya kafasının içinde kimlerin sesini duyuyor, bilmiyorum ama atakları sürdükçe, "Gelme!" diye bağırıp etrafına saldırıyordu.

Bir köşede saklanan Kerim amcam celallenerek kendine siper ettiği sandalyeyi daha sıkı tuttu. "Bu akıl hastasını evde istemiyorum!" diye bağırdı. "Gönderin şunu gitsin!" Bu evde gitmesi gereken tek kişi Gurur değildi. Önce o ailesini toplayıp gitmeliydi.

Caner güç bela yerden kalkıp ağzındaki kanı tükürdü. Yüzü gözü kan içinde kalmış, kaşı patlamıştı. Ağzından süzülen kanlar çenesine doğru akıyordu. Caner'in kızgın bakışları Gurur'a kilitlenmişti. "Bu piçe tahammül ettiğimiz yeter!" Silahını çıkartıp Gurur'a doğrulttu. "Bugün bu iş bitecek!" Midem kasıldı. Gurur'un en savunmasız anını yakaladığı için ondan kurtulmayı düşünüyordu. Başka şartlarda bunu yapacak cesareti yoktu.

Etrafımdaki dağınıklığa bakınca Gurur'un yerdeki silahını gördüm. Annemin güvenli kanatları altında çıkıp hemen öne atıldım. Annem arkamdan bağırırken koşarak ondan uzaklaştım. Yerdeki silahı aldığımda evdekilerden küçük çaplı bir hayret nidası yükselmişti. Koşarak Gurur'un önüne geçip Caner'in tam karşısında durdum. Silahın emniyetini açarak Caner'e doğrulttuğumda tek düşündüğüm Gurur'u korumaktı.

Babam ve annemin olduğu yöne bakmıyorum ama ikisinin de şoke olduğunu tahmin etmek zor değildi. Gurur'u arkama almış bir vaziyette abimin tam karşısında durmuştum. Gurur'un en savunmasız anında ondan kurtulmaya yeltenecek kadar karaktersizdi. Eğer Gurur bir kriz geçirmeseydi Caner'de ona yaklaşacak yürek yoktu.

Namluyu Caner'in kalbine doğrulttuğumda kaskatı kesilmişti. Babamın, "Farah!" diyen sert sesini duydum ama ona bakmadım. Gurur'un önünde dururken kimseyi ona yaklaştırmamaya kararlıydım.

Caner ile birbirimize silah doğrulturken içimde zerre kadar korku yoktu. Bana yaptıklarının öfkesini yıllardır içimde taşırken en az onun kadar sertti bakışlarım. Babamın bizi izlediğini iyi bildiği için silahını indirmedi ama kendisini iyi göstermeye çalışarak beni uyardı. "Farah indir o silahı!"

Parmağım tetiğe gitti. "İndirtsene?"

O kadar soğuk kanlıydım ki onlardan çok ben kendime hayret ediyordum. Gurur'u koruma içgüdüsü içimde bambaşka bir kadın çıkartmıştı. Buz gibi gözlerle abime bakıp, "Geri bas, Caner!" dedim sert bir sesle. "Kimse beni geçmeden kocama ulaşamaz!"

"İkinizde indirin şu silahları!" Babamın sesi bu sefer daha öfke doluydu. "Çocuklarımın geldiği şu hale bak! Kardeş kardeşe silah çekmez!" Kardeşin kardeşe neler ettiğini ah bir bilse...

Babamın sözünü çiğneyemeyeceğimiz için ikimizde aynı anda silahlarımızı indirmiştik. Arkamdan Gurur'un, "Gelme, gelme, gelme!" diyen sesini duyunca hemen ona döndüm. Gördüklerimle kaskatı kesildim. Yarattığı enkazın tam ortasında dururken başını eğmiş, yumruklarını başının iki yanına geçirerek, "Gelme, abi gelme!" diye bağırıyordu. İçim acıyla doldu. Abi mi? O ana kadar ikimizin de abiden yana yaralı olduğumuzu hiç fark etmemiştim. Ortak bir yaramız vardı.

Yumruklarının şiddetiyle kendine zarar verdiği için silahı yere atarak ona doğru koştum. Annem korkuyla, "Farah!" diye bağırdı. "Krizin eşiğindeyken yaklaşma ona!" Annem benim için endişelenip Gurur'un bana zarar vermesinden korkuyordu ama onu dinlemedim. Gurur iyi değildi.

Kendi güvenli alanımdan çıkıp onun tehlikeli alanına girdim. Yerdeki kırık dökük eşyaların içinden geçip Gurur'un tam karşısında durdum. Burada olduğumu gördüğünü bile sanmıyorum. Histeri kriziyle zangır zangır titrerken kafasının içindeki dünyada kaybolmuştu.

Boynundaki damarlar şişerek belirginleşirken cayır cayır yanıyormuş gibi, "Abi dur!" diye bağırınca gözlerim doldu. Kafasına geçirmek için yumruklarını bir kez daha kaldırınca öne atılıp bileklerini sımsıkı tuttum.

O bu haldeyken ona bu kadar yaklaşmam benim için fazla riskliydi. Bana vurarak salonun ortasına savurabilirdi. Diğerlerine yaptığı şeyi bana da yapabilirdi. Kriz esnasında her şeyi yapabilirdi çünkü böyle anlarda oto kontrolünü kaybediyor, ne yaptığını bilmiyordu. Çok kötü bir haldeydi, öyle ki ayakta bile zor duruyordu.

İnce parmaklarım onun kalın bileklerini sararken ona bu kadar çok yaklaştığım için kokum burnuna ulaştı. Yaşadığı kaosun içinde bile adım mırıltıyla dudaklarından döküldü. "Farah..."

Titremeleri devam ederken başını eğdiği yerden yavaşça kaldırdı. Göz göze gelince beni iterek bileklerini benden kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. "Buradayım," diye fısıldadım yumuşak bir sesle. Islak gözlerle ona bakarken yavaş ve dikkatli bir hareketle kafasının yanındaki ellerini aşağıya çektim. "Buradayım, Gurur."

İçine sıkıştığı korkunç dünyadan çıkıp bana gelmesini arzulayarak bileklerini daha sıkı tuttum. "Yalnız değilsin buradayım." Delici bakan gözleri gözlerimden süzülen bir damla yaşı takip etti. "Dışarı çıkacaktık." Onu biraz neşelendirmek için yalandan suratımı astım. "Beni bir yere götüreceğini söylemiştin ama sözünü tutmamak için ortalığın içinden geçtin." Gerçek anlamda her şeyin içinden geçmişti.

Hızlı hızlı nefesler alırken bakışları sık sık değişiyordu. Gözlerinin yeşiline çöreklenen acımasızlığı geri ittikçe onu bir katliama zorlayan o his aynı hızla gözlerindeki yerini alıyordu. Kontrolünü sağlayıp bana zarar vermemek için kendini ne denli zorladığını görebiliyorum. Çenesi kasıldığında sıktığı dişlerinin arasından, "Git buradan!" demeyi başardı. Gözü seğirdiğinde başı sık sık omuzuna doğru kasılıyordu. "Hemen uzaklaş benden!"

"Gitmem." İnatçı bir tutumla bileklerini sımsıkı tuttum. "Bana bak, Gurur." Yumuşacık bir sesle konuşup ellerimden birini çektim. "Sadece bana bak." Elimi uzatıp parmak uçlarımla yüzüne dokunduğumda irkildi. "Sadece bana

bak ve benim sesime odaklan." Kafasının içinde konuşan tüm o sesleri susturmak ister gibi avucumu yanağına bastırdım.

Avuç içimde hissettiğim ısıyla burnumun direği sızladı. Yanıyordu. Ateşi fırlamış gibi teni çok sıcaktı. "Buradayım, seninleyim sadece bana odaklan." Aralığın illet sancısında onu korumalıyım. Teselliyi uyuşturucunun kollarında bulmasını istemiyorum.

Avucumu yanağından çenesine sürterek ona dokunmaya başladığımda karanlık bir ormanı andıran yeşilleri yavaş yavaş normale dönmeye başlamıştı. İçim umutla doldu. İşe yarıyordu. Ona iyi geliyor olmalıyım ki sakinleşmenin bir yolunu bulmayı başarmıştı. "Boş ver bu evdeki kahvaltıyı." Saçma sapan şeyler söyleyerek aklını ona acı veren şeylerden uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Odamızda kahvaltımızı yapalım mı?"

Aklı başına gelmeye başlamış olmalı ki bakışları eskiye dönerken gözlerindeki o muzır ifade geri döndü. "Yine beni çalıştıracaksın öyle mi?" Şu anda herkesin bizi izlediğini fark edecek durumda değildi.

Onu sakinleştirmek için elimi yanağından gezdirirken kıkırdadım. "Karını aç mı bırakacaksın?"

Kendini dokunuşuma bırakınca sert yüz hatları gevşemeye başladı. "Kendimize karı mı aldık yoksa efendi mi, hiç belli değil." Sitem ettiğinde yanağını avucuma yaslamamak için kendini zor tuttuğunu düşünmeye başladım çünkü bunu yapmayı isteyecek kadar mayışmıştı. Güçlü bir krizden sonra halsizleşmişti. Buna rağmen benimle uğraşmayı bırakmayıp, "Yemeğini kendin yapacaksın," dedi huysuzlanarak.

Bileğindeki elimi eline kaydırırken ona gülümsedim. "Kulübedeyken yemeklerimi sen yapardın ama?" Gurur bana odaklandığı için bu sözleri ne amaçla söylediğimi anlayacak durumda değildi. "Her gün bana yemek yapıp beni odama kucağında taşıyan kimdi?" Herkesin bizi dinlediğini iyi biliyorum.

Gurur'a takılırken annem ve babamın bu sözlerimi duyduğunu biliyorum. Gurur hakkında yanıldıklarını onlara göstermek istiyordum ama en önemlisi Seçil tüm bunları bilsin istiyorum. Parmaklarımı Gurur'un parmakları

arasından geçip ellerimizi birbirine kenetlediğimde kaskatı kesildi. Gözlerinin içine bakarak, "Kocamsan beni beslemek, korumak ve benimle ilgilenmek zorundasın," dedim en tatlı sesimle. "Yoksa karın için bunları yapamaz mısın?"

Etrafımızdaki insanların buradaki varlığını unuttuğu için kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Çok şey istiyorsun, Farah Tozlu."

"Artık bir Kalender."

Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Haklısın." Sinirleri gevşerken başını eğip yüzlerimizi birbirine yakınlaştırdı. Gözlerimin içine bakarak, "Artık bir Kalender," diye fısıldadı şükreder gibi.

Kalbim tekledi.

Yeni yeni kendine geldiği için etrafına baktı. Gördüğü tüm bu dağınıkla nefesini sertçe verdi. Her krizden sonra böyle bir manzarayla karşılaşıyormuş gibi gördüklerine yabancı değildi. Caner'in kan revan haline hissiz gözlerle baktı, elinde tuttuğu silaha da alaycı bir ifadeyle. Kerim amcama olan bakışları bile fazla boştu. Nesibe yengenin yanağındaki tokat izini görünce buz kesti.

Ailenin kadınlarına da vurduğunu görmek soluğunu kesmişti. Hemen bana dönüp baştan ayağa beni süzmeye başladı. Gözleri aceleyle beni tararken yeşillerinde yoğun bir endişe vardı. "Seni de incittim mi?" Sertçe yutkundum. Kriz esnasında yaptıklarını gerçekten hatırlamıyordu.

Başımı iki yana sallayarak onu yatıştırmaya çalıştım. "Bana hiçbir şey yapmadın." Bunu duyunca gözle görülür bir şekilde rahatladı. Ona yaklaşan ve karşısına çıkan herkesi bir yere savurmuştu. Ancak ben büyük bir risk almıştım. Ona yaklaşıp dokunduğumda kokumdan beni tanımış, kontrolünü kazanmak için kendini zorlayarak beni kendi öfkesinden korumuştu.

Ortalık daha fazla kızışmadan yalvaran bakışlarımı Gurur'a çıkardım. "Odamıza çıkalım lütfen." Tekrar bir delilik yapmadan onu buradan götürmek istiyorum. Ne denli endişelendiğimi görünce burnundan nefesini vererek başını salladı.

Etrafına bakıp yerdeki silahına doğru yürüdü. Onun için az önce o silahı aldığımı bilmeden silahı beline taktı. Evdeki herkesin çatık bakışları eşliğinde bana kapıyı işaret etti. Ona doğru bir adım atmıştım ki ayağım yerdeki kırık tabaklardan birine takıldı. "Kıpırdama." Beni uyarıp iki adımla yanıma geldi. Bu dağınıklığın içinde geçerken kendimi yaralamamı istemediği için eğilip beni kucağına aldı. Nefesim kesildi. Herkesin gözleri önünde bunu yaptı.

Bir anda kendimi onun kor gibi yanan göğsünde bulunca vücut sıcaklığı bana nüksetti. Herkesin içinde beni kucağına aldığı için derimin altı ısınmaya başlamıştı. Çok sıcaktı, cehennem ateşlerinde yanıyormuş gibi sımsıcaktı. Alnından süzülen terler ısıyı doruklarda hissettiğinin kanıtıydı. Tüm ailemin gözleri önünde beni kucağına alıp yarattığı enkazın içinde geçti.

Kalbinin çok hızlı attığını duyabiliyorum. Nefes alışları fazla düzensizdi ve haddinden fazla terliyordu. Bilinci yerine gelmiş olabilir ama geçirdiği krizin sarsıcı etkisi henüz vücudunu terk etmemişti. Farkında mı, bilmiyorum ama vücudu histeri bir krizle titriyordu.

Çatı katındaki odamıza çıkınca dikkatli bir şekilde beni kucağından indirdi. Bir şey arar gibi etrafına bakıyordu. Sandalyeye astığı ceketini görünce adımlarını hızlandırdı. Ceketini alıp sabırsız adımlarla banyoya yürürken bana hiç bakmadı ancak, "Soğuk bir duş almalıyım," dedi hızlıca. "Beni rahatsız etme." Soğuk su belki onu kendine getirir diye buna karşı çıkmadım.

Yirmi dakika boyunca banyonun kapısının önünde dönüp durdum. Yıkandığı için içeriye girmeye cesaretim yoktu ama nasıl olduğunu merak ediyorum. İçeriden suyun sesi kesilmediğine göre hâlâ duştaydı. Yıkanmaya karar vermesi iyi bir şeydi çünkü vücut ısısını başka türlü düşüremezdi. Suyun sesi kesilince hemen kapıdan uzaklaştım.

Tam o an aklıma gelen küçük bir detayla kaskatı kesildim. "Ceket?" diye mırıldanırken bunu daha yeni fark etmiştim. Banyoya girerken yanına ceketini almıştı. İnsan yıkanacağı zaman yanına ceketini almazdı. Ceketini neden almıştı?

Midem kasıldı.

Uyuşturucu.

Soluğum kesildiğinde banyo kapısıyla bakışıyordum. Aralığın ilk günlerindeyiz yani Gurur'un uyuşturucuya başlayacağı günlere girmiştik. Belki çoktan başlamıştı belki de her ihtimale karşı yanında taşıyordu ve bugün geçirdiği krizden sonra başlamaya karar vermişti. Yeni bir kriz tekrarlanmasın diye şimdi uyuşturucuyu hayatına geri alacaktı. O illeti bir ay boyunca kullanıyordu ama bırakması aylarını alıyordu. Bırakma süreci başlamaktan daha zor ve sancılıydı.

Kendini tam o illetten kurtarıyordu ki, bir de bakıyordu tekrar aralık gelmiş. Sonra yine başlıyor ve yine tüm yıl bırakmaya çalışıyordu. Bu yorucu döngüden hiç kurtulamıyordu. Leyla'yla birlikteyken bunu yıllarca yapmış olabilir ama benimleyken bunu yapmasını istemiyorum. Leyla'nın buna göz yumduğunu tahmin etmek zor değildi. Eğer öyle olmasaydı Gurur hâlâ çareyi uyuşturucuda arıyor olmazdı.

Leyla'ya da kızamam çünkü uyuşturucu Gurur'u sakinleştirip sinilerini yatıştırdığı için Leyla buna göz yummuş olabilir. Böylelikle Gurur bir ay boyunca ona sorun çıkarmıyordu. Ancak aralık bitince Gurur için asıl katlanılmaz aylar başlıyordu. Vücudu yoksunluk krizine her girdiğinde tekrar başlamamak için ağır bir süreçten geçiyordu. Leyla onun çektiği tüm bu yoksunluk krizlerini umursamadan Gurur'un uyuşturucu kullanmasına nasıl izin veriyordu?

Yoksa bırakması için çok mücadele etti mi? İşte bunu bilmiyorum. Hiçbir kadın sevdiği adamın uyuşturucunun kollarında çırpınmasına izin vermezdi. Leyla'nın da buna müsaade etmediğini, elinden geldiğince Gurur'a engel olmaya çalıştığını düşünüyorum. Bunun için çok savaştığını düşünmek istiyorum çünkü diğer türlüsü bencillikten başka bir şey değildi.

Kontrolüm dışı hızlı adımlarla yürüyüp banyoya girdim. Göreceklerime kendimi az çok hazırlamıştım ama gördüklerim tahmin ettiğimden daha çok sarstı beni. Gurur duş almak konusunda yalan söylememişti. Gerçekten yıkanmıştı çünkü ıslaktı ve beline sardığı havlu dışında üzerinde hiçbir şey

yoktu. Ancak diğer şeyler beni korkutan bir görüntüydü. Yanılmamıştım uyuşturucu kullanmak üzereydi.

Sırtını banyonun soğuk duvarına yaslamış, ayaklarını uzatarak oturuyordu. Yanında gümüş renginde metal bir kutu vardı ve kutunun kapağı açıktı. Kutunun içinde dört adet küçük şişe vardı. Şişenin içindeki sıvının ne olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Kauçuk lastikle kolunu sıkıca bağlamıştı. Boğazım düğümlendi. Damar yolundan alacaktı. Şırınganın içine çektiği zehri yukarı kaldırıp şırıngadaki hava boşluğunu çıkartırken bana bakmadı fakat sert bir sesle, "Çık dışarı!" dedi.

Emir kipi taşıyan sert sesiyle vücudum otomatik olarak ona itaat etti. Refleksle bir adım arkaya attığımda kendimi zorlayarak elimi yanımdaki duvara bastırdım. Emrine itaat etmemek için direndim. Dışarı çıkmak istemiyorum ama çıkmamı emredince beynimdeki tüm mekanizma alarma geçmişti ve çıkmam için gereken komutu bana vermişti. Bana söyleneni yapıp itaat ederek dışarı çıkmalıydım.

"İtaat et yoksa Şeytan'ın tasmasını açarım."

Ağlamamaya çalışarak başımı iki yana salladım. Şimdi olmazdı, burada olmazdı. Korku evinde yaşadıklarımı zihnimin tozlu raflarına saklamaya çalışarak kulağımdaki sese direndim. Gurur şırıngayı kolundaki damara yaklaştırınca beynimin beni zorladığı sisteme karşı gelip ona doğru koştum. Buna izin vermeyeceğim!

Yanına yaklaştığım gibi elindeki şırıngayı çekip aldım. Şırıngayı yere atıp üzerine sertçe basarak kırdım. Daha Gurur beni durdurmadan yerdeki kutuyu alıp içindeki şişeleri sırasıyla duvara fırlatmaya başladım. Duvara çarpan her şişe kırılıp içindeki zehir etrafa saçılıyordu. Gurur oturduğu yerden bir hışımla ayağa kalktığında suratı kaskatıydı. "Ne halt ediyorsun sen!" Gür bir sesle bana bağırıp üzerime yürüdü. "Yürek mi yedin kızım sen!"

Kan beynine sıçramış gibi bakışları sertti. Arzuladığı şeyi ondan aldığım için kontrolsüz bir öfkeyle üzerime yürüyordu. Sırtım banyonun soğuk

duvarına çarpana kadar buna bir son vermedi. Gözü dönmüş bir şekilde, "Canına mı susadın!" diye kükreyip yumruğunu kafamın yanındaki duvara geçirince ağlamaya başladım. Bana vurmasın diye kollarımı kaldırıp yüzü siper ettiğimin farkında değildim. Artık birileri bana vurmasın.

Kollarımı çapraz bir şekilde yüzümün önünde tutup başımı eğerek kendimi ondan sakındım. Ondan o kadar çok korkuyordum ki bana vuracağına neredeyse eminim. Vücuduma gelecek ağır darbelere kendimi hazırlayarak küçüldükçe küçüldüm. Bunu yaparken ne kadar titrediğimin veya ne denli ağladığımın farkında değildim. Bileklerimde onun sıcak ellerini hissedince korkuyla irkilip, "Bana vurma," diye yalvardım. Bileklerimdeki ellerinin kaskatı kesildiğini hissettim. Donup kalmıştı.

Bir süre ikimizde hiç kıpırdamadık. Banyoda duyulan tek şey benim ağlayan sesimdi. Yutkunuşu kulağıma gelirken yüzüme siper ettiğim kollarımı yavaşça çekti. Bunu oldukça nazik bir hareketle yapmıştı. Elini çenemde hissedince içim korkuyla doldu. Ona bakmaya bile cesaret edemiyordum. "Şşş." Beni sakinleştirmek ister gibi bir şeyler mırıldanıp çeneme hafifçe baskı uyguladı. "Sakin ol seni incitmeyeceğim."

Çeneme baskı uygulayarak başımı kaldırınca ıslak gözlerimle karşılaştı. Kısık bir sesle küfrettiğinde gözlerinin yeşilinde büyük bir suçluluk duygusu vardı. Beni korkutup ağlattığı için kendine kızar gibiydi. "Farah-" demişti ki titremeye ve ağlamaya devam ederek ona sımsıkı sarıldım. Kollarımın altındaki vücudu taş kesilmişti. Gözyaşlarım durmaksızın akarken, "Bunu yapmayı bırakmalısın çünkü beni korkutuyorsun," diye mırıldandım. Nefes dahi alamadı.

Parmak uçlarımdan yükselip kollarımı boynuna sımsıkı sardığım için yüzü boynuma yaslıydı. Kolları yanında öylece dururken, "Farah..." diye mırıldandı şaşkın ve şoke olmuş bir sesle. "Korktuğun adama mı sığınıyorsun?" Beni bu denli korkuturken ondan kaçmak yerine ona sarılmamı beklemiyordu. Nutkunun tutulmasına neden olmuşum gibi sesi güçlükle çıkmıştı.

"Sığındığım adamın bir canavar olmadığını biliyorum," dedim mırıltıyla. "Herkes için öyle olsa da benim için değil." Boğazında bir düğüm oluşmuş gibi yutkunamadı.

Kullanmak üzere olduğu uyuşturucuyu parçaladığım için ne denli gergin olduğunu biliyorum. Aşağıda geçirdiği kriz hafife alınacak bir şey değildi. Vücudu hâlâ o krizin kalıntılarıyla boğuşuyordu. Durum böyleyken Gurur'dan kaçmak onda daha büyük bir öfkeye neden olabilirdi. Ona sarılmamın amacı onu şaşırtarak durmasını sağlamaktı. İşe yaramıştı. Bazen beklenmedik davranışlar insan psikolojisinde olumlu etkiler yaratabilirdi.

Ona sarılan sadece bendim o değildi. Elleri yanında öylece dururken hiç kıpırdamıyordu. Yüzü boynuma çok yakında ve başı kollarımın arasındaydı. Ona iyi gelmek istiyordum. Teselliyi uyuşturucu yerinde bende bulmasını istediğim için ona karşı fazla ilgiliydim.

Can sıkıcı olansa kalbimin değişen ritmini hissediyor olmalıydı çünkü ona yapışmış bir vaziyetteydim. Kollarımı boynundan çekip yavaşça ondan ayrıldım. Arkaya doğru bir adım attıktan sonra başımı kaldırıp metalik yüzüne baktım. Ne düşündüğünü anlamayacağım kadar ifadesi donuktu. "Aşağıda kriz geçirmeni tetikleyen şey neydi?"

Nefesini sertçe verdiğinde burun delikleri genişledi. "Piç abin sigara içme bahanesiyle ateş yaktı. Şuurumu yitirmeme neden olacak kadar uzun süre çakmağın ateşini söndürmedi." Gerildim. Tam da Caner'den beklenen bir kalleşlikti. Oynadığı küçük oyunun sonunda Gurur'dan adam akıllı dayak yiyerek dersini almıştı.

Sıradan bir şeyden bahseder gibi görünerek, "Peki, bir şeyler hatırlıyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak alnına düşen ıslak saçlarını çekti. "Gördüğüm o ateşten sonrası yok bende." Vücudu kasıldı. "Yengene bile isteye vurmadım. Hatırlamıyorum bile." Abim ve amcama yaptıklarını sorun etmiyordu ama Nesibe yengeye vurmak canını oldukça sıkıyordu.

Bana kapıyı işaret etti. "Beni yalnız bırak ki giyineyim."

"Peki." Dışarı çıkmak için arkasından geçeceğim esnada hemen birkaç adım gerileyip bana yol verdi. Bunu dikkat çekecek kadar hızlı yapmıştı. Bakışlarım kısıldı. "Sırtını mı yaraladın?" Sanki sırtını görmemi istemiyordu.

Metalik bir yüzle bana bakarken bakışları ciddileşti. "Hayır, elim dışında kendimi yaralamamışım." Avucundaki küçük sıyrık izine baktı. "Abartılacak bir şey değil."

"Gideyim o zaman," demiştim ki beline sardığı havlu dışında üzerinde hiçbir şey olmadığını daha yeni fark ettim. Donup kaldım. "Sen çıplaksın?"

Nemli saçlarının uçlarına biriken su damlacıklarına öylece bakıyor, suyun koyulaştırdığı saçlarının ıslak halini izliyordum. Geniş ve damarlı kol kaslarına ağzım açık bir şekilde bakıyordum. Beni kolları arasına alsa muhtemelen hiç zorlanmadan tüm kemiklerimi kırabilecek güçteydi.

Banyonun nemiyle parıldayan kavruk tenini izlerken sıkı göğüs kaslarına, baklava dilimlerini andıran karın kaslarına yutkunarak bakıyordum. Ona olan yoğun bakışlarımı görünce dudağının köşesinde pis bir sırıtış belirdi. "Gördüklerin hoşuna mı gitti?"

Beni utandırmak için söylediği bu sözlere masumca başımı salladım. "Hem de çok," diyerek onu şaşırttım. "Daha önce bu yakınlıkta bir erkeğin çıplak vücudunu hiç görmemiştim."

Dürüstlüğüm karşısında göz bebekleri irileştiğinde böyle bir cevap beklemediği çok açıktı. Bense sıradan bir şeyden bahseder gibi gözlerimi kırpıştırarak merakla ona bakıyordum. "Havlunun altında ne var?" diye sorduğumda ağız dolusu küfretti. Anlaşılan bende onu utandırabiliyor muşum.

Havlunun altında ne olduğunu biliyordum ama o, bunu bildiğimi bilmiyordu. Onun gözünde kadın ve erkek arasındaki farkı bile bilmeyecek kadar çocuktum. Bunu kullanarak hayretler içinde kalan yüzüne bakıp ona gülümsedim. "Havluyu da çıkarır mısın, altında ne olduğunu merak ediyorum." Umarım bunu yapmazdı.

Banyonun içini küfürleriyle doldurduğunda bu konuda ciddi olup olmadığımı anlamak istiyordu. Şaşkın ve kızgın ifadesi çok komikti. Bir kadının bu kadarını nasıl bilmediğini sorguluyordu. Onu kandırıp kandırmadığımı anlamak ister gibi yüzüme çok baktı ama masum ve çocuksu yüzüm onu bir kez daha aldattı.

Merakla gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyor, yeni bir şey keşfetmek isteyen bir çocuğun heyecanıyla ona gülümsüyordum. Bu yüzden kadın ve erkek arasındaki farkı bilmediğime çok kolay inandı. Bu konulardaki bilgisizliğim onu sinirden deli ettiği için yüzünü sertçe ovuşturdu. "Seni nerede büyüttüler? Mağarada mı!"

İrkilerek arkaya doğru bir adım attım. "Seni sinirlendirecek bir şey mi yaptım?" Suratım asıldı. "Böyle şeyleri sormamalı mıyım?"

Tersçe bana baktı. "Böyle şeyleri bana sorma!"

"Peki, sormam." Uysal bir şekilde başımı sallayarak ona gülümsedim. "Başka erkeklere sorarım, onlar bana öğretir."

Kaşları o kadar hızlı çatıldı ki korkmadım desem yalan olur. Yeşillerinde devasa bir öfke vardı. "Başka herifler sana bir şey öğretmeye kalkışırsa onların ecdadını sikerim!" Çenesi kaskatı kesildi. "Zamanı geldiğinde ben sana bilmen gereken şeyleri öğretirim!" Omurgama buz gibi soğuk bir his yayıldı. Haddinden fazla sahipleniciydi.

Sözlerinin bende yarattığı etkiyi gizlemek için bilmişlik taslayarak çenemi dikleştirdim. "Ben zaten her şeyi biliyorum ki."

"Hadi oradan!" dedi tersçe. "Hiçbir halt bildiğin yok."

"Hayır, biliyorum." Kendimle övünürcesine başımı kaldırdım. "Çok bilgiliyim ki ben, her şeyi biliyorum." İnadımı sürdürdüm. "Mesela bana bir şey sor hemen cevap veririm."

Kaslı kollarını göğsünde birleştirerek, "Demek her şeyi biliyorsun?" dedi alayla. "Söyle bakalım çocuk nasıl yapılır?"

Heyecanlanarak konuşmak için tam ağzımı açmıştım ki, "Leylekler getiriyor dersen gebertirim!" deyince hemen dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Bunu görünce, "Siktir!" diyerek bir küfür daha savurdu. "Bir çocukla evliyim!" Kahkaha atmak istiyorum.

Ona kapıyı gösterdim. "Ben çıkayım mı dışarı?"

Asabiyet içeren bakışlarla, "Çık!" dedi benden kurtulmak istercesine. "Kaybol gözümün önünde."

Küçük adımlarla kapıya doğru yürümüştüm ki, ensemi yakalayarak beni yeniden karşısına çekti. İri parmakları şahin pençesi gibi ensemdeydi. Başımı kaldırıp aval aval suratına bakmaya baktım "Bir şey mi oldu?"

"Özür dilerim." Bir anda söylediklerileyle beni bozguna uğratmıştı. Yüzü ciddiyetle kasılırken ensemdeki elini çekti. "Sana bağırıp ağlatmak istememiştim." Uyuşturucu kullanmasına engel olduğum için gösterdiği fevri tepkiler yüzünden benden özür dilemesini beklemiyordum.

"Özür dilerim, Farah," dedi tüm ciddiyetiyle. Bu konudaki pişmanlık ve mahcubiyeti gözlerinden okunurken nefesini sesli bir şekilde verdi. "Kontrolüm dışında öyle davrandım. Zor günlerden geçiyorum."

Ona ait olan şeyleri kırdığım halde sırf beni ağlattı diye benden özür dilemesi kalbimi eritiyordu. Gurur Kalender gerçek anlamda güzel bir adamdı. Hatalı olduğu konularda hatasını kabullenip özür dilemeyi biliyordu. Gereksiz egoları yoktu. Bana olan bakışlarını mümkün olduğunca yumuşatıp, "İncitmek için elim sana asla kalkmaz," dedi sıcacık bir sesle. "Seni kendimden korumak için çabalıyorum." Nabzım hızlandı. Sadece bakışlarıyla bana bunun için uğraştığını gösteriyordu.

Güven vermek istercesine gözlerimin içine sıcak bir ifadeyle baktı. "Benden korkma." Sesi iç çeker gibi çıkmıştı. Yüzümü sakınacak kadar ondan korkmam ona azap veriyormuş gibi davranıyordu. "Benden korkmandan nefret ediyorum."

Burun delikleri genişleyecek kadar nefesini sertçe verdi. "Biliyorum boktan herifin tekiyim, bir canavarmışım gibi herkes benden korkuyor." Geçirdiği şiddetli krizlere değinerek, "Korkmakta haklılar da," diye fısıldadı. "Ama sen benden korkma olur mu?" Gözlerini gözlerime kenetlediğinde o gözlerde yoğun bir keder gördüm. İçim burkuldu. Anlaşılmaya ihtiyacı vardı. "Ben bir canavar değilim, Farah."

Gözlerimin içine bakarken yorgunca başını iki yana salladı. "Öyleysem bile senin hikayendeki canavar olmak istemiyorum." Soluğum kesildi. Aklı

kusurlu diye herkesin ona canavar muamelesi yaptığını daha iyi anlatamazdı. Belli etmemeye çalışıyordu ama bu onu incitiyordu, değil mi?

Titreşen kirpiklerimin arasından onu izliyordum. "Ben sana bakınca bir canavar görmüyorum ki." Aşağıdaki tüm o vahşeti çıkartırken gerçekten bir canavara benzediğini ona söylemedim. Canavarlara özgü bir yönü vardı ama ateş görmedikçe o yönünü kontrol altında tutmayı başarıyordu. "Bana sesini yükseltip üzerime yürümezsen senden korkmam."

Çekingen gözlerle ona bakmak için kendimi zorladım. "Bunlar beni korkutan şeyler. Eğer bu iki şeyi yapmazsan bende senden hiç korkmam." Bu iki şeyi bana kim yapsa çok korkuyordum.

Yoğun bir pişmanlıkla bana bakarken başını ağır ağır salladı. "Tekrarlanmamasına dikkat ederim."

Birkaç adım geriye atarak benden uzaklaştı. "Gelecek aya kadar buralarda olmayacağım. Bu sürede dikkat et kendine." Acıyla doldum. Gidiyor muydu?

"Nereye gidiyorsun?"

"Klinikteydim, Farah." Uzun boyundan dolayı bana üstten bakışlarını atarken alnından yanağına ter damlacıkları süzülüyordu. "Senin bu nişan olayın olmasaydı gelecek aya kadar kimse oradan çıkmama neden olamazdı. Her yılın aralık ayını klinikte geçiririm. Gözlem altında tutulmalıyım." Bunu biliyorum. Bu onun hakkında başlıca bildiğim şeylerden biriydi.

Yılın bu zamanında kendi isteğiyle kliniğe yatar, gelecek aya kadar oradaki odasından hiç çıkmazdı. Aralıkta geçirdiği nöbetleri hat safhada yaşadığı için sevdiklerini kendinden korumak için böyle bir yol bulmuştu. Babamla ona kurduğumuz tuzak olmasaydı bu ayda kolay kolay klinikten çıkmazdı. "Klinikteyken de uyuşturucu kullanıyor musun?"

Bunun beni ne denli rahatsız ettiğini gördü ama bana karşı dürüst olarak başını salladı. "Aralığı uyuşturucunun yardımı olmadan atlatamam."

Canını sıkmayı göze alıp ona yasaklı bir soru sordum. "Şey... Uyuşturucu kullanmana Leyla kızmaz mıydı?"

Leyla'nın adı geçince bile bakışlarındaki değişimi gördüm. Yüzü kasıldı, gözlerinde yoğun bir acı ve kayıp duygusu oluştu. Gizleyemediği bir özlemle, "Birilerine zarar vermediğim sürece Leyla ne kullandığıma karışmazdı," dedi düz bir sesle. "Her zaman başkalarını düşünecek kadar iyi biriydi." Ama onu değil. Başkalarını düşündüğü kadar Gurur'u da düşünseydi uyuşturucu kullanmasına müsaade etmezdi.

"Gitme." Utana sıkıla bunu ondan istedim. "Burada kal. Etrafına verdiğin zararlarla ilgilenmiyorum, kendine verme yeter." Onu afallatan sözlerim karşısında yutkunurken tek kelime edemedi. Ben Leyla değildim, Gurur'dan önce başkalarını düşünmek istemiyorum. Eğer bu beni kötü biri yapıyorsa, o zaman iyi olmakla da ilgilenmiyorum.

Bana olan tuhaf bakışlarının ne anlama geldiğini anlayacak kadar zeki biri olmadığım için bakışlarımı kaçırdım. "Sen artık benim kocamsın. Ortada bir sorun varsa bu ikimizin sorunu." Derimin altı ısınırken utangaç bakışlarımı onda tutmak için kendimi zorladım. "Uyuşturucu kullanmak isteyecek kadar kötü hissedersen bana gel, aklını o illetten uzaklaştırmaya çalışırım." Henüz yeni bırakmışken tekrar başlamasını istemiyorum.

Sıkıntıyla, "Farah-" demişti ki onu susturdum. "Lütfen sana zarar veren bir şeyin bağımlısı olma." Bırakmışken tekrar başlamasını istemiyorum.

"Bu uğursuz ayı birlikte atlatmaya çalışalım." Yalvaran gözlerle ona bakıyordum. "Sen artık yalnız değilsin, Gurur." Ona kendimi gösterdim. "Bir karın var ve onun da bu konudaki düşüncelerini önemsemelisin. Biliyorum aramızdaki sahte bir evlilik ama boşanana kadar ben senin karınım."

Ne düşündüğünü anlamayacağım kadar ifadesi belirsizdi fakat yeşil irisleri yoğun bir şekilde beni izliyordu. Onu şaşırtmalara doymuyormuşum gibi bana olan bakışları içimi titretiyordu. Nasıl söylesem... Onun için gerçek anlamda bir değer kazanmışım gibi bakıyordu. Onu ondan daha fazla düşünmemi aklının ucundan bile geçirmemiş gibiydi.

Birinin yoğun bakışlarının esiri olmaya alışık olmadığım için bana böyle bakması beni utandırıyordu. Bu yüzden başımı eğip giyinmesi için hemen banyodan çıktım. Odamın içinde yürürken bakışlarım fazla hisliydi. "Ben senin için bir yara bandıyım," diye fısıldadım acı çeken bir sesle. "Öylesine uğradığın bir köşe, soluklandığın bir sığınağım." Böyle olduğunu bilecek kadar aklım başımdaydı.

Gözlerimin ardı sızlarken iç çektim. "Bir kadından kalan yaraları dindiren o yara bandıyım." Yaranın kanaması durduğunda herkesin ilk yapacağı şey o yara bandını söküp çöpe atmaktı. Aynı şeyi Gurur'un da bana yapmasından çok korkuyorum.

Daha şimdiden ona o kadar alıştım ki...

***

Gurur o gün evden çıktıktan sonra bir daha dönmedi. Neredeyse bir hafta olacaktı ama bu bir haftada hiç eve dönmedi. Babamın telefonundan gizlice Karun'un numarasını almıştım. Karun'u arayıp ona Gurur'u sorduğumda klinikte olduğunu söylemişti. Ondan Gurur'un kaldığı kliniğin adresini almıştım ama çok istesem de onu görmeye gidemedim. Bir hafta boyunca bu konuda gereken cesareti kendimde bulamadım. Ta ki dün geceye kadar.

Dün gece bu konudaki kararımı vermiştim. Onu görmeye gideceğim. Bir ay boyunca klinikte herkesten uzak günlerini geçirmeye karar verdiyse bunu yapabilir ama onu görmek istiyorum. Onu ziyaret edip nasıl olduğunu görmeliyim. Oldukça iştahlı bir adam olduğu için yemek yemeyi çok seviyordu. Bu yüzden sabah erken saatlerde uyanıp mutfağa girmiştim.

Birlikte kahvaltı yapmamız için ona birçok şey hazırlayıp hepsini sefertaslarına koydum. Hazırladığım her şeyi piknik sepetine koyduktan sonra sepetle birlikte mutfaktan çıktım. Sepeti kapının yanına bıraktıktan sonra hızlıca üzerimi değiştirdim. Siyah dar kotun üzerine önce boyunlu bir kazak giymeyi düşündüm fakat Gurur'un boynuma olan ilgisini hatırlayınca bundan vazgeçtim. Düşük omuzlu salaş bir bluz giydikten sonra saçlarımı topladım.

Bir kalem yardımıyla saçlarımı toplamayı başarmıştım. Dağınık topuzumdan sarkan saçlarımın uçları enseme değiyordu. Spor ayakkabılarımı giydikten sonra gözlüğümü taktım. Dışarısı çok soğuk olduğu için kabanımı giyip odadan çıktım. Elimdeki sepetle aşağıya inip yemek salonuna doğru yürürken çok gergindim. Annem ve babam kolay kolay bana izin vermeyecektir.

İçeri girdiğimde tam da beklediğim gibi hepsi masadaki yerini almıştı. Bir hafta önce Gurur'un geçirdiği krizi saymazsak üç yıl boyunca üst kattan aşağıya hiç inmemiştim. Bu yüzden beni görmek herkesi şaşırttı. "Günaydın," dedim en neşeli sesimle.

Üç yıldan sonra beni burada görmek babamın gözlerinde mutluluk parıltılarının oluşmasını sağladı. "Günaydın, Farah." Masanın en başında otururken bana yanındaki boş sandalyeyi gösterdi. "Buraya gel." Hiç aşağıya inmesem de o sandalyeye üç yıl boyunca kimseyi oturtmadığını biliyorum.

"Kahvaltımı dışarıda kocamla yapacağım baba." Ona elimde tuttuğum sepeti gösterdim. "Gurur'u görmek için kliniğe gideceğim."

Beklenmedik cevabımla babam içtiği çayı püskürterek çıkartırken masadaki herkes aynı anda, "Kocam mı?" dedi şaşkınca. Sanırım konuya iyi bir giriş yapmamıştım.

Onları bu denli şaşırtan şeyi anlamayarak başımı salladım. "Evet, kocam." Sıradan bir şeyden bahseder gibi hepsine kocaman gülümsedim. "Üç yıl önce evlendiğimi biliyorsunuz."

"Ve o evliliğin hangi şartlarda yapıldığını da biliyoruz." Seçil keyfimi kaçırmak ister gibi sandalyeden dönüp yönünü bana çevirdi. "Seninle intikam almak için evlenen bir adama kocam diyecek kadar aptal mısın?"

"Sende her şeye burnunu sokacak kadar hadsiz misin?" dedim sakince. "Beni eleştirecek konumda olduğunu sanmıyorum."

Benden beklemediği sözlerin şaşkınlığıyla gözlerini irileştirdiğinde asıl şaşkınlığı annem yaşıyordu. Doğru duyup duymadığına emin olmak

istercesine bana bakıyordu. Seçil ne kadar bozulduğunu gizlemeye çalışarak beni düşünüyormuş gibi yapmaya başladı. "Burada senin iyiliğini düşündüğümü anlamayacak kadar safsın." Sahalara oynuyordu yani babama.

Dostane bir tavırla gözlerini bana dikti. "Gurur'un kriz geçirdiğinde nasıl bir şeye dönüştüğünü hepimiz gördük. Sana bir şey yapmasından korkuyorum."

Çocuksu bir yüzüm olduğu için yaşımı bile göstermezken öfkemi hiç gösteremiyordum. Bu yüzden Seçil'e sevimlice bakıp, "Beni dert etme lütfen," dedim masumca. "Geçen hafta olanları gördünüzse Gurur'u nasıl sakinleştirdiğimi de görmüş olmalısınız."

Yerinde rahatsızca kıpırdanıp, "Çok safsın, Farah," dedi gizleyemediği bir kıskançlık. "Gurur'un tek amacı seni kullanmak."

"Gurur sandığınız gibi biri değil," diyerek başta Seçil olmak üzere buradaki herkesin sinirleriyle oynamaya başladım. "O bana iyi davranıyor."

"Farah kaldırtma beni ayağa!" Annemin bana kızmasıyla yerime sindim. "Daha düne kadar ondan nefret ediyordun, ne ara bu kadar sahiplendin onu?"

"Anne ben yirmi beş yaşında genç bir kadınım. Lütfen bana çocuk gibi davranmaz mısın?" Neredeyse ağlayacaktım. "Onu görmek istiyorum."

Annem ve babamı deli eden sözlerimin Seçil'deki etkisi büyüktü. Mavi lensin ardında bile gizleyemediği kıskançlığı görüyordum. "Seni kullanmak istediğini anlamayacak kadar aptalsın" Beni düşünüyormuş gibi davranarak Gurur'dan uzak tutmaya çalışıyordu. "Seni hastanelik eden bir adama koşa koşa gidecek kadar gurursuz musun?" Bana gururdan bahsedecek son kişi bile değildi.

Herkes üzerime gelip durduğu için kabuğuma çekilmem uzun sürmedi. Özellikle de annemden gereken desteği görememek cesaretimi kırıyordu. Suratımı asarak kırgın bakışlarımı ona çıkardım. "Gurur'u görmek istediğim için mi tüm bu yaygara? Peki, gitmeyeceğim." Ona kapıyı gösterdim. "Gidip bir üç yıl daha çıkmayacağım çatı katından."

Başından beri sessizliğini koruyan babam nihayet bakışlarını bana yöneltti. Diğerleri gibi onun da bana kızıp engel olacağını sanmıştım ama düşünceli gözlerle beni izlerken herkesi şaşırttı. "Onu görmek istiyorsan gidebilirsin." Ellerini masada birleştirdiğinde bakışlarında yoğun bir uyarı vardı. "Tabii yanına koruma alman şartıyla." Afalladım. İşte bunu beklemiyordum.

"Gitmesine izin mi vereceksin?" Abim sanki beni çok düşünüyormuş gibi babamın kararını sorgulayıp ters bakışlarını bana çıkardı. "O herif seni komalık etmişken onu kafanda nasıl aklayabiliyorsun?" En azında Gurur'u aklayacak bir şeylerim vardı ama Caner'i aklamaya zemzem suyu bile yetmezdi.

Abime karşılık olarak hiçbir şey söylemedim çünkü yine ilk fırsatta canımı yakmasını istemiyorum. Hep yaptığım gibi sustum. Herkes üzerime gelirken ben yıllardır yaptığım gibi bir kez daha sustum. Abimin karısı Yonca yenge otuz yaşındaki bir kadının olgunluğuna erişememiş gibi dudaklarını büzdü. "Dayak arsızı olmuşsun sen," derken mavi gözleri yoğun bir şekilde beni eleştiriyordu. "Bir erkek için kendini bu kadar düşürme."

Annem sık sık bana kızardı ama bir başkasının bunu yapmasına izin vermezdi. Omuzlarını dikleştirip aynı ukala bakışı yüzüme kondurarak Yonca yengeye baktı. "Kocama gidiyorum diye evden çıkıp başka erkeklere gitse daha mı iyi?" dediğinde kimse annemin bu sözlerle ne demek istediğini anlamadı. Ancak Yonca yenge neredeyse elindeki bardağı düşürecekti.

Onların karşısında bu kadar ezilmeme dayanamayan annem, hiç istemese de bana izin verdi. "Telefonun hep açık olsun ördeğim." Kapıyı gösterdi. "Korumalar seni götürsün." Gurur'a gitmemden nefret ediyordu ama masadakilere ağzının payını vermek için kabul etmişti.

Seçil bıkkınca gözlerini devirdi. "Her zamanki gibi yine öncelik Farah'ın istekleri."

Annem çatacak yer aradığı için sinirini Seçil'den çıkarmaya kalkıştı. "Seni de bir deli kaçırıp evlensin, sonra senin isteklerini konuşalım ne dersin?"

"Senin o deli damadın bana tokat attı ama sen Seçil'e mi kızıyorsun?" Nesibe yenge yine mağduru oynayarak yanağını gösterdi. "Çenemi yerinden çıkartıyordu."

Annem boş bulunup, "Nerede o günler," demişti ki ne söylediğini fark edince hemen dilini ısırdı. "Çenen yerinden çıkmadığı için hepimiz çok şanslıyız, Nesibe. Yoksa kim bu eve çenesiyle fitne fücur yayacaktı?" Yengemi düşünüyormuş gibi ilgili davranıp rujlu dudaklarını büzdü. "Sen ve o kopasıca çenen iyi olduğu için mutluyum." Allah'tan mutlu, olmasaydı neler derdi, kestiremiyorum.

Annem ve yengem yine birbirlerine girince hemen dışarı sıvıştım. Onlar tartışana kadar ben çoktan gitmiş olurum. Hole çıkıp kapıya doğru yürüdüğümde annem koşarak peşimden geldi. Anlaşılan bu kadar kolay kaçmama izin vermeyecekti. Yanıma geldiğinde çok endişeliydi. "O vahşi eğer sana bir şey yapmaya kalkışırsa-"

"Yapmaz anne," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım. "Klinikte birçok görevli ve doktor var. Gurur buna yeltenmez öyle olsa bile ona müdahale ederler."

Korku dolu gözlerine tebessüm ederek baktım. "Onu nasıl sakinleştirdiğimi sende gördün. Gurur'un krizlerinin üstesinden gelebilirim. O sandığın kadar kötü biri değil."

Bana bakınca ne görüyor, bilmiyorum ama beti benzi attı. "Farah ilk vakasını bulmuş psikolog gibi davranıyorsun." Kafasında ne kuruyorsa buna müsaade etmeyeceğini göstermek istercesine kaşlarını çattı. "İzlediğin o aptal filmlerin etkisinden çık artık. Evdekilere diş göstermen beni mutlu eder ama bunu Gurur için değil kendin için yapmanı isterim."

Omuzuma dokunup kendime gelmemi istercesine kaşlarını çattı. "Kötü çocuğun içindeki iyiliği çıkarmaya çalışan o aptal kızlar gibi davranmayı bırak çünkü kimse, kimse için değişmez!"

"Anne ben yüzde elli aptalım, bunu biliyorsun."

"Bir şeyi kırk defa söylersen öyle olursun tabii! Kendine aptal deyip durma."

"Bana aptal olduğumu söyleyen hep sensin."

"Ama kırk defa söylememişimdir."

Bunu ciddi ciddi düşünmeye başladım. "Dokuz yaşından beri bana günde en az on, en fazla otuz kez aptal olduğumu söylemişsindir." Kafamı kaşıyarak küçük bir hesap yapmaya başladım. "En azı 365 ile çarparsak yılda 3.650 defa bana aptal dediğin ortaya çıkıyor. 3.650'yi on altı yılla çarparsak bana 58.400 defa aptal dediğin sonucuna varıyorum." Sakince başımı çevirip şoke olmuş yüzüne baktım. "Keşke otuz dokuzda dursaydın anne."

Uzun kirpiklerinin arasında şaşkınca bana bakarken sertçe yutkundu. "Bazen bir psikolog mu yoksa matematik dehası mı olduğunu anlamıyorum."

"İkisi de olmaya çok uzağım." Tepkisiz bir şekilde ona bakıp küçük adımlarla yanından geçtim. "Çocukken sana ben büyüyünce aptal olacağım dediğimde ciddiydim." Kıkırdadım. "Bak büyüyünce aptal oldum." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Resmen çocukluk hayalimi yaşıyorum."

"Çocukluk hayalin büyüyünce bir aptal olmak mıydı?" Sesi fazla afallamış geliyordu.

"Bence sende bendeki o cevheri görmüştün."

Onu kızdırdığımın bilincinde olarak güldüm. "Öyle olmasaydı şu on altı yılda bana tam 58.400 defa aptal demezdin. Tabii bu da en az ihtimalle ortaya çıkan sonuç." Başımı çevirip sinirli yüzüne sevimlice baktım. "Görmüştün dimi, sende bendeki o aptallık ışığını görmüştün?"

"Seni döverim, Farah!" Gözü seğirirken ayağındaki topuklu ayakkabıyı çıkartınca hemen kaçmaya başladım. Kapıdan çıkmama çok az kalmıştı ki tak diye kafamın arkasına ayakkabısını yedim. "Bir kere de ıskala be kadın, bir kere de ıskala!"

Sızlanarak kafamı tutup ona döndüğümde bıraktığım yerde dik dik bana bakıyordu. "Getir o ayakkabıyı aptal ördek!" Ne söylediğini fark edince

hemen dilini ısırdı. "Zeki ördek," diye değiştirince gülmeye başladım. Bana aptal demeye bile korkar olmuştu.

Sepeti yere bırakıp ayakkabıyı aldım. Yanına gittiğimde sinirinde değişen hiçbir şey yoktu. Bir dizimin üzerinde diz çökerek ayakkabıyı ayağına giydirmeye başladım. "Kurban olurum ayakları bile güzel," dediğimde gülüşünü duydum. "Babası kılıklı, yağ çekerek beni sakinleştiremezsin."

Ayakkabısını ona giydirdikten sonra koluna girerek onu benimle yürümeye zorladım. "Sandığın gibi Gurur'un üzerinde pratik yapmıyorum."

Kapıya yaklaşınca yerdeki sepeti alıp onunla yürüdüm. "Lütfen böyle bir şeyi Gurur veya bir başkasının yanında da söyleme." Özellikle de Seçil'in aklına böyle bir şey düşürmemeliydi çünkü hemen gidip Gurur'a yetiştirirdi. Psikolog olduğum için kendime yeni bir oyuncak bulduğumu Gurur'a düşündürürdü. Gurur için bu çok incitici olurdu.

Zaten bir psikolog da sayılmazdım. Gurur'un psikoloji mezunu olduğumu bildiğini sanmıyorum. Beni kaçırdığında fakülteden yeni mezun olmuştum ve iki yıllık yüksek lisansımı yapmayı planlıyordum. Fakat o kulübede yaşadıklarımdan sonra üç yıllık bir inzivaya çekilip lisansımla ilgili şeyleri askıya aldım. Benim gibi birinin psikoloji okuması bile çok komikti çünkü kendim başlıca travmatik bir vakaydım.

Tam da bu yüzden psikolog olmayı istemiştim, kendime yardım etmek için. Ve tabii benim gibi olanlara da. Bu işin okulunu okuyup inceliklerini öğrenirsem kendimi tedavi edebileceğimi düşünmüştüm. Şu zamana kadar annem ve babam beni birçok doktora ve psikoloğa götürmüştü fakat hiçbiri kafamın içindeki o kafesi kırmama yardım edememişti.

Bende liseyi bitirince kendi kendimin doktoru olmaya karar vermiştim. Umutsuzca kendimi o korku evinde kurtarmayı istediğim dönemlerden biriydi. Ancak psikoloji bölümünü okuyunca bile sosyal anksiyetenin üstesinden gelememiş ve kafamın içindeki kafesi kıramamıştım. Ne de olsa terzi kendi söküğünü dikemezmiş.

Fakültedeki hocalarım bile kendim için en yanlış dalı seçtiğimi söylemişti ama ben ısrarla seçtiğim bölümü okumuş ve mezun olmuştum. Lisansımı

almadığım için resmî kurumlarda çalışamaz veya kendi ofisimi açamazdım. Bunun için önce yüksek lisansımı yapmalıydım. Açıkçası yapmadığıma da üzülmüyorum çünkü henüz buna hazır değilim.

Bir deli ve onun psikolog adayı eşi.

Ne komik bir eşleşme, değil mi?

Annemle dışarı çıkıp avluda yürümeye başladığımızda fazla sıkıntılı bakıyordu. "Farah ne planladığını öğrenmeden kendini ona kaptırmandan çok korkuyorum." Kolundaki elimin üzerine elini koyup hafifçe sıktı. "Sen fazla toy ve safsın bu insanların seni üzmesini istemiyorum."

"Anne küçük bir kediyi bile köşeye sıkıştırırsan tırnaklarını çıkartır." Korkularını bir sünger gibi emmek istedim. "Sandığın gibi tamamen savunmasız biri değilim."

Sesli bir şekilde iç çekti. "Geçen hafta Caner'e silah çeken o kız olmaya devam etsen bu kadar endişelenmem." Bakışları puslandı. "Ne yazık ki biz o kızı yıllar önce kaybettik. Arada bir görünüyor sonra uzun süre ortadan kayboluyor."

"Anne lütfen yine başlama," diye ona yalvardım.

"Farah ben senin annenim, benim kadar kimse seni tanıyamaz." Neredeyse ağlayacaktı. "Bastırılmış kişiliğinin altında ne denli güçlü ve zeki bir kadın olduğunu biliyorum. Artık bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Anne ben böyle biriyim, bunu kabullen artık." O böyle yaptıkça üzülüyordum çünkü hiçbir şey sandığı kadar kolay değildi. Denemediğimi, uğraşıp çaba göstermediğimi düşünüyordu ama denemediğim bir günüm bile yoktu. Neler yaşadığım hakkında en küçük bir fikri yoktu. Gözlerinin içine bakarak, "Beni üzüyorsun," dedim ağlamaklı bir sesle. "Bunu yapma artık."

"Bende üzülüyorum, Farah." Gözlerine akın eden yaşları gizlemek için bakışlarını benden kaçırdı. "Bu insanların kızımı getirdiği son duruma çok

üzülüyorum. Her darbeyle daha çok düşüyorsun ama bir kez olsun düştüğün yerde daha güçlü ayağa kalkmıyorsun."

"Belki de henüz en dibi bulmamışımdır," dedim umutsuzca.

"Belki de çoktan buldun, farkında değilsin," dedi içli bir sesle.

Şoför benim için arabayı hazırlayınca annem bana eşlik etmesi için otuzdan fazla korumayı görevlendirdi. Onları sıkıca tembihleyerek beni evden göndermişti. Yola çıktığımda annemle yaptığım tatsız konuşmadan dolayı gözlerimden bir damla yaş süzüldü. O evde bir ay boyunca ne yaşadığımı hiç bilmiyordu. Elim istemsizce boynumdaki sarkaca uzandı. Bu sarkaç o uğursuz eve dair güzel olan tek şeydi.

"O adam senin baban mı?" diyen küçük bir kız çocuğunun sesi kulağımda yankılandığında içim burkuldu. Bu benim sesimdi. Yine anıların istilasına uğramıştım.

"Evet, öyle." Başka bir çocuğun sesi zihnimde canlandı.

"Baban kötü biri, bana bunları neden yapıyor?"

"Bilmiyorum onu her zaman anlamıyorum."

"Biliyor musun, artık hiç uyuyamıyorum. Bu köpek uykumda beni parçalayacak diye uyumaya korkuyorum."

"Tasmasını açmadıkları sürece sana bir şey yapamaz."

"Yine de artık hiç uyuyamıyorum."

"Biliyorum bu yüzden sana bir şey getirdim. Al hadi."

"Bu nedir?"

"Sarkaç."

"Ne işe yarıyor ki bu?"

"Belki uyumana yardımcı olur diye getirdim ama babam ve diğerlerine gösterme olur mu?"

"Peki."

"Babam yakında seni bırakacak, kurtulacaksın buradan. Onları konuşurken duydum."

"Evime gitmek istiyorum. Bu arada adın ne? Bana hâlâ adını söylemedin?"

"Kim olduğumuzu bilmemen gerekiyormuş yoksa babam seni öldürürmüş. Belki bir gün tekrar karşılaşırız."

"Adını bilmezsem seni nasıl tanıyacağım ki?"

"Ben tanırım seni, Farah Tozlu."

***

Elimde sepetle kliniğin koridorları arasında yürürken Gurur'un doktorundan onun hakkında gereken bilgileri alıyordum. Karısı olduğumu söyleyince onunla görüşmeme izin vermişlerdi. Ne yazık ki doktorun anlattığı şeyler hiç açıcı değildi. Tanışırken isminin Selim olduğunu öğrendiğim yaşlı doktorun psikoloji dalında bir uzman olduğu kurduğu her cümlede anlaşılıyordu.

Benimle koridorda yürürken elindeki dosyada Gurur hakkında tuttuğu notlar vardı. "Fiziksel olarak hiçbir hastalığı yok ancak psikolojik olarak çöküşte." Başını dosyadan kaldırıp ihtiyatlı gözlerle bana bakmaya başladı. "Kafasının içindeki sanrılar Gurur'da kalıplaşmış bir durumda. Tedaviye karşılık vermediği için onu ona yardım edemiyoruz." Umutsuzca başını iki yana salladı. "Özellikle yılın aralık ayında daha kontrolsüz oluyor."

"Sanrılarının aralık ayında daha yoğun tetiklenmesinin bir nedeni olmalı?" Selim Bey'den gereken cevapları almak ister gibi ona merakla bakıyordum. "Gurur'u aralık ayında böylesine çıldırtan ağır bir travması olmalı?"

"Var zaten." Başını sallayarak yürürken bu konuda beni onayladı. "Sebepsiz yere kimse bu hale gelmez. Aralık ayında onu korkutan ve aklını sarsan bir

yerler yaşamış olmalı. Geçmişi hakkında çok ketum olduğu için hiçbir terapi onun geçmişine inmemizi sağlamıyor. Ne yaşadığını veya neden ateşten bu kadar korktuğunu bilmeden ona yardımcı olmamız çok zor."

Normal düzeyde olan hastaların tutulduğu koridoru arkamızda bırakıp bir kat aşağıya inince buz kestim. "Burası tecrit hastaların kaldığı yer değil mi?"

Bunu bu kadar hızlı kavramam onu şaşırttı. Konuşmalarımız boyunca da bir şeyler sezmiş gibi meraklı gözlerini bana dikti. "Bu konularda çok şey biliyorsunuz, Farah Hanım. Yanılıyor muyum?"

Elimdeki sepeti gergince tutup bakışlarımı kaçırdım. "Psikoloji bölümü mezunuyum."

Deli bir adamın karısının hangi bölümden mezun olduğunu duymak onu afallattı. "Psikolog musunuz?"

"Yüksek lisansımı yapmadığım için herhangi bir resmi kurumda görev alamam ama evet, sayılırım." Konuyu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak, "Gurur neden tecrit katında kalıyor?" diye sordum. "Evden ayrılırken tecrit odasında kalacak kadar kötü değildi."

Sıkıntı içinde derin bir nefes alarak bakışlarını benden çekti. "Dün gece çok ağır bir nöbet geçirdi. Onu kontrol altında tutmaya çalışırken iki hasta bakıcısını ciddi bir şekilde yaraladı." Bunlar duymaktan hoşlanacağım şeyler değildi.

Bir kapının önünde durarak bana döndü. "Her şey onu tetikleyebilir bu yüzden içeri girmenize izin veremem." Metal kapının üzerindeki küçük pencereyi çekerek kenara çekildi. "Onu sadece bu mesafeden görebilirsiniz." İçeri bile alınmayacağım kadar Gurur kontrolden çıkmış mıydı?

Elimdeki sepeti yere bırakarak kapıya yaklaştım. Kapının üzerindeki küçük ızgaraya yaklaşarak demir parmaklıkların arasından içeriye baktım. Kitap büyüklüğündeki küçük bir pencereden içeri bakınca gözlerim doldu. Hastanın güvenliği açısından duvarları ve yerleri sert minderle kaplı tecrit

odasına ürkmüş gözlerle bakıyordum. Gurur bu uğursuz odanın içindeydi ancak onu görmek istediğim şekilde değildi.

Ona taktıkları deli önlüğünün kollarını arkadan sıkıca bağladıkları için Gurur'un kolları çapraz bir şekilde göğsüne kenetlenmişti. İstese de ellerini kullanıp ne kendine ne de bir başkasına zarar veremezdi. Ağzındaki deri ve metal ağızlığı görmemle kaskatı kesildim. Bu kadarına gerek var mıydı? Odanın köşesine sinerek oturmuş, delici gözlerle yere bakıp öne ve arkaya doğru sallanıyordu. Gerçek anlamda bir akıl hastası gibi görünüyordu, ki zaten öyleydi.

Selim Bey'e dönerken kaşlarımı çattığımın farkında değildim. Deli önlüğü ve ağızlığı kastederek, "Buna gerek var mıydı?" diye sordum soğuk bir sesle.

Kalender'ler ülkenin kalkınmasına büyük katkı sağlayan milyarderlerden biriydi. Gurur'un sahip olduğu güç ve parayla bu klinikten yüzlercesi satın alınabilirdi. Onun gibi birinin burada kalması bile klinik için bir ayrıcalıktı çünkü Gurur buraya para yağdırıyor olmalı. Bunun karşılığında gördüğü muamele bu muydu?

Sert bakışlarımdan Selim Bey neler düşündüğümü anlamış olmalı ki rahatsızlık belirtisi göstererek yutkundu. "Gurur'un sıklıkla tercih ettiği bir klinik olmamızın nedeni tam olarak bu. Burada kaldığı süre boyunca sinir krizlerinde hiçbir ayrıcalık göstermeksizin onu durdurmamızı isteyen kendisi." Böyle bir şeyi onlardan talep eden Gurur muydu?

Başıyla içeriyi işaret etti. "Şu anda ciddi bir transa girmiş durumda. Hangi şekilde kendine geleceğini bilmediğimiz için kendisine zarar vermesin diye o önlüğü takıyoruz. Ve ağızlığa gelirsek..." Kanımı donduran bir manayla gözlerime baktı. "İnanın bana bu gerekliydi."

Korkuyla doldum.

Dün gece neler yaşandığını bilmediğim için hangi şartlarda ona ağızlık taktıklarını kestiremiyorum. İçimden bir ses kendi akıl sağlığım için bunu kurcalamamam gerektiğini söylüyordu. "İçeri girmek istiyorum kapıyı açın lütfen."

Buna yanaşmayan Selim Bey kati suretle, "Buna müsaade edemem," dedi. "Dediğim gibi şu anda ağır bir transta. Geri dönüşleri bazen çok şiddetli ve sert olabiliyor. Bir anda karşısında sizi bulduğunda ne tepki vereceğini bilmiyoruz."

"Sizi anlıyorum fakat buraya onu kapı arkasında görmeye gelmedim." Bu konudaki tutumumu sürdürerek ısrar ettim. "Gereken tüm sorumluluk bana ait. Eşimin yanına girmek istiyorum."

"Farah Hanım-"

"Onu çözmeyeceğim bu konuda bana güvenebilirsiniz." İçeriyi işaret ettim. "Gurur bu haldeyken bana zarar veremez. Lütfen onun yanına girmeme izin verin."

Başlarda buna yanaşmadı çünkü Ümit Tozlu'nun kızı onların kliniğinde zarar görürse babam karabasan gibi hepsinin üzerine çökerdi. Ancak ben çok ısrar edince Gurur'u çözmemem şartıyla içeri girmeme izin verdi. Kapıların güvenliğinden sorumlu görevliyi çağırıp ondan kapıyı açmasını istedi. Benim için metal kapıyı açtıklarında elimdeki sepetle içeri girdim. Korkuyorum.

Selim Bey bunu istemese de kapıyı arkamdan kapattım. Kapıdaki küçük pencereden içeriyi gözetleyip güvende olduğumu görebilirdi. Yerdeki minder kaplamaya basarak küçük adımlarla Gurur'a doğru yürüdüm. Bunu yaparken korkumu bastırmaya çalışıyor, bağlı olduğu için bana zarar veremeyeceğini sık sık kendime hatırlatıyordum.

Onu buraya kapatmaları büyük bir trajediydi fakat bu konuda kimseye kızamazdım. Gurur'u kontrolde tutmak için bu gerekliydi. Tam karşısında durup ayaklarının önüne diz çöktüm. Boş bakan ruhsuz gözlerine içim acıyarak bakıyordum. "Merhaba," diye fısıldarken korkudan sesim titriyordu. Sanki her an üzerime atlayacakmış gibi korkuyordum. Elleriyle olmasa bile kafasıyla suratıma defalarca vurup beni kan içinde bırakabilirdi. Bu tür şeyleri düşündükçe kaçmak istiyordum.

Dizlerimin üzerinde durup yüzlerimizi aynı hizaya getirdim. "Beni hatırlıyor musun?" Yeşilleri o kadar soğuk ve duygudan yoksundu ki şu

anda beni görüp duyduğuna bile emin değilim.

Şuursuzca sindiği duvarın dibinde sallanıp ağızlıktan dolayı garip mırıltılar çıkartıyordu. Onu böyle görmek bile bana katlanılmaz bir azap yaşatıyordu. "Gurur beni duyuyor musun?"

Sık sık anlamsız mırıltılar çıkartıyordu fakat ne dediği anlaşılmıyordu. Dikkatli dinleyince, "Abi," dediğini güçlükle duydum. "Gelme, abi gelme..." Sertçe yutkundum. Bir hafta önce evimizde kriz geçirdiğinde de buna benzer şeyler sayıklamıştı.

Abisi Şeref Kalender ile aralarında bir düşmanlık olduğunu biliyordum ama travmalarının nedeninin abisi olduğunu bilmiyordum. Gurur'u bu hale getiren abisiydi, değil mi? Öyle olmasaydı kriz geçirdiğinde abi diye sayıklamazdı.

Dizlerimin üzerinde yükselerek, "Gurur," diye fısıldadım. "Abin burada değil." Titreyen ellerimi uzatıp yüzüne dokunduğumda kapının arkasındaki Selim Bey'i tedirgin ettiğimi biliyordum.

Ellerimi maskenin deri dokusundan kaydırarak başının arkasına uzandım. Ağızlığın kemerini açıp Gurur'u boğan bu rahatsız edici şeyi çıkardım. Ağızlığı çıkartıp kenara attığımda bile hâlâ şuursuzca yerinde sallanıyor, sayıklayarak yere bakıyordu. Burada değildi, Selim Bey'in de dediği gibi transa girmişti. Şu anda bir tecrit odasında benimle olduğunu bile anlamayacak kadar geçmişteydi.

Ağızlığın sert dokusu onun yüzünde iz bırakmıştı. Birkaç saate kalmadan o izlerin kaybolacağını biliyorum. Hastalanınca ne zaman maske taksam aynı izler benim de yüzümde oluyordu. Ellerimi uzatıp yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda bile beni görmüyordu. Geçmişinin içinde öylesine kaybolmuştu ki şu anda ona ne yapsam farkında olmayacaktı. Birileri onu çekip vursa bile onların farkında olmayacak kadar kaybolmuştu.

Onu daha önce hiç bu kadar savunmasız görmedim. Yakışıklı yüzünü avuçlarımın içine alıp parmak uçlarımla maskenin bıraktığı izlere dokundum. "Gurur," diye fısıldadım kıyamayan bir sesle. "Beni duymalısın." Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşı durduramadım. "Nasıl

bir cehennemde kayboldun bilmiyorum ama geri dönmelisin." Gözleri boş bakıyor, sesim kulağına ulaşmıyordu. Buradaydı ama çok uzaklara gitmiş gibiydi.

Onu nasıl geri döndüreceğimi düşünürken aklıma gelen saçma fikri denemek istedim. Hemen kabanımı üzerimden çıkartıp tekrar ona yaklaştım. Dizlerimin üzerinde yükselerek elimi uzatıp ensesini kavradım. Yüzünü boynuma yasladığımda işe yaraması için dua ediyordum. Hiçbir şey duymuyor, görmüyordu. Onun için gözyaşı dökecek kadar onu umursadığımı bile bilmiyordum.

Kokumu alsın ve burada olduğumu anlasın diye yüzünü boynuma bastırıp ona sımsıkı sarıldım. Bir kolum başının arkasındaydı diğeri ise sırtında. Bana kıyasla fazla iri olan vücudunu elimden geldiğince sarıyor, onu kollarımın arasında tutmaya çalışıyordum. Parmaklarımı ensesine kaydırıp saçlarının arasında gezdirmeye başladım. Bunun ona iyi geleceğini hissediyorum. Girdiği transın içinde geri dönmenin bir yolunu bulmalıydı.

Nefesini tutmayı bırakıp kokumu içine çekince sessiz mırıltılar çıkardı. Onu kollarımla sararken boynumu ona yuva yaptığımın farkında değildim. Kollarımın arasındaki iri vücudu kaskatı kesildi. Kokumu soluyunca burada olduğumu anlamıştı. Burnunu boynumun girintisine sürtüp kokumu içine çektikçe kasılan vücudu gevşemeye başladı. Ona acı veren tüm o şeyleri unutup boynumda soluklanmaya başlayınca rahat bir nefes aldım. İşe yarıyordu.

Boynumda hızlı hızlı nefesler aldıkça ılık nefesi tenimi gıdıklıyordu. Burnunu boynuma sürtüp kokumu içine çektikçe nabzım bir kat daha hızlandı. Kalbim durmaksızın göğüs kafesimi tekmelerken bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gurur'a sarılmak düşündüğümden daha sarsıcıydı.

Bana sarılmıyor olsa da Gurur'un kokumla rahatladığını biliyorum. Onu rahatlatan başlıca şeylerden biri de boynumdu. Ona sarılmama izin vermiş ve yüzünü boynumdan bir an bile olsun çekmemişti. Burnunu boynumun girintisine bir kez daha sürtüp dudaklarını boynuma bastırınca kaskatı kesildim. Bu sefer boynumu öpmekten kendini alıkoyamamıştı.

Bunu istem dışı yapmış olmalı ki buz kesti. Tepkimi görmek için başını yavaşça kaldırıp yüzüme bakınca suratımın aldığı ifadeyi bilmiyorum. Fakat onun yüzünde oldukça rahatsız edici bir duygu vardı. Boynumu öptüğüyle ilgili bir şey söylememden tedirgin olarak bana bakıyordu. Bununla ilgili tek kelime etmeyip, "Daha iyi misin?" diye sordum sakin bir sesle.

Soğuk terler dökerken kendini geriye çekerek kollarımın arasından çıktı. "Burada ne işin var, Farah?" İfadesi o kadar donuktu ki beni gördüğüne memnun kalıp kalmadığını anlayamıyorum.

"Geldiğim için bana kızma." Ayağa kalkıp arkasına geçerek sırtında bağlı olan deli önlüğünü açmaya başladım. "Nasıl olduğunu görmeliydim."

"Yerinde olsam onları açmam." Sesi ölümcül derecede tehlikeli çıkmıştı. "Bunu yaptığında boynunu kırmayacağımın bir garantisi yok." Bence bende zarar vermeyeceği tek yer boynumdu çünkü Gurur'un gerçekten boyun fetişi vardı. Boynum garip bir şekilde onu mest ediyordu.

Onu çözerek üzerindeki deli önlüğünü çıkardım. Karşısına oturduğumda rahat görünmeye çalışıyordum ama hiç rahat değildim. Sepeti ikimizin arasına koydum. Sepetteki şeyleri çıkarmaya başladığımda öfke ve şaşkınlık karışımı gözlerle bana bakıyordu. "Ne halt ediyorsun? Tüm bunlarda nedir?"

Sert çıkan sesiyle yutkunarak ona bakmak için kendimi zorladım. Bana olan bakışları fazla kızgındı. Burada olmamdan nefret etmiş gibi bakıyordu. Sanırım sinirlenmesinin nedenini anlıyorum. Onu tecrit odasında deli gömleğiyle ve ağzındaki ağızlıkla görmemden hoşlanmamıştı. Bir erkek için bu oldukça gurur kırıcı olabilirdi.

Gördüklerim beni olumsuz yönden hiç etkilememiş gibi davranıp sepetteki şeyleri çıkarmaya devam ettim. "Bunları senin için yaptım." Böreği çıkartıp önüne koydum. "Böreği nasıl sevdiğini bilmediğim için peynirli yaptım." Poğaçaları çıkardım. "Bunlarda tereyağlı."

Küçük saklama kaplarına koyduğum meyveleri çıkardım. "Hepsini sirkeli suyla yıkadım." Sarma tabağının kapağını açtım. "Dün geceden sardığım

için sıcak değil." Meyve suyu ve bardakları aldım. "Biliyorum çay seviyorsun ama yolda soğurdu." Son olarak sepetin bir köşesinde duran kırmızı gülü ona uzattım. "Bu da senin için."

En çok hangisine şaşırdığını bilmiyorum. Yemek yapmayı öğrenmeme mi, onun için yemek yapmama mı yoksa ona bir tane kırmızı gül uzatmama mı? Yeşil irisleri dumura uğradığını gizleyemezken önce yere dizdiğim şeylere sonra da ona uzattığım kırmızı güle bakıyordu. "Sen..." Tuhaf bir yüz ifadesiyle elimdeki gülü işaret etti. "Bana gül mü aldın?" Ona küfretmişim gibi davranması normal mi?

"Yolda gelirken çiçekçi görünce senin için aldım." Kafam karışmış bir halde safça ona bakıyordum. "Şey... Yanlış mı yaptım?" Garip bakışlarıyla beni de tedirgin ettiği için elimdeki gülle ne yapacağımı bilemedim. "Kadınlar erkeklere çiçek almaz mı?" Bu kadarını gerçekten bilmiyor ve anlamıyordum. "Bilemedim ki şimdi." Bakışlarımı kaçırıp etrafıma bakmaya başladım. "Ne yapayım ben bunu? Atayım mı?"

"Atma." Bakışları gittikçe normale dönerken gözlerinin ardında eğlendiğini gösteren bir parıltı geçti. "Mademki bana aldın ver o zaman." Uzanıp elimdeki kırmızı gülü aldı.

Ona hazırladığım şeyleri gösterdim. "Bunları da ben yaptım."

Bana zerre kadar inanmadığını baygın ifadesiyle o kadar belli ediyordu ki. "Uydurma." Bunu söylerken bile kendine gelmek için sık sık nefes alıyordu çünkü hâlâ daldığı o kâbusun etkisindeydi.

"Valla bak ben yaptım." Heyecanlı bir şekilde tabaktaki sarmalardan birini alıp ona uzattım. "Tadına bak nasıl bulacağını merak ediyorum." Aklını dağıtıp onu bir şeylerle meşgul etmeye çalışıyordum. Trans halinde yaşadıklarının zorluğunu benden gizlemeye çalışıyordu ama kan ter içinde kalmıştı.

Uzattığım sarmayı tek bir lokmada ağzına koyup yemeye başladı. Tadını beğendiğini gizleyemedi ama benim yaptığıma zerre kadar ihtimal vermedi. "Bunu sen yapmış olamazsın." Bunları söylerken sarma tabağını önüne

çekiyordu. "Senin gibi bir ana kuzusunun yapamayacağı kadar iyi." Şimdi bu beni övdü mü yoksa gömdü mü, anlamadım.

"Ama ben yaptım."

"Yemezler sen yapmış olamazsın."

"Yiyorsun işte çünkü ben yaptım."

Elimi kaldırıp ona parmağımdaki yara bandını gösterdim. "Sarmanın içini yapmak için soğanları doğrarken parmağımı bile kestim." Görsün diye yara bandının olduğu parmağımı burnunun ucuna kadar uzattım. "Bak nasıl da derin kesmişim. Biliyor musun, çok acıdı," dediğimde aldığı lokma boğazında kalmış gibi kaskatı kesildi.

Önce parmağıma, sonra sarma tabağına ve en sonunda da onun için hazırladığım diğer şeylere yutkunarak baktı. Artık yalan söylemediğimi biliyordu. Üç yıl içinde yemek yapmayı öğrendiğimi ve onun için parmağımı kesecek kadar tüm bunları hazırladığımı biliyordu. Bakışlarındaki hüznün ve değişimin nedenini anlayamadım.

Yakışıklı suratında içi burkulmuş gibi gizleyemediği bir keder vardı. Midem kasıldı. Daha önce kimse onun için mutfağa girip ona kendi elleriyle bir şey hazırlamadı mı? Aklımdan geçenleri anlamış gibi istemsizce başını salladı. "Bir tek Melek," dedi iç çekerek. "Ve şimdi bir de sen..."

Otuz bir yıllık hayatında ona yemek yapan bir tek Melek ve ben miydik? Peki, Leyla? Leyla'dan bahsetmemişti.

Ona parmağımı göstermemin tek nedeni bana inanmasıydı fakat o, daha ben elimi çekmeden bileğimi yakaladı. Beni şaşkınlığa sürükleyerek başını eğip dudaklarını avucumun içine bastırdı. Dudaklarını avucumda hissedince omurgama soğuk bir ürperti yayıldı. Bunu gerçekten yapmıştı. Ona yemek yapan ellerimi öperek bana bu şekilde teşekkür etmişti. Her iki elimin de avuç içini öpmüştü. Kalbim durmuş olabilir.

Üçüncü öpücüğü ise yaraladığım parmağımaydı. İçimde yüzlerce kelebekler uçuşmaya başladığında hiçbirinin kanatları birbirine

değmiyordu. Ellerimi bıraktığında suratımın kıpkırmızı olduğunu bildiğim için ona bakamıyordum. "Tamam, o zaman şey yapalım... Yiyelim bunları." Beni öpmek zorunda değildi. Çok utandım.

Şaşkın suratıma bakmak bile onu eğlendiriyordu. "Sen yapmışsan yememek olmaz." Gülmemeye çalışarak bir dilim börekten kocaman bir ısırık aldı. "Hımm," diye mırıltılar çıkartıp ağzı dolu bir halde başını salladı. "Elinin de lezzeti varmış. Bundan sonra sıkıysa girme o mutfağa." Bende bundan korkuyordum.

Yemeğe düşkün bir adam olduğu için yemekler onun hassas noktasıydı. Hayatımın en garip ikinci pikniğini de Gurur ile yaptım. Bir kliniğin tecrit odasında onunla piknik yaparken ikimizde halimizden memnunduk. Asıl garip olan bunda hiçbir gariplik bulmamamızdı.

Onun aksine her şeyden küçük lokmalar alıp yediğim için huysuzlanmaya başladı. "Böyle yersen tabii hiç kilo almazsın." Daha fazla şey yememi isteyerek tabağımı doldurdu. "Ye şunları. Bir şeyler tıkınmadıkça hep böyle sıska kalırsın."

"Tıkınmak değil." Sakince onu düzelttim. "Yemek."

Göz devirir gibi baygınca bir ifadeyle bana baktı. "Adı her ne haltsa onu yap işte."

"Adı yemek."

Tabağıma göz attı. "Onlar börek."

"Evet ama börekleri yeriz onlarla tıkınmayız."

Gözlerini kısarak bakışlarını bana çıkardı. "İkisi aynı şey değil mi?"

"Değil aradaki farkı sana göstermemi ister misin?"

"Göster bakalım."

"Bak şimdi bu bir şeyleri yeme şekli." Böreği alıp ona göstererek ısırdım. Küçük bir parça aldığım böreği gözlerinin içine bakarak çiğneyip yuttum.

Elimdeki dilimi yukarı kaldırıp ona gösterdim. "Tıkınmak da tam olarak şöyle bir şey." Koca dilimi tek bir lokmada hunharca ağzıma tıkmaya çalıştığımda yüksek sesle güldü. "Boğulacaksın dur."

Ağzıma bastığım börek yüzünden yanaklarım balon gibi şişmişti. Dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırarak ona baktığımda gülüşüne engel olamadı. Gülerken gözleri kısılıyordu. "Şimdi onu nasıl yutacaksın?" İşte bunu düşünemedim.

Poğaçaların yanındaki peçeteyi alıp bana uzandı. Ensemi tutup başımı eğerek peçeteyi dudaklarıma yaklaştırdı. "Çıkar bakalım." Ama bu çok utanç vericiydi. Bir çocukla konuşur gibi davranıyordu.

Dudaklarımı araladım ancak bir bütün olarak ağzıma sığdırdığım böreği çıkartamadım. Başımı çevirip Gurur'a baktığımda bıyık altında gülüyordu. "Baş belası." İki parmağını uzatıp ağzımın içini dolduran böreği çıkartarak peçeteye koydu. "Şu hale bak çocuk gibisin." Peçeteyi katlayarak içindeki böreği gizledi.

Daha sonra yeni bir peçete alıp bana uzandı. "Buraya gel." Çenemi tuttuğunda derimin altı ısındı. Gurur ağzımı silerken bende nasıl bir kalp çarpıntısı yarattığının farkında bile değildi.

Ağzımı sildikten sonra bir bardak su doldurup dudaklarıma yaklaştırdı. "Birkaç yudum iç ki böreğin parçaları boğazına kaçmasın." Su bardağını o tutarken eğilip suyun birazını içtim.

Bana suyu içirten o olduğu için su dudaklarımdan taşmıştı. Bardağı kenara koyduktan sonra yeni bir peçete alıp bir kez daha dudaklarımı sildiğinde soluğum kesildi. Hiç iğrenmeden veya gocunmadan bir çocuğa bakar gibi benimle ilgileniyordu. Benden tiksinmiyordu.

Dudaklarımı sildikten sonra tabağımı önüne çekti. Çatal ve bıçağı alıp tabağımdaki börekleri küçük parçalar halinde kesmeye başladı. Börekleri benim için tek lokmalar haline getirip tabağı önüme koymasını beklemiyordum. Alık alık onun suratına baktığımı görünce gözlerinin ardında muzır bir ifade oluştu. "Beni izlemeyi bırakıp ye şunları, Nemrudun kızı."

Tebessümümü gizlemeye çalışarak başımı eğdim. Benim için kestiği börekleri yerken kapı penceresinde bizi izleyen doktoru ne denli şaşırttığımızın farkında değildim. Gurur'un bana zarar vermesinden endişelenirken böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemediğini biliyorum.

***

Her saat başı annemi arayıp rapor vermemin nedeni tüm korumaları eve göndermemdi. Gurur'un yanında biraz daha klinikte kalmaya karar verdiğim için korumalar bu soğukta dışarıda beklesin istemedim. Gurur'u tecrit odasından çıkartıp üst kattaki normal odasına almıştık. Doktorun söylediğine göre bu Gurur'un odası değilmiş çünkü onun odası sık sık değişiyormuş. Anladığım kadarıyla odadaki şeyleri kırıp parçalamak da üstüne yokmuş.

Gurur verdiği zarardan daha fazlasını bu kliniğe bağışlıyordu. Yeni odası sıradan bir hasta odasıydı ama kendine veya bir başkasına zarar vereceği şeyler yoktu. Neyse ki odada televizyon vardı. Burada biraz daha kalacaksam aklımı meşgul edecek bir şeyler olmalıydı.

Yatağın üzerine oturup televizyon izlerken Gurur köşedeki koltuğundaydı. İkimizde can sıkıntısından gözlerimizi ekrana dikmiş bir programın gündüz verilen özetini izliyorduk. Programın konsepti yarışmacılara sorular sorup her defasında dört şık sunmaktı. Bu tür programları eğlenceli buluyordum. Programın sunucusu soruyu sorduğu an saniyesinde içimden cevap veriyordum ama sesli bir şekilde hep yanlış şıkkı seçiyordum.

Çıkan yeni soruyu sesli okuduğumun farkında değildim. "Türkçe resmi adında, 'Konfederasyonu' ifadesi geçen tek ülke hangisidir?"

Sorunun cevabı İsviçre'ydi fakat ben son bir saattir yaptığım gibi yine yanlış bir şık seçip, "Güney Kore," diye mırıldandım.

Gurur ise oturduğu köşede bir kez daha, "İsviçre," diye sakince beni düzeltti.

Doğru cevap yandığında dudaklarımı sarkıttım. "Güney Kore'den çok emindim."

Klinikte nasıl içki temin ediyor, bilmiyorum ama içkisini sessizce yudumlarken bana olan bakışları eleştireldi. "Bir saattir verdiğin tek bir cevap doğru çıkmadı. Şu siktiğim şeyini kapat çünkü bir aptalla evlendiğime ikna olmak üzereyim."

"Ama sorular çok zor."

"Nesi zor düşük seviyedeki sorular bunlar."

İkimizde birbirimize duyduğumuz şaşkınlığı gizlemeden bakıyorduk çünkü bu bir saatte benim verdiğim tüm cevaplar yanlıştı fakat Gurur, bir tane bile yanlış cevap vermemişti. O karşısında bir aptal varmış gibi bana bakarken ben, onun deli mi yoksa dahi mi olduğunu sorguluyordum. Sandığı gibi bunlar düşük seviyedeki sorular değildi çünkü baraj sorularıydı.

Yeni bir soru çıkınca tekrar gözlerimi ekrana dikip soruyu sesli okudum. "Fransa'nın en uzun kara sınırı hangi ülkeyledir?" Şıklar ekranda belirdiğinde yine içimden doğru cevabı vermiştim. Brezilya'ydı ama ben, "Arjantin çok belli," dedim.

Henüz cevap bile ekrana verilmedi ama Gurur bıkkınca, "Brezilya," deyince gülmemeye çalıştım. Bir tane soruyu bile ıskalamamıştı. Düşündüğümden daha çok şey biliyordu. O ise her anlamda bir aptalla evlendiğine ikna olmak üzereydi.

Yarışmanın sonuna kadar doğru cevapları bildiğim halde yanlış cevaplar vererek ona gerçekten bir aptal olduğumu düşündürttüm. Başlangıç sorularına bile yanlış cevaplar vermem onu kızdırdığı için televizyonu kapattı. Her konuda bilgisiz ve aptal olduğumu düşünmesi bazı konularda işime geliyordu. Ancak şimdi yanlış cevaplar vermemin nedeni oydu. Ben yanlış cevap verdikçe beni düzeltme ihtiyacı hissettiği için ilgisini sorulara çekiyor, aklını kötü düşüncelerden uzaklaştırıyordum.

Odanın kapısı açıldığında yanında bir doktorla içeri giren kızı görünce donup kaldım. Gördüğüm yirmili yaşlarındaki genç kıza rahatsız gözlerle bakıyordum. Bu o kızdı, Gurur'un Instagram paylaşımlarında gördüğüm o genç kız. Ayağa kalktığımda sarışın kızda aynı şaşkınlıkla bana bakıyordu. Burada görmeyi beklediği son kişi bile ben değilmişim gibi afalladı.

Klinikte Gurur'u ziyaret edecek kadar yakın olduklarını bilmiyordum. Onu görünce Gurur'un gözlerinin içi güldü. Yarısından daha fazlasını içmediği içki bardağını bırakıp ayağa kalktı. "Geleceğini bilmiyordum?"

Sarışın kız elinde tuttuğu poşetleri bir kenara bırakıp aralarındaki mesafeyi kapattı. "Sürpriz yapmak istedim." Gurur'un kollarının arasına girip ona sımsıkı sarılınca kötü hissettim ama neden böyle hissettiğimi anlamadım.

Gurur ona sarıldığında sarışın kız Gurur'un kollarının arasında kaybolacak kadar zayıftı. Gurur başını eğip dudaklarını onun saçlarına bastırarak kokusunu içine çekince midem kasıldı. Görmekten nefret ettiğim bu görüntü karşısında ne yapacağımı bilemedim. Gurur'un ona olan bakışları hiç hoşuma gitmiyordu çünkü ona, tüm dünyasıymış gibi bakıyordu.

Kendimi burada fazlalık gibi hissettiğim için çantamı alıp kapıya yürüdüm. "Geç oldu artık gitmeliyim." Aceleyle bir açıklama yapıp adımlarımı hızlandırdım. Evli olmasına rağmen genç bir sevgili yaptığı yetmezmiş gibi bir de onunla gözümün önünde sarılıyordu.

"Melek ile tanışmadan mı gideceksin?" Gurur'un sesini duyduğumda isteksizce onlara döndüm. Kolunu yanındaki kızın omuzuna samimi bir şekilde atıp bana onu gösterdi. "Sana daha önce Melek'ten bahsetmiştim, değil mi?" Melek ismini ağzından hiç düşürmüyordu ama bahsi geçen kızın bu olduğunu bilmiyordum.

Melek ile birbirimize bakarken kıza merhaba bile demedim. İsteksiz gözlerle ona bakıyor, Gurur'un onun omuzundaki kolunu gördükçe farkında olmadan kaşlarımı çatıyordum. Bunu görünce Gurur gülmemeye çalışarak kolunu onun omuzundan çekti. "Sanırım Karun'un altı ay önce yaptığı basın açıklamasından haberin yok." Sarışın kızı işaret etti. "Melek benim yeğenim." Yeğeni mi? Gurur'un tüm yeğenleri üç erkekten oluşmuyor muydu?

Melek'in yüzünde adeta güller açıldı. "Nihayet karşılaşma fırsatımız oldu. Üç yıldır seninle tanışmayı o kadar çok istiyordum ki."

"Şey..." diye bir şeyler mırıldandım ama olanları anlamadığım için kafam karışmış bir halde Gurur'a baktım. Yüz ifademde yaşadığım şoke edici his

belli oluyordu. "Ben anlamıyorum?" Nasıl Gurur'un yeğeni olabilirdi?

"Görünen o ki cemiyetteki skandallara merak duymuyorsun." Melek bunları söyledikten sonra yönünü bana doğru yürüdü. "Ben Melek Yitik." Bir süre duraksadı. "Ama gerçekte Melek Kalender." Yeni bir Kalender ortaya çıkmıştı ve annem bunu bana söylemeyi atladı mı?

Melek'in heyecanlı çocuksu yüzüne bakarken kimin kızı olduğunu sorguluyordum. Abartısız yirmi yaşındaydı yani Karun'un kendinden on yaş küçük bir kızı olamazdı. Karun'u elediğim an kardeşleri Çağıl ve Levent'i de hızlıca eledim. O zaman bu kız kimin kızıydı ve nasıl Gurur'un yeğeni olabiliyordu?

Aradığım cevabı bana veren Melek oldu. İnsanın içini burkan yeşil gözleriyle histerik bir şekilde bana baktı ve "Defne Kalender," dedi. "Karun, Çağıl ve Levent'in ölen ablaları Defne Kalender'in kızıyım." Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Defne'nin kızı mı?

"Bu nasıl... Mümkün değil." Başımı iki yana salladığımda Melek'e nasıl hissettirdiğimin farkında değildim. "Defne Kalender'in on üç yaşında öldüğünü duydum." Yutkundum. "Yani sen-"

Güldü sanki bu çok sık yaptığı bir şeydi ve aynı zamanda acılara gülümsemek gibiydi. "Evet, ben bir çocuğun doğurduğu o çocuğum." Midem bulandı. Defne Kalender on üç yaşındayken bir çocuk mu doğurmuştu?

Anlamıyorum.

Bu konuda daha fazla şey sormak istiyordum ama Gurur'un uyaran bakışları kurcalamamam gerektiğini gösteriyordu. On üç yaşındaki bir çocuğun nasıl hamile kalıp çocuk doğurabildiğini istesem de soramadım. Bu nasıl mümkün olurdu?

Hiç rahat değildim ama kendimi zorlayarak, "Seni tanıdığıma sevindim, Melek," demeyi başardım. Kalender'lerin onu bunca zamandır herkesten sakladığına inanamıyorum.

Benim aksime çok rahat olan Melek bir kez daha bana gülümsedi. "Bende seni tanıdığıma sevindim Farah yenge."

Ağzımda acı bir tat varmış gibi ifadem değişti. "Yenge mi?"

Yenge sıfatıyla ne denli rahatsız olduğumu gören Gurur kaşlarını belli belirsiz çattı. "Amca mı desin?" Bana niye kızıyor şimdi?

Hiçbir şey söylemeden Melek'e baktığımda dudaklarımdan kendiliğinden dökülen cümlelere engel olamadım. "Hasta mısın?" İkisini birden geren bir soruydu bu.

Sormak zorundaydım çünkü Melek hasta görünüyordu. Bu çok fazla belli oluyordu. O kadar zayıftı ki giydiği tulumun içinde bir deri bir kemik kalmıştı. Sanki hastalıkla savaşan vücudu savaşı kaybetmiş gibi çok zayıftı. Omuzunun üzerine kadar gelen sarı saçlarının peruk olduğu anlaşılıyordu. Kaşları hatta kirpikleri bile kemoterapide döküldüğü için kaşlarını kalemle çizmişti. Kirpiklerinin de takma olduğu belliydi.

Hastalıklı solgun tenine, gözlerinin altındaki morluklara içim acıyarak baktığımın farkında değildim. Sanki bu bakışlara alışıkmış gibi ısrarla yüzündeki gülümsemeyi koruyordu. "Evet." Başını salladı. "Hastayım." Hangisinin beni daha çok üzdüğünü veya şoke ettiğini bilmiyordum. Gurur'un bir yeğeni daha vardı fakat bu yeğeni çocuk yaşta ölen küçük bir kızdandı. Bir çocuğun doğurduğu o çocukta belli ki ölümcül bir hastalığın eşiğindeydi çünkü ona bakınca bile bu anlaşılıyordu.

Aynı anda bu kadar bilgi sistemimi çökertti.

Suratım üzgün mü yoksa şaşkın mı, bilmiyorum ama Melek buna bir son vermek ister gibi Gurur'un koluna yapıştı. Beni neşelendirmek ister gibi muzırca, "Nasıl?" diye sordu Gurur ve kendisini gösterirken. "Yakışıyor muyuz?" Yer yarılsa da içine girseydim daha iyiydi. Gurur'un onunla olan fotoğrafına yaptığım yorumu görmüştü.

Buradan çıkar çıkmaz ilk işim o yorumu bulup silmek olacaktı. "Ben... Bilmiyordum." Ne söyleyeceğimi ne düşüneceğimi bilmez bir haldeydim. Bu öğrendiklerim benim gibi bir ev kuşu için çok fazlaydı.

Gurur'un gözlerinin bir kopyası gözlere sahip olan Melek, amcasının odasındaki eşyaları karıştırmaya başladı. "Altı ay öncesine kadar kimse bilmiyordu."

Masanın üzerindeki meyve tabağına yürüdü. "Gurur amcam Instagram veya onun gibi şeyleri kullanmayı bile bilmezdi ama onu zorlayarak tüm o hesapları ona ben açtırdım." Tabaktaki elmayı alarak bana döndü. "Benimle olan fotoğraflarını paylaşması için yıllardır onu zorladım çünkü Karun dayımın beni görmesini istiyordum." Bu sözlerden ne çıkarmam gerektiğini bilemedim.

Melek elmadan kocaman bir ısırık aldı. "On yaşından beri Gurur amcamı fotoğraflarımı paylaşması için zorluyordum." Gözlerinin ardında iç yakan bir ifade geçti. "Karun dayım ondan uzakta neler yaptığımı, her geçen gün nasıl büyüdüğümü görsün ve beni kabullensin istedim."

Boğazı düğümlenmiş gibi ağzındaki elmayı güçlükle yuttu. "Bunu yapacağımı tahmin etmiş gibi Karun dayım yirmi yıl boyunca bir kez bile Gurur amcamın paylaştığı fotoğraflara bakmadı. Fotoğraflarım onun karşısına çıkmasın diye amcamı takip bile etmedi." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Fotoğraflarımızı gördüğünde yanlış anlayacağını bilemezdim." Kahretsin, o saçma yorumu hiç yapmamalıydım.

Son derece utanmış ve mahcup olmuş gözlerle Melek'e bakıyordum. "Karun ve kardeşleri neden seni istemedi?" Sorduğum her soruyla Gurur biraz daha rahatsız oluyordu.

Melek bunları bilmem gerektiğini düşünüyor olmalı ki hiç gücenmeden bana cevap veriyordu. Kederli bir şekilde iç çekti. "Annem beni doğururken öldüğü için hiçbiri onlardan ablasını alan bir bebeği görmek istemedi. Geçen yıla kadar Kalender kardeşlerin hayatının bir parçası değildim." Yani her ne yaşandıysa bunun suçunu masum birine kesmişlerdi, öyle mi?

Ne hatırladıysa Melek'in gözleri doldu. "Rahmetli Bige yenge, dayım beni eve kabul etsin diye çok uğraştı." Onu özlüyormuş gibi ifadesi hisliydi. "Onun ölümüyle Karun dayım bir kayıp daha vermek istemedi. Bu yüzden beni sahiplenip bir basın açıklamasıyla yeğeni olduğumu herkese duyurdu."

Kolundaki morlukları gösterdi. Serum iğnelerinin bıraktığı morluklar kolunun her yerindeydi. "Keşke bir yeğeni olduğunu bu kadar geç kabullenmeseydi çünkü ben ölüyorum." Kaskatı kesildiğimde Gurur kaşlarını çatarak, "Melek," diye onu susturmak için fakat Melek, "Artık o da aileden biri," diyerek amcasına gülümsedi. "Kafasının karışmaması için bence bilmesi gerekiyor."

Daha sonra bana döndü ve sıradan bir şeyden bahseder gibi, "Kan kanseriyim ve aynı zamanda beynimde kötü huylu ölümcül bir kitle var," dedi sakince. "Geçen yıla kadar doktorlar birkaç aydan daha fazla yaşamayacağımı düşünüyordu." Yeşil gözleri neşeli bir şekilde ışıldadı. "Gördüğün gibi bir yılı daha devirdim ama daha fazlası zor görünüyor."

Başını çevirip Gurur'un sancılı gözlerine baktı. Ölmekten değil, ölümüyle Gurur'a yaşatacağı acıların burukluğuyla iç çekti. "Bana kızma karının bunları bilmesi gerekiyordu."

Gurur donuk bir suratla ona bakarken hiçbir şey söylemedi. Melek ve ölümü aynı cümlede kullanmaktan bile rahatsız oluyormuş gibi ifadesi katıydı. Konuyu değiştirerek, "Karun nasıl?" diye sordu.

Melek yatağın kenarına oturarak elmasını yemeye devam ediyordu. "Bence onun da bir kliniğe yatması gerekiyor. Korkarım ki aklını yitirmek üzere." Başını kaldırıp endişeli gözlerle Gurur'a baktı. "Amca o hiç iyi değil. Bu kışta her geceyi karısının mezarında geçirdiği yetmezmiş gibi artık her yerde onun hayalini görmeye başladı."

İçi acımışçasına başını sallayan Melek'in ne denli korktuğunu görebiliyordum. "Geçen gün dayımla birlikte alışveriş merkezine gittik. Bir anda Bige yengeyi sayıklayarak bir hayalin peşinde koşmaya başladı. Yanına gittiğimde yana yakıla etrafına bakıyor, her yerde onu arıyordu." Sertçe yutkundu. "Onu gördüğünü söylerken fazla ciddiydi. Artık hayal ve gerçeği birbirinden ayırt edemiyor."

"Siktir!" dedi Gurur. "İyice sıyırdı."

"Çok acı çekiyor." Melek yardım ister gibi Gurur'a bakarken yeşilleri ağlamaklıydı. "Yengemin ölümünde kendini suçluyor, olanları aşamıyor."

Gözlerine akın eden yaşları orada tutmaya çalışırken Gurur ile olan göz kontağını kesmiyordu. "Karısı onu cezalandırmak için gözleri önünde intihar etti. Dayım bunun üstesinden gelemiyor. Böyle devam ederse korkarım ki aklını yitirecek." Nefesim kesildi. Bige Saka'nın bir sokak lambasının altında kalbinden vurularak öldüğünü duymuştum ama bunun bir intihar olduğunu bilmiyordum.

Kocasını cezalandırmak için ona kendi ölümünü izletecek kadar bir insan ne yaşayabilir?

Melek ve Gurur uzun süre Karun hakkında konuştu. Bu onların ailevi sorunu olduğu için bir köşede durup onları dinlemek dışında hiçbir şey yapmadım. Bir süre sonra Melek'in eve dönmesi gerekti. Amcasına sımsıkı sarıldığında hemen sonra bana da sarılmasını beklemiyordum. Onlardan biri değildim fakat öyleymişim gibi Melek bana karşı oldukça samimiydi.

Melek gittikten sonra Gurur bir süre sessizliğini korudu. Uzun süre camdan dışarı bakıp Karun konusunda ne yapacağını düşündü. Aralığı dışarıda geçirmek istemiyordu çünkü kriz geçirdiğinde sevdiklerine zarar vermekten endişeleniyordu. Ancak Melek'in anlattıklarından sonra burada da kalamayacak gibiydi. Karun karısının yasını diplerde yaşarken onu o halde bırakmak istemediğini görebiliyorum. Yeğeni için endişeleniyordu.

Bir süre sonra kararını vererek doktoruyla konuşup taburcu işlemlerini yaptırdı. Birlikte klinikte ayrıldığımızda Karun konusunda çok düşünceliydi. Bu yüzden arabayı kullanırken fazla sessizdi. Yeğenlerini çok önemsediğini biliyorum. Yolun büyük bir bölümünde ikimizde hiç konuşmadık. O arabayı kullanırken bende başımı yasladığım camdan ayırmadım.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda yolun kenarındaki seyyar satıcıyı gördüm. Tezgahındaki yeşil eriklerle başımı camdan ayırdım. Bu mevsimde erik bulmak çok zordu ve şansa bak ki bu adamın tezgahında sevdiğim erikler vardı. Odamdaki mutfağımda babamın bana getirdiği bir sepet erik vardı ama onlar burada değildi.

Gurur'a döndüğümde trafik ışığının yeşile dönmesini beklediğini gördüm. "Gurur?" Utanarak bana dönmesini bekledim. Ona kaldırım kenarında

tezgâh açan seyyar satıcıyı gösterdim. "Bana erik alır mısın?" diye sorarken sesim çok çekingen çıkıyordu. "Canım çekti."

Başını çevirip tezgahtaki yeşil erikleri gördüğü an suratının rengi değişti. Sadece onlara bakmak bile kanının çekilmesine neden oluyormuş gibi kaskatı kesildi. Çenesinde bir kas seğirirken, "Siktir!" diye küfretti yüzünü buruşturarak. "Sana o şeyi almayacağım önüne dön." Sesi buz gibiydi.

Eriklere duyduğum heyecan yavaşça kaybolurken suratımı astım. "Peki."

Somurtan yüzümü görünce omuzları gerildi. Burun delikleri genişleyerek nefesini sertçe verdiğinde hiç rahat değildi. "Bir erik için mi yüzünü asıyorsun?" Direksiyonu sıktı. "Çok mu seviyorsun?"

"Evet."

Ona nefret ettiği bir şeyi yaptırıyormuşum gibi gergin bir şekilde emniyet kemerini açtı. "Seviyorsan mecbur alacağız." Arabadan inip seyyar satıcıya doğru yürüdüğünde kalbim tekledi. Sırf suratımı asmayayım diye benim için arabadan inmişti.

Adamla konuşurken tezgahtaki eriklere bakmamak için olağanüstü bir çaba gösteriyordu. Eriklerle sorunu neydi? Cüzdanında çıkardığı parayı adama uzattığında bile ifadesi kaskatıydı. Adamdan aldığı erikleri bana getirirken poşeti kendinden uzak tutuyordu. Tiksindiği ve nefret ettiği bir şeyi tutar gibi poşeti parmaklarının ucuyla tutuyordu.

Arabaya bindiğinde bir an önce onlardan kurtulmak ister gibi poşeti kucağıma attı. Kemerini bağlayıp yola çıktığımızda soğuk terler dökmeye başlamıştı. Poşetten çıkartıp yediğim her erikle şakaklarındaki damarlar belirginleşiyor, boynundaki nabzı hızla atıyordu. Yeşil erikleri her ısırdığımda çıkan ses bile sinirine dokunuyormuş gibi dişlerini sıkıyordu. Dayanamayıp, "Erikle bir sorunun mu var?" diye sordum.

Sinirden direksiyonu biraz daha sıkınca parmak boğumları gerildi. "O şeye tikim var!" Buz kestim. Eriklere tiki mi vardı?

Şimdi bu rahatsızlığının sebebi anlaşılmıştı. Nefret ettiği ve onu rahatsız eden bir şeyi ona aldırmıştım. Kalbim rotasından şaştı. Eriğe tiki olmasına rağmen sırf beni mutlu etmek için bana erik mi almıştı? Kalbimde uçuşan kelebeklerin kanatlarını yüreğimin en hassas yerinde hissetmeye başladım. Benim için bu kadarını yapmasını beklemiyordum.

Gurur Kalender her şeyiyle güzel bir adamdı.

Kucağımda bir poşet erik olduğu için bana bakmıyordu. Bu yüzden yüzümdeki gülümsemeyi göremiyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım hayranlık dolu bir sesle. "İstersen bunları şimdi yemem?" Çıkardığım seslerden rahatsız olmasını istemiyorum.

Erikleri görmemek için gözünü yoldan ayırmazken, "Keyfine bak," dedi kısaca. "Seviyorsan istediğin kadar ye, çıkardığın sesleri hallederiz." Radyoya uzandı. Müziği son ses açarak bu soruna bir çözüm buldu.

Ona gülümseyerek önüme dönüp elimi poşete daldırdım. Erikleri katur kutur yerken yüksek ses müzikten dolayı artık benim çıkardığım sesleri duymuyordu. Yanında yememi isteyebilirdi ama sırf benim keyfimi kaçırmamak için kendi rahatından ödün vermişti. Bakıldığında bu küçük bir jestti ama benim için anlamı çok büyüktü.

Yüzümdeki gülümsemeyle erikleri yerken radyoda çalan şarkıyla buz kestim. Çıkan şarkı tadımı kaçırmıştı. Başımı çevirdiğimde Gurur'un değişen bakışlarını gördüm. İçinde Leyla isminin geçtiği tek bir şarkı onu maziye götürmüş gibi yeşil irisleri hüzünle doldu. Kolunu açık cama yaslarken tek eliyle arabayı kullanıyordu. Sağ elinin avuç içini direksiyona yaslamış, direksiyonu ustaca çevirirken özlemle dolmuştu. Onu özlüyordu.

Leyla'ya olan özlemi kalbinin tam ortasında belirmiş gibi şarkıyı dinlemeye devam etti. Bunu yaparken maziye dalan gözlerini yoldan ayırmıyordu.
"Karşımda, hayalin masamda.
Keşkelerle dolu bu kadehler.
Kalkar tüm anılara." Ve o, içinde Leyla'nın olduğu tüm o anıların içinde kaybolmuş gibiydi.

"Sussan da kalemi kırsan da.
Mucize seni bekler bu yürek.
Senden vazgeçmez asla." Şarkının bu kısmı canımı öyle bir yaktı ki elimdeki erikleri poşetin içine bıraktım.

Ölmüş olsa bile Gurur'un Leyla'dan hâlâ vazgeçmediğini, onu arkasında bırakmadığını biliyorum. Üç yıldır parmağında Leyla'nın alyansını takmasından belliydi. Bana annesinin yüzüğünü takarken o, üç yıldır Leyla ile olan nişan yüzüğünü çıkarmamıştı.

Ben onun yüzüğünü takıyordum.

O ise Leyla'nın.

Herkes o yüzüğün bizim evlilik yüzüğümüz olduğunu sanıyordu ama aslında öyle değildi. Gurur benimle evlenirken bile parmağında Leyla'nın alyansı vardı. Leyla'yı kalbinde taşıdığı sürece o yüzüğü hiç çıkarmayacağını biliyorum.

Şarkının nakarat kısmına hüzünlü gözlerle eşlik etti. Aklı kaybettiği nişanlısındayken dudaklarını kıpırdatıp mırıltıyla şarkıya eşlik ediyordu. **"Sorma durum Leyla,"** diyen kısık sesi azap içindeydi. **"O sesler yok aslında."** İç çekti. **"Birden çıkagelse..."** Dönüp kısa bir an bana baktığında gözlerinin ardında büyük bir karmaşa, anlaşılmaz bir ikilem vardı. Önüne dönüp başını ağır ağır iki yana salladı. **"Yok yok olmaz asla, Leyla."** Nabzım hızlandı.

Şarkının son kısmındaki o baş hareketi de neydi öyle?

Beşinci bölümün de böylece sonuna geldik. Bölüm sonunda da olduğu gibi Gurur'un yaşadığı kafa karışıklığı gittikçe artıyor.

Farah'ın psikoloji bölümü mezunu olmasını bekliyor muydunuz? Bundan daha ters bir şey olamazdı çünkü Farah kendi zaten travmatik bir vaka. Bakalım Gurur öğrendiğinde ne tepki verecek?

Farah, Gurur'u klinikte bile yalnız bırakmadı. Uyuşturucu kullanmasına engel olduğu gibi Gurur'u ziyaret etmek için kliniğe de geldi. Bu kadarını Farah'tan bekliyor muydunuz?

Tüm bölümler hep böyle sakin geçmeyecek. Bol bol aksiyonlu bölümlerde ne gelecek ne de olsa bu mafya kurgulu bir hikaye. Bunlar başlangıç bölümleri olduğu için şuan için sakin geçiyor.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle, hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(6) Teninin Kokusu

"Avuçlarının içini kanatmaya başlamışsa bir şeyi bırakmak onu sıkıca tutmaktan daha iyidir. Bırak avuçlarımın içi kanasın, sen kal orada. Bendeki her şeyin çok ayrı bir mesele."

Aralık ayı Gurur için çetin geçerdi. En az adı kadar soğuk ve zorlu geçen bir ayın sancısı onu delirtirdi. On yaşından beri yılın son ayını farklı kliniklerde gözlem altında tutularak geçirmeye alışkındı. Alışık olmadığı şey yılın bu ayında dışarıda olmaktı. Eğer Farah onu o klinikte çıkarmak için gelmeseydi muhtemelen bu yılı da bir kliniğin tecrit odasında geçirecekti. Taburcu işlemlerini yaptırırken Farah'a belli etmemeye çalışmıştı ama çok korkmuştu.

Dışarıda olursa sevdiklerinden birine zarar vermekten ölesiye korkuyordu çünkü kriz anlarında ne yaptığını hatırlamıyordu. Ancak dışarıda olmasına rağmen şu ana kadar korktuğu hiçbir şey yaşanmamıştı. Ne zaman bir krizin eşiğine çekilse Farah hemen onun yanında bitiyor, olası bir kriz başlamadan Gurur'u sakinleştirip aklını dağıtıyordu.

Farah onu bir saniye olsun yalnız bırakmadığı için Gurur bir şekilde bu lanetli ayın üstesinden gelmeye başlamıştı. Farah ile uğraştığı için aklı geçmişin kötü anılarıyla meşgul olmuyor, ona ölümcül ataklar geçirten maziyi düşünmüyordu. Bugün yabani karısını zorla evden dışarı çıkartıp onu bir çocuk parkına getirmişti. Biraz ileride suratını asıp ona ters gözlerle bakan kızı izledikçe keyfi yerine geliyordu.

Gurur bir bankta otururken yanında sadece sağ kolu Ali vardı. Gurur yanında koruma bulundurmayı sevmediği için çoğunlukla Ali dışında yanında kimseyi istemezdi. Ali onun için sigarasını yakıp Gurur'a uzatırken gözleriyle Farah'ı işaret etti. "Abi bana karımla dışarı çıkacağım dediğinde onu çocuk parkına getirmeni beklemiyordum." Ali, Farah'ın ne denli kızgın olduğunu görebiliyordu. "Yenge seni parçalamak ister gibi bakıyor."

Gurur onun uzattığı sigarayı alırken Farah'a olan bakışları fazla düzdü. "Israrla büyümeyi reddediyor." Kum havuzunun kenarında oturup son yarım saattir surat asan huysuzu izliyordu. "Madem çocuk kalmakta ısrarcı o zaman kendi gibi olan çocuklarla oynasın bakalım." Yirmi beş yaşında olmasına rağmen çocuk akıllı bir kadınla evliydi.

Ali'nin yüzünde kinaye barındıran bir ifade oluştuğunda gülmemeye çalıştı. "Büyüsün diyorsun?"

"Hayır lan piç." Ali'nin neyi ima ettiğini çok iyi bildiği için omzunun üzerinde ona ters bir bakış attı. "Onun çocuk ruhlu olmasıyla bir sorunum yok. Benim amacım ona biraz olgunluk ve cesaret katmak."

"Peki, ya sonra?"

"Sonrasında biz yokuz koçum." Gurur sigaranın dumanını içine çekerken başını kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktı. Kafasının içi bu gökyüzünden daha dumanlıydı. "Sona geldiğimizi sende biliyorsun. Arkamda kendini savunabilen güçlü bir kadın bırakmak istiyorum."

Ali sessizliğini koruyarak otururken aklına gelenlerle derin bir nefes aldı. "Her şey planladığın gibi gidiyor." Son gelişmeleri Gurur'a aktarırken gözleri sık sık Farah'ın olduğu yöne kayıyor, onun için endişelendiğini gizleyemiyordu. "Yakında Tozlu'larla işimiz bitecek."

Gurur duyduklarının memnuniyetiyle başını salladı. Üç yıllık bir bekleyişten sonra nihayet arzuladığı sona ulaşacaktı. Aradan geçen bu üç yılda boş durmamıştı. O ailenin kızıyla evlenmek Gurur için bir intikam değildi çünkü asıl intikamı çok daha sarsıcı olacaktı. Onları gerçek anlamda bitirecekti. Son üç yılını bunun hazırlığıyla geçirmişti. Ümit Tozlu daha ne olduğunu bile anlamadan yerle yeksan olacaktı. Her şeyini kaybedecekti hem de her şeyini.

Farah ile evlenmenin Gurur'a sağladığı tek ayrıcalık Tozlu ailesinin içine girmekti. Bunun dışında bu evliliğin ona bir getirisi yoktu. Nefret ettiği bir ailenin damadı olmak Gurur için tatmin edici bir intikam değildi. Bundan çok daha fazlasını istiyordu ve arzuladığı yıkıma ulaşmasına az kalmıştı. Sadece birkaç ay içinde o aileden geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Soğuk havanın esintisiyle rahatsızca kıpırdanan Ali, "Abi," diyerek ona Farah'ı işaret etti. "Her şey bittiğinde ona ne olacak?"

Gurur başını çevirip biraz ilerideki kızı göz hapsine aldı. Farah artık somurtarak kum havuzunun kenarında oturmuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde kumun içindeki çocuklara uyum sağlamış, onların yanında oturup kumdan kaleler yapıyordu. Bukalemun gibi bir kadındı. Etrafındaki her şeye çok hızlı uyum sağlıyor, içinde bulunduğu şartların şeklini alıyordu. Onu kaçırırsanız size zorluk çıkarmaz, sus derseniz susar, gel derseniz gelirdi.

Onu bir çocuk parkına getirdiğinizde de şimdi olduğu gibi uzun süre surat asmaz, çocuklarla oyun oynardı. Farah'ın kendi özgür iradesi yoktu. Ona her söyleneni sorgusuz sualsiz yapan kurma bir bebekti. Gurur bir türlü çözemediği ve anlayamadığı karısını izlerken, "Ona zarar veremem, Ali," diye mırıldandı. Çocuklarla oynayan kadına düşünceli gözlerle bakıyordu. "Ona verdiğim tek zarar onu karım yapmaktı, bundan daha fazlası olmayacak." Farah'ı incitemezdi.

Kendi kirli intikamına Farah'ı bulaştırmamaya kararlıydı. Planında bir masumun kanını dökmek yoktu. Aslında Gurur'un planında Farah ile evlenmek bile yoktu. Leyla'nın yasını tutarken evlenmek Gurur'un aklının ucundan bile geçmemişti. Her şey çok hızlı ve anlık gelişmişti. Ali, Farah'ı o kulübeye getirene kadar evlilik Gurur'un düşündüğü son şey bile değildi.

Ali cebindeki sigara paketini çıkartıp bir dal sigarada kendi için yaktı. Gurur'un yapmak istediği büyük yıkım ve son söyledikleri birbirine uymuyordu. Kıza zarar vermeyeceğini söylüyordu ama onun ailesini bitirdiğinde her şekilde Farah zarar görecekti. Gurur doğrudan Farah'a zarar vermeyecekti ama dolaylı yollardan zarar gören yine Farah olacaktı. Gurur onu bu işin dışında tutmak için uğraşıyordu ama her şey bittiğinde Farah'ta bu intikamdan payına düşeni alacaktı.

Yaktığı sigarasını içen Ali, "Caner konusunda neden bu kadar kayıtsızsın?" diye sordu onu anlamaya çalışarak.

Gurur'u çok iyi tanıdığı için bu tepkisizliğinin nedenini bilmek istiyordu. Gurur kolay kolay kardeşini satan birini hayatta bırakmazdı. Caner kendi

kardeşini üç yıl önce Gurur'a satmıştı. Farah'ı öldürmesi için Gurur'a vermişti. Caner Tozlu'yu neden hayatta bıraktığını merak ediyordu.

"O piç işime yarıyor." Gökyüzündeki kasveti izlerken ciğerlerine hapsettiği sigara dumanını sessizce havaya üfledi. "Bana ait olduğunu bilmediği bir kumarhanenin bağımlısı." Caner'in kumar tutkusu bir süredir Gurur'un planına katkıda bulunuyordu. Son üç yılda Caner'i haddinden fazla kendisine borçlandırmıştı. "Caner benim oyunumda sadece basit bir piyon."

Gurur gökyüzünü izlemeyi bırakana kadar Ali sessizliğini korudu, daha sonra ona Farah'ı gösterdi. "O bu oyunun neresinde?"

Ali'den gelen yeni bir soruyla Gurur'un bakışları bir kez daha Farah'ın üzerine düştü. Rüzgârın uçuşturduğu siyah saçlarını, titreşen kirpiklerini ve iri gözlerini izleyip durdu. Havalar soğuk olduğu için Farah'ın kafasında gri, yün bir bere vardı. Berenin altından çıkan siyah saçları yüzüne savruldukça kumlu eliyle onları yüzünden çekiyordu. Üşümüş olmalı ki burnunun ucu kızarmaya başlamıştı.

Her utandığında gül goncası gibi kızaran yanakları bu sefer soğuktan pembeleşmişti. Üzerindeki siyah kabanı çiseleyen yağmurla biraz ıslanmıştı. Kum havuzunda oturduğu için pantolonu ve spor ayakkabılarının kenarları havuzdaki kumlarla kirlenmişti. Saçlarını yüzünden çekmek için kumlu elleriyle yüzüne her dokunduğunda yüzüne bile kum bulaştırıyordu.

Gurur'un aksine Farah çok titiz bir kadındı ancak şu anda oldukça pasaklı görünüyordu. Gurur ona baktıkça onu bir suyun altına sokup temizlenene kadar yıkamak istiyordu. Çok kirli ve dağınık görünüyordu. "Farah'ın bu oyundaki yerini henüz bende bilmiyorum."

Farah'a olan bakışları dalgın, sesi de düşünceliydi. "Farah şu an için sahadaki sürpriz taşlardan biri. Ben son hamlemi oynayıp şah çektiğimde karımın ne olduğu ortaya çıkacak." Yapmacık bir şekilde güldü. "Bakalım bir vezir mi yoksa basit bir piyon mu?"

"Ya basit bir piyonsa?" diye sordu Ali.

Derinden bir iç çekti. "Benim darbemden sağ çıkamaz."

"Peki, ya vezirse?"

Kıvrılan dudaklarıyla, "Beni yıkar geçer," dedi bunun olmasını ister gibi.

"Sen onun hangisi olmasını istersin?"

"Karımı yıkmaktansa onun beni yıkmasını isterim."

"Neden?"

"Çünkü o benim karım." Bunu söylerken ne denli sahiplenici davrandığının farkında değildi. "Sahadaki rakibim karım olursa karşılık vermem, onun hamlesini beklerim."

Ali sorgularcasına tek kaşını yukarı kaldırdı. "Hamlesi sonunu getirecek olsa bile karşılık vermez misin?"

"Vermem, Ali vermem." Kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Ben doğrudan bu kızı incitmem oğlum."

"Neden?"

"Siktiğim piçi sürekli neden deyip sinirlerimi bozma benim!" Ali'ye kızgınlıkla bakıp ona kum havuzunda oynayan kızı gösterdi. Küçük çocuklarla yaptığı kaleyi süsleyen Farah'ın dudaklarındaki gülümsemeyi izledi. "Çocuk lan daha bu! Nasıl kıyılır buna?"

"Abi," diyen Ali'nin dudaklarında pis bir sırıtış vardı. "Onu bu işin dışında tutmak istemenin tek sebebi yengenin fazla çocuksu olması mı?" Bıyık altında gülerek yanaklarının içini dişledi. "Çocuk dediğin kadın kucağına çocuk verir haberin olsun."

Gurur bankta yan dönerek yönünü sinir bozucu korumasına çevirdi. Kaskatı bir suratla Ali'ye bakıyordu. Sadece bakışlarıyla onu öldürebilirdi. "Şu diline sahip çıkmazsan ağzını sikerim!" Gırtlağından çıkan kalın bir hırıltıyla dişlerini sıktı. "Kızda gözüm yok!"

Ali bu sefer gülüşünü tutamadı. "Olsa bile kim sana ne diyebilir. Karın sonuçta."

"Siktir git lan şuradan!"

Duydukları adım sesleriyle ikisi de susup önüne döndü. Farah kum havuzundan çıkmış onlara doğru geliyordu. Üstü başı hep kum içindeydi ama tuhaf bir şekilde oldukça sevimli görünüyordu. Nazlı bir çocuk gibi küçük adımlarla yürüyüp Gurur'un yanına geldi. Gurur pasaklı karısının sevimliliğini izlerken Farah yüzündeki gülümsemeyle ona yaptığı kaleyi gösterdi. "Bak onu ben yaptım."

İnsanların genelde çocuklarla konuşurken çıkardığı o ses tonuyla konuşan Gurur, "Aferin sana," dedi eğlenen bir sesle. "Bir de seni buraya getirdiğim için bana kızıyordun. Kendin gibi olanlarla nasıl da güzel oynadın." Harbi oynamıştı.

Beklediğinin aksine Farah alınganlık yapmadan gülümsemesini korudu. "Oynadım tabii." Kumlu ellerini ve üzerine yapışan kumları Gurur'a gösterdi. "Ama ben pis oldum."

Gurur gülüşünü ondan saklamaya çalışarak ciddi görünmek için uğraştı. "Yıkarız seni tertemiz olursun." Karısıyla uğraşmayı seven bir adamdı. Oradan geçen seyyar satıcıyı görünce yeşil gözlerinin ardında muzır bir parıltı geçti. "Sana pamuk şeker almamı ister misin?" Farah evet derse hiç şaşırmayacaktı.

Farah kısa bir an pamuk şeker satan adama baktı. Kabarık pamuk şekerlere bakıp başını iki yana salladı. "Bu ellerle onları yiyemem ki." Avuçlarını açıp ellerindeki kumları gösterdi. "Şeker yapışır, elim kumlu yapışkan olur," demişti ki parkın yürüyüş yolunda birlikte yürüyen bir çifti gördü. El ele tutuşan çift çok samimi görünüyordu. Dikkatli bakınca ikisinin birleşen ellerindeki yüzükleri fark etti. Büyük ihtimalle evlilerdi.

Gurur onun neden o çifte bu kadar uzun baktığını anlamaya çalışarak, "Ne oldu?" diye sordu. Yine neye takıldığını merak ediyordu.

Farah'ın dudaklarındaki tebessüm usulca solduğunda bunu görmek Gurur'un hoşuna gitmedi. Bu kadına yakıştırmadığı tek şey üzüntüydü. Suratını asıp boynunu büktüğünü görmekten nefret ediyordu. Farah birkaç adımla onun tam karşısında durdu. Oradan geçen çifti Gurur'a göstererek, "Onlar da

evli," dedi somurtarak. "Ama adam karısının elini tutarak yürüyor." Kumlu elini Gurur'a uzatırken utandığı için yanakları pembeleşmeye başlamıştı. Çekingen bakışlarını Gurur'a dikip, "Sende benim elimi tutar mısın?" diye sordu.

Gurur düz gözlerle Farah'ın uzattığı eline bakarken ifadesi fazla hissiz olduğu için ne düşündüğünü anlamak zordu. Önce kendi eline baktı, eli temizdi. Daha sonra oturduğu yerden başını küçük bir açıyla kaldırıp Farah'ın eline baktı. Eli nemli ve kirliydi. İnce parmaklarına ve avuç içine yapışan kumları temizlemeden Gurur'a elini uzatmıştı.

Farah'ı gücendirmek istemediği için elini kaldırıp onun narin elini avcunun içine hapsetti. "Tutmamı istiyorsan tutarım." Farah'ın elini tutunca Gurur bir an korktu. Avucunda tuttuğu sanki şeffaf bir cammış gibi ne yapacağını bilemedi. Onun elini fazla mı sıkıyordu yoksa çok mu gevşek tutuyordu, bilemedi. Fazla sıkarsa Farah'ın canını yakmaktan, gevşek tutunca onu üzmekten korktu. Farah ile ilgili en basit şeyleri bile iki kez düşünüyordu. Bu kadınla ilgili her şey onun aklını talan ediyordu.

Karısının elini tutarak ayağa kalktı. "Gel hadi." Onu peşinden çekerek yürüyüş yoluna girdi. "Bizde biraz yürüyelim." Farah'ın içinde en küçük bir ukde bırakmak istemiyordu.

Parktan çıkıp yürüyüş yoluna girdiklerinde omzunun üzerinden Farah'a baktı. İkisinin birleşen ellerine bakıp gülümsediğini görünce Gurur rahat bir nefes aldı. Tekrar gülümsediğini görmek keyfini yerine getirmişti. Çocuk avutur gibi karısının nazıyla oynuyor, her konuda ona karşı kontrollü olmaya çalışıyordu. Farah'tan yana Gurur'un sabrı sonsuz gibiydi.

Bu kadın ne yaparsa yapsın Gurur'un gözlerine fazla sevimli ve masum görünüyordu. Üç yıl önce Gurur onu bir köşkün arka bahçesinde gördüğü o ilk anda içinde Farah'a karşı derin bir merhamet oluşmuştu. O arka bahçede o kadar savunmasız ve kırılgandı ki, annesinin yüzüğünü parmağına taktığı için Gurur ona kızamamıştı. Kızmak şöyle dursun, yüzüğü çıkarmaya çalışırken Farah parmağını acıtmasın diye kendi için çok değerli olan bir yüzüğü basit bir şeymiş gibi göstermişti.

Başını eğip avucunun içindeki narin ele bakmamak için kendini zor tutuyordu. Farah'ın küçücük elinden onun eline nüfus edip yüreğine sızan bir sıcaklık vardı. Bir türlü adını koyamadığı ama ona nefes aldırtan bir his birleşen ellerinden sızıp Gurur'un içine işliyordu. Basit bir el teması ona nasıl böyle hissettirebilirdi?

Farah'a baktığında içinde ona karşı oluşan o sahiplenici duygu bir kez daha ortaya çıktı. Onun yeri tam burasıymış gibi gözlerinin yeşilinde sahiplenici bir tutum vardı. Sanki Farah bir tek onun yanında olabilir, sadece onun elini tutabilir ve yalnızca ona şımarıp onun için gülümseyebilirdi. Onu başka biriyle paylaşma fikrinden bile nefret ediyordu.

Farah onu çiçek satan bir kadının yanına çekti. Kadının sepetindeki çiçeklere hevesli gözlerle bakıyordu. Gurur onun çiçek istediğini düşünüp çiçeklere göz gezdirdi. Farah'ın sevdiği gülü bu sepette bulamadı. Aslında bulmayı da beklemiyordu çünkü kara güller her yerde bulunmazdı. Belki de daha sonra onun için bir buket kara gül almalıydı.

Leyla'nın mezarının üzerine bıraktığı çiçekleri hatırlayınca içi öyle bir acıdı ki, kalbinin her odacığı pişmanlıkla doldu. Ne zaman onun mezarına gitse Leyla'ya her çiçekten bir dal götürürdü çünkü onun hangi çiçeği daha çok sevdiğini bilmiyordu. Onunlayken en çok hangi çiçeği sevdiğini hiç merak etmemiş, buna pek kafa yormamıştı. O yıllarda önemsiz sandığı birçok ayrıntı, Leyla'nın ölümüyle ona yoğun bir pişmanlık olarak dönmüştü.

Sırf bu yüzden Farah'ın hangi çiçeği daha çok sevdiğini öğrenmişti. Kara güller... Hayatına kısa bir süreliğine giren bu kadınla da aynı konudan sınanmak istememişti. Evet, Farah uzun soluklu onun hayatında olmayacaktı ama en azından hangi çiçeği sevdiğini bilmeliydi. İlkinin yaşattığı pişmanlığı ikincisinde de yaşamak istememişti. Gurur otuz bir yaşındaydı fakat otuz bir yıllık hayatında sadece iki kadın olmuştu. Bunlar Leyla ve Farah'tı.

Farah kadının sepetindeki sarı karanfili alıp burnuna yaklaştırdı. Tek bir dal sarı karanfili koklayan kızı izlerken kafası karışıktı. Bu basit çiçeklerde bu kadar mutlu olacak ne buluyordu? Farah içine çektiği kokuyu sevmiş gibi dudaklarında can alıcı bir tebessüm belirdi. "Bunu almak istiyorum."

Gurur'a döndü. "Çok güzel kokuyor." Kendisinin o çiçekten daha güzel koktuğunun farkında değildi.

Gurur cüzdanından biraz para çıkartıp çiçekçi kadına uzattı. Kadından uzaklaştıklarında Farah'ın adımları birden durdu. Neden durduğunu anlamak için ona döndüğünde Farah'ın sertçe yutkunduğunu gördü. Bankta oturan yaşlı bir adamın yanındaki köpeğe korku dolu gözlerle bakıyordu. Gurur kıstığı gözleriyle onun yüzündeki değişimi izliyordu. Siyah gözleri korkunun esiri olurken köpeğe olan bakışları garipti.

Farah gözle görülür bir şekilde irkilince Gurur bunun nedenini anlayamadı. "Köpeklerden korkuyor musun?" Küçücük bir köpeğe attığı bakışlar endişe vericiydi. Sanki dehşete kapılmıştı.

Farah hemen başını önüne eğerek Gurur'un bakışlarından kaçmaya çalıştı. Daha sonra güçlükle duyulan bir sesle, "Ev-evet, köpeklerden korkarım," dedi ürkerek. Hayır, Farah'ın gözlerinde gördüğü şey korkunun çok daha ötesinde bir şeydi. Neredeyse ağlayacaktı. Siyah gözleri daha şimdiden dolmuştu.

Gurur ondan daha fazlasını öğrenmek için, "Neden?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Neden köpeklerden korkuyorsun?"

Farah'ın bazı kötü alışkanlıkları vardı ve bunlardan biri de stres altındayken tırnaklarını kemirmekti. Tırnaklarını yerken eğdiği başını kaldırmıyordu. "Bir sebebi yok," diye mırıldandı alçak bir sesle. "Köpeklerden hoşlanmıyorum."

Farah her konuştuğunda Gurur onu güçlükle duyuyordu çünkü sesi normalin çok altında çıkıyordu. Onunla ilk karşılaştığından beri bu hep böyleydi. Normal bir düzeyde konuşmaktan bile korktuğu için Farah çoğunlukla fısıltıyla konuşurdu.

Köpeğe baktıkça onun ne denli titrediğini gören Gurur, "Gidelim artık," diyerek onu arabasının olduğu yöne yönlendirdi. Köpekten bu kadar çok korkmasının bir sebebi olmalıydı.

Her zaman kısık bir sesle konuşmasının, ondan istenilen her şeyi yapmasının, bu kadar itaatkâr olmasının ve köpeklerden bu denli korkmasının bir sebebi olmalıydı. İçinden bir ses Farah'ın da geçmişinin ağır travmalarla dolu olduğunu söylüyordu.

Farah konusunda kapsamlı bir araştırma yapsa merak ettiği her şeyi hemen öğrenebilirdi. Ancak Gurur bunu yapmıyor, Farah'ı araştırmaları için adamlarına gereken emri vermiyordu. Farah'ı yaptığı araştırmalar sonucunda değil, onunla zaman geçirerek tanımak istiyordu. Karısını başkalarından değil ondan duymak istiyordu. Şu an için Farah'ı pek tanımıyordu ama tanımayı istiyordu. Nasıl bir kadınla evli olduğunu yaşayarak görmek istiyordu.

Farah genelde küçük adımlarla yürüdüğü için hep Gurur'un arkasında kalıyordu. Gurur başını çevirip bakınca yine çok arkada kaldığını gördü. Küçük adımlar atarak onun peşinden gelirken sık sık arkasına bakıyor, o köpekle arasındaki mesafeyi kontrol ediyordu. Küçücük bir süs köpeğinden bu kadar çok korkması inanılır gibi değildi.

Gurur onun attığı küçük adımların bıkkınlığıyla aralarındaki mesafeyi kapattı. Farah'a herhangi bir açıklama yapmadan eğildiği gibi onu omzuna attı. Farah'ı omzunda taşıyarak arabasına yürürken karısının o huysuz homurtusunu duydu. "Yürüyebilirdim."

"O küçük adımlarınla yarım saatte anca çıkarız buradan."

"O zaman beni kucağına alsaydın. Her defasında mağara adamı gibi beni sırtına atıyorsun." Gurur bir an kahkaha atmak istedi çünkü ne zaman onu sırtına atsa Farah hiç çırpınmıyor, onu aşağıya indirmesi için bağırıp yaygara koparmıyordu. Her konuda o kadar sakin ve uyumluydu ki, ona hiç zorluk çıkarmıyordu.

"Seni kucağıma aldığım anlarda bana hiç sarılmıyorsun." Parktan çıkıp arabasına doğru yürürken bu sözler Gurur için bir serzenişti. "O kolların boynuma dolanmayacaksa seni kucağıma almamın bir anlamı yok," dediğinde Farah'ın kaskatı kesildiğini hissetti.

Bir seferinde banyoda onun üzerine yürüyüp Farah'ı korkutmuştu. Bir tek orada Gurur'a sarılmıştı ve bunu çok korktuğu için yapmıştı. Bunun dışında Farah ona pek sarılmazdı. Üç yıl önce ayağını kurt kapanında yaraladığında bir hafta boyunca Gurur onu hep kucağında taşımıştı. Ancak Farah'ın kolları hiç Gurur'un boynuna dolanmamıştı. Her defasında ellerini kucağında birleştirip Gurur onu yere indirene kadar hareketsiz kalırdı.

Arabasının yanında durup ön kapıyı açtı. Farah'ı dikkatli bir şekilde ön koltuğa bırakıp emniyet kemerini onun için taktı. Kapısını kapattıktan sonra kısa sürede sürücü koltuğundaki yerini aldı. Arabayı çalıştırmak üzereyken ona uzatılan bir dal sarı karanfille donup kaldı. Başını çevirdiğinde Farah elindeki çiçeği ona uzatıp alması için bekliyordu. Bu sikik çiçeği onun için mi almıştı?

Gurur'un çiçeğe olan bakışları tuhaftı çünkü birinden çiçek almaya alışık değildi ve bunu oldukça rahatsız edici buluyordu. Birinin ona çiçek vermesi küfür gibi bir şeydi. Ona çiçek veren ilk ve tek kişi Farah'tı ve bunu ikinci kez yapıyordu. Kendini hakarete uğramış gibi hissetmesi normal miydi? Farah'ın uzattığı karanfili almak yerine bezgin bakışlarını ona dikti. "Bana çiçek vermeyi bırak, bundan nefret ediyorum." Nasıl bir erkek bir kadından çiçek alırdı ki? Bu çok utanç vericiydi.

Farah'ın gözlerindeki o ışıltının nasıl söndüğünü gördü. Çiçeği uzatan elini ısrarla çekmiyor, inatçı bir tutumla Gurur'un onu almasını bekliyordu. Gözlerini Gurur'un yeşillerine kenetledi ve konuşmak için dudaklarını güçlükle araladı. "Erkekler ilk çiçeklerini öldüklerinde mezarına alır derler." Gurur'u dumura uğratan sözlerini buruk bir tebessümle sürdürdü. "Mezarlıkta yatan o adamların biri bile yaşarken çiçek almamıştır."

Gurur buz kestiğinde Farah'ın bakışları uzun süre onun üzerinde oyalandı. "Bundan nefret ediyor olabilirsin ama senin de onlar gibi olmanı istemiyorum." Gurur'a olan bakışları hisliydi. "Öldüğünde değil yaşarken çiçek almalısın." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bununla bir sorunun olabilir ama sana hep çiçek vereceğim." Elinde tuttuğu karanfili işaret etti. "Bu senin için." Gurur'un boğazı düğümlendiğinde kaburgalarının arasında oluşan bu can sıkıcı baskı da neyin nesiydi?

Sırf Farah'ı gücendirmemek için uzattığı karanfili aldı. Çiçeği yan tarafına koyup cebinden çıkardığı sigara paketini ve zippolu çakmağı Farah'ın kucağına attı. "Benim için bir dal sigara yak." Sigarasını kendisi yakamazdı.

Bazen kendini çok zorlayarak bunu yapardı ama ne zaman buna kalkışsa ecel terleri dökerdi. Gurur çoğunlukla sigarasını etrafındaki insanlara yaktırırdı. Bir çakmaktaki cılız ateşi görmeye bile tahammül edemediği için sigaranın bile tiryakisi değildi. Arada sırada kafasına esince bir dal içerdi. Hepsi bununla sınırlıydı.

Farah kucağındaki çakmak ve sigaraya yaratık görmüş gibi bakarken oldukça komik görünüyordu. Daha önce kimsenin ondan böyle bir şey istemediğini fazla belli ediyordu. Sigara paketini parmak uçlarıyla tutup havaya kaldırdı. Bir çöp parçasını tutar gibi paketi tutuyordu. "Sigaranı ben mi yakacağım?"

Gurur onun sevimli suratına gülmemeye çalışarak başını yavaşça salladı. "Yanımda sadece sen varsın, bunu sen yapmalısın."

"Yanında koruma bulundurmayı alışkanlık haline getirsen bana gerek kalmazdı." Gurur tek gezmeyi sevdiği için onu koruyacak adamları yanında taşımıyordu.

Arabayı çalıştırıp parktan uzaklaşırken yola olan bakışları fazla düzdü. "Korumalara ihtiyacım yok."

Farah'ın sıkıntılı sesini duydu. "Çok fazla düşmanın var. Korumasız gezmen doğru değil."

"Kaybedecek bir şeyim yok." Verecek tek bir canı vardı, bunun için bir düzüne adamı yanında taşıması fazla lüzumsuzdu.

Farah hiç istemese de paketin içinden bir dal sigara çıkardı. Daha önce hiç sigara içmediği için bunu nasıl yakması gerektiğini bilmiyordu. Onun hiçbir kötü alışkanlığı olmadığı bilen Gurur, "Sigarayı dudaklarının arasına yerleştir," diyerek ona ne yapması gerektiğini anlatmaya başladı. Bunu yaparken gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Sigarayı yaktığında dumanı sakın ciğerlerine çekme. Dumanı ağzının içinde tutup daha sonra dışarıya bırak. Yapacağın şey bu kadar basit." O dumanı ciğerlerine çekmesini istemiyordu. Kazara olsa bile Farah'a sigarayı aşılamak istemiyordu. Hiçbir konuda Farah'ı bozmak istemiyordu çünkü her şeyiyle fazla temizdi.

Farah onun söylediği gibi sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Tam çakmağı yakacaktı ki dudaklarının arasındaki sigara bir anda çekilip ondan alındı. Başını çevirdiğinde Gurur'un sigarayı camdan dışarıya attığını gördü. Yakışıklı yüzü fazla hissizdi fakat ifadesi sertti. "İçmekten vazgeçtim." Farah'ın dudakları arasındaki sigarayı görmekten bile nefret ettiğini ona söylemedi. Bunu ondan isteyen oydu ama karısını sigarayla görmek onu kızdırmıştı.

Farah elindeki zippolu çakmağa bakarken bakışları merak doluydu. "Ateşten neden bu kadar rahatsız oluyorsun?" Korkuyorsun demek yerine rahatsız oluyorsun demişti. Erkekler korkuyu zayıflık olarak gördüğü için Gurur'u kıracak kelimelerden kaçınıyordu.

Gurur'un direksiyonu tutan eli gerildi. "Ateşten rahatsız olmuyorum, Farah." Geçmişi bir kırbaca dönüşüp sırtını kamçılarken, "Korkuyorum," diye mırıldandı. Bir erkek için bunu itiraf etmek çok gurur kırıcıydı ama herkesin bildiği bir şeyi karısından saklayacak değildi. "Ateşten çok korkuyorum."

Ona ateşten korkmayı öğretmişlerdi.

Geçmiş.

Şeref Kalender avukattan aldığı vasiyetin nüshasını okurken babasının ona attığı kazığı düşünüp duruyordu. Sahip olduğu tüm mirası Gurur'a bırakmıştı, yani küçücük bir çocuğa. Şeref'in hakkı olan her şey artık el kadar bir çocuğundu hatta bu ev bile. Henüz altı yaşlarında olan küçük kardeşi Kalenderlerin tek mirasçısıydı. Paranın ne olduğunu bile bilmeyen bir velet, bir anda ülkenin milyarderlerinden biri olmuştu!

Yumruğunu sinirden sıkarken babasının böyle bir şeyi nasıl yaptığını düşünüyordu. Karısı Güzin, odanın içinde dönüp dururken sahip oldukları

her şeyi kaybetme endişesi taşıyordu. Şuursuzca dönmeyi bıraktı ve kocasına baktı. "Şimdi ne olacak?" Gözlerinin elasında inanamayan bir ifade vardı. "Her şeyimizi kapımızdaki sığıntıya mı bırakacağız?" İçinde yaşadıkları evin bile Gurur'un olmasını kabullenemiyordu.

Şeref tüm bunları Gurur'a öylece verecek biri değildi. Avucunun içindeki kadehi kırmak istercesine sıkarken gözlerinin ardında tehlike kol geziyordu. "Bunları daha sonra konuşuruz." Gözleriyle bir köşede oturan Gurur'u gösterdi. Avukat vasiyeti okurken tüm ailenin burada olmasını istemişti. Bu yüzden Gurur'da buradaydı.

Henüz altı yaşında olan Gurur, kendiyle aynı yaşta olan Karun ile bir koltuğun üzerinde oturuyor, büyüklere özgü bu sıkıcı konuşmanın ne zaman biteceğini düşünüyordu. Elinde kapısında alevler olan kırmızı bir araba tutuyordu. Oyuncak arabasının bir benzeri Karun'un elindeydi. İki arabayı birbirinden ayıran tek şey renkleri ve desenleriydi.

Karun'un arabası maviydi ve etrafında okyanusun dalgaları vardı. Aynı yaşta olan amca ve yeğen henüz bu yaşlarda bile ateş ve su gibi birbirlerinden farklılardı. Seçtikleri oyuncaklar bile onları yansıtıyordu.

Karun suratını asarak Gurur'a anne ve babasını işaret etti. "Avukat denen adam o kağıtlarda yazan şeyleri okuduğundan beri ikisi de çok sinirli." Anne ve babasının öfkesinden korkmuş gibi Gurur'a doğru biraz sokuldu. Mavi gözleri sık sık Şeref ve Güzin'in olduğu yöne kayıyordu. "Onları kızdıracak ne yaptın?" Bunu sorarken sesi kısık çıkıyordu. "İkisi de sana kötü kötü bakıyor."

Gurur'un ona vereceği bir cevabı yoktu çünkü abisinin çalışma odasına girdiğinden beri aynı şeyi o da merak ediyordu. Henüz avukatın ne demek olduğunu veya avukatlığın ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Ancak avukat dedikleri o adam konuşmaya başlayınca abisi ve yengesi çok fazla sinirlenmeye başlamıştı. Gurur onlara karşı büyük bir suç işlemiş gibi ikisi düşmanca gözlerle ona bakıp duruyordu. Oysaki onları buraya çağırmadan önce Gurur, Karun ile bahçede oyun oynuyordu.

Gurur'un diğer tarafında oturan Defne, "Amca beni iyi dinle," diyerek kafasını Gurur'a doğru uzattı. Defne bu ailenin en büyük çocuğu ve tek

kızıydı.

Gurur ve Karun'dan üç yaş büyük olduğu için henüz dokuz yaşındaydı. Amcasından üç yaş büyük olmasına rağmen Gurur'a amca diyen tek kişiydi. Karun bir türlü Gurur'un onların amcası olduğunu kabul etmiyordu ama Defne öyle değildi. Çoğunlukla Gurur'a adıyla seslenirdi ama Gurur ne zaman üzülse veya korksa, Defne onu neşelendirmek için ona hep amca derdi.

Avukatla konuşan anne ve babasını kontrol eden Defne, sır verir gibi dudaklarını Gurur'un kulağına yaklaştırdı. "Dedem öldü amca, bundan sonra seni babamdan koruyacak kimse yok." Babası bu söylediklerini duymasın diye kısık bir sesle Gurur'un kulağına fısıldıyor, onu babası konusunda uyarıyordu. Dokuz yaşında olmasına rağmen Defne çok zeki bir çocuktu.

Karun ve Gurur'un aksine Defne avukatın söylediği her şeyi can kulağıyla dinlediği için anladıklarını Gurur'a aktarmaya başladı. "Dedem sahip olduğumuz her şeyi sana bıraktığı için annem ve babam sana çok kızgın. Bundan sonra onların gözüne fazla batmamaya çalış." Gurur artık anne ve babasının sığıntısıydı çünkü annesinden sonra babasını da kaybetmişti. O artık kimsesizdi.

Altı yaşındaki bir çocuğun saflığıyla Gurur ona baktı. "Abla ben kocamanım." Kendisini işaret ederek anlamayan gözlerini kırpıştırdı. "Yengem ve abimin gözüne batamam ki." Defne'nin kullandığı cümleyi bile anlamayacak kadar küçüktü. "Toz değilim ki onların gözüne batayım."

Defne hiçbir çocuğun kolay kolay erişemeyeceği bir olgunluktaydı. Elini uzatıp Gurur'un sarı saçlarını okşarken ona karşı büyük bir merhamet besliyordu. Daha yeni babasını kaybettiği için yetim bir çocuğa şefkat göstererek, "Benim güzel amcam," dedi içi acıyarak. "Bundan sonra sen görünmez olsan da onların gözüne batarsın."

Anne ve babasının bakışlarından onların Gurur'a düşmanlık beslediğini anlıyordu. "Ben hep senin yanında olacağım." Avuç içini Gurur'un yanağına bastırıp ona gülümsemek için kendini zorladı. "Sen hiç korkma ben seni korurum." Bunları söylerken Defne'de bilmiyordu ki başına gelecekleri. Bu

evde yaşayacaklarını ne Defne biliyordu ne de Gurur ve Karun. Onlar henüz büyük acılarla sınanmayan üç çocuktu.

Defne ölecekti.

Karun üşüyecekti.

Ve Gurur... Yanacaktı.

Henüz üçü de bunu bilmiyordu.

Şeref önce avukatı daha sonra da çocukları odadan gönderdi. Karısıyla yalnız kaldığında cebindeki sigara paketini ve çakmağı çıkardı. Gurur'dan bahsederek, "Onu ortadan kaldırabilirim," dedi acımasızca.

"Hayır!" Güzin şiddetle karşı çıkarak başını iki yana salladı. "Vasiyetteki şartları okumadın mı? Bunak baban bunu yapacağını öngördüğü için o maddeleri ekletti." Makyajlı güzel yüzünün arkasında korkunç bir kadın vardı. "Babanın vasiyeti Gurur'u koruyor."

Vasiyete göre Gurur yirmi yaşına girmeden mirasını alamayacaktı. Babası böyle bir şartı özellikle vasiyetine koydurmuştu çünkü Gurur henüz çok küçüktü. Şeref'in onu kandırıp tek bir imzayla ondan her şeyini almasını istemiyordu. Gurur hakkı olan mirasa yirmi yaşında kavuşursa Şeref ondan bir çöp bile alamazdı. Bir şeylerin altına imzasını atmayacak ve abisinin tehditlerine boyun eğmeyecek kadar büyümeliydi. Bu yüzden vasiyette yirmi yaş şartı vardı.

Yirmi yaş şartı sadece Gurur'un sahip olduklarını elinde tutması için değildi, aynı zamanda Gurur'u hayatta tutacak yegâne şeydi. Vasiyetteki maddelere göre eğer Gurur yirmi yaşına girmeden önce ölürse, sahip olduğu tüm mal varlığı vasiyette yazan kurumlara bağışlanacaktı. Kalenderleri ülkenin milyarderlerden biri yapan tüm bu zenginlik farklı kurumlara geçecekti. Bu yüzden Şeref istese de küçük kardeşini öldüremezdi. Gurur yirmi yaşına girmeden önce bunu yapamazdı.

Şeref'in kaşları çatıldı. Babaları olacak kurnaz tilki küçük oğlunu Şeref'ten korumak için gereken tüm tedbirleri almıştı. Gurur'un etrafına yirmi yaşına

kadar bir kalkan örerek ölmüştü. "Yirmi yaşına kadar yaşarsa bana karşılık verecek güce ulaşır." Şeref'in mavi gözleri delice bakarken dişlerini sıktı. "Babamın da istediği tam olarak bu, onun kendini koruyacak kadar büyümesi!"

Elindeki sert içkiyi birkaç yudumda içerek kadehi duvara fırlattı. Duvara çarpıp parçalanan kadehin kristal parçaları her yere saçıldı. Ayağa kalkıp pencereye yürürken öfkesinden hiçbir şey kaybetmedi. Yıllarca hayalini kurduğu bu zenginliği öylece küçük kardeşine bırakacak değildi. Hakkı olanı almak için bir kez daha elini kirletmekten çekinmeyecekti.

Pencereden bakınca bahçede oğluyla oynayan Gurur'u gördü. Kızı Defne hep olduğu gibi bir ağacın altına oturmuş, uzaktan onları izleyerek Gurur ve Karun'a ablalık yapıyordu. Oturduğu ağacın gölgesinde o ikisini izliyor, havuza fazla yaklaşmalarına izin vermiyordu. Dokuz yaşında olmasına rağmen Defne fazla koruyucu bir çocuktu.

Arkasında karısının adım seslerini duydu. "Bu konuda bir şeyler yapmalısın." Başını çevirdiğinde Güzin fazla endişeli görünüyordu. "Oğlumun hakkı olan servet o sığıntıya kalamaz." Oğlu diye bahsettiği Çağıl'dı yani üçüncü çocuğu çünkü Güzin, Karun'u oğlu olarak göremiyordu.

Defne'ye hamile kalmayı o istememişti, anne olmaya hazır olmadığı bir dönemde Defne'yi doğurmuştu. Korunmadıkları bir gecenin sonunda genç yaşta anne olmuştu. İkinci hamileliği de kendi isteğiyle olmamıştı çünkü kocasının zorlamasıyla Karun'a hamile kalmıştı. Bu yüzden Karun'u görmeye bile katlanamıyordu.

Şeref bazı konularda çok sapkındı. Bir şey istediğinde onun için olay biterdi ve karşısındaki kişinin onunla aynı şeyi isteyip istemediğini umursamazdı. Şeref onu aldattığı için Güzin bir dönem kocasını görmeye bile katlanamıyordu. Onun yatağına girmekten bile iğreniyordu. Şeref'ten soğuduğu ve ondan nefret bir dönem olmuştu. Bir ay boyunca cinsel anlamda Şeref'i geri çevirmiş, ayrı yataklarda yatmıştı.

Ancak kocası bir gece onu ziyaret edip ondan istediği şeyi tehditler eşliğinde almıştı. Belki Güzin'e tecavüz etmemişti ama geceyi onunla

geçirmezse onu boşayıp beş parasız kapının önüne koymakla tehdit etmişti. Onu defalarca aldatan bir adamla zorla geçirdiği o geceden iğrenmişti. O gecenin meyvesi Karun'du. Hepsi bu da değildi, Karun fiziksel olarak babasının kopyasıydı. Bu da kendi oğlundan uzaklaşmasına neden oluyordu.

Güzin kocasını sevdiği için değil, parası için onunlaydı. Eski yoksul hayatına tekrar dönmemek için nefret ettiği bir adamın karısıydı. Sırf para için en az kocası kadar kötü ve aşağılık birine dönüştüğünün farkında değildi. Artık Şeref gibi düşündüğünü, onun gibi davrandığını ve bir zamanlar eleştirdiği şeyleri yapmaya başladığını anlamıyordu. Hepsi bir yana, Güzin'de artık sık sık kocasını aldatan bir kadındı. Her şeyiyle Şeref'e benzediğinin hiç farkında değildi.

Üçüncü gebeliği isteyen Güzin'di. Şeref'in baskısı olmadan kendi için bir çocuk doğurmak istemişti ve o çocuk Çağıl'dı. Ona bir anne gibi hissettirecek ve bu evliliği daha katlanır bir hale getirecek bir çocuk istemişti. Defne annesine karşı hep eleştireldi ve Karun'da fazla itici bir çocuktu. Ancak Çağıl onlar gibi olmayacaktı. Annesini sevecekti ve Güzin'de onu sevecekti.

Ne ablası Defne gibi bilmiş bir çocuk olacaktı ne de abisi Karun gibi soğuk bir çocuk. Çağıl her şeyiyle ona bir anne gibi hissettiriyordu. Çağıl henüz üç yaşındaydı ama büyüdüğünde de oğluna olan sevgisi değişmeyecekti.

Bir süre sonra Şeref malikaneden dışarı çıkıp bahçedeki çocuklara doğru yürüdü. Korumaların arasından geçerek havuzun kenarında oynayan iki çocuğa ilerledi. Defne yaslandığı ağacın altında içi geçmiş gibi uyumuştu. Defne uyuduğu için memnundu çünkü bacaksız kızı son zamanlarda canını sıkıyordu. Gardiyan gibi Karun ve Gurur'u hiç yalnız bırakmıyor, onların yanında bir an olsun ayrılmıyordu.

Havuzun yanında durduğunda iki çocukta onun geldiğini anlamayacak kadar kendilerini oynadıkları oyuna kaptırmıştı. Kumandalı arabalarını birbirleriyle yarıştırıyor ve kendi arabalarının daha iyi olduğunu iddia ediyorlardı. Karun'un arabası Gurur'unkini geçince Gurur kaşlarını çattı. Hızlı adımlarla yürüyüp Karun'un arabasına tekme atarak onu havuza

düşürdü. Karun elinde arabasının kumandasını tutarken öylece kalakaldı. Ne yapmıştı şimdi bu?

Havuzun içinde batan oyuncak arabasına bakarken oldukça şaşkındı. Başını çevirdiğinde afallayan gözleri Gurur'u buldu. "Kaybedince neden ağlıyorsun?"

"Ağlamayim!" Gurur sinirle Karun'un üzerine yürüyüp onun elindeki kumandayı da aldı. "Sen hile yapaysun." Kumandayı yere bırakıp bir tekme de kumandaya attı. Onu da havuza fırlatmıştı. "Senun araba benimkinu geçemeyunce hile yapayi!"

Karun'un mavi gözleri bir çocuğa kıyasla ürkütücü bakmaya başladığında, "Araba ne bilsin hile yapmayı!" diye bağırıp Gurur'a vurdu. "Kaybedince ağlıyorsun!"

"Ağlamayim deyim!" Karun onun kafasına vurduğu için sinirlenen Gurur'da ona vurdu. "Senun araba hile yapayi!"

"Araba hile yapmaz!"

"O vakit sen hile yapaysun!"

"Hile yapmadım!"

"Hile yapmasaydun zor geçerdun benumkinu!"

"Ne zaman kaybetsen hemen ağlıyorsun."

"Ula ağlayunca gözden yaş gelmez midur?" Gurur çipil çipil bakan yeşil gözlerini ona gösterdi. "Hani nerededur yaş? Ağlamayim deyim!"

"Sözün gelişi öyle demiştim."

Gurur küçük omuzlarını dikleştirerek çenesini kaldırdı. "Gelmuş gitmuş bilmem ben, ağlamayim deduysem ağlamayim."

Karun kaşlarını çatarak onun arabasını alıp havuza fırlattı. "Bir daha oynamam seninle!" Gurur'a diklenerek minicik yumruklarını sıktı.

"Mızıkçılık yapıyorsun!"

"Ha ben yapayim mızıkçılık?" Gurur şaşkınca ona bakarken işaret parmağını kendisine doğru tutuyordu. "De bakayim baa, sabah topumu patlatan kimdu?"

İnatçı bir tutumla omuz silken Karun, "Nereden bileyim," dedi.

"Senun yaptuğuni bileyim."

"Ben yapmadım."

"Sen yaptun."

"Yapmadım diyorum."

"Yaptun ula!"

Birbirlerinin yakasına yapışıp birbirlerini yere düşürdüklerinde Şeref hiç kıpırdamadı. Biri kardeşiydi diğeriyse oğlu, müdahale etmek yerine durup izlemeye başladı. Yerde boğuşan iki çocuğu izleyip kimin galip geleceğini görmek istedi. Karun'un daha baskın olmasını isteyerek çocukların kavgasını izliyordu.

Karun, Gurur'un üstüne çıkıp küçük yumruğunu amcasının yüzüne geçirdiğinde Şeref'in dudakları kıvrıldı. Henüz altı yaşındaki oğlunun gösterdiği bu performans bir baba olarak onu gururlandırmıştı.

Ancak yaşadığı mutluluk uzun sürmedi çünkü Gurur çevik bir hareketle Karun'u altına aldı. Sıktığı elini Karun'un yüzüne geçirmek üzereyken son anda durdu. Eli havada kalırken altında nefes nefese olan Karun'a baktı. "Vurmayacağum." Karun'un üzerinden çekilip ayağa kalktı. "Amcayum ben." Küçük omuzlarını dikleştirerek sıska göğüs kafesini şişirdi. "Amcalar yeğenlerune vurmaz."

Karun ayağa kalktığında çocuk yüzü sinirle kasıldı. "Okulda bana vuran kimdi?"

Gurur güldü. "Heç vurmayacağum demedum."

"Amcam değilsin!"

"Vazgeçtum vuracağum!"

Gurur öne atılıp Karun'un yakasına yapıştığında Şeref sert bir sesle, "Çek o ellerini oğlumun üzerinden!" diye bağırınca iki çocuk aynı anda irkildi. "Yoksa kırarım!"

İkisi de Şeref'i görünce süt dökmüş bir kediye döndü. Sus pus bir halde birbirlerine baktıklarında çocuk yüzlerinde korku vardı. Babasının bıraktığı vasiyetin sinirini taşıyan Şeref'in yüzü kaskatıydı. Altı yaşındaki kardeşine, yani Gurur'a olan bakışları öfke doluydu.

Karun'u bahane ederek Gurur'un üzerine yürürken ona çok daha fazlasını yapmak istiyordu. "Sen hangi cesaretle benim oğlumu hırpalarsın!" Attığı tokat Gurur'un kulaklarında yoğun bir basınç bıraktığında küçücük vücudu havuzun kenarına savruldu.

Gurur düştüğü yerden kalkamadı. Abisinin tokadı yanağını sızlatıp burnunu kanatırken öylece yerde kalakaldı. Zayıf bedeni korkunun şiddetiyle titrerken eli yanağına yaslıydı. Küçük parmakları Şeref'in acıttığı yanağına dokunarak başını kaldırdı. Abisinden gördüğü zulmün emaresi yeşil gözlerini titreştirdi, gözlerinin pınarından birkaç damla yaş süzüldü. Çocuk gözlerine dev gibi görünen abisine bakarken o an anladı. Artık bir öksüz olduğunu anladı çünkü annesinden sonra babası da ölmüştü.

O artık kimsesizdi.

Şeref delici bakan gözlerini Gurur'un korku dolu yüzünden ayırmıyordu. Çok istese de ondan kurtulamazdı yoksa tüm bu zenginlik çeşitli kurumlara pay edilirdi. Ancak Gurur'un büyüyüp yirmi yaşına girmesini de istemiyordu. Ona karşılık verecek güce ve olgunluğa erişmesine izin veremezdi. Bir şeyler yapmalıydı ama ne?

Gurur'un kanayan burnuna, ıslak yanaklarına ve korku dolu gözlerine bakarken bakışları fazla düşünceliydi. Gurur'un yüzündeki bu korkuyu hep orada tutmanın bir yolu olmalıydı. Yirmi yaşına girdiğinde bile Şeref'ten korkmalı, ona karşı çıkıp isyan edecek gücü kendisinden bulamamalıydı.

Aklına gelenlerle Şeref'in gözleri delice parıldadı. İçi heyecanla doldu, dudakları sadistçe bir duyguyla kıvrıldı.

Ya Gurur'un akli dengesi yerinde olmazsa?

Hiçbir kliniğin ve doktorun iyileştiremeyeceği bir deliye dönüşürse Gurur bir tehdit olmaktan çıkardı.

***

Farah

Endişeli gözlerle onu izliyordum. Gurur bu gecede beni masal okuyarak uyutmuştu ancak saat dört gibi duyduğum seslerle uyanmıştım. Beni uyandıran Gurur'un uykusunda çıkardığı sayıklama sesleriydi. Yatağın kenarına oturmuş, son yarım saattir acı çeken yüzünü izliyordum. Uzandığı kanepeye iri vücudunu sığdıramadığı için uzun bacakları kanepeden taşıyordu. Bir kolu yine aşağıya sarkarken sağ kolu başının altındaydı. Sırtüstü yattığı yerde ne çok terlemişti.

Rüyasında bile yanıyormuş gibi alnında ter damlacıkları birikmişti. Korumaları onun eşyalarını buraya getirdiği için hepsini odaya yerleştirmiştim. Bu yüzden uyumadan önce üzerini değiştirmişti. Üzerinde siyah bir tişört ve eşofman altı vardı. Uyumadan önce rahat bir şeyler giyerken bile fazla garip davranmıştı. Benim yanımda soyunmaya yeltenmeyip giyinme odasında üzerini değiştirmişti.

Bir kez daha mırıltıyla, "Abi yapma," diye sayıklayınca iç çektim. Abisi ona ne yaşattıysa sadece krizlerinde değil, uykusunda bile onu sayıklıyordu.

Ayağa kalkıp çıplak ayaklarla ona doğru yürüdüm. Yanında durup içli gözlerle onun kan ter içinde kalan yüzünü izlemeye başladım. Fazla terlemekten dipleri nemlenen sarı saçları, gece lambasının loş ışığında bile belli oluyordu. Kötü bir kâbus gördüğü için kaşları çatıktı, ifadesi de fazla sertti. Rüyasında canını yakan bir şeyler görüyordu. "Geçti," diye mırıldandım. "Geçti, Gurur her şey yolunda."

Onu uyandırmaya cesaret edemediğim için üzerine eğilip yavaşça saçlarına dokundum. Parmak uçlarımla alnına düşen saçlarını yavaşça çektim. Ondan kalan küçük boşluğa kalçamı yaslayıp kanepenin bir kenarına oturdum. Parmaklarım tüy gibi yüzünde gezinirken bir şarkının sözlerini onun için mırıldanıyordum. Gördüğü kâbusu dağıtmak istiyordum. Onu uyandırmamaya çalışarak yüzüne dokunuyor, yumuşak ve kısık bir sesle ona şarkı söylüyordum.

Beni duyup görmese bile belki yalnız olmadığını hisseder ve ona acı veren bu kabustan kurtulurdu. **"Durup da söyleyemediğin adımsa, gizli kapaklı.
Sevda türküleri tuttursam da ben, telli duvaklı."**

İç çekerek yüzünü seyrettim. **"Yanıma korlar mı adam seni?
Koparıp acıtmazlar mı beni?
Nafile yanar elim, dudağım.
Seni bana yar ederler mi?"** diye mırıldanırken başımı iki yana salladım. Hiçbir zaman benim olmayacaktı.

Parmak uçlarımla çatık kaşlarının kavisine dokunuyor, yüzünün her zerresini aklıma kazımak ister gibi onu seyrediyordum. Gizlice ona dokunurken başladığım şarkının sözlerini kısık bir sesle onun için söylüyordum. Sayıklamaları kesilip çatık kaşları düzelene kadar bunu yaptım. Sesim rüyalarına sızmış gibi gördüğü kâbus son bulmuştu. Parmaklarımın izleri onu yatıştırmış olmalı ki gergin çehresi gevşemişti. İşe yaramıştı artık daha iyiydi.

Dudaklarından mırıltıyla Defne'nin adı dökülünce şaşırdım. Uykusunda hissettiği dokunuşların sahibinin yeğeni olduğunu sanmış olmalı ki sayıklamayla karışık, "Defne," demişti. Sanki bir tek Defne ona böyle dokunmuş ve korkularını yatıştırmış gibi beni Defne sanmıştı.

En azından bu sefer Leyla dememişti. Uykusunda Leyla'yı sayıklamasındansa Melek'in annesini sayıklamasını yeğlerim.

Gurur'un yüzündeki elimi çektim, hemen sonra da onun yanından kalktım. Ondan uzaklaşarak terasa çıkarken içim fazla buruktu. İkimizde birçok konuda ağır yaralıydık. Birbirimizin yaralarını sarmaya başladığımızı hissediyorum çünkü bana iyi geldiği gibi bende ona iyi geliyordum.

Elimden geldiğince krizlerini engelliyor, onu uyuşturucudan uzak tutuyordum.

O ise nazımla oynuyor, beni şımartıp her dediğimi yapıyordu. Bir yapbozun iki eksik parçası gibi birbirimizi tamamladığımızı hissediyorum.

Terastaki hasır sandalyeye oturup gecenin dördünde karanlığı izlemeye başladım. Bugün parkta gördüğüm o köpek aklıma gelince orada yaşadığım korku tüm vücudumu sardı. Soğuk hava tenimi ısırırken boynuma kolye gibi taktığım sarkacın yakutuna dokundum. Ne zaman kendimle yalnız kalsam o korku evinde yaşadıklarımı ve bu sarkacın sahibini düşünüyordum.

Avucumdaki sarkacı sıkarken gözlerimin ardı sızladı. "Hâlâ yaşıyor musun yoksa seni çoktan kaybettim mi?"

Onu düşünmediğim bir anım bile yoktu.

16 yıl önce

Beni yaka paça attıkları hücrenin içine ürkmüş gözlerle bakıyordum. Hücreye yeteri kadar ışık sızmıyordu. Parmaklıkların dışındaki alanda tavana asılı beyaz bir ampul vardı. O ampulün cılız ışıkları bu hücreye loş bir ışık yayıyor fakat yeterli değildi. Duvarları nem ve rutubetten küflenen hücreye yabancı gözlerle bakıyordum. Köşedeki döşek ve hücrenin arka tarafındaki klozet dışında burada hiçbir şey yoktu.

Daha bu sabah gözlerimi malikanedeki süslü odamdan açmışken şimdi bulunduğum yere hayretler içinde bakıyordum. Hatırladığım son şey annemle bir alışveriş merkezinde olduğumuzdu. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Tek hatırladığım kısa bir an annemin elini bırakıp gizlice oyuncak mağazasına girdiğimdi.

Arka raflardaki oyuncak bebeklere bakarken arkadan uzanan bir elin ağzıma kapandığını hatırlıyorum hepsi bu. Başka bir şey hatırlamıyorum. Gözlerimi köşedeki şu ince döşekte açmıştım.

Duyduğum ıslık sesiyle hemen parmaklıklara koştum. Buraya doğru yaklaşan adım sesleri duyduğum için, "Hey!" diye bağırdım parmaklıklara asılarak. "Çıkartın beni buradan!"

Kimse bana cevap vermedi ama rahatlatıcı ıslık sesi hiç kesilmedi. Biri ıslık çalarak güzel ve yatıştırıcı bir melodi tutturuyordu. Bu işte gerçekten çok iyiydi. Her adımla ıslık sesini daha yoğun duydum. Birkaç dakika sonra on üç veya on dört yaşlarındaki bir çocuk parmakların diğer tarafında durdu. Karşıma geçince ıslık çalmayı bırakmıştı. Kim veya kimin oğlu merak ederek ona bakıyordum.

Tıpkı benim gibi o da sessizlik içinde beni izliyordu. Kısa, siyah saçları vardı ve kahve gözlere sahipti. Çok zayıftı, giydiği siyah tişörtün içinde incecik görünecek kadar zayıf bir çocuktu. Uzun tişörtü ve kot pantolonu içinde sıska bir çocuktu. Uzun zamandır etrafında bir çocuk görmüyormuş gibi meraklı gözlerle bana bakıyordu.

Gözlerindeki siyah çerçeveli gözlüklerin arkasında bakışları utangaçtı. "Senin için çaldığım ıslığı beğendin mi?" diye sordu çekingen bir sesle. "Adım seslerimi duyunca korkma diye ıslık çaldım."

Çaldığı melodiyi sevmiştim ama ona tam tersi şeyler düşündürerek kaşlarımı çattım. "Sen ve berbat ıslığın umurumda değil!" Demirliklere asıldım. "Çıkar beni buradan! Babam beni bulduğunda canına okuyacak!" Bağırdığımda onu korkutmuş olmalıyım ki irkilerek bir adım geriye çekildi. Bu ürkekliğine hayret ettim çünkü dokuz yaşında olmama rağmen bağırınca onu korkutabilmiştim. Çok rahat benden beş yaş büyük gibiydi.

Korku dolu gözlerle geldiği yönü kontrol etti. "Bağırma." Konuşurken sesi çok kısık çıkıyordu. "Babam buraya gizlice girdiğimi öğrenirse bana çok kızar." Tekrar bağırmamdan endişe ederek yalvaran bakışlarını bana çıkardı. "Odamın penceresinden seni getirdiklerini gördüm. Neden buradasın?"

Kollarımı göğsümden birleştirerek tek ayağıma tüm ağırlığımı verdim. "Sen salak mısın?" Ona olan bakışlarım kızgın ve alaycıydı. "Sence neden burada olduğumu biliyor muyum?" Ayağımın ucuyla beni içeride tutan demir parmaklıklara sertçe vurdum. "Aç şu kapıyı!"

Sesimi her yükselttiğimde korkuyor, biraz daha geriye çekiliyordu. Ne kadar da ödlek bir çocuktu. Kapının kilidine baktığında bana yardım etmeyi istediğini anladım ancak suratını asarak, "Şey..." diye mırıldandı. "Kapının anahtarı bende yok."

"Git bul o zaman!" Burada olmam onun suçuymuş gibi kızgın gözlerle ona bakıyordum. "Karşımda ezilip büzüleceğine bir işe yara ve şu anahtarı bul!"

Adım sesleri duyduğumuzda korkudan saklanacak yer aramaya başladı. Gözlerinin kahvesi endişeden titrerken cesaretini toplayıp bana doğru bir adım attı. "Ge-geliyor," dediğinde kekeleyecek kadar çok korkuyordu. "Onun yanında sesini yükseltme olur mu? Ona karşı gelirsen seni cezalandırır."

"Hah," diye garip bir ses çıkardım. "Sen beni kendin gibi ezik mi sanıyorsun? Ben Farah Tozlu'yum, kimseden korkmuyorum!"

Korkuyu bilen bir çocuk değildim çünkü annem ve babam ihtiyacım olan güç ve cesaretle beni büyütüyorlardı. Bir tek Caner abim beni korkutmaya çalışıp kuyuda köşede sıkıştırmaya çalışıyordu ama onu da hemen babama söylüyordum. Bu yüzden bana vurmaya bile cesaret edemiyordu.

Otuzlu yaşların ortasında bir adam yanındaki birkaç korumayla buraya geldi. Takım elbisenin içindeki adam buradaki çocuğu görünce gözlerine kızgın bir ifade yerleşti. Ela hareleri sadece bakışlarıyla çocuğun yüreğine korku tohumları salıyordu. Burada ne işin var dercesine çocuğa bakıyor, uzun boyu ve heybetli vücudunun gölgesiyle karşısında titreyen çocuğu eziyordu.

Yüzünün derisi tamamen yanmış adamın ürkütücü olmadığını söyleyemem. Yüzü dehşet verici derecede yandığı için korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Takım elbisesinin yakasından boynu ve ellerindeki yanık izlerini de görebiliyordum. Biri onu asit kazanının içine atmış gibi görünüyordu.

Bana bakarken onu yakan benmişim gibi elinde tuttuğu bastonun gümüş, kartal görünümündeki başlığını sıkıyordu. Yanındaki adamlara beni gösterip, "Ümit'in piçi bu mu?" diye sordu. Bunu sorma şekli nefret doluydu.

Adamlarından onaylayan mırıltılar çıkınca delici bakışları gözlerime kenetlendi. Korkunç görünümü ve sert bakışlarıyla beni sindirmeye çalışıyordu ama onunla olan göz kontağını kesmedim. Küçücük boyumdan dolayı başımı kaldırıp bende ona dik dik bakmaya başladım.

Kafasının derisi bile yandığı için hiç saçı yoktu. Tıpkı yüzünün pembe derisi gibi kafasındaki doku da yanıkların izleriyle buruş buruştu. Kaşları bile yoktu. Komple yanmıştı.

Aramızda demir parmaklıklar varken oldukça uzun bana baktı ama bakışlarımı hiç çekmedim. Onu gören her çocuk korkunç görüntüsü yüzünden ağlayarak kaçabilirdi ama ben öyle yapmadım. Filmlerdeki şeytana benzeyen birine hesap sorarcasına bakıyordum. Beni korkutup sindiremedikçe daha çok sinirleniyordu. "Bak sen Ümit'in şu küçük orospusuna," dedi alay ederek. "Pek de cesur bir şey çıktı."

Orospunun ne demek olduğunu bilmiyorum ama annem sürekli Nesibe yengenin arkasından ondan orospu diye bahsettiğine göre iyi bir şey olmasa gerek. "Sensin orospu!" dedim ona diklenerek. "Aç şu kapıyı yoksa babam seni bulduğunda seni döver!"

Komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Seninle işim bittiğinde baban bile seni tanıyamayacak." Başıyla küçük bir işaret yaptığında bir adam zincirinden tutarak siyah bir köpekle buraya geldi. O köpekle ne yapacağını düşünürken karşımdaki korkunç adamın dudağının köşesi tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. Bakışlarıysa gerçek anlamda beni korkutmaya başlamıştı.

Neler oluyor?

***

Şimdiki zaman

"Sana dönüştüm." Ağlamaklı bir sesle konuşup başımı yavaşça salladım. "Şimdilerde ben senim peki, sen artık kimsin?"

Onu ilk gördüğümde özgüveni yüksek, şımarık bir çocuktum. Onun sünepeliğiyle alay etmiş, ezik biri olduğunu düşünmüştüm. Bir çocuğun

nasıl öylesine korku dolu olabileceğini hiç düşünmemiştim. Korkmayı bilmeyen bir çocuk olduğum için onun hayatındaki şeytanı anlayamamıştım. Ben orada sadece bir ay kaldım ve o bir ayda bu hale geldim.

Yediğim dayaklar, gördüğüm işkenceler ve maruz kaldığım aşağılamalar sadece bir ay sürmüştü ve ben o bir ayda yıllardır aşamadığım bir kimlik kaybı yaşamıştım. Benim bir ayda yaşadığım tüm o şeyleri oradaki çocuk yıllarca yaşamıştı ve büyük ihtimalle benden sonra da yaşamaya devam etmişti.

Onun babası gerçek anlamda bir şeytandı. O herif onun üvey babasıydı ama himayesindeki bir çocuğu nasıl köleleştireceğini iyi biliyordu.

Başımı kaldırıp gecenin karanlığına içli gözlerle baktım. "Umarım bir gün bir yerlerde tekrar karşılaşırız." Onu bir kez daha görmeyi her şeyden çok istiyorum.

Sabaha kadar uyuyamamıştım. Normalde bile zor uyuduğum için gece uyanınca bir daha uyumam mümkün değildi. Sabah olduğunda üzerimi değiştirip kalçamın altına kadar gelen bir gömlek ve pantolon giymiştim. Gömleğin kollarını toplayıp gözlüklerimi takmıştım. Saçlarımı her zamanki gibi bir kalemle toplayıp Gurur için mutfağa girmiştim. Onun hoşuna gidecek bir kahvaltı masası hazırladım.

Çatı katı bir daire gibi olduğu için burada her şey vardı. Bu yüzden kahvaltı için aşağıya inmek yerine Gurur'un kahvaltısını burada hazırlamaya karar vermiştim. Gurur için sadece yemek yapmayı öğrenmemiş, o seviyor diye Karadeniz yöresine ait birçok yemeği de öğrenmiştim. Bunu kabul etmek hoşuma gitmese de yemek yapmayı öğrenmemin sebebi Gurur'du. Midesine düşkün bir iştahlı bir adamdı.

Bir saat içinde mutfaktaki masayı birbirinden çeşitli yiyeceklerle donatmıştım. Küçük mutfağımdaki çay şekeri bittiği için aşağıya inip alt kattaki mutfakta bir kavanoz şeker aldım. Dairemde bir şey bitse mutlaka annemlerin mutfağında olurdu. Elimdeki şeker kavanozuyla merdiveni çıkarken Seçil ile karşılaştım. Güzel bir günü mahvedecek biri varsa o da arsız kuzenimdi.

Seçil bugün de fazlasıyla şık ve cüretkâr giyinmişti. Eskiden sadece dışarı çıkacağı zamanlarda özenle makyaj yapar ve böyle giyinirdi. Ancak Gurur eve taşındığından beri Seçil fazla özenli giyiniyordu. Kızıl saçları maşalıydı, yüzü ise güzelliğini arttıracak derecede makyajlıydı.

Bu soğuk havalara rağmen üzerinde yakası açık ince bir bluz ve kısa bir etek vardı. İnce bacaklarını gözler önüne seren topuklu ayakkabılarına değinmiyordum bile. Aşağıya indiği için beni görünce merdivende durdu. Elimdeki şeker kavanozunu işaret etti. "O nedir?"

"Bu mu?" Başımı eğip kavanoza baktım. "Mutfağımdaki çay şekeri bitmiş aşağıdaki mutfaktan aldım." Kavanozu sıkıca tutarken ona tebessüm ettim. "Kahvaltımızı yukarıda yapacağız."

Beni zerre kadar anlamayacak birine açıklama yaptığımı Seçil'in yüzünde oluşan alaycı gülüşle anladım. "Bakıyorum da Gurur'u artık hiç aşağıya indirmiyorsun." Küçümseyen gözlerini bana dikip çatallı diliyle zehrini akıtmaya başladı. "Onu hep yukarıda tutarak kendine bağlayacağını mı sanıyorsun?"

Merdivenin ortasında rahatsızca kıpırdanıp başımı iki yana salladım. "Düşündüğün nedenlerden dolayı Gurur'u yukarıda tutmuyorum. Yılın bu ayında kontrolden çıktığını sende iyi biliyorsun. Aşağıya inerse ya bizimkiler onun kriz geçirmesine neden olacak bir şey yapar ya da Gurur onlara sataşacak bir şeyler bulur." Bunun olmasını engellemek için mümkün olduğunca çok Gurur'u evdekilerden uzak tutmaya çalışıyordum.

Seçil sözlerime itimat etmeyip iğneleyici gözlerle baştan ayağa beni süzdü. Bakışları bana kendimi bir böcekmişim gibi hissettiriyordu. Bende ilgi çekici hiçbir şey bulamamış gibi dudaklarını büzdü. "O kadar onun dengi değilsin ki acıdığı için sana iyi davrandığını bile göremiyorsun."

"Kim peki onun dengi? Sen mi?" Son günlerde sabrımı çok zorladığı için tahammülsüzce ona bakıyordum. "Kocamdan gözün varsa amcama söyleyeyim kızını bana kuma versin."

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatarak canımı yakmak için kolumu sertçe sıktı. "Düzgün konuş benimle!"

Canımı yaksa da bunu ona yansıtmadım. Önce kolumdaki eline sonra da karşımdaki sinirli yüzüne boş gözlerle baktım. "Yerinde olsam benimle uğraşmam çünkü en sağlam darbe hep beklenmedik insanlardan gelir." Kolumu çekerek bir basamak inip aramıza mesafe koydum. "Kimi istiyorsan git onu al ama sakın bana bulaşayım deme."

"Sen neyden bahsediyorsun, Gurur'u istediğim yok!" Canımı yakmak için gözlerini gözlerime kenetledi. "Gurur'un hâlâ Leyla'nın yüzüğünü parmağında taşıdığını tahmin etmek zor değil." Boğazım düğümlendiğinde ona karşılık olarak hiçbir şey söyleyemedim çünkü haklıydı.

Beni susturan cümlelerin keskinliğini kalbimin en derininde hissettiğimde Seçil durmadı. Bir tutam kızıl saçını parmağına dolayıp beni aşağılarken bundan oldukça keyif alıyordu. "Sen onun yüzüğünü taşımaya ve ona kahvaltı hazırlamaya devam et aptal." Şuh bir kahkaha attı. "Onun parmağındaki yüzüğün içinde senin adın bile yazmıyor." Midem kasıldığında tutulan dilimin düğümünü çözecek hiçbir şey yapamadım. Eğer bu kadar haklı olmasaydı belki benim de ona söyleyecek bir çift sözüm olurdu.

Gurur hâlâ Leyla'nın yüzüğünü taşırken Seçil'e ne diyebilirim ki? Bir ezik gibi susup yukarı çıktım. Odama döndüğümde sabah uyandığımda sahip olduğum tüm o mutluluk artık benimle değildi. Keyifsiz bir şekilde mutfağa girip kahvaltı için gereken son hazırlıkları tamamladım. Parmağımdaki lotus çiçekli alyans kor gibi parmağımı yakarken ne onu çıkartacak kadar gururlu olabildim ne de her şeyi bırakıp gidecek cesaretli.

Bu evliliğin içinde sıkışıp kalmıştım. Gurur, Leyla'nın yüzüğünü taşıyıp bana kendimi ikinci kadınmışım gibi hissettirdikçe bu evlilik benim için bir azaba dönüşüyordu. Seçil gibi insanlara konuşacak bir şeyler verdikçe tükeniyordum. Böyle anlarda onunla boşanmayı her şeyden çok istiyordum. Korkarım ki sonum Elmas anne gibi olacaktı. Onun gibi bende bir erkeğin hayatındaki o ikinci ve istenmeyen kadındım.

Çayı demledikten sonra bardakları çıkarmaya başladım. "Bu kokularda nedir?" Gurur'un sesini duyunca elimdeki çay bardaklarıyla arkamı döndüm. Yıkadığı yüzünü bir havluyla kurutarak mutfağa girdi.

Uykusunda sayıklayarak beni uykumdan eden o değilmiş gibi uykusunu almış bir şekilde dinç görünüyordu. Yüzünü sildiği havluyu yere atıp başını kaldırınca onun için hazırladığım kahvaltı masasını gördü. Küçük bir donma anı yaşamıştı çünkü yeşil gözleri şaşkınca masada geziniyordu. Üzerinde gece giydiği siyah tişörtü ve eşofman altı olduğu için kol kasları dikkatimi çekiyordu. Her şeyiyle beni cezbediyorken ondan uzak durmak çok zordu.

Yürüyüp onun yere attığı havluyu alıp düzgünce katlayarak bir kenara bıraktım. Gurur hâlâ masaya bakıyordu. Kızarttığım patateslere, yaptığım dereotlu omletlere ve tavadaki mıhlamaya afallayan gözlerle bakıyordu. Seviyor olmalı ki bakışları özellikle mıhlamada oyalandı. Mutfaktan gelen güzel kokularla uyanmak onun için çok yeni bir şeymiş gibi gözlerinin ardında anlam veremediğim bir duygu geçti.

Bakışlarını masadan çekip bana çıkardığında onun yoğun bakışları karşısında yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Kim için bunlar?" diye sorduğunda yeni uyandığı için sesi kalındı.

"Senin için." Bakışlarım gizleyemeyeceğim kadar küskündü. "Senin için kahvaltı hazırladım." Bardakları masaya bırakıp kendim için bir sandalye çektim. Seçil'in sözlerinin burukluğunu yaşadığım için keyifsiz bir şekilde kahvaltımı yapmaya başladım.

Karşıma oturup gözlerini bana diktiğini hissettim ama başımı kaldırmadım. "Bu suratının hali nedir?"

Tabağıma aldığım zeytinlerle oynarken, "Bir şey yok," dedim durgun bir sesle.

"Bir şey var ki yüzüme bile bakmıyorsun." İnatla başımı kaldırmıyordum ama sesindeki ciddiyeti her zerremde hissediyorum. "Kim üzdü seni bu kadar?"

"Kimse."

"Farah kaldır şu kafanı ve yüzüme karşı konuş."

"Kahvaltı yapıyorum."

"Zeytinleri saymak dışında bir şey yapmıyorsun. Eğdiğin şu başını kaldırıp bana ne olduğunu anlatır mısın?"

"Hayır."

"Kaldır şu kafanı dedim!" Başımı hızla kaldırdığımda çatık kaşlar altında bana tersçe bakıp kısık bir sesle küfretti. "Emir almadan laftan anlamıyorsun!"

Gözlerimin ardı sızladığında uykulu yüzünü sertçe ovuşturup bana olan kızgın bakışlarını yumuşatmaya çalıştı. "Kim üzdü seni?" Yüzümü işaret etti. "Bu suratın neden asık?" Kendini sorgularcasına burnundan nefesini verdi. "Ben mi bir şey yaptım diyeceğim ama gece seni uyuturken keyfin gayet yerindeydi."

Parmağındaki alyansa bakmamak için kendimi zor tutarken bakışlarımı kaçırdım. "Kötü bir rüya gördüm onun etkisindeyim."

"Sikerler yalanını bir rüya için suratını asacak biri değilsin!"

"Lütfen benimle düzgün konuşur musun?"

"Sana lütfen, Farah sana lütfen!" dedi küfreder gibi. Beni üzen şeyi öğrenmedikçe bakışlarında artan asabiyetle gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "Kim canını sıktı söyle bana?"

Çatalı masaya bırakıp derin bir nefes aldım. "Gerçekten bir şey yok."

"Bir şey yoksa düzelt şu suratını."

"Peki, düzeltirim."

"Düzelt."

"Düzelttim."

"Farah delirtme beni hâlâ surat asıyorsun."

"Çünkü mutsuzum."

"Sebebini söyle!"

"Bana bağırıyorsun."

"Bağırmıyorum sesim gür çıkar benim."

"Peki."

"Peki ne ulan? Anlat artık."

Anlamayan gözlerimi ona diktim. "Neyi anlatayım?"

Sinirle sıktığı dişlerinin arasından, "Seni üzen şeyi!" dedi sabırsızca.

Başımı eğip tekrar tabağımdaki zeytinlerle oynamaya başladım. "Üzgün değilim."

"La havle!" diyen sinirli sesini duydum. "Ne halin varsa gör sanki çok umurumda!"

Yutkunarak başımı kaldırıp dolan gözlerimi ona çıkardım. "Umurunda değil miyim?"

Gözlerime akın eden yaşları görmek bile ona kendini berbat hissettirmiş olmalı ki dudaklarını birbirine bastırdı. Sabah sabah onu kızdırdığım için bana sinirle bakıp, "Ağlayayım deme," diye beni ikaz etti. Masadaki şeyleri gösterdi. "Kahvaltını yap."

"Umurunda değil miyim?"

"Ye şu yemeğini."

"Umurunda değil miyim?"

"Cevap vermeyeceğim."

"Umurunda değil miyim?"

"Farah harbi sinirleniyorum."

"Umurumda değil miyim?"

"Kafayı yiyeceğim takıldı yine!"

"Umurunda değil miyim?"

"Umurumdasın!"

O yüzüğü parmağından çıkartmadıkça zor inanırım ona. Son söyledikleri bile beni gülümsetememişti. Tek kelime etmeden sus pus bir halde önüme dönüp bir şeyler yemek için kendimi zorladım. Gurur'da iştah namına bir şey bırakmadığım için kızgın bakışlarını üzerimden hiç çekmedi ama bunun farkında değilmişim gibi davrandım.

Onu görmezden geldiğim için gırtlağından hırlamayı andıran bir ses çıkartıp, "Neyin olduğunu söyle artık!" diye ısrar etti.

"Bir şeyim yok." Yeşil zeytinlerden birini ağzıma atarak başımı kaldırdım. "Olsa bile bu seni ilgilendirmez." Kendi söylediklerime afalladım. Bunu gerçekten söylediğime inanamıyorum.

Karizmatik yüzü gerilirken hayretler içinde kalarak masadan öne eğildi. "Karımla ilgili bir şeyin beni ilgilendirmediğini mi söylüyorsun?" Sesi omurgamda soğuk bir his bırakacak kadar ciddiydi.

Sert bakışlarının bende yarattığı korkuyu gizlemeye çalışarak son derece sakin bir şekilde ona bakmaya başladım. "Senin karın değilim sende benim kocam değilsin." Sözlerimin onda yarattığı etkiyi fırtınalar kopan gözlerinde izlerken söylediklerimi onaylamak için başımı salladım. "Aramızdaki evlilik sahte, sen benim gerçek kocam değilsin."

Buz kesen katı suratına bakacak cesareti kendimde bulmak hiç kolay değildi. Onu ne denli kızdırdığımı görmüyormuş gibi davranıp ekmeğe uzandım. "Senden boşandıktan sonra evleneceğim adam benim gerçek kocam olacak." Hayallere kapılmış gibi iç çektim. "Bir sorunum olduğunda o benimle ilgilenir. Bu yüzden bana olan şeyler senin sorunun değil."

Ok gibi beni bulan bakışlarının keskinliğini üzerimde hissettim ama farkında değilmiş gibi davrandım. Öfkesinin yakıcılığı her zerreme işliyordu. Masada duran elini öyle bir sıktı ki, parmak boğumları gerildi. Bir anda mutfaktaki hava buz kestiği için nefes almakta zorlandım. Gurur çatık kaşlar altında bana bakarken sert bakışları kan dondurucuydu. "Benden boşandıktan sonra başka bir adamla evlenmek gibi bir hayalin mi var?" Sesi ürkütücü derecede soğuk ve tehlikeliydi. Tıpkı bakışları gibi.

Onu güçlükle onaylayıp, "Evet," demek için kendimi zorladım.

Soluduğumuz hava yetersiz gelmeye başladığında yüzündeki kılcal damarlar belirginleşecek kadar suratı kasıldı. "Peki, var mı aklında biri?" Sinirden sıktığı dişlerinin çıkardığı gıcırtı ödümü kopartıyordu. Kaldırdığı elini sertçe masaya vurunca masadaki her şey yerinde oynadı. "Bana bir isim ver ki o amına koyduğum piçinin mezarını kendi ellerimle kazıyayım!"

Ağzı çok bozuktu.

Reçel sürdüğüm ekmeğimden bir ısırık alırken bakışlarımı ondan çektim. Ona bakmayınca daha az korkuyordum. "Er veya geç boşanmayacak mıyız?" Beni ne denli korkuttuğunu gizlemeye çalışarak ilgisiz görünmek için uğraştım. "Senden boşandıktan sonra kız kurusu gibi hep bekar kalacak değilim ya." Çaya bir kaşık şeker atıp karıştırmaya başladım. "Eninde sonunda bir kocam olacak."

"Senin zaten bir kocan var!" Öfkeli sesi adeta hırlarcasına çıkmıştı. "Kocan benim!"

"Sen sayılmazsın." Ona dönmek gibi bir hata yaptım. Evet, bu bir hataydı çünkü kızgın bakan gözlerini ve çatılan kaşlarını görmek beni ürkütüyordu. "Sen benim gerçek kocam değilsin ama bir gün gerçek bir kocam olacak." Çenesinde bir kas seğirdiğinde ondan korksam da ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Senin benden esirgediğin her şeyi o bana verecek." Mesela parmağında başka bir kadının yüzüğü olmayacaktı.

Söylediğim her kelime onu ölümcül bir krizin eşiğine çektiği için bana olan bakışları buz gibiydi. Kan beynine sıçramış gibi boynundaki nabzı attı. "Senden hiçbir şey esirgemiyorum!" Sesi sert bakışlarıysa kalp atışlarımı

durduracak nitelikteydi. Ona haksızlık ediyormuşum gibi hayal kırıklığı içinde bana bakıyordu. "Benden ne istedin de sana vermedim?"

"Ben senin için ikinci kadınım ama senden sonra evleneceğim adam için öyle olmayacağım."

"Siktir et bunları, bana neyin olduğunu söyle!" Yeni bir kriz yoldaymış gibi sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Sana bile isteye hiç ikinci kadın muamelesi yapmadım." Gırtlağından çıkan hırıltılı ve kalın bir sesle, "Kafanda kurup durma!" dedi sertçe.

Onun aksine o kadar sakindim ki onu en çok kızdıran şeylerden biri bu olabilirdi. "Demek bana hiç ikinci kadın muamelesi yapmadın öyle mi?" Bende ayağa kalktım. İkimizde bir masanın iki yanında duruyorduk. Kırgınlığımı yansıtan gözlerle ona bakıp, "Benimle evlendiğin gün beni ikinci kadın yaptın," dediğimde sesim ağlamaklıydı çünkü her an ağlayabilirdim.

Gözlerinin içine yalvararak bakıyordum. "Ben artık bunu yapamıyorum." Tüm bunlar beni boğuyordu. "Adın Gurur ama benden aldığın ilk şey gururum olmaya başladı." Sertçe yutkunduğunda nefes almayı bile bırakmış gibi hiç kıpırdamadı.

Onu ne denli sarstığımın bilincinde olarak parmağımdaki alyansı çıkartıp masaya bıraktım. "Bunu başka bir kadına ver çünkü ben bir daha takmayacağım," dedikten hemen sonra mutfaktan çıktım. Başka bir kadının yüzüğünü takan bir adamın yüzüğünü daha fazla takmayacağım.

Bir kalpte iki kadın olmazdı. O benim değil Leyla'nındı. Onun için savaşmayı istiyorum ama rakibim sıradan bir kadın değildi. On iki yıllık bir sevgilinin hayaletine karşı hiç şansım yoktu. Yüzüğümü bile takmaya beni layık görmeyen bir adamın hayatında yerim yoktu.

***

Son konuşmamızdan sonra Gurur ile aramızda büyük bir uçurum oluşmaya başlamıştı. O gün yüzüğü çıkartıp masaya koyduğumda sanki ikimiz için de bir şeyler bitmişti. Gurur o sabah evden gitmişti ve bir haftadır eve hiç

gelmiyordu. Gurur'un eve gelmemesi evdeki herkesin aramızda bir sorun olduğunu anlamasına neden olmuştu. Doğrudan söylemeseler bile evdekiler ciddi bir sorunumuz olduğunu tahmin ediyordu.

Bu olanlar yüzünden Seçil'in keyfine diyecek yoktu. "Tabii o da anladı bu evliliğin bir hata olduğunu artık eve bile uğramıyor," derken ağzını gere gere konuşuyordu. Utanmasa mutluluktan kalkıp göbek atacaktı. Her gün yukarı çıkıp odama gelerek bana aşağılık kompleksi yükleyen bir kuzenim vardı.

Ben bir köşede somurtmakla meşgulken Seçil laflarıyla beni eziyor, bir yandan da odamı kurcalıyordu. Sağa sola bakıyormuş gibi davranıp Gurur'un eşyalarını karıştırıyordu. Gurur'un parfümlerinden birini alıp bileğine sıktı. "Bence yol yakınken o deliden boşan. Beni yanlış anlayıp duruyorsun ama ben senin kuzeninim. Arada tartışsak da senin kötülüğünü istemem."

İlgili görünmeye çalışarak üzgünce iç çekti. "O sana göre değil, Farah. Seni daha fazla yıpratmasını istemiyorum." Beni zerre kadar önemsemediğini iyi biliyorum. Seçil'in derdi beni aradan çekmekti.

Gurur'un parfümünü sıktığı bileğini burnuna yaklaştırıp kokusunu içine çekti. Aldığı koku onu mest etmiş gibi mırıltılar çıkartması can sıkıcıydı. "Bu bende kalabilir mi?" Şaka mı yapıyor?

Gardırobumu kurcalayıp annemin benim için yeni aldığı kıyafetleri karıştıran Yonca yenge, elindeki elbiseyle Seçil'e döndü. "Ne yapacaksın kız onu?" Bunu sorarken askıdan çıkardığı turkuaz elbiseyi üzerine tutuyordu. "Erkek parfümüyle ne işin var?"

Seçil, Gurur'un parfümünü sahiplenmiş gibi sıkıca tutarken onu geri yerine koymayı düşünmüyordu. "Erkek parfümlerini çok daha ilgi çekici buluyorum yenge." Dolgun dudaklarını büzerek bana döndü. "Alt tarafı bir parfüm bana vermenin bir sakıncası yok, değil mi?"

Gurur'un eve gelmemesi beni yeteri kadar üzmüyormuş gibi bir de eşyalarımızı talan eden bu sırtlanlarla uğraşmak zorundayım. "Benim

olmayan bir şeyi sana verememem, Seçil." Oturduğum koltukta sakince konuşup elinde tuttuğu şişeyi işaret ettim. "Onu yerine koy lütfen."

Gurur'un diğer parfümlerini gösterdi. Hepsi de elindeki şişenin aynısıydı. "Bunlardan bir düzüne var, birini alsam Gurur anlamaz."

"Şişenin üzerinde markası yazıyor." Orta yolu bulmaya çalışırken oldukça uzlaşmacıydım. "Kendin için istediğin kadar sipariş verebilirsin."

Israrını sürdürerek mavi lensli gözlerini bana dikti. "Bu marka birçok parfüm üretiyor ama şahsi müşterileri için tasarladığı kokuların seri üretimini yapmıyor." Şişenin üzerindeki GK harflerini bana gösterdi. "Bu parfümün sadece Gurur için üretildiğini hiç anlamadın mı?" O söyleyene kadar açıkçası hayır, bunu daha önce fark etmemiştim. Siyah şişenin üzerinde güçlükle görünen o iki harfin Gurur'un isminin baş harfleri olabileceği aklıma bile gelmemişti.

Annemin benim için özel olarak tasarlattığı kış kreasyonunu karıştıran Yonca yenge güldü. "Hayatım bu alfa erkeklerinde böyle bir sorun var." Yakasında inci kolyesi olan elbiseyi çıkartıp onu da üzerine tuttu. "Onlara özel olan şeyleri başkalarından görmekten nefret ederler. Kullandıkları parfümü kimse kullanamaz, taktıkları saatten kimsede olamaz, bindikleri arabaya kimse binemez." Kulağa biraz saplantı gibi geliyordu.

Yonca yenge bize bir şeyler anlatırken rujlu dudaklarında küçük bir kıkırtı döküldü. "Başkalarının yanındaki kadınları kendilerine layık görmezler, baktıkları kadına da kimsenin bakmasına izin vermezler." Boy aynasının önünde durup elbisenin onda nasıl durduğuna baktı. Her an üzerindekileri çıkartıp elbisemi deneyebilirdi. "Bu tür erkekler hem eşyaları hem de kadınları konusunda fazla sahiplenici olurlar." Haklılık payı olabilirdi.

Elbiseyi daha denemeden çok beğenen Yonca yenge, "Deneyebilir miyim?" diye sorunca, "Senin olabilir," dedim. Annem gardırobumu asla giymeyeceğim güzel elbiselerle dolduruyordu. Hiçbiri benim giyeceğim şeyler değildi. Dolapta duracağına yengemin olabilirdi.

Kış koleksiyonunun en iyi parçalarından birini ona verdiğim için elbiseyi yatağın üzerine bırakıp hemen soyunmaya başladı. Burada mı deneyecekti?

"Yenge odanda deneseydin?"

Üzerindeki askılı elbiseyi çıkartınca utançtan, "Yenge!" diye cırlamam onu güldürdü. "Sende kadınsın bu kadar utanma," diye bana takıldı. "Bende gördüğün her şey sende de var." O zaman tüm kadınlar birbirinin yanında çırılçıplak soyunsun. Ne de olsa hepimiz de aynı şeyler var.

Yengem çıkardığı elbisenin altına sütyen takmadığı için sadece ipli bir tangayla duruyordu. Seçil onu çıplak bir halde görmeyi sorun etmedi ama ben çok utanmıştım. Yonca yenge kızaran yanaklarımı görünce sesli güldü. "Bir kadının memelerini görmek bile seni utandırıyorsa Gurur'un-"

"Yenge lütfen sus!"

"Kadın kadınayız şurada, Farah." Elbiseyi giyerken dudaklarında pis bir sırıtış vardı. "Sen artık evli bir kadınsın. Eminim sevişirken Gurur'u birçok kez çıplak görmüşsündür." Hayır, görmedim ve görmekte istemiyorum.

Elindeki parfüm şişesini ısrarla bırakmayan Seçil, ağzımdan laf almak istercesine sinsi gözlerini bana dikti. "Farah'ın bu kadar utanmasının nedeni henüz çıplak bir erkek görmemesi olabilir," dedi yapmacık bir gülümsemeyle. "Gurur ile seviştiklerinden bile emin değilim."

Yonca yenge giydiği elbisenin sırtındaki fermuarını çeksin diye Seçil'in önünde durdu. Bunu yaparken kıstığı gözleri üzerimdeydi. "Yoksa hâlâ bakire misin?" Konu hangi ara benim bakireliğime gelmişti? Kimse üzerime gelmesin ben halimden memnunum.

Bu konuşmanın gittiği yer beni çok rahatsız ettiği için gerginliğimi onlardan saklamaya çalıştım. "Kocam ile yatak odamızda olan şeyler bizim mahremimizdir." Konuyu kapatmalarını isteyen gözlerle ikisine bakıyordum. "Her şey böyle uluorta yerde konuşulmaz."

"Yani hâlâ bakiresin?" dedi Seçil.

"Seçil gel sen bana şey et, ne dersin?" Beni sinir ediyordu. "Ne olup olmadığım kimseyi ilgilendirmez."

Güldü. "Eğer bu konuda Gurur'u bekliyorsan yaşlı bir bakire olup çürürsün."

"Yahu ne yapayım!" dedim çıldırarak. "Her önüme gelenle yatayım mı? Bazılarımız bakire olmaktan memnun!" Ben kendimden razıyım beni rahat bıraksınlar.

Yüzünü buruşturarak, "Hangi çağda yaşıyoruz, ay yobaz," dedi bana.

"Annem burada olsaydı sana batı özentisi kaltak derdi." Benden duyduğu sözlerin dehşetiyle gözlerini irice açtığında, "Ben demem," dedim hızlıca. "Ama annem kesin derdi." Ona sevimlice gülümsedim. "Bilirsin annem ağzına geleni söyler." Kaşlarını çattı çünkü annem üzerinden ona kaltak dediğimi iyi biliyordu.

Yengem aramızdaki gerginliği sonlandırmak için farklı bir konu açtı. Ona dar gelen elbiseyi üzerinden çekiştirirken açtığı yeni konu da hiç hoş değildi. "Karun'un karısının aslında yaşadığı kimin aklına gelirdi ki." Aynanın önünde durup ayva göbeğini sıkan elbisenin üzerindeki duruşuna baktı. "Kadın bir yıldır sahte bir ölümle başta Karun olmak üzere herkesi ayakta uyutmuş." İşte bu konuda haklıydı.

Bir yıldan sonra patlak veren bu haber herkesin gündemindeydi. Karun'un karısı Bige Efil Saka geçen yıl tam bu aylarda ölümüyle herkesi sarsmıştı. Herkesin onu ölü sandığı son bir yılda neler yaptı, kimse bilmiyordu ama geçen yakın zamanda yaşadığı ortaya çıktı. Tüm basın bunu konuşuyordu.

Sosyetenin yeni dedikodu konusu Karun'un karısıydı. Tüm haberler Gurur'un yeğeni Karun ile ilgiliydi. Bige Efil Saka'nın ölmediği doğrulandı çünkü mezarı başında Karun ile olan bir fotoğrafı basına sızdırıldı.

O fotoğrafı hangi gazetecinin çektiğini bilmiyorum fakat oldukça şaşırtıcı bir görüntü yakalamıştı. Karun ve Bige bir yıldan sonra birbirleriyle yüzleşiyormuş gibi bir mezarın başındaydılar. İkisi de üzerinde Bige Efil Saka Kalender yazan bir mezarın iki yanında durup birbirlerine bakıyorlardı. Birbirlerine olan bakışlarında bile can yakıcı bir konuşma gerçekleştirdikleri anlaşılıyordu. İlk sayfasını doldurdukları o derginin bir kopyası da benim masamın üzerindeydi.

"Bu normal bir insanın yapacağı bir şey değil," diye mırıldandım. "Bir yıl boyunca herkese öldüğünü düşündürttü. Bu çılgınlık."

Seçil burnunu kırıştırdığında ifadesi hoşnutsuzdu. "Kadın zır deli." Bunu inanarak söylemişti. "Henüz onunla tanışmadım ama bir akıl hastası olduğunu bilmeyen yok. Zaten sahte ölümünden hemen önce Karun onun için deli raporu çıkarmış. Kalenderler bunu bizzat açıklamadı ama geçen yıl Karun'un karısına deli raporu çıkartıp onu boşadığına dair söylentiler var."

"Öyle olsa Karun neden bir yıl boyunca her gece karısının mezarı başında uyusun ki?" Söylentilere kulak asmadığımı belirtip elimde tuttuğum kitabı koltuğumun kenarına bıraktım. "Magazin sayfaları her şeyi yazar, her duyduğumuza inanmamak gerek. Ama bir konuda haklısın." Seçil'e başımı salladım. "Kadın delilik derecesinde tehlikeli biri."

Babam onunla ilk kez karşılaştığında babamın gözlerinin önünde bir bölge liderini öldürmüş. Saka adıyla ün salan bu kadını takdir mi ediyorum yoksa onu eleştiriyor muyum, anlayamıyordum.

Bence Sanrı'nın Saka'sı da en az onun kadar tehlikeliydi. Karun kendisi için ondan daha iyi bir eş bulamazdı. Sanrı, Karun'un yeraltındaki lakabıydı. Bige'de soyadından dolayı Saka diye anılıyordu. Bu yüzden herkes o ikisine Saka ve Sanrı diyordu. Küçük bir kuş ve bir kâbus anlamına gelen bu lakaplar ikisinin üzerine yapışmıştı. Gerçi kuş dediğimizde kaplan çıktı. O kadın manyak bir şeydi.

Annemden duyduklarımdan yola çıkarak bu konudaki düşüncemi belirttim. "Karı koca o ikisini yıkacak bir güç olduğunu sanmıyorum." İkisi de kendilerinden konuşturmayı iyi biliyordu. "Kendileri dışında," dedim. "Onların birbirlerine verdiği zararı kimse onlara veremez."

"Tencere kapak olayı," dedi Seçil.

Yonca yenge başını iki yana salladı. "Bence yanlış bir eşleşme." Bu konuda yaşadığı kafa karışıklığını gizleyemiyordu. "Çiftlerden ikisi de fazla baskın ve alfa olunca o evlilik bir savaş alanına dönmez mi? Bir tartışma çıktığında iki tarafta alttan almayacak kadar otoriter olursa birbirlerini tüketirler."

"Tüketmiş gibiler de," dediğimde yengem bana katıldığını gösteren mırıltılar çıkardı. "Anladığım kadarıyla evli oldukları süre boyunca biri ne yaptıysa diğeri daha sert karşılık vermiş. Geldikleri son nokta ortada. Şimdi saldırı sırası Karun'a geçti. Bakalım o ne yapacak?" Merak etmiyorum desem yalan olurdu. Bige, kendini ölü gösterip Karun'u bir yıl boyunca mezarının başında yatırarak ona en büyük darbeyi vurmuştu. Yengemin de dediği gibi bakalım Karun'un karşı saldırısı ne olacaktı?

Aklıma gelenlerle güldüm. "Aksa burada olsaydı kuracağı cümleyi tahmin edebiliyorum. Böyle adamlarla evlenirseniz sonunuz bu olur derdi." Kuzenimi özledim.

Aksa'nın adı geçince bile Seçil gözle görülür bir şekilde gerildi. Ortalığı karıştırmaya bayılan Yona yenge ona bakarak sırıttı. "Bir gün geri dönmesinden çok korkuyorsun, değil mi? Dönerse seni rahat bırakmaz." Yanılmıyordu çünkü Aksa, henüz küçük bir çocukken bile Seçil'i gördüğü yerde tırnaklarını çıkartırdı.

Seçil kapıya yürürken gözlerini devirdi. "Beş yıldır kayıplarda olan biri bana hiçbir şey yapamaz. Kendi ülkesine bile girmeye cesaret edemeyecek kadar zavallı biri o." İçim burkuldu. Beş yıl, dile kolay Aksa beş yıldır yabancı bir ülkedeydi. Onu en son gördüğümde yirmi yaşındaydı ve üzerindeki gelinlikle kendi düğününden kaçıyordu. Şimdilerde tıpkı benim gibi yirmi beş yaşındaydı.

Seçil kapıdan çıkmak üzereydi ki, "Bir şey unutmadın mı?" diyerek onu durdurdum. Bana döndüğünde elinde sıkıca tuttuğu Gurur'un parfümünü gösterdim. "Onu bırak öyle git."

Buna yanaşmadı. "Bu parfüm beni kıracağın kadar değerli mi?"

"Mesele parfüm değil." Son derece soğukkanlı bir şekilde yanına gidip karşısında durdum. "Sorun şu ki kocamın kokusunu başka kadınların üzerinde görmekten hoşlanmıyorum." Elindeki şişeyi çekip aldım. "Enişstenin kokusunu üzerinde taşıman birçok anlamda sapkın ve çirkin olmaz mı?" Seçil ile ilgili her şey fazla sapkın ve takıntı derecesindeydi.

Onun çoğunlukla yaptığı gibi onu düşünüyormuş gibi davranıp, "Beni yanlış anlamanı istemem," dedim yapmacık bir ilgiyle. "Burada tek düşündüğüm sensin ve senin itibarın." Gözlerinin içine sadece onun anlayacağı bir imayla bakıp, "Evdekiler yanlış anlayabilir," dedim. "Gurur'u hiç tanımıyorsun, karısı dışında kimseden kendi kokusunu almak istemez."

Seçil'in dumura uğrayan suratına bakıp başımı omzuma doğru eğdim. "Bilirsin kocam biraz arızadır onu kızdırmayı istemem."

Gurur'dan bahsederken her kocam deyişimle gözlerinin ardında oluşan kıskançlığı görebiliyordum. Dil ucuyla, "Anladım," deyip hemen odamdan çıktı. Sanki biraz daha kalsaydı ondan aldığım parfüm yüzünden üzerime atlayacaktı.

Seçil gittikten bir süre sonra Yonca yenge de odamdan çıkınca rahat bir nefes aldım. Onların dağıttıkları odayı toplarken ikisini de bir daha bu odaya almayı düşünmüyordum. İçeride kaldıkları süre boyunca her şeyimi kurcalayıp durmuşlardı.

Odamı topladıktan sonra canım sıkıldığı için telefonda zaman geçirmeye başladım. Instagram'a girip Gurur herhangi bir şey paylaşmış mı diye baktım ama Melek ile olan son paylaşımı dışında bir şey yoktu. Profil fotoğrafımdaki yeşil eriklere bakınca derin bir nefes aldım. Gurur'un eriğe tiki olduğunu hatırladığım için uzun zaman sonra profil fotoğrafımı değiştirdim.

Galerimden duran fotoğraflarımdan birini seçip onu profil fotoğrafı yaptım. Tam şu anda anonim olmaktan çıkıyordum çünkü daha önce bunu hiç yapmamıştım.

Telefonu bir köşeye bırakacağım esnada ekranda yazan isimle tebessüm ettim. Aksa arıyordu. Telefonu açıp kulağıma yasladığımda bu kadar erken açmamı beklemediği için birine, "Kardeşim sen mal mısın?" deyişini duydum. "O benim bavulum diyorum nesini anlamıyorsun!" Midem kasıldı. İsviçre'den biriyle konuşuyorsa bunları neden Türkçe söylemişti?

Aksa telefonu kulağının yanında tutmuyor olmalı ki bir adamın, "Hanımefendi bavulun üzerinde benim adım yazıyor," dediğini duydum.

"Neden bavulumu bırakmıyorsunuz?"

"Senin adın Aksa Atılgan mı? Etikette benim adım yazıyor!"

"Ay çıldıracağım!" Bu kadınsı sesi çıkartan bir erkek miydi? "Bavulda Aksa yazmıyor Tuna yazıyor."

Aksa'nın sorduğu soru bana kahkaha attırabilirdi. "Peki, sen Tuna olduğuna emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Benden daha çok kıvırtıyorsun. Elini kolunu oynatmadan konuş!"

"Peki, sen Aksa olduğuna emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir erkekten daha kabasın. Biraz kadın gibi konuş!"

"Siktir etsene! Bavul falan istemiyorum al senin olsun!"

"Bavul zaten benim!"

"Git yanımdan karı kılıklı!"

"Meraklın değilim erkekten bozma!"

Aksa'nın Tuna denen o ince sesli adamla tartışmasına kulak misafiri olmak beni güldürmüştü. Adam bir konuda haklıydı, Aksa gerçekten çok kaba bir kızdı. Nihayet elinde tuttuğu telefonu hatırlamış olmalı ki, "Selam kuzen," diyen neşeli sesini duydum. "Özledin mi beni?"

"Az önce tartıştığın o adamda kimdi?"

"Nereden bileyim süslü püslü bir şeydi. Boynunda fıstık yeşili bir atkısı vardı. İnanabiliyor musun, fıstık yeşili." Ve Aksa o renkten nefret ederdi.

Gülmemeye çalışarak, "Peki, senin üzerinde ne var?" diye sordum.

Homurtusunu duydum. "Oduncu gömleği." Kahkaha attım.

Hemen savunmaya geçti. "Dün giydiğim kıyafet üzerimde olsaydı bana erkekten bozma diyemezdi. Normalde güzel giyindiğimi biliyorsun ama aceleyle evden çıktığım için üzerimde bu şeyler var." Küçük bir duraksamadan sonra, "Ne bakıyorsunuz kardeşim!" diyen sinirli sesini duydum. Yine birilerine sataşıyordu. "Oduncu gömleğinin altına pijama giyen hiç mi kadın görmediniz? Kadınız oğlum biz, çuval giysek yakışır!"

"Ayağında pijama mı var?" Gülmeye başladım. "Gömleğin altına pijama mı giydin?"

"Hem de ayıcıklı," diye kıkırdadı. "Uçağı kaçırmamak için yataktan fırladığım gibi üzerime bir gömlek alıp evden çıktım. O panikle altıma da bir şey giymem gerektiğini düşünemedim."

"Neden havaalanındasın?"

O kurnaz sesini duydum. "Tahmin et bakalım neden?"

Aklıma gelenlerle kaşlarımı çattım. "Sakın Türkiye'ye dönmek gibi bir delilik yaptığını söyleme! Dün babanın bir adamla konuşmasına kulak misafiri oldum. Seni bulmak için peşine taktığı dedektiflerden biriyle konuşuyordu. Aradan geçen beş yıla rağmen hâlâ her yerde seni arattırıyor." Amcam onu gördüğü yerde sağ koymazdı.

Aksa'nın yutkunuşunu duydum. "Desene babam kızını toprağa gömmedikçe durmayacak." Buruk sesinden sonra acı verici gülüşü kulağıma geldi. "Belki de karşısına çıkıp beş yıl süren bu kovalamacayı bitirmeliyim. Ne dersin?"

Gerilerek odamın kapısını kontrol ettim. "Sakın bunu yapma." Odamda olmama rağmen biri onunla konuştuğumu anlayacak diye ödüm kopuyordu. "Türkiye'ye dönemezsin. Sana istediğin kadar para gönderirim. Gez dolaş ama buraya gelmeyi unut."

"Seni özledim, Farah." Sesi hüzünlüydü. "Bana nasıl gelme dersin. Beş yıl oldu be kızım." Bana gücenmiş gibi kırılgan bir sesle, "Beni hiç mi

özlemedin?" diye sordu.

"O nasıl söz tabii ki özledim." Onu düşünmediğim ve nasıl olduğunu merak etmediğim tek bir günüm yoktu. "Seni ölü görmektense özlemeyi yeğlerim." Geri dönerse ne amcam ona acırdı ne de babam.

"Farah," diyen sesi buruktu. "Beş yıldır evimden yurdumdan kovuldum. Artık sığamıyorum hiçbir yere."

"Aksa geri dönemezsin."

"Madem istemiyorsun dönmem." Bana küsmüş gibi konuşmuştu. "İstemiyorsan dönmem ama şunu bil ki bir gün döndüğümde öleceksem bile ablamı da yanımda götüreceğim. Dönersem Seçil Tozlu kendine saklanacak yer arasın." Sesi kin doluydu. "Benden çaldığı beş yıla karşılık ondan her şeyini alacağım!"

"Aksa-"

"Kapatıyorum, Farah."

"Bekle! O bavul mevzusu neydi? Sen neredesin ki bavulunu bir adamın bavuluyla karıştırdın?"

Korkularımı yatıştırmak için güldü. "Merak etme Türkiye'ye döndüğüm yok. Son beş yılda olduğu gibi hâlâ İsviçre'deyim. Zürih'e uçakla geldim." İğneleyici bir sesle, "Burada yapacak daha iyi bir işim yok," dedi. "Bende gönderdiğin paralarla İsviçre'deki şehirleri geziyorum." Bunları söyledikten sonra telefonu kapattı. Ona gelme dediğim için bana kırıldığını biliyorum. Bu yüzden telefon konuşmasını kısa kesmişti.

Bana kızabilirdi ama onun iyiliği için geri dönmesine izin veremem. Aksa'yı tanıyorum eğer Türkiye'ye geri dönerse rahat durmazdı. Başta Seçil olmak üzere tüm ailesine karşı öfke doluydu. Onlardan en ağır şekilde intikam almak için elinden geleni yapardı. Aksa hırçın bir okyanus gibiydi. Bir kere taştı mı önüne çıkan her şeyi sel altında bırakmadan durmazdı.

Tozlu'lardan nefret ediyordu. Zaten bu yüzden kaçar kaçmaz kendinde değiştirdiği ilk şey soyadı olmuştu. Onu mümkün olduğunca orada tutmalıyım. Dönerse ya ölürdü ya da Seçil'i öldürürdü. Kuzenimin neler yapabileceğini ve istediğinde ne kadar tehlikeli olabileceğini çok iyi biliyorum.

Derin bir nefes alıp akşam yemeği için odamdan çıktım. Bugün odamda yalnız yemek istemiyordum. Bir alt kata indiğimde Caner ile karşılaştım. Beni görünce etrafını kontrol edip hemen yanıma geldi. Kolumu sıkarak sırtımı arkamdaki duvara yaslamasını beklemiyordum. Günlerdir beni yalnız yakalamayı beklediğini biliyorum.

Beni duvar ve kendi arasında sıkıştırıp üzerime eğildi. Nefesinde bile alkol kokusunu alıyordum. Nefesine karışan içkinin kokusu midemi bulandırırken Caner kaşlarını çattı. "Gurur'a güvenip sakın kimseye bir şey anlatmaya kalkışma!" Konuşurken ağzından çıkan tükürükler yüzüme gelmişti. Beni Gurur'a sattığını babama söylerim diye ödü kopuyordu.

Kolumu kırmak ister gibi sıkarken gözlerinin ardında delici bir ifade vardı. "Üç yıl önce olanları birine bile anlatırsan gözümü bile kırpmadan seni öldürürüm!" Kemiklerime kadar ürperdim. Bunu gerçekten yapacağını biliyorum çünkü ölmem Caner'in işine gelirdi. Ben ölürsem babamın tek veliahttı olurdu.

Sert tutuşu yüzünden kolumda hissettiğim acı canımı yakıyordu. "Abi bırak gideyim." Titreyen sesim ağlamak üzere olduğumu gösteriyordu. "Kimseye bir şey anlatmadım, anlatmayacağım da." Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken dolan gözlerimi ondan saklamadım. "Bırak gideyim seni kızdıracak bir şey yapmam."

Benden istediklerini duymanın memnuniyetiyle kolumu iterek bıraktı. "Akıllı ol!" Bana sırtını dönüp aşağıya inmek için merdivene yöneldiğinde gözlerimdeki yaşları zor tuttum. Ben onun sahip olduğu tek kardeştim ama beni düşmanı olarak görmeyi hiç bırakmıyordu.

Kendimi daha iyi hissedene kadar yerimden hiç kıpırdamadım. Tüm bu süre zarfında kolumu tutarak abimden kalan boşluğa bakıyordum. Bir süre sonra kendimi toparlayıp aşağıya indim. Yemek salonuna girdiğimde bizimkiler

masadaki yerini almıştı. Annem ve babama gülümsemek için kendimi zorlayıp babamın yanındaki yerime oturdum.

Hizmetçiler son eksikleri getirirken babam başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Yarın baba-kız denize açılalım mı?" Yaşlı yüzünde sevgi dolu bir duygu vardı. "Bayağıdır birlikte balık tutmuyoruz." Son üç yıldır bunu hiç yapmamıştık.

Babamın bana olan bu yoğun ilgisi Caner'in elindeki çatalı sıkmasına neden olduğu için, "Canım istemiyor baba," diyerek onu geri çevirdim. "Evden çıkmaya henüz hazır değilim."

Babam bu konuda bir şeyler yapmaya çalışıyordu ama ona pek yardımcı olmuyordum. İsteksiz bir şekilde başını sallayıp önüne dönmüştü ki, içeri giren kişiyle sertçe yutkundum. Gurur eve dönmüştü. Elim ayağım titreyerek ona bakıyordum. Bir daha bu eve dönmeyeceğinden çok emin olduğum için onu burada görmeyi beklemiyordum.

Ben ona bakıyordum ama o, bana çok kızgın olduğu için bir kez olsun benim bulunduğum yere bakmıyordu. Dışarıdaki kara kışa rağmen üzerinde beyaz gömleği ve siyah pantolonu dışında hiçbir şey yoktu. Bu havada ceket bile giymiyordu. Beyaz gömleğinin ilk birkaç düğmesi açık olduğu için kavruk teni yakasından görünüyordu. Gömleğin kollarını birkaç kat katladığı için kalın bileklerine ve bileğindeki deri bilekliğe bakıyordum.

Saçlarını düzgünce arkaya doğru taramıştı, yakışıklı çehresi ise fazla sert bakıyordu. İçeri girdiği an masadaki herkesi susturacak bir ağırlığı vardı. Bu masada annem dışında saygı göstereceği kimse yokmuş gibi bir tek ona baktı. "Hayırlı akşamlar kaynana." Tok bir sesle konuşup masaya oturmak yerine koltuklara doğru yürüdü.

Kaynana lafını duyunca cin çarpmışa dönen annemin tüyleri diken diken oldu. "Ben senin kaynanan değilim!" Hakarete uğramış gibi burnunu kırıştırdı. "Sanki kızımla zorla evlenmemiş gibi bir de kaynana diyor bana." Bir tutam siyah saçını kabaca omzundan arkaya iterken rencide edici bakışları Gurur'un üzerindeydi. "Kafana göre bu eve girip çıkamazsın. İsteyince çekip gidiyorsun isteyince dönüyorsun!"

Gurur tekli koltuklardan birine yayılarak oturdu. Bacakları hafif aralık otururken tek muhatabı annemdi. Israrla benim olduğum yöne bakmıyordu. Alaycı bakışlarını anneme dikerek söylediklerleriyle onu daha fazla kızdırdı. "Hesap mı vereceğim sana? Ne zaman istersem gelir giderim."

Annem masadaki tuzluğu alıp bir saniye bile beklemeden ona fırlattı. "Benim evimdeysen gerekirse hesap vereceksin!" Eğer Gurur tam zamanında başını eğmeseydi annemin attığı tuzluk onun kafasını kırabilirdi. Adam daha yeni geldi bir dur be kadın, bir dur.

Annemin attığı tuzluk yüzünden Gurur'un çenesinde bir kas seğirdiğinde öldürücü bakışlarının hedefinde annem vardı. "Eline ayağına sahip çık!"

Ondan zerre kadar korkmayan annem bu seferde masadaki biberliği aldı. "Benim evim değil mi? Hesap mı vereceğim sana?" Alaycı gözlerle Gurur'u taklit etti ve daha sert bir şekilde elinde tuttuğu biberliği Gurur'a fırlattı. "Ne istersem onu yapar ve onu atarım!"

Gurur ikinci kez başını eğerek annemin attığı cam baharatlıktan kurtuldu fakat bu sefer kaşları çatık değildi. Sert görünmeye çalışarak annemi tehdit etti ama gözlerinin ardında muzır bir şeyler vardı. "Rahat durman senin hayrına," dedi ama sesi oldukça keyifli çıkmıştı. Annemle uğraşmayı seviyordu, değil mi?

Bu eve geldiği ilk günden beri bir tek anneme saygı duyduğunu hareketleriyle belli ediyordu. Annem ona vurduğunda karşılık vermemesi bile bir saygı gösterisiydi. Tıpkı içeri girdiğinde sadece anneme selam vermesi gibi. Gurur anneme karşı fazla ölçülüydü.

Babam onu burada görmenin memnuniyetsizliğiyle kaşlarını belli belirsiz çattı. "Kendi aile sorunlarını halletmeden benim evimi karıştırmaya mı geldin?" Babamın ona olan bakışları oldukça iğneleyiciydi. "Belalı gelininiz yaşıyormuş, Kalenderler cephesinde işler yeterince karışmış olmalı."

Gurur bacak bacak üstüne atarak kolunu koltuğun kenarına yasladı. Yeşil gözleri eziciydi. "Henüz onunla bizzat tanışmadım ama bizim gelinimizde en az bizim kadar arızadır." Bu konuda buradakilere malzeme vermeyerek

yeğeninin karısını savundu. "O bir Kalender gelini ortalığı karıştırdıysa toplamayı da bilir."

Nesibe yenge tabağındaki yemeğe yumulmamak için kendini zor tutarken meraklı bakışları Gurur'u buldu. "Yeğenine bir yıl boyunca yaşattıklarını hiç mi umursamıyorsun?" Yengem dedikodunun kokusunu aldığı için bu onu yemekten daha çok cezbediyordu. "Bige'yi savunmak yerine senin Karun'un tarafında olman gerekmiyor mu? Onunla henüz tanışmamışsın nasıl biri olduğunu bilmeden onu nasıl savunursun?"

Gurur donuk bir suratla ruhsuz bakışlarını Nesibe yengeye kenetledi. Amcamın ailesinden kimseden hazzetmediğini saklama gereğinde bulunmuyordu. "Bige'yi tanımam için onunla yüz yüze tanışmam gerekmiyor, bu konudaki araştırmamı aylar önce yaptım." Ne düşündüğünü anlamayacağımız kadar hissizdi. "Düzgün bir kız." Gelinleri konusunda kimseyi konuşturmamaya kararlıydı.

"Onu araştırarak tanıyamazsın," dedi Seçil. "Vicdansız bir kadın olduğu çok açık." Gurur'a yaranmak için ilgili kadın pozları kesmeyi hiç bırakmıyordu. "Bige iyi biri olsaydı kocasını elin diline düşürüp bir yıl boyunca onu süründürmezdi."

"Kendi hemcinsin için nedir bu önyargı?" Gurur açık bir kınamayla Seçil'e bakıyor, bakışlarıyla onu eziyordu. "Canı yanmayan hiçbir kadın zehrini akıtmaz."

Son söylediklerine tüm kalbiyle inanıyormuş gibi başını ağır ağır salladı. "Bir kadın kocasının aynasıdır." Bunları söyledikten sonra bir an bana bakacak gibi oldu ama bunu yapmadı. "O aynanın karşısında nasıl durursan sana onu yansıtır. Belli ki piç yeğenim kendi aynasının karşısında yanlış bir duruş sergilemiş."

Bu sözleri masadaki herkesi susturmaya yetmişti. Koskoca dünyanın deli damgası vurduğu Gurur, aslında herkesten daha akıllıydı. Kurduğu her cümleyle bunu belli ediyordu. Onu izlerken ona hayran olmamak elde değildi. Karun'a olan düşkünlüğü herkes tarafından bilinen bir şeydi. Ancak taraf tutup körü körüne Karun'u savunmak yerine olaylara tarafsız

yaklaşıyor, tüm bu karmaşanın içinde doğruyu ve yanlışı en güzel şekilde ayırt edebiliyordu.

Gurur tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyordu. Onlar gibi kendini kasmıyor, ciddi ve soğuk görünmeye çalışmıyordu. Deli doluydu ve sık sık gülümseyen neşeli biriydi. Kimseyi takmadan kafasına estiği gibi yaşıyordu. Lafını asla esirgemez doğruya doğru, yanlışa yanlış derdi. Düşünceleri olgun, hisleri derin bir adamdı.

Herkes onunla olmak isterdi çünkü bir akıllının görmezden geldiği, hoyratça ezdiği bir kadın olmaktansa, bir delinin baş tacı olmayı her kadın isterdi.

Artık yemeğe başlama zamanıydı. Masadakiler tabağını önüne çekerken kimse ona aç olup olmadığını sormadı veya onu masaya davet etmedi. İstenmeyen bir damadı herkes hakkıyla dışlıyordu. Bu duruma dayanamayıp tam onu masaya çağıracaktım ki, teklif hiç ummadığım birinden geldi.

Annem ona karşı takındığı sert duruşundan ödün vermedi ama onu görmezden de gelemedi. Gurur'a boş sandalyelerden birini işaret edip, "Buraya gel," diyerek herkesi şaşırttı. "Açlık başına vurursa kalkıp salonumu tekrar dağıtmanı istemiyorum." Kendi tarzıyla onu masaya davet etmişti.

Gurur'un dudağının köşesi kıvrıldığında anneme olan bakışları şeytaniydi. "Beni mi düşünüyorsun kaynana?"

Kaynana lafıyla bile annemin suratı değişti. "Zıkkımın kökünü ye!"

Gurur ona bıyık altında gülerek salondaki değişikliğe dikkat çekti. "Görüyorum ki burayı yeniden dekore ettirmişsin." Başını çevirip şıklığıyla göz dolduran eşyalara baktı. "Yalan yok zevkli kadınsın ama sence de tüm bu ışıltı biraz fazla değil mi?" Tavandaki devasa avizeyi gösterdi. "Bu ne kubbe gibi?"

Fenalık geçirir gibi elbisesinin yakasını çekiştiren annem, "Damadın da görgüsüz olanına çattık," diye homurdandı. "Avize o!" dedi tersçe. "Burayı

aydınlatmak için var."

"Fazla aydınlatıyor."

"Avizelerin amacı bu."

"Siktiğim avizelerin amacı gözlerimi rahatsız etmek mi?"

"Kafanı dikip bakarsan tabii rahatsız eder. Avizeme bir şey yapmadan dön önüne!"

Gurur belindeki silahı çıkardı. "Birkaç lambasını patlatacağım." Bunu söyleyiş şekli son derece sakin ve ciddiydi. "Bu kadar ışık yaymasını sevmedim."

Annem hemen masadaki bıçağı alıp kaşlarını çattı. "Avizeme tek bir kurşun sıkarsan seni öldürmeme Karun bile engel olamaz!"

"Avizen fazla büyük daha küçüğünü alalım."

"Kafanı dikip bakma şuna dedim!"

"Kafamın üstünde nasıl bakmayayım?"

"Farah bir şey söyle şu ruh hastası kocana!"

Hemen başımı önüme eğdim. "Anne ben konuşmuyorum onunla."

Gurur'un sinirli sesini duydum. "Kaynana söyle kızına bende onunla konuşmuyorum!"

Tabağımdaki etli bamyayla bakışmayı sürdürdüm. "Anne söyle ona gitsin evimizden."

"Sıkıysa söyle kaynana, kurşuna dizerim avizeni."

"Birbirinize ne söyleyeceksiniz beni araya katmayın," dedi annem. "O avize ikinizden de değerli."

Başımı çevirip hızla anneme baktığımda ikimizi de görmezden gelerek kaşığını yemeğe daldırdı. "Bir avize benden daha mı değerli?" diye sorarken şaşkınlığımı gizleyemiyordum.

Ağzındaki lokmayı yedikten sonra başını çevirip şeytani bakışlarını bana çıkardı. Bir konuda beni kınar gibi yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Ördeğin kilosuyla avizeyi nasıl kıyaslarsın?"

"Beni avizeyle mi kıyaslıyorsun?"

"Haklısın senin etin bile yenilmiyor." Bedbaht bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bu açıdan bakınca durum daha da vahim."

"Anne ben ördek değilim."

"Bir ördeğin annesi olmaktan mutlu muyum sanıyorsun?" Burada mağdur olan oymuş gibi drama yapıp elini göğsüne bastırdı. "Bana bir bak, Farah. Taş gibi hatunum ama bir de-" Göğsündeki elini çekip işaret parmağını bana doğrulttu. "Doğurduğuma bak."

Burada sinir krizleri geçiriyordum. "Neyim varmış benim?"

"Hayatım hiçbir şeyin yok." Üzgün gözlerle beni süzdü. "Boy pos endam hiçbir şeyin yok."

"Ama artık ayıp ediyorsun."

"Farah üzerime gelme, sana aptal bile diyemiyorum çünkü iltifat olarak algılıyorsun. O saçma çocukluk hayalini daha fazla beslemeyeceğim."

"O zaman zeki olduğumu söyle."

"Dünyalar güzeli anneciğine yalanı mı aşılıyorsun?"

"Konuşmuyorum ben seninle!" diye homurdanıp önüme döndüğümde Gurur'un gülüşünü duydum ama utançtan başımı kaldırıp ona bakmadım. Annemle olan rezil tartışmamızı görmese de olurdu.

Babamın suskunluğu dikkatimi çektiği için bakışlarım onu buldu. Buradaki tüm konuşmalardan sıyrılmış, dalgın bir şekilde tabağına bakıyordu. Bir sıkıntısı olduğunu anlayacak kadar onu tanıyorum. Gurur veya bizimle ilgili olan şeyleri duymayacak kadar düşüncelerinin esiri olmuştu. Neyi vardı?

Babamı nadiren böyle durgun ve dalgın gördüğüm için endişelenerek masadaki elini tuttum. "İyi misin baba?"

Sesimle birlikte daldığı düşüncelerden çıkarak yorgun bakışlarını bana yöneltti. Her ne sorunu varsa bunu bizlerden gizlemeye çalışarak başını salladı. "İyiyim babam." Elinin üstündeki elimi avucuna aldı ve avuç içime küçük bir öpücük kondurdu. "Sen bu ihtiyarı dert etme, hadi yemeğini ye."

Babamı böylesine düşündüren bir şeyler vardı, bunu görebiliyorum. Israr etsem de bana anlatmayacağını bildiğim için önüme döndüm. Bakışlarım Gurur'u bulduğunda babamı izlediği gördüm. Yeşil gözlerinin arkasında gizleyemediği bir düşmanlıkla babama bakıyordu. Dudaklarında ise sadistçe bir sırıtış vardı. Sanki babamın neyi olduğunu biliyordu ve bu onu keyiflendiriyordu. Umarım babamın bu durgunluğunda Gurur'un parmağı yoktur.

Onun yüzünden babama bir şey olursa Gurur Kalender sayfası benim için tamamen kapanırdı. Benden babamı alırsa bu evlilik gerçek anlamda biterdi. Annem ve babam benim her şeyimdi. Birinden birini kaybedersem benden geriye hiçbir şey kalmazdı. Umarım Gurur bir şey yapmadan önce anne ve babama olan düşkünlüğümü de hesaba katardı. Şu zamana kadar onlara herhangi bir zarar vermemişti. Tek temennim bundan sonra da böyle devam etmesiydi.

Gurur'un adamları ellerindeki şeylerle içeri girince herkes küçük çaplı bir şok geçirdi. Gurur'un korumaları ellerinde bir mangal için gereken her şeyi tutuyorlardı. Şaşkın bakışlarımızın altında salonun diğer ucuna mangalı kurdular. Bu da yetmezmiş gibi Gurur ateşi görüp kriz geçirmesin diye mangalın etrafına bir paravan çektiler. Bunlar ne yapıyor? Babam tüm bunlara karşı çıkmayacak kadar kendi sorunlarıyla meşguldü fakat bizler şoke olmuştuk.

Yanlarında getirdikleri et ve rakıyı zigon sehpanın üzerine koymalarını afallayarak izliyordum. Poşetlerdeki sebzeleri falan hep orta masaya bıraktılar. Biri mangaldaki ateşi yakarken diğeri paravanı düzeltiyordu. Gurur'un sağ kolu Ali ise rakı şişesini ve uzun cam bardağı Gurur'a götürüp önüne bir sehpa çekmişti. Gurur için bir bardak rakı doldurmuştu. Ne yani adamları salonumuzda mangal yaparken Gurur, rakısını içip izleyecek miydi?

Korumaların önceden kesip sosladıkları etleri şişlere geçirmesini hayretler içinde izliyordum. "Yok artık." Tüm bunlar gerçekten yaşanıyor muydu?

Salonumuzda mangal yapan bir deli vardı.

Kış ayında mangal yapmak hiç akıl karı değildi ama asıl delilik salonun ortasında mangal yapmaktı. Kısa sürede malikane duman altında kalmıştı. Tüm bunlara sebep olan Gurur o kadar rahattı ki, evdekilere geçirdiği öfke nöbetlerini zerre kadar umursamıyordu. Bu evde kaldığı sürece bizi delirtmeye ant içmiş gibi davranıyordu. Canımıza kastı varmış gibi hepimizin tahammül sınırlarını zorluyordu.

Etrafındakileri nasıl delirteceğini iyi biliyordu. Akşam yemeği saatinde salonun bir köşesinde mangal yapmak çılgınlıktı. Salon duman altındaydı. Annem hizmetçilere işaret verip bu soğukta buradaki tüm pencereleri açtırmıştı ama duman yeteri kadar dışarı çıkmıyordu. Mangaldaki et cızırdayarak pişerken Ali onları yelpazeliyor, elindeki maşayla kömür ateşini karıştırıyordu.

Bizlerse üzerinde yemek dolu uzun bir masada oturuyor, tek bir lokma yemeden şoke olmuş bir şekilde karşımızdaki akıl hastasına bakıyorduk. Ailecek dilimiz tutulmuş gibiydi. Annemin geçen hafta dekore ettirdiği şık salonumuzun ortasında mangal yapan bir deli vardı. Neden eve geri döndüğünü artık daha iyi anlıyordum. Hepimizi tımarhanelik edecekti!

Annem elindeki çatalı sıkarak en kaliteli perdelerine, birkaç gün önce gelen yeni koltuklarına ve yerdeki pahalı halısına bakıyordu. Hepsine is ve duman sinmişti. Ali mangaldaki ateşi harladıkça mangaldan çıkan kıvılcımlar halıya sıçrıyordu. Gurur mangalın etrafına yarım metre paravan çektirdiği

için tüm bunları görmüyordu. Görse bile daha çok batırmak dışında bir şey yapmazdı çünkü pis ve dağınık bir adamdı.

Annem daha fazla dayanamayıp bir hışımla yerinden kalktı. "Senin benim salonumla sorunun ne!" Sesini yükselterek Gurur'a buradaki pahalı eşyaları gösterdi. "Daha yeni dekore ettirmiştim!"

Gurur koltuğuna yaslanarak keyfinden ödün vermedi. "Tüm bunları benim paramla aldın."

"Çünkü öncekileri sen kırdın!" Afallayarak anneme döndüm. Eşyaların parasını gerçekten Gurur'dan almış mıydı? Bu kadından korkuyorum.

Gurur rakısını yudumlayarak masadaki yemekleri işaret etti. "Neden yemiyorsunuz?" Salonun ortasında mangal yapıp bizde yemek yiyecek hal bırakmayan o değilmiş gibi güldü. "Eğer başlamak için benim etimin pişmesini bekliyorsanız size tek bir lokma vermeyeceğim."

Kerim amca iki hafta önce Gurur'dan yediği dayakların öfkesiyle babama döndü. "Ara şu Karun'u gelsin deli amcasını götürsün evimizden!"

"Neden gidiyormuş?" Sakince amcama döndüm. "Burası kocamın da evi."

Her fırsatta Gurur'u savunmamın hiddetiyle amcam bakışlarını bana çıkardı. "Onun evi burası değil."

"Eğer öyleyse burası sizin de eviniz değil." Gurur gözlerini amcama diktiğinde bakışları fazla soğuktu. "Sen ve ailen siktir olup bu evden giderseniz belki bende gitmeyi düşünebilirim." Midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Amına koyduğum parazitleri, ev üstüne ev kurmuşsunuz gelmiş burada bana laf ediyorsunuz." Lafını hiç esirgemiyordu.

Amcam, Nesibe yenge ve Seçil'in suratı öyle bir hızla değişti ki, bunu görmek annemin keyfimi yerine getirmişti. Gülmemeye çalışarak, "Haklı haklı konuşma oradan damat," deyişini babamla şaşkınlık içinde izledik. Konu akrabaları taşlamak olunca annem nasıl da hemen Gurur'a damat demişti.

Ali pişen etleri büyük servis tabağına alıp Gurur'a döndü. "Bunlar pişti abi."

Gurur başını ağır ağır sallayarak ona beni gösterdi. Bunu yaparken bile benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. "Yengene götür koçum." Donup kaldım. Benim için miydi onlar? Bana bu kadar kızgınken etleri bana vereceğini hiç beklemiyordum.

Ali büyük servis tabağını getirip önüme koyunca ağız sulandıran etlerle bakıştım. Daha sonra başımı kaldırıp beni gözlerine yasaklayan Gurur'a baktım. Bana olan kızgınlığı geçmediği için ısrarla bana bakmıyordu. Beni görmezden gelmesi beni gerçekten incitiyordu. Burada tek başıma yiyemeyeceğim kadar çok et vardı bu yüzden, "Akşam yemeğini dışarıda mı yedin?" diye sordum. Ona kırgın olsam da onu yok sayamıyordum.

Bardaktaki rakıyı tepesine dikmeden önce, "Hayır," deyince tabağı alarak ayağa kalktım. Bana bakmasa bile en azından sorduğum soruya cevap vermişti. "Odamızdaki mutfağımızda yiyelim." Yalnız kalırsak belki sorun çıkarmayı bırakırdı. "Rakını da al yukarıda içersin. Ben etin yanına mezeleri hazırlarım." İçki içmezdim ama onu sakinleştirecekse o istediği kadar içebilirdi.

Seçil bana şirinlik yaparak, "Bende size katılabilir miyim?" diye sordu. Sebep olarak elimde tuttuğum tabaktaki etleri gösterdi. "Canım çekti."

Benzer bir sevimlilikle ona gülümsedim. "Benim açımdan sorun yok ama Gurur ne der, bilemem." Başımı kaldırıp uyaran gözlerle Gurur'a baktım. "Seçil'de bize eşlik etsin mi?"

Gurur ısrarla bana bakmadığı için bakışlarımla ne anlattığımı görmedi fakat sesimden Seçil'i istemediğimi anlamıştı. Rakı şişesini alarak ayağa kalktı. "Ne işi var onun bizim odamızda?" Şişeyi yanında gelişigüzel tutarken mangal ateşine bakmadan yürüdü. "Karımla yalnız kalmak istiyorum. Kimse odama giremez." Duymaktan keyif aldığım sözler.

Üzülmüş gibi dudaklarımı büzerek Seçil'e döndüm. "Kusura bakma kocamın müsaadesi yok." Tabaktaki etlerden birini alıp onun tabağına koydum. "Canın çekmişti buyur ye." Bozulan suratına bakıp en tatlı halimle ona gülümsedim. "Sonra şişmesin bir yerlerin." Gebersin.

Masadan ayrılıp kapıya doğru yürüdüğümde Gurur başını hafifçe eğmiş, gülmemeye çalışıyordu. Umarım bu eğlencesinin nedeni Seçil'i bozguna uğratmamdır. Onu kıskandığımı anlamasını istemem. Birlikte merdiveni çıkarken salonun ortasında yaktırdığı mangala değindim. "Bize yine olaysız bir gün yaşatmadığın için teşekkür ederim." Sesim fazla iğneleyiciydi.

Dümdüz bir şekilde karşısına bakıp benimle yürürken kaşlarını belli belirsiz çattı. "Olay çıkarmamı istemiyorsan yanımda olmalıydın." Bensiz geçirdiği bir haftanın sinirini taşıyordu.

Onu anlamazlıktan gelip, "Neden?" diye sordum.

"Uyuşturucu kullanmamı istemiyorsun."

Başlama ihtimaliyle yutkundum. "Kullanıyor musun?"

"Kullanmıyorum!" dedi tersçe.

Suratım asıldı. "Ama kullanmak istiyorsun?"

"Evet."

"Başlamanı istemiyorum."

"İşte bu yüzden baktığım her yerde olmalısın."

"Neden?"

Bana döndüğünde onun yeşillerinde kalbimi hızlandıran tuhaf bir parıltı vardı. Bir haftadan sonra ilk kez göz göze geldik. Bakışlarının odağında olmayı bile özlemiştim. "Uyuşturucu beni rahatlatıyor." Merdivenin ortasında durduğunda gözleri boynumda oyalandı. "Sende öyle." Omurgama soğuk bir his yayılırken gözlerimin içine baktı. "İkiniz de aynı etkiyi yaratıyorsunuz." Sıradan bir şeyden bahseder gibi, "Kafa yapıyorsunuz bende," dedi kinayeli bir sesle. Nabzım hızlandı.

Ben onun yeni bağımlılığı mıydım?

Aramızda hâlâ hallolmayan sorunlar olduğu için hiçbir şey söylemeden önüme döndüm. Odamıza çıktığımızda tekrar yüzüme bakmamaya başladı. Aynı şeyi bende ona yapıyordum. Mutfaktaki masayı onun için bir çilingir sofrasına çevirdim. Rakının yanına birçok meze ve atıştırmalık hazırladım. Ben bunu yaparken Gurur sessizce içkisini yudumluyor, ona bakmadığım her anda beni izliyordu.

Onun için her şeyi hazırladıktan sonra onu bırakıp kapıya yürüdüm. Gitmeme izin vermeyerek, "Otur şuraya, Farah!" dedi itiraz istemeyen kızgın bir sesle. Ona döndüğümde sinirli bakışları üzerimdeydi. Bana yanındaki boş sandalyeyi gösterdi. "Bir haftadır ayarlarımla oynadığın yeter, otur konuşacağız."

Ne kadar istemesem de artık bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için yürüyüp tam karşısına oturdum. Onun yanına oturmak yerine karşısına oturmama kaşlarını çattı ama şu an için daha büyük bir sorunumuz vardı. Rakı bardağını bir kenara bırakıp sandalyeden öne eğildi. "Bana kafayı iyice yedirtmeden artık neyin olduğunu söyle!" Cebindeki lotus çiçekli alyansı çıkartıp masaya koydu. "Neden yüzüğünü çıkardın?"

Bir haftadır parmağımda boşluğunu hissettiğim yüzüğe içim acıyarak baktım. "O yüzük benim değil, Leyla'nın."

Leyla'nın adı geçince bile gerildi ama bunu benden gizlemeye çalıştı. Rahat görünmeye çalışarak, "Öyle mi?" dedi gizleyemediği bir sinirle. "Üç yıldır bu yüzüğün içinde yazan isme hiç bakmadın, değil mi?" Parmağıyla hafifçe vurarak yüzüğü önüme itti. "Bu yüzüğün ilk sahibi annem ama o dönemde yüzüklerin içine isim ve tarih yazdırmak yaygın değildi." Önüme ittiği yüzüğü gösterdi. "Bak içine."

Neyden bahsettiğini anlamak için üç yıldır parmağımda taşıdığım yüzüğü alıp içine baktım. Donup kaldım. Yüzüğün içinde Gurur'un isminin yazmasını beklemiyordum. Üstelik burada yazan tarih de beni şaşkınlığa sürükleyen başka bir detaydı. *30/06/2021* bu onunla evlendiğimiz tarihti. Nikah memurunu kulübeye getirmeden hemen önce takacağım yüzüğe kendi adını ve evleneceğimiz günün tarihini yazdırdığını bilmiyordum.

Üç yıldır bir kez bile onun yüzüğünü parmağımdan çıkarmadığım için yüzüğün içinde yazanları görmemiştim. Gözlerim onun parmağındaki alyansı bulduğunda daha fazla kendimi tutamayıp, "Onun içinde kimin adı yazıyor?" diye sordum.

Bir haftadır aramızdaki sorunun nedeninin parmağındaki yüzük olduğunu hâlâ anlamadığı için başını eğdi. Parmağındaki yüzüğe kısaca bakıp tersler gibi, "Bunun konumuzla ne ilgisi var?" dedi sinirle. "Şimdi bırak bunu da bana derdinin ne olduğunu söyle."

"Derdim o yüzük." Aynı kızgınlıkla ona bakıp ısrarla taktığı alyansı gösterdim. "Çıkar onu içinde yazan ismi görmek istiyorum."

Kızgın bakan gözlerinin odağında ben varken burada olup biteni bir türlü anlayamıyordu. "Kızım sen kafayı mı yedin? Parmağımdaki yüzükle ne sorunun var!"

"Peki, çıkarma gidiyorum ben."

"Dur ulan tamam, çıkartıyorum!" Yeşil gözlerindeki öfke ok gibi beni bulduğunda öfkesinin yakıcılığı içimi tırmaladı. Parmağındaki yüzüğü sertçe çıkartıp kaba bir hareketle önüme itti. "Al bak, nesine bakacaksan."

Hemen yüzüğü alıp içine baktığımda gördüğüm isimle nefesim kesildi. Tıpkı benim yüzüğümdeki gibi italik yazıyla onun yüzüğünde de bir isim yazıyordu ama sandığım gibi burada yazan isim Leyla değildi. Yüzüğün içindeki *Farah* yazısıyla bakışırken karnımda kelebekler uçuşuyordu. Gurur'un taktığı yüzükte benim adım yazıyordu. Kalbim rotasından şaştı. Yanılmıştım taktığı yüzük Leyla'nın değil benimdi. Onun yüzüğünde de evlendiğimiz tarih yazıyordu.

Başımı kaldırdığımda ona olan bakışlarım oldukça şaşkındı. "Ne zamandır benim yüzüğümü takıyorsun?"

Sorunun ne olduğunu bir türlü anlamadığı için yoğun bir kafa karışıklığı yaşıyordu. "Son üç yıldır," dedi duygudan yoksun bir sesle. Masadan öne eğilerek nefesini sesli bir şekilde verdi. "Farah bak ben düz bir adamım. Öyle bir şeyleri dolandırmaktan hiç hazzetmem." Ellerini masaya bastırarak

gözlerini benim siyahlarıma kenetledi. "Bana artık neler olduğunu anlatacak mısın?" Masadaki yüzükleri gösterdi. "Karın ağrının bu yüzüklerle bir ilgisi var mı?"

Ona yaptığım haksızlığın mahcubiyetiyle iki yüzüğü de alıp ayağa kalktım. Masanın etrafında dönüp yanındaki sandalyeye oturduğumda sessizlik içinde beni izleyip ona bir cevap vermemi bekliyordu. Onun yanında artık bir yerim yokmuş gibi ona olan bakışlarım fazla mahzundu. "Leyla'nın yüzüğü sandım."

Gözlerinin irisleri büyüdüğünde yoğun bir suçlulukla başımı salladım. "Bu yüzden bir hafta önce alyansımı çıkarmıştım." Ona bakmaya cesaretim olmadığı için başımı eğip üzgün bir halde somurttum. "Benim yüzüğümü takacağın aklıma bile gelmediği için parmağındaki yüzük Leyla'nın sandım." Bu konuşmayı daha fazla erteleyemezdim çünkü ona nedenini söylemedikçe aramızdaki uçurum büyüyecekti.

Bakışlarının üzerime döndüğünü hissettim ama eğdiğim başımı kaldırmadım. "Senin yüzüğünü takacağıma neden ihtimal vermedin?" diye sordu tok bir sesle.

İki yüzüğü de masaya bıraktım. Suçlu çocuklar gibi başımı yerden kaldırmazken karnımın üzerinde birleştirdiğim ellerimle oynuyordum. "Senin hayatında benim bir yerim yok." Stresten tırnaklarımın etrafındaki derileri çekiştiriyordum. Tırnaklarımı çok sık kemirdiğim için etrafındaki derisi hep soyuluyordu. "Benimle isteyerek evlenmedin, neden yüzüğümü takasın ki?" Sesim kısık çıkarken dokusalar ağlayacak durumdaydım. "Benim yüzüğümü takman için bir sebep bulamadım."

"Sana bu sikik şeyleri düşündürecek kadar ne yapmış olabilirim!" Hangi ara aldığını bilmediğim rakı bardağını sertçe masaya koyduğunda sandalyemde sıçradım. Biri ne zaman benimle bu ses tonuyla konuşsa hemen devamında bana vuracağını düşünüyordum.

Titremelerimden ne denli korktuğumu görünce bana olan sert tavrı kırıldı. "Farah sen benim intikamımın hiçbir yerinde değilsin." Eğdiğim başımı kaldırdığımda bana olan bakışları şimdi daha yumuşaktı. "Bile isteye seni

incitmem." Bu konuda bana teminat verir gibi başını iki yana salladı. "Sen bu intikamın bir parçası değilsin."

"Evet ama-"

"Aması yok." Gözlerimin en derinine bakıp sahiplenircesine, "Farah," diye adımı mırıldandı. "Benim kendi aynamın karşısındaki duruşum net. Aynayı kırmıyorsam zehrini de hak etmiyorum." Kalbim öyle bir titredi ki, sözleri karşısında göğüs kafesim sıkıştı.

Yaşların süslediği gözlerimi görmekten nefret ediyormuş gibi geniş omuzları gerildi. "Leyla'nın yüzüğü hiç sol elime geçmedi, böyle olması için önce onunla evlenmeliydim." Sol elini kaldırıp bana yüzük parmağını gösterdi. "Bu parmağa taktığım ilk ve tek yüzük seninki." Geçmişinin acı dolu hüznü gözlerinin yeşiline imzasını attı. "Leyla bir ölümle benden gitti, Farah. Artık yanımda olan tek kadın sensin."

Donup kaldım.

Beni izlerken Gurur'un yüzündeki keder bir an olsun silinmedi. Leyla'yı ve ona olanları hatırlamak bile ona yoğun bir azap veriyordu. "Leyla ile olan hikayem farklı seninle olan farklı." Uzanıp alyansımı eline aldı. "Bir kadına kendi yüzüğümü taktıysam başka bir kadının yüzüğünü parmağıma takarak onu aşağılamam." Yoldan çıkan kalbimi durdurmanın bir yolu yoktu. Gurur ile ilgili her şey uyanmaktan korktuğum bir rüya gibiydi.

Elimi tuttuğunda elim onun avucunda kayboldu. Sıcacık elinin yarattığı his kalbimi ısıtırken üç yıl önce yaptığı gibi annesinin yüzüğünü ikinci kez parmağıma taktı. "Bu yüzüğün sahibi senden başkası değil." İçinde adım yazan diğer yüzüğü alıp onu da kendi parmağına taktı. "Senin yüzüğünü taşıyacak tek adam da benim." Son sözleri sanki benden hiç boşanmayacakmış gibiydi.

Bana sunduğu güzel düşü yaşamama engel olan bir şeyler vardı. İstesem de yeteri kadar mutlu olamıyordum çünkü bu konuda göz ardı edemeyeceğim bazı gerçekler vardı. "Ben senin için bir yara bandıyım, Gurur." Bunu kimse inkâr edemezdi. "İyileştiğinde ilk yapacağın şey yara bandını söküp çöpe atmak olacak."

Bakışlarını benden çekip rakı bardağına uzandı. "Benim için bir yara bandı olup olmadığını bilmiyorum çünkü bu konuda kendimi hiç sorgulamadım." İçkisinden birkaç yudum alıp omuzunun üzerinden bana baktı. Gözlerime değen bakışları kalbimin tam ortasına düşüyor, yüreğimi yakıyordu. "Öyleysen bile seni oradan hiç çıkarmayacağım çünkü kimse bir yaradan kalan izleri görmekten hoşlanmaz." Ona kapılıp rüzgarında kaybolmamak elde değildi.

Beni neşelendirmek için gözlerinin ardında muzır bir parıltı geçti. "Sandığının aksine herkes yara bantlarını çöpe atmıyor," dedi tok bir sesle. "Bazılarımız onları saklayacak kadar deli." Bana kendisini gösterdi. "Bende de delilik fazlasıyla mevcut."

Dudaklarımda küçük bir tebessüm belirdi. Bakışlarının sıcaklığıyla yüzüm yanarken, "Ha şöyle," dedi keyifli bir sesle. "Bir haftadır anamızı ağlattın. Çocuk falan diyoruz ama senin de tribin hiç çekilmiyormuş be kızım."

Gülmemeye çalışarak sandalyemden ona doğru kaydım. "Bensiz geçirdiğin o bir haftada ne yaptın?"

Kaşlarını alayla yukarı kaldırdığında, "Hiç sırnaşma," deyip sandalyemi geriye doğru itti. "Seni özlediğimi falan duymayı bekliyorsan yok öyle bir şey." Sandalyemi iyice iterek aramıza bir kişilik mesafe koymasına hayret ettim. "Tripli ergen!"

Sinirle homurdanıp önüne dönerek rakı şişesine uzandı. "Kendi kafanda kuracağına doğrudan sorsana kimin yüzüğünü taktığımı. Ama yok, Farah Hanım illa benim dengemi bozacak! Senin yüzünden bir haftadır sinirden duvarları yumrukluyorum!"

Sitemi o kadar tatlıydı ki kıkırdayarak sandalyemi tekrar onun yanına çektim. "Ben seni özledim," diye ona sırnaştığımda sandalyemin kenarlarını kavrayıp beni tekrar yan tarafa doğru itti. "Kız olsaydım bende benim gibi enayi bir kocayı özlerdim," deyişi bana kahkaha attırdı. "Bebek gibi bakıyorum sana böyle koca mı olurmuş." Bana kızarak aramıza koyduğu mesafeyi gösterdi. "Sınırı geçeyim deme."

"Şimdi kimmiş bakalım tripli?"

"Orada car car konuşma, hakkım var bu kadarına."

Sandalyemi tekrar onun sandalyesine yaklaştırdığımda bu sefer benden kurtulmak için ayağa kalktı. Bende hemen ayağa kalkıp onun peşine düştüm. Benden kurtulmak için masanın diğer tarafına geçtiğinde hemen arkasındaydım. "Bana kızmakta haklısın özür dilerim." Kaslı sırtıyla bakışırken küçük adımlarla onu takip ediyordum. "Hadi barışalım."

Benden kurtulmak ister gibi adımlarını hızlandırdı. "Öyle barışalım deyince barışmam Farah Hanım." Bana sinirli görünmeye çalışarak masanın etrafında dönüp duran bu adama deli oluyordum. "Önce kırdığın kalbi telafi edeceksin."

"Nasıl telafi edeceğimi söyle bari." Yaptığımız şey akıl işi değildi çünkü masanın etrafında dönüp duruyorduk. O önde yürüyordu bende hemen arkasında. Neden bunu yaptığımız bile bilmiyorum ama daha şimdiden masanın etrafında üç tur dönmüştük. "Özür diledim ya daha ne istiyorsun?"

"Bir özürle oluyor mu öyle? O zaman bende senin kalbini kırayım sonra özür dileyerek bu işten sıyrılayım." Israrla bana dönmeyip masayı turluyordu.

"Sen benim kalbimi hiç kırmıyorsun ki."

"Delireceğim her söylediği küfür gibi geliyor. Ben seni kırmıyorsam sen niye beni kırıyorsun!"

"Sende pek kırılgan bir şey çıktın. Koca diye aldık nazından geçilmiyor."

"Doğru konuş sen değil, ben seni aldım!"

Gülerek ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. "Masayı beş kez kutsadık dur artık."

"Biz kafir miyiz, niye siktiğim masasını kutsuyoruz!"

"Bende onu diyorum ya, duralım işte."

"Kendini affettirmedikçe zor dururuz."

"Ha dönelim diyorsun sabaha kadar böyle?"

"Benim açımdan sorun yok. Yaptığım en çılgınca şey bu olmaz."

Masayı turlamaktan başım döndüğü için buna bir son vermek için ona doğru koştum. Koşarak sırtına atladığımda bunu beklemediği için adımları durdu. Onu bir tek şaşırtarak durdurabilirdim ve işe de yaramıştı. Bacaklarımı beline dolarken kollarımı sıkıca onun boynuna sardım. Tüm vücudu kaskatı kesildi. Arkadan kafamı omzunun üzerinden öne uzatıp başımı eğdim ve ona gülümsedim. "Nasıl durdun ama."

Başını çevirmiş, gizleyemediği bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. İnsanı günaha çağıran yakışıklı yüzündeki garip ifade çok komikti. "Maymun gibi sırtıma atladın kim olsa dururdu."

Gönlünü almak için ona sevimlice gülümserken yanağını işaret ettim. "Öpeyim de barışalım mı?"

İnatçı herif kendini ağırdan satarak ciddiyetini korumak için özellikle kaşlarını çattı. "Öyle herkese öptürmem kendimi."

"Ben senin karınım," dedim safça. "Bana da mı yok?"

Huysuzluğundan ödün vermeyerek kafasını omzuna doğru yatırarak yanağını benden uzaklaştırdı. "En çok sana yok." Katır gibi inatçıydı. Karadenizli olduğunu o kadar belli ediyordu ki!

Sırtından yere atlayıp karşısında durdum. Sıradaki hamlemi görmek ister gibi bana üstten bakışlarını atıyordu. Üzerimdeki bluzun ilk üç düğmesini açarak yakasını omuzuma doğru sıyırdım. Boynumu öpüp kokumu solumadığı bir haftadan sonra bakalım buna da hayır diyecek miydi? Gözlerinin içine bakarak onun için boynumu açıp başımı omzuma doğru yatırdım. "O zaman sen beni öp de barışalım."

Boğazındaki âdem elması hareket edecek bir sertlikte yutkunduğunda boynuma olan bakışları soluğumu kesiyordu. Gecenin karanlığını bir çarşaf gibi saran yeşil gözleri koyulaştı. Bakışları bir ateşe dönüşüp boynuma düşüyor, değdiği yeri yakıp nabzımı hızlandırıyordu. Doğruluğundan emin

olduğum bir sesle, "Boyun fetişizmin var," dedim. Boynuma olan tutkusunun başka bir açıklaması olamazdı.

Söylediklerimle bakışlarını güçlükle boynumdan çekti. Ona çok absürt bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu. "Saçmalık herhangi bir fetişizmim yok."

"Basbayağı sende boyun fetişizmi var."

Bana yanıldığımı göstermek istercesine omuzlarını dikleştirdi. "Bende erik tiki dışında hiçbir halt yok. Eğer dediğin gibi olsaydı birçok kadının boynu beni cezbetmez miydi?" Dilimin ucuna kadar gelen soruyu ona sormamak için kendimi zor tuttum. Acaba Leyla'nın boynuna da böyle tutkun muydu?

Bu gece için daha fazla Leyla'dan bahsedip tadımızı kaçırmak istemediğim için ona bunu sormadım. Bunun yerine merak ettiğim soruyu ona farklı bir şekilde sordum. "Benden önce hiçbir kadının boynunun seni cezbetmediğini mi söylüyorsun?"

Kendi için bir bardak rakı doldururken sıradan bir şeyden bahseder gibi, "Hayır," dedi basitçe. "Senden önce bir kadının boynuna bu kadar meftun değildim." Benim kalbimi eriten bu sözleri söylerken fazla rahattı. Bense yoğun kalp çarpıntısından her an ölebilirdim.

Gurur öyle bir adamdı ki birine güzel bir şey söylediğinde bile bunu bir iltifat olarak görmediği için fazlasıyla sıradanlaştırıyordu. Onun için gerçek niteliği taşıyan şeyler bir iltifat sayılmıyordu. Bu yüzden doğru bildiklerini söylerken kendini hiç kasmıyordu. Birini çirkin buluyorsa ona çirkin olduğunu söyler, güzel buluyorsa da güzel olduğunu dümdüz bir şekilde söylerdi. Onun için bunlar hakaret ve iltifat değil, gerçeklerdi.

Doldurduğu rakı bardağıyla bana döndü. Karşımda dururken sek içtiği rakıdan birkaç büyük yudum aldı. Rakının keskinliği boğazını yaktığı için kısa bir anlığına yüzünü buruşturmuştu.

Beni uzun boyunun gölgesinde bırakırken gözleriyle boynumu işaret etti. "Boynunun girintisinde beni mıknatıs gibi çeken bir şeyler var ama ne

olduğunu bende bilmiyorum." Omurgama soğuk bir his yayıldığında boğazım kurumuş gibi tek kelime edemedim.

Derimin altı ısınırken hep olduğu gibi yine beni utandıracak bir şeyler bulmuştu. Konuyu kendinden uzaklaştırarak kaşlarını kuşkuyla yukarı kaldırdı. "Sen fetişizmin ne olduğunu nereden biliyorsun?" Ona göre ben hiçbir şey bilmiyordum.

"Bir seferinde Yonca yenge ve Seçil konuşurken duymuştum." Hiç açık vermeden göz kontağını sürdürdüm. "Yengemin bir arkadaşı da ellere ilgi duyuyormuş. Sorunca o bana anlatmıştı."

"Hımm," diye tuhaf bir ses çıkartarak başını usulca salladı. "Yengenin arkadaşında veya başka insanlarda olan o sikik şeyden bende yok." Kalçasını mutfak tezgahına yaslayarak büyük bir sakinlikle içkisini içmeye başladı. "Dediğim gibi eğer boyun fetişizmim olsaydı şu zamana kadar mutlaka birkaç kadının boynu ilgimi uyandırırdı. Ayrıca fetişizmler yengenin sana anlattığı kadar basit şeyler değil."

Bana bir şeyler öğretirken yüzünde oluşan o karizmatik ifadeyi görmeyi seviyordum. "Bazı insanlar onlara heyecan veren herhangi bir nesneyi veya kişinin bir parçasını daha ilgi çekici buluyor. Buna fetişizm derler." Gözlerimin içine derin bir manayla bakarak, "Kişiyi bir bütün halinde kabul etmiyorlar," dedi soğuk bir sesle. "Kendi kafalarında onu parçalarına ayırıp bir parçasına odaklanıyorlar." Bunlar zaten bildiğim şeylerdi ama bilmiyormuş gibi rol yapıp bu doğrultuda tepkiler veriyordum.

Yüzümdeki ürkmüş ifade dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Bir adamda el fetişizmi varsa ve karısının ellerini cinsel açıdan heyecan verici buluyorsa, o kadın ellerini kaybettiğinde adamdaki değeri biter. Çünkü karısını bir bütün olarak değil, sadece bir parçasını seviyor." Üniversitede dersini aldığım şeyleri bir kez de ondan duyduğumu bilmiyordu.

Gurur'un yeşil gözleri baştan ayağa beni süzdü. Bunu açık bir şekilde yaptığı için sadece bakışlarıyla vücudumun ısınmasına neden oluyordu. Onda görmeye alışık olduğum bir açık sözlülükle, "Sende heyecan verici bulmadığım hiçbir şey yok," dedi beni utandırarak. "Boynunu kırsan da bende değişen bir şey olmaz." Beni deli ederek güldü. "Boynunu kırmamanı

tercih ederim çünkü bunu yaparsan ölürsün." İyi bir şey mi söylüyor yoksa küfrediyor mu, hiç anlamıyordum.

Kızaran yanaklarımı ve sinirle bakan gözlerimi görünce gülüşünü bastırmaya çalıştı. Yanaklarının içini dişlerken, "Anlayacağın sandığın gibi boyun fetişizmim yok," dedi eğlenen bir sesle. "Teninin kokusunu en yoğun boynunda soluyorum." Rahatlığıyla beni çıldırtarak omuzlarını kaldırıp indirdi. "Büyük ihtimalle bu yüzden boynun beni cezbediyor çünkü teninin kokusunun rahatlatıcı bir etkisi var."

"Her şeyi böyle açıkça söylemeyi bırak." Homurdanarak yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Hiç utanman yok."

İçtiği bir yudum rakıyı neredeyse püskürterek çıkartacaktı. Bardağı masaya bırakıp bana döndüğünde yüzünde çok garip bir ifade vardı. "Karımla konuşurken neyden utanacağım?" Ellerini pantolonunun ceplerine koyduğunda serserilere özgü bir duruşu vardı. "Beni kendinle karıştırma, sen fazla utangaçsın."

Arkaya doğru bir adım atarak ondan biraz uzaklaştım. "Çünkü beni hep utandıracak şeyler söylüyorsun."

Gözlerinin yeşili vahşi bir canavarın ifadesizliğine büründü. "Şanslısın ki seni utandıran sadece sözlerim, eylemlerim değil." Başını omzuna doğru eğip alelade bir şekilde vücudumu inceledi. Beni böyle süzmeye hakkı varmış gibi bedenime olan bakışları arsızdı. "Seni utandıracak henüz hiçbir şey yapmadım."

Neyi ima ettiğini bilmek bile domates gibi kızarmama neden oluyordu. Mutfak tezgahının önünde durmaktan vazgeçip bana doğru yürüdüğünde içimden bir ses kaçmam gerektiğini söylüyordu. Tam karşımda durduğunda başımı kaldırıp titreşen kirpiklerimin arasında ona baktım. Üzerime eğilince ne yapacağını bilmediğim için arkaya çekilmek istedim fakat kaçmama izin vermeden belimi yakaladı.

Bakışlarımı eğip belimin iki yanında duran iri ellerine baktım. Daha sonra ürkerek başımı kaldırıp yakınımdaki yüzüne odaklandım. "Ne yapıyorsun?"

Bunu sorarken bile sesim titriyordu çünkü irislerinde karanlık gölgeler vardı.

Belimdeki parmakları tenime batınca korkmaya başladım fakat Gurur, "Şşş," dedi yatıştırıcı bir sesle. Gözlerimin içine son derece ciddi ve talepkâr bir şekilde bakıyordu. "Az önce bana vadettiğin öpücüğü istiyorum." Damarlarımdaki kan akışı kesildi.

Başını hafifçe yana doğru eğerek az önce onun için açtığım boynumu göz hapsine aldı. Yeşil gözleri boynumu bulunca dudaklarını birbirine bastırarak yutkundu. Bir bağımlı gibi gözlerinde oluşan o yoksunluk duygusunu gördüm. Midem kasıldı. Kokumu soluyup boynumu öpmek onun için istek değil bir ihtiyaçmış gibi bakıyordu. Belimi daha sıkı tutarak beni dibine kadar çektiğinde nefes alışlarım hızlandı.

Gözlerini boynumdan güçlükle ayırıp kısa bir an gözlerime baktı. Buna rızam olup olmadığını anlamak istiyordu. Bunu ona teklif eden ben olduğum için onu durduracak herhangi bir şey yapmadım. Bunu sorun etmediğimi anlayınca başını eğerek boynuma uzandı. Bensiz geçirdiği bu bir haftada en çok boynumu öpmeyi özlemiş gibiydi. Üzerime eğilip yüzünü boynuma yaklaştırdı. Boynuma konduracağı küçük bir öpücük bile bende devasa bir heyecan yaratıyordu.

Yüzü boynumun çok yakınındaydı ama Gurur beni hemen öpmedi. Bunu yapmak onun için anlayamadığım bir zevk, bilmediğim bir hazdı. Bu yüzden acele etmek yerine bunun tadını çıkartıyordu. Gurur için boynumu öpmek bir kadınla yaptığı ön sevişme gibiydi. Ona aynı hazzı yaşattığını biliyorum.

Burnunu boynuma yaklaştırıp tenimin kokusunu uzun uzun içine çekti. Kokumla ciğerlerini doldurmak ister gibi burnunu boynuma sürtüp kendini kokuma boğdu. Kokumu en yoğun boynumun girintisinde aldığı için uzun süre kokumu içine çekti. Onu bensiz bıraktığım son bir haftanın acısını çıkarır gibi kokumu sesli bir şekilde içine çekmişti. Dudaklarını boynuma sürtüp nabzımın üzerinden öpünce iliklerime kadar titredim. Dudaklarının değdiği yerde bir yangın başlatmıştı.

Öptüğü yer karıncalanıyor, vücudumun her yeri onun dudaklarındaki payını almak için adeta kıvranıyordu. Dişlerini boynuma geçirdiğindeyse omurgama soğuk bir his yayıldı. Dişlerinin temasıyla dudaklarımdan küçük bir inilti dökülürken kasıklarımın arası zonkladı. İrkildim çünkü bu yabancısı olduğum bir histi. Öyle garip bir duyguydu ki sarsıntısını bacaklarımın arasında hissetmiştim.

Kalbim patlayacakmış gibi hızlanmaya başladı. Tek bir öpücükle vücudumda böyle bir etki yaratıyorsa, acaba sevişirken nasıldı? İçimden bir his Gurur ile sevişmek ölüm gibi bir şey olur diyordu. Onunla geçireceğim bir gecede sağ çıkabileceğimi hiç sanmıyorum.

Başını geriye çekerek dudaklarının temasını kesince hemen ona sırtımı döndüm. Alev alev yanan yanaklarımı ve değişen yüzümü görmesini istemediğim için kapıya yürüdüm. Çoktan görmüş olmalı ki arkamdaki kısık gülüşünü duydum. Beni utandırmaya bayılıyordu!

***

Gurur ile her şey fazla güzel gidiyordu. Aralık ayı boyunca onu hiç yalnız bırakmamıştım. Klinikte kalsaydı oradaki odasında tüm günü tek başına geçirecekti. Bir ayın her gününü klinikte geçirip düşünceleriyle yalnız kalacak, ister istemez geçmişini hatırlayacak ve kriz geçirecek bir şeyler bulacaktı. Bunun olmasını engellemek için onu kliniğe göndermediğim gibi evden çıkmasına da izin vermemiştim.

Onun için böylesine hassas olan bir ayda hep yanında oldum. Dışarıda olup uyuşturucu kullanacak sebepler bulmasını istememiştim. Aralığın her gününü çatı katındaki dairemizde geçirerek bu uğursuz ayı birlikte atlatmıştık. Benimleyken onu sürekli meşgul edecek bir şeyler bulduğum için evde sıkılmasına veya nöbet geçirmesine hiç izin vermemiştim.

Birbirimizle şakalaşıyor, uğraşıyor ve birlikte yemeklerimizi hazırlayıp küçük mutfağımızda beraber yiyorduk. Biz dünya üzerinde boş yapan tek çift olabilirdik. Saatler süren sohbetlerimiz genelde boş konuşmalar üzerineydi. Onunla tanıştığımdan beri kayda değer hiçbir şey konuşmamıştık.

Şaşırtıcı olansa boş yaparken bile fazlasıyla eğleniyor, birbirimizden hiç sıkılmıyorduk. Birlikte bir odanın içinde aralıkta kurtulmaya çalışırken ikimizde birbirimize çok alışmıştık. Kendimizi karantinaya aldığımız aralık ayı ikimiz için de çok keyifli geçmişti.

Uyumluyduk.

Birbirimize iyi geliyorduk.

Ve birbirimizi tamamlıyorduk.

Biz sanki birbirimizi iyileştiriyorduk.

Artık ocak ayında olduğumuz için dışarı çıkmasının bir mahsuru yoktu. İşlerinin başına dönmesi gerektiğini söyleyip bugün evden çıkmıştı. Akşamüstü beni arayıp gece bir resim sergisine katılacağımızı söylemişti. Sosyal anksiyetem yüzünden onunla dışarı çıkmaya yanaşmamıştım. Fakat telefonda bir şekilde beni ikna etmişti. Hemen sonra da gece giymem için bana bir elbise göndermişti.

Fazla vaktim kalmadığı için hızlıca hazırlandım. Annem göz makyajımı gözlerimi ortaya çıkartacak bir şekilde yapmıştı. Kavruk bir tenim olduğu için yüzüme çok az pudra sürmüştü. Elbiseyle uyumlu olsun diye dudaklarıma bordo ruj sürmüştü.

Saçlarıma düz bir fön çeken annem saçlarımın aralarına birkaç ince örgü örmüştü. *"Egzotik bir tipin var bu örgüler açık saçlarının arasında güzel durur,"* demişti. Annemin zevkli bir kadın olduğunu inkâr edemem.

Gurur'un benim için gönderdiği bordo rengi elbise vücuduma tam oturmuştu ama elbise umduğumdan daha kısaydı. Kalçamın bir karış altında biten elbiseyi çekiştirip duruyordum. Üstelik açık yakasından dolayı göğüslerimin kıvrımı da görünüyordu. Yakışmadığını söyleyemem üzerimde güzel durmuştu. Aynaya bakınca uzun zaman sonra farklı bir kadın görüyordum.

Oldukça alımlı ve şık bir kadınla bakışıyordum fakat bu ben değildim. Annem tırnaklarıma bile rujumla aynı renk oje sürmüştü. Gerçekten tüm

bunlara gerek var mıydı? Üstelik ayağımdaki ayakkabılarda çok rahatsız ediciydi. Odamın kapısı bir anda açılınca irkilerek arkama döndüm.

Gurur telefonda biriyle konuşarak sinirli bir şekilde, "Geliyorum lan, geliyorum!" dedi başı önde. "Çağıl şimdi sikeceğim soyunu sopunu! Bekle ben kapatacağım. Hele bir amcanın yüzüne kapat, bak neler yapıyorum sana! Şöyle yola gel," dedikten sonra telefonu ortanca yeğeninin suratına kapattı. İlla telefonu ilk o kapatacaktı. Daha bugün o telefonu suratıma kapatmıştı.

Telefonu cebine koyup başını kaldırınca duraksadı. Beni görünce ilk söyleyeceği şeyin, "Siktir!" olmasını beklemiyordum. Yeşil gözleri irileşerek bana bakıyordu. Beni hep salaş kıyafetlerin içinde sıfır makyajla görmeye alışık olduğu için bu halim onu çok şaşırtmıştı. Nutku tutulmuş gibi baştan ayağa beni süzerken yüzünde çok garip bir ifade vardı.

Hep dağınık topuz yaptığım saçlarımın düzgünce omuzumdan salınmasına, saçlarımdaki parlaklığa bakıp durdu. Hafif makyajlı yüzümde oyalandı bakışları, sonra da rujun süslediği dudaklarımda... Dudaklarıma olan bakışları biraz daha uzundu. Elbisenin üzerimdeki duruşunu bana çok yakıştırmış olmalı ki yeşillerinde oluşan beğeniyi gördüm.

Elbisenin açık yakası yüzünde göğüslerimin çatalına bakarken soluğu kesilmişti. Elbisenin açıkta bıraktığı çıplak bacaklarımı gördüğünde vücudunu ateş basmış gibi boynundaki kravatı çekiştirdi. Kalçamın şeklini ortaya çıkartan elbisenin kısalığını görünce kaşları belli belirsiz çatıldı. "Siktir!" dedi bir kez daha. Gözlerini çıplak bacaklarımdan ayırmıyordu. "Bu elbise mankenin üzerindeyken bu kadar kısa değildi."

Başımı eğip üzerimdeki elbisenin kısalığına baktım. "Anlaşılan bunu alırken boy ve bacak uzunluğumu düşünmemişsin."

"Kısacık boyun var."

"Seninle kıyaslanınca kısa." Elbisenin eteğini aşağıya doğru çekiştirdim. "Diğer kadınlardan daha kısa değilim." Asık bir suratla ona gardırobu gösterdim. "Biraz beklersen kendi elbiselerimden birini giyebilirim."

Buna dünden razıymış gibi istekli bir şekilde tam evet diyecekti ki, duvardaki saati görünce yoğun bir stresle burnunun kemerini sıktı. "Üzerini değiştirmeye vakit yok yeterince geç kaldık." Bana kapıyı işaret etti. "Hazırsan çıkalım."

Çantamı aldığımda birlikte odadan çıktık. Bu ayakkabılarla merdiveni zor indiğimi görünce, "Bir dakika," diye beni durdurdu. Ne yapacağını merakla beklerken aramızdaki mesafeyi kapattı ve eğilip beni omuzuna attı. Bir anda kendimi onun sırtından sarkarken bulunca çıldırdım. "Yürüyebilirdim!"

Merdiveni inerken elini uzatıp yukarı toplanan elbisenin eteğini biraz daha aşağıya çekti. "İki saat senin merdiveni inmeni bekleyemem."

"O zaman bana bu ayakkabıları almayacaktın. O sergiye katılmak istemiyorum."

"Evde dura dura babana daha çok benziyorsun. İnsan içine çıkıp biraz medeniyet gör."

"Mağara adamı gibi beni her defasında sırtına atan sensin ama medeniyet yoksunu ben miyim?"

"Biraz sus be kızım!" Kalçama sert bir şaplak atınca irkildim. "Ömür törpüsü gibisin, çenen hiç susmuyor!"

Onun sırtından baş aşağı sarkarken suratımı asarak çenemi kapattım. Dışarı çıktığımızda arabasının yanına gelene kadar beni sırtından indirmedi. Arabanın kapısını açıp beni dikkatli bir şekilde koltuğa bıraktı. Babamın korumaları bana eşlik etmek için arabalarına yürüyünce Gurur'un çenesinde bir kas seğirdi. "Yerinizde kalın!" Yanında koruma bulundurmaktan nefret ediyordu.

Kendi korumalarını pek malikaneye getirmezdi. Kendi korumalarını almadığı gibi babamın korumalarının da bize katılmasına izin vermedi. İkimiz tek başımıza malikaneden ayrıldık.

Yolun kalanında pek konuşmadım. Başımı cama yaslayıp ışıkların süslediği yolu izlemeye başladım. İstanbul'u bir tek karanlık çöktüğünde seviyordum

çünkü bu şehir gece ışıklarını yaktığında çok güzel görünüyordu. Çok konuşmamdan rahatsız olan Gurur, sessizliğimi de can sıkıcı bulmuş olmalı ki, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu fazla düz bir sesle.

Başımı yasladığım camdan ayırmadım. Bunu yaparken elim boyumdaki sarkacımdaydı. "Hiçbir şey düşünmüyorum."

"Fazla sessizsin."

"Bu hoşuna gider sanıyordum?"

"Neden?"

"Çok konuştuğumda kızıyorsun."

O hınzır sesini duydum. "Küstün mü sen bana?"

Hiçbir şey söylemeyip dışarıyı izlemeye devam ettim. Başımı çevirip onun olduğu tarafa bakmıyordum. Kısık gülüşünü duydum. "Küsmüşsün." Omuzlarımı silkip iyice cama yapıştığımda, "Çocuk," diyen eğlenen sesini duydum. Beni kızdırarak konuşturmaya çalışıyordu.

Hızlı giden bir arabada camdan dışarıyı izlerken onun kışkırtmalarına aldırış etmedim. Telefonuyla bir şeyler yaparak telefondaki şarkıyı arabanın teybine bağladı. Yine neyin peşinde diye düşünürken açtığı şarkıyla beni bozguna uğrattı. Ben burada ona trip atarken Gurur beyimiz Karedeniz yöresine ait hareketli bir şarkıyı çalıp sesi sonuna kadar açtı. Bu adamdaki umursamaz seviyesi kimsede yoktu. Arabanın içinde bangır bangır Koçari şarkısı çalıyordu.

Kocamın en iyi meziyeti etrafındaki insanları delirtmekti!

Son ses çalan şarkı yüzünden gözlerimi belerterek ona döndüğümde bana hiç bakmıyordu. Parmaklarıyla direksiyona vurup ritim tutarak şarkıya eşlik ediyordu. **"Yaylanin çimenine, oh nenni koçari. Keçi vurur çanini, hayde hayde koçari,"** dediğinde suratımı asmak için kendimi zorladım çünkü gülümsediğimi görmek için bu şarkıyı söylediğini biliyorum. Karadeniz ağzıyla konuştuğunda hemen yumuşadığımı biliyordu.

Ne zaman suratımın asıldığını görse hınzırlıkları hiç bitmiyordu. Bu sefer ona kanmayacağım. Daha önce olduğu gibi şarkının bu kısmında yine bana baktı. Somurtmaya devam ettiğimi görünce gülmemeye çalışarak, **"Oy bi sarayim seni, oh nenni koçari,"** dedi çapkınca. **"Geçsun yürek yangini, hayde hayde koçari."**

Kollarımı göğsümde birleştirip dik dik ona baktığımda yeşil gözlerinin ardında eğlendiğini gösteren bir parıltı geçti. **"Yaylalar sır sıra, oh nenni koçari."** Muzır gözlerle baştan ayağa beni süzdü. **"Vuruldum selvi boya, hayde hayde koçari,"** dediğinde daha fazla dayanamayıp gülmeye başladım.

Beni güldürmek keyfini yerine getirdiği için şarkının sonuna gelene kadar bana bu şarkıyı söyledi. Yol boyunca suratımı asmama hiç izin vermedi. Gurur'un yanındayken üzülmek şöyle dursun, somurtmama bile izin vermiyordu. Beni hiç kırmıyor, nazımla hep oynuyor ve bir bebeğe bakar gibi benimle ilgileniyordu.

Diğer insanlara kendini o kadar farklı tanıtıyordu ki, hiçbiri gerçek Gurur Kalender'in nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Serginin olduğu galeriye geldiğimizde korkularım geri döndü. Birlikte galerinin merdivenini çıkarken, "Bizimkiler de burada," dedi. Ailesinden bahsediyor olmalıydı.

"Başka kimler var?"

Dümdüz bir şekilde karşısına bakıp yürürken, "Karun'un karısı da içeride olmalı," dedi kısaca.

"Başka kimler var?"

"Nereden bileyim koyduğum tüm piçleri içeride olabilir. Kuzeninin eski nişanlısı bile burada olabilir." Önce neyden bahsettiğini anlamadım ama aklıma Aksa gelince ne demek istediğini anladım. Kuzenimin eski nişanlısı Asaf Bolatlı'ydı. Beş yıl önce Asaf ve Aksa neredeyse evleniyordu. Tabii Aksa onu düğünde terk etmeseydi.

"Yeğeninin karısıyla yani Bige ile tanıştın mı?"

"Tanışmak üzereyim." Başını çevirip tuhaf gözlerle bana bakmaya başladı. "İçeride onu mutlaka görürüz."

İçeri girip insanların tek tük olduğu uzun bir koridordan geçerken daha şimdiden gerilmeye başlamıştım. Gurur yanımda yürürken beni her konuda uyarmayı ihmal etmiyordu. "Biri bile canını sıkmaya kalkışırsa bundan hemen haberim olacak. Kimsenin karşısında ezilip bükülme ve erkeklerden uzak dur."

"Neden?" diye sordum safça. "Hiçbiriyle konuşamaz mıyım?"

Omuzunun üzerinden sinirli gözlerle baktı. "Farah sen daha kadın erkek ayrımını yapamıyorsun, bana neyden bahsediyorsun?" Bir konuda beni test etmek ister gibi kor gibi yanan gözlerini kıstı. "Diyelim ki o piçlerden biri sana yalnız kalacağımız bir yere gidelim dedi. Ona cevabın ne olur?"

Kocaman gülümsedim. "Tamam derim."

"Sikerim!" Ağız dolusu küfretti. "Hayır, diyeceksin!" Sinirden nabzı hızlandığında kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Biri seni yalnız kalacağınız bir yere götürmek isterse ona siktir ol git diyeceksin!"

"Ben öyle şeyler söylemem." İnatçı bir tutumla başımı kaldırdım. "Ben kimseciklere kötü söz demem."

Kan beynine sıçradı. "Ha illa gideceksin o orospu çocuklarının peşinden!"

İrkilerek ona asık bir suratla bakmaya başladım. "Çok fazla kötü söz söylüyorsun."

Duvarlara yumruklamak isteyecek kadar öfkeliydi. Boğazından hırlamayı andıran bir ses çıkartıp, "Kimsenin peşinden gitmeyeceksin!" dedi sinirle. "Anladın mı beni?"

Ona sakince başımı salladım. "Peki, gitmem." Meraklı bakışlarımı kızgın gözlerine diktim. "Bir erkeğin peşinden gidince ne oluyor ki?"

Ona sorduğum soruya aldırmadı. Bakışlarını bir saniye olsun üzerimden çekmeden tehlikeli sayılacak bir soğuklukla, "Kimsenin peşinden bir yere

gitmem yok," diye beni ikaz etti. "Hiçbir erkeğe gözünü dikip uzun bakma yoksa o ırzını siktiklerim bunu bir davet olarak görür." Üzerime eğilip iri ellerini omuzlarıma bastırdı. "Kimsenin elinden bir şey alıp yeme. İçinde ne olduğunu bilemezsin." Neredeyse gülecektim çünkü küçük kızını okula gönderen babalardan bir farkı yoktu.

"Onlardan bir şey de isteme." Onu iyi anladığımdan emin olmak ister gibi gözlerini gözlerime kenetledi. "Biri sana herhangi bir şey söylerse gelip hemen bana söyle. Her ne olursa bana söyle çünkü biri sana yanlış bir şey söylese bile sen onun ne anlama geldiğini anlamıyorsun." Çocuk kandırır gibi bakışlarını yumuşatıp, "Anladın mı beni güzelim?" diye sordu. "Bak bu dediklerimi yaparsan eve dönerken sana yine erik alırım."

Beni küçük bir çocuk yerine koyan adama gülümseyerek başımı salladım. "Anladım kimseyle bir yere gitmeyeceğim. Kimsenin elinden bir şey yemeyeceğim ve hiçbir erkeğe uzun bakmayacağım." Geriye ne kaldı diye düşünüp başımı onun omzumdaki eline doğru eğdim. "Ah, bir de kim bana ne derse hemencecik sana söyleyeceğim."

Rahatlayarak nefesini verdi. "Şükür anlamışsın."

Bakalım bu gece hangimiz için daha zor geçecekti?

Farah uzun zaman sonra Gurur ile bir sergiye katıldı. Sizce geceleri nasıl geçecek? Gurur'un tüm gece onu göz hapsine alacağını tahmin etmek zor değil aslında. Farah'ı yalnız bırakmaya bile korkuyor.

Gurur'un parmağındaki yüzüğün Leyla'nın değil de aslında Farah'ın olmasını bekliyor muydunuz?

Peki, Farah'ın o yüzük yüzünden bu kadar olay çıkarmasını kimler bekliyordu? Seçil'den duyduğu sözlerden sonra Gurur'a patlaması Farah gibi birinden beklenmedik bir ataktı.

Bölümün başında Gurur'un Ali ile olan konuşmalarına ne diyorsunuz? Sizce Gurur tam olarak planlıyor? Farah'ın ailesini bitirmeye kararlı gibi.

Anlaşılan düşmanının kızıyla evlenmek onun için yeterli bir intikam değil.

**İlerleyen bölümlerde bakalım bizleri neler bekliyor. **

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(7) Şeytanın Meleği

Üç yıldan sonra insanların yoğun olduğu bir yerde olmaktan çok tedirgindim. İçeri girdiğimizden beri herkesin meraklı bakışları üzerimdeydi. Onların gözlerinin hedefinde olmak beni çok gerdiği için elim sık sık ağzıma gidiyordu. Stres altındayken tırnaklarımı kemirip tırnak etlerimi dişlerimle kopartırdım. Baskı altındayken bunu istemsizce yapardım. Ne zaman elim dudaklarıma doğru havalansa Gurur tam vaktinde elimi tutup yanıma indiriyordu.

Tüm gece karısının bebek bakıcılığını yapmak hoşuna gitmiyordu ama yüzünde bundan rahatsız olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Resim galerisi iki bölümden oluşuyordu. Bunlardan biri konukların kaynaşıp bir şeyler içtiği alandı. İnsanlar uzun masaların etrafında ayakta durup gruplar halinde sohbet ediyorlardı. Dileyenler de tabloların sergilendiği koridora girip orada zaman geçiriyordu. Gurur beni tablolardan uzak tutmak istediği için herkesin birbiriyle kaynaştığı salona getirmişti. İçeri girmeden önce hiçbir tablonun yanında bir dakikadan daha uzun kalmamam konusunda beni uyarmıştı.

Bir Kalender gelini olduğum için Gurur beni yeğenlerinin olduğu masaya getirmişti. Karun, Çağıl, Levent ve Melek'te buradaydı. Hepimiz bir masanın etrafında ayakta duruyorduk. Gurur sadece benim ailemin yanında değil kendi ailesinin yanında da beni görmezden geliyordu. Etrafımızda birileri olunca onun için bir değerim yokmuş gibi davranması can sıkıcıydı. Bakalım nereye kadar bu oyunu sürdürecekti.

Melek ve Levent'in beni konuşturma girişimlerinden kurtulmak için çantamdaki kulaklığı çıkardım. Siyah kablolu kulaklığım yine çantada dolaşmıştı. Kulaklığı açarken Gurur'un bana olan bakışlarını yakaladım. Yeşil gözleri açmaya çalıştığım kulaklığa garip bir şekilde bakıyordu. Muhtemelen bluetooth kulaklıklar revaçtayken neden hâlâ bu eski moda kulaklığı taktığımı merak ediyordu. Eski alışkanlıklarımdan kolay kolay vazgeçen biri olmadığım için yeniliklere uyum sağlayamıyordum.

Kulaklığı açtıktan sonra Gurur'un bakışları altında kulağıma taktım. Telefonumda müzik uygulamasını açıp sesi son ayara getirdim. Gurur bunu görmüştü. Müziğin sesini sonuna kadar açtığımı gördü ama telefonu tuttuğum elimi yan tarafa indirirken sesi kıstığımı görmedi. Yan tuşa basarak sesi belli bir düzeyin altına düşürmüştüm. Masadaki herkese yüksek sesle müzik dinlediğimi ve onları duymadığımı düşündürttüm çünkü benimle konuşmalarını istemiyordum.

Ailem ve Gurur dışındaki insanlara alışık değildim. Kendime yabancı bulduğum insanların karşısında tek kelime edemezdim. Parazit kelimeler kullanıp onların karşısında can çekişmektense sessizliğimi korurdum. Kulaklıklar sayesinde masadaki Kalenderlerle ilişkimi kesip etrafıma bakarken Melek'in, "Amca karın çok yabani," dediğini duydum.

Dönüp ona bakarsam onu duyduğumu anlar diye bunu yapmadım. "Bizimle konuşmaya bile yanaşmıyor. Fazla sessiz biri." Kulağımdaki kulaklıkta çalan şarkı yüzünden onu duymadığımı düşündüğü için bunları rahatça söylemişti.

"Sessiz mi?" Buradan geçen garsonları izliyordum ama Gurur'un sesi bir an gülecek gibi çıkmıştı. "Ben ona sessiz demezdim." Yalnız kaldığımızda nasıl gevezeleştiğimi iyi biliyordu.

Gözlerim tek bir noktada yani ayaklarımda takılı kaldı. Üç yıldan sonra beni gören herkes dönüp baktığı için baskı altındaydım. Onların bakışlarından kaçmak için başımı eğmiş, ayaklarıma bakıyordum. "Sosyal anksiyetesi olan bir kızı neden buraya getirdin?" Bu konuşan Karun'du. Alnımda biriken terleri ve balon gibi şişip sönen göğüs kafesimi görüyor olmalı ki, "Kriz geçirecek gibi duruyor," dedi.

Gurur'un bana baktığını hissettim ama eğdiğim başımı kaldırmadım. Kulaklıklar sayesinde onları duymuyormuş gibi davrandığım için benim hakkımda konuştukları şeylere tepkisizdim. Gurur'un, "Ümit'in kızına ne olduğuyla ilgilenmiyorum," diyen sesini duyunca hiç alınganlık yapmadım çünkü yalan söylediğini biliyordum. Bu duruma artık alıştığım için sözleri beni incitmiyordu.

Düşmanının kızına duyduğu hassasiyet gizlemek için ikimizin ailelerinin yanında tam bir pislik gibi davranıyordu. "Kriz geçirmesi benim sorunum değil." Hayır, sorunuydu çünkü gerçekte böyle bir adam değildi.

"O senin karın." Başımı kaldırıp ona bakmadım ama Çağıl'ın amcasına attığı sert bakışları görür gibiydim. "Kızla evlenmeyi bildiysen insan gibi davranmayı da bileceksin. Ayrıca bu elbise ne böyle? Kazara eğilse her yanı görünecek. Böyle bir elbisenin içinde onu hiç mi kıskanmıyorsun?"

"Neden kıskanayım?" Bunları söylerken Gurur onu duymadığıma çok emindi. Hepsi bundan emin olduğu için yanımdayken benim hakkımda bu kadar rahat konuşuyorlardı. "Aramızdaki gerçek bir evlilik değil. O gerçek anlamda benim karım bile değil, bir eşten çok kız kardeşim gibi." Kemiklerime kadar kırıldım.

Gözlerimde yer edinen yaşları gizlemek için eğdiğim başımı kaldırmadım ama sözleri burnumun direğini sızlatacak kadar canımı yakmıştı. Hâlâ mı kız kardeş konumundaydım? Üç yılda değişen hiçbir şey olmamıştı. Beni bir kadın gibi görmemesini anlarım ama kız kardeş de çok ağır değil miydi? Doğru an geldiğinde bu kız kardeş ve abi mevzusunu ona unutturmayacağım. Şimdi şuursuzca sarfettiği lafların elbet ona bir geri dönüşü olacaktı.

Kulaklığı çıkartıp masadan ayrılmak için birkaç adım atmıştım ki, "Nereye gidiyorsun?" diyen sesi beni durdurdu. Yüz ifademi sabit tutarak ona döndüm ve kırgınlığımı hepsinden gizlemeye çalıştım. "İlgilendiriyor mu?"

"İlgilendiriyor ki soruyorum."

Başımı omzuma doğru eğerek dalga geçer gibi bir tavır takındım. "Ümit'in kızına ne olduğuyla ilgilenmediğini sanıyordum?"

Gurur tam bir şey söyleyecekti ki ortanca yeğeni, yani Çağıl'ın yüzünde pis bir sırıtış oluştu. "Senden izin alacak değil ya *abisi*," dediğinde çok eğleniyor gibiydi. Abi kelimesi duyduğu an Gurur elektrik çarpmışa dönmüştü. Binlerce voltluk elektriğe maruz kalmış gibi tüyleri diken diken olmuş, kaşları çatılmıştı. Bu konudaki rahatsızlığını gizlemek için

burnundan birkaç kez sert nefesler vermişti. O söylerken iyi ama başkasından duyunca kötü, öyle mi?

Karun'un mavileri sıkıntılı bakarken Gurur'a beni gösterdi. "Benim yaptığım hataları yapma ve karına insan gibi davran yoksa üzülen sen olursun." Karun'un amcasına olan bu sözleri nasihat niteliğindeydi. "Sonra gelip bana ağlama."

"Siktir git lan ağlamam."

"Mecazi anlamda hep ağlarsın," dedi Karun. "Kıza iyi davran ki bu sefer gerçek anlamda ağlama. Sözlerimi dikkate alsan iyi edersin çünkü karşında tüm bunları en acı şekilde deneyimlemiş bir adam var." Onu bir yıl boyunca süründüren karısından bahsediyordu. "Ben ki kimsenin karşısında eğilip bükülmeyen bir adamdım ama o ruh hastası hayatıma bir girdi, ecdadımı sikti. Aynı şeyleri Farah'ın da sana yapmasını istemiyorsan kızın kinini kazanma."

Gurur hayıflanarak kaşlarını büktü. "Birinizde benim tarafımı tutun. Yeğenlerim konusunda hiç yüzüm gülmüyor."

Çağıl'ın gülüşünü gördüm. "Benim sana bir zararım yok."

Gurur memnuniyetsiz gözlerle ona dik dik bakıyordu. "Sen başlı başına zararsın piç. Ailen yedi kuşaktır karanlık işlerin adamı ama sen git asker ol." Kafasında oturtamadığı bir şeyler varmış gibi kısık gözlerle Çağıl'ı baştan ayağa süzüyordu. "Anan seni kimden yaptı lan?" dediğinde Melek ve Levent gülmeye başladı.

"Bizden asker kaçağı bile çıkar ama asker çıkmaz." Yaptığı değerlendirmeler sonucu bir karara varan Gurur, omuzlarını dikleştirdi. "Sen kesin başkasının oğlusun. Abim olacak şerefsizden senin gibi şereflisi çıkmaz."

Karun onu destekleyerek sakince başını salladı. "Seninle aynı şüpheleri taşıyorum." Kısa bir an Çağıl'a baktığında yüzünde büyük bir gizem vardı. "Annemin babama pek sadık olduğu söylenemez." Son derece ciddi bir

ifadeyle kardeşine bakıp, "Kimin oğlusun sen?" diye sordu. Bunu sorarken bu kadar ciddi olmasaydı gülebilirdim.

Levent sırıtarak abisine, yani Çağıl'a döndü. "Baştan söyleyeyim eğer aynı anneden değilsek kardeşim değilsin."

Karun garsondan bir kadeh viski alırken gülmemeye çalıştı. "Aynı anneden olsak bile kardeşim saymam." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Babamın oğlu değil sonuçta."

Gurur gözlerindeki muzırlığı saklamaya çalışarak ikisini destekledi. "Benimde yeğenim olmaz, abimin oğlu değil ne de olsa."

Melek kıkırdadı. "Benim de dayım olmaz."

Bir küfür savuran Çağıl ailesine tuhaf bakışlar atıyordu. "Ne pis insanlarsınız." Bunları söylerken Melek dahil dördüne dik dik bakıyordu. "İki dakikada beni anamın piçi yaptığınız yetmezmiş gibi bir de aileden attınız."

Karun ona yaratıcı bir teklif sundu ve bunu yaparken oldukça eğleniyordu. "Askerliği bırakırsan tekrar bizden biri olabilirsin."

Çağıl ellerini cebine koyup gururla göğsünü kabarttı. "Sizi bırakırım ama yine de mesleğimi bırakmam."

"Siktir!" diye küfretti Gurur. "Kesin abimin oğlu bu çünkü onun da ilk tercihi hep ailesini bırakmak oluyor."

"Tüh be." Karun hüsrana uğramış gibi başını eğdi. "Ondan kurtulmaya çok yaklaşmıştık."

"Bir de hayal kırıklığına mı uğradın piç?" Çağıl'ın yüz ifadesi hepsini güldürdü. "Derdiniz ne sizin benimle?"

Karun ona bıkkın gözlerle bakıyordu. "Harp akademisini kazanan ilk Kalender'sin."

"Ailedeki tek üsteğmensin," dedi Gurur.

"Bakıldığında ayrık otu gibisin." Bunu diyen Melek'ti.

Ve Levent, "Beni ihbar edip zorla askere gönderen bir hainsin," dedi.

Çağıl onun kafasının arkasına bir tane geçirdi. "Sen hiç konuşma çocuk. Askere gitmemek için ülkeden kaçıyordun. Yaptığın askerlik de zaten bedelli." Kızgın gözlerle Karun'a baktı. "Birileri o parayı ödemeseydi asıl sen o zaman görecektin askerliği."

Levent gözlüğünü düzeltirken çatık kaşlarla abisine bakıp homurdanmaya başladı. "Bedelli yaptığım askerliği bile burnumdan getirdin!" Ona en büyük travmasını yaşatmış gibi Çağıl'a olan bakışları suçlayıcıydı. "Beni kendi alayına aldıracak kadar piçsin."

Gurur gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Oysaki seni bulmasın diye ta Van'a göndertmiştim."

"İstersen cehennemin diğer ucuna gönder yine bulurdum onu." Çağıl kendisiyle övünerek çenesini kaldırdı. "Bir üsteğmen olarak onu kendi alayıma almam zor değildi."

"Askerde ne yaptın bu çocuğa?" Karun bunun cevabını hiç bulamamış gibi meraklı gözlerle Çağıl'a bakıyordu. "Sağ gönderdik ölü almıştık. Döndüğünde bir hafta boyunca odasından hiç çıkmadı."

Çağıl masumca, "Herkese nasıl davranıyorsam ona da öyle davrandım," dediğinde sesi şeytaniydi.

"Yalan söyleme!" Levent ne hatırladıysa yüzü bembeyaz oldu. "Beni açık yem olarak kullanmak istedin!"

"Kardeşimsin diye torpil mi geçseydim sana?"

"Ekibinde onca adam varken beni teröristlerin inine göndermeye kalkıştın!"

"Ekibimdekilerin tırnağı kadar olsaydın ağlayarak paçama yapışmak yerine o mağaraya girerdin." Çağıl bir kez daha onun ensesine vurdu. "Boş mağaraydı İstanbul bebesi!"

"Ordu'luyum ben." Levent sızlanarak ailenin erkeklerine sitem etti. "Yıllardır bir kez bile gitmediğiniz Ordu'yu hatırlıyor musunuz?" Açık bir suçlamayla, "Doğduğunuz yeri ne çabuk unuttunuz?" diye sordu.

Gurur'un yeşillerinde bir memlekete duyulan özlem olduğu kadar oraya ait nefrette vardı. "O şehre yıllardır adımımı atmadım, atmam da." Bunu söylerken soğuk bakışlarında can yakıcı bir şeyler vardı.

"Ordu'yu unutmadık," dedi Çağıl.

"Orada yaşadıklarımızı da öyle," diye ekledi Karun sitemle.

Tıpkı benim gibi Levent'te onların neyden bahsettiğini anlamadığı için merakla, "Ne yaşadınız orada?" diye sordu. "Anne ve babamla görüşmemi istemiyorsunuz ama bunun nedenini bile söylemiyorsunuz. Sürekli benden bir şeyler saklıyorsunuz." Boynunu büktü. "Kendimi dışlanmış hissediyorum."

Gurur, Karun ve Çağıl göz göze geldi ama hiçbiri Levent'in aklındaki sorulara açıklık getirmedi. Eminim susmalarının çok haklı bir sebebi vardı fakat Levent konusunda hassasiyet göstermeleri gerektiğini düşünüyordum. Ondan ne saklıyorlarsa bence Levent bunu kaldıracak yaştaydı. Yirmi iki veya yirmi üç yaşlarında gösteriyordu yani ailevi sorunları anlayacak olgunluğa erişmişti.

Abileri ve amcası ondan bir şeyler sakladıkça onun da dediği gibi kendini aileden dışlanmış hissetmeye devam edecekti. Ona çocuk muamelesi yapmak yerine Levent'i karşılarına alıp bilmesi gereken her şeyi anlatmalılar. Susarak ona kendini değersiz ve yetersiz hissettirirlerdi.

Sosyal anksiyetenin üstesinden bir türlü gelemediğim için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Tüm bu insanların içinde olmaya alışık değildim. Kimseye tek kelime etmeden masadan uzaklaşmak için aceleyle birkaç adım atmıştım ki birine çarptım. Geriye çekilmek istediğimde topuklu ayakkabıların gazabına uğrayıp sendeledim. Bunca insanın içinde yere düşüp rezil olmamı engelleyen şey tam zamanında belimi yakalayan kollardı. Başımı kaldırınca Asaf Bolatlı ile göz göze geldim.

Benim için gecenin asıl sürprizi buydu çünkü Asaf'ı en son beş yıl önce kuzenim Aksa ile olan düğününde görmüştüm. Aksa ile olanlar Tozlu ailesiyle tüm bağlantısını kesmesine neden olduğu için beş yıldır hiç karşılaşmamıştık. Onu en son gördüğümde yirmi yaşında genç bir kızdım ve o da babasının tahtına yeni geçmiş bir adamdı. Şimdilerde ise bakan herkese tekrar baktıracak birine dönüşmüştü.

Bir zamanlar simsiyah olan saçlarında şimdilerde aklar vardı ama öyle çok yoğun değildi. Şakaklarındaki beyaz saçlar ona olgunluk kattığı gibi onu daha karizmatik gösteriyordu. Otuzundaki bir adamın çekiciliğine bürünmüş siması şaşırtıcıydı. Mavi gözlerinde bir zamanlar olan o parıltılar yoktu. Yakışıklı görünüşünün aksine gözleri fazla düz bakıyordu. Ruhunu yitirmiş bir adamın gözlerine sahipti. Belki de Aksa'nın kuzeniyim diyedir tüm bu boş bakışları.

Ne de olsa Aksa onu bir nikah masasında terk etmişti. Tüm Tozlu'lardan nefret ediyor olmalıydı. Aksa kaçıp gittikten sonra Asaf fazla beklemeden evlenmişti. Kuzenime acıyıp onu amcamın elinden kurtarmak istediği için evlenmek istediğini hepimiz biliyoruz. Fakat Aksa'dan birkaç ay sonra evlenmesini de beklemiyorduk. Bu öfkeli birinin kızgınlıkla vereceği bir karara benziyordu. Evliliği de uzun sürmemişti. Aynı yıl içinde boşanmıştı.

Asaf kendi bölgesinin karayollarını tutan bir bölge lideriydi. Onun bölgesine istemediği hiçbir liderin ticari aracı giremezdi. Anadolu yakasının bir bölümü onun sorumluluğu altındaydı. Gurur ise Avrupa yakasındaki bir bölgenin eski lideriydi. Yerini Karun'a bırakmış olabilir ama hâlâ kendi bölgelerinin ticari hakları onlardaydı. Kalenderler denizlerin efendileriydi. Onların bölgesindeki iskelelerdeki tüm yük ve ticari gemileri onlardan sorumluydu.

Karadeniz'in bağrından çıkıp geldiklerini nasıl da belli ediyorlardı. Bu adamlar denizsiz yaşayamazdı.

Asaf'taki bu değişiklik beni oldukça şaşırttığı için beni tutan kollarının arasından çıkmak aklıma gelmemişti. Biri kolumdan tutup beni onun kollarının arasından çekip alana kadar bunu yapmayı düşünemedim. Oldukça sert bir şekilde geriye çekilmiştim. Başımı omzuma doğru

çevirince Gurur'un kızgın bakışlarıyla karşılaşmayı beklemiyordum. Çatık kaşlarla bana bakarken yeşilleri kanımı donduracak bir öfkeyle yanıyordu.

Gurur'un bana olan birkaç saniyelik bakışı yüreğime korku tohumları ekmeye yetmişti. Asaf'a döndüğünde onun suratını dağıtmak ister gibi bakıyordu. "Kendi iyiliğin için bir daha o ellerin karıma uzanmasın!" Karım derken sergilediği sahiplenici tutumla Karun ve Çağıl göz göze geldi. İkisinin birbirine attığı bakış oldukça manidardı.

Gurur'un sert çıkışı karşısında sakinliğini bozmayan Asaf, "Düşüyordu," diye donuk bir sesle konuştu. "Bu kadar insanın içinde karının yere düşmesini mi isterdin?"

Çenesinden bir kas seğiren Gurur sıktığı dişlerini gıcırdattı. "Tuttuysan aynı saniyede geri bırak. Karımla film mi çekiyorsun orospu çocuğu, ne o uzun bakışlar!"

"Hasbinallah!" Asaf burnundan nefesini vererek Karun'a döndü. "Orada izleyeceğine çek şu deli amcanı yolumdan."

Karun rahatını hiç bozmadan viskisini yudumlamaya devam etti. "Sağından geç."

Çağıl gülmemeye çalıştı. "Solundan geç."

"Ama doğrudan önünden geçme," dedi Melek.

"Riskli olabilir." Levent'in yüzünde eğlenen bir ifade vardı.

Asaf önce Gurur'a daha sonra da onun baş belası yeğenlerine bezginlikle baktı. "Siz Kalenderler can sıkmaktan başka bir halt bilmez misiniz?"

Gurur açık bir alayla gözlerini onun mavilerine dikti. "Can sıkmak tek meziyetimiz değil."

Karun'un dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Bilirsin can almakta da çok iyiyiz."

Çağıl abisine yaklaşıp kısık bir sesle, "Herif düşmanımız mı lan?" diye sordu. "Niye posta koyuyoruz adama?"

"Dayı sus ve akıma uy," diyen Melek, Çağıl'ı güldürdü. Bu ailenin tüm fertleri tımarhaneden çıkmış gibiydi.

Acaba hepsi aynı evin içindeyken ortaya nasıl bir cümbüş çıkıyordu? Sırf bunu görmek için bile birkaç günlüğüne Kalenderlerin malikanesine taşınabilirdim. Kedi ve köpek gibi birbirleriyle didişiyorlardı ama dışarıya karşı mıknatıs gibi birbirlerine kenetleniyorlardı. Belki de Kalenderleri bu kadar uzun süredir hayatta tutan buydu.

Asaf onların ne denli illet bir aile olduğunu iyi bildiği için fazla uzatmadan Gurur'un yanından geçip gitti. Gurur onun arkasından bakarken bile öfkesinden bir şey kaybetmemişti. Bunu gören Çağıl'ın yüzünde şeytani bir ifade belirdi. "Sence de sahte karını biraz fazla kıskanmıyor musun?"

İçerideki sıcak hava bile onun için yetersizmiş gibi ceketinin önünü kapatan Karun, "Ne kıskanması?" dedi alayla. "Abisi olarak gelinimize sahip çıkıyor." Bıyık altında gülerken imalı gözlerini Gurur'a dikti. "Değil mi abisi?"

Abi lafını duyunca Gurur'un boynundaki damarlar belirginleşti. "Siktir git orospunun evladı!" dediğinde Çağıl kahkaha attı. "Kardeşi gibiymiş kimi kandırıyorsun koçari." Yanlış bilmiyorsam koçari, delikanlı demekti.

Bir kaçış yolu arayarak, "Tuvalete gitmek istiyorum," dedim kısık bir sesle. Başımı çevirip yalvaran gözlerle Gurur'a baktım. "Gidebilir miyim?" Biraz daha burada kalırsam tüm bu insan kalabalığı yüzünden kalp krizi geçirebilirdim.

Gurur alnımda biriken boncuk gibi terlere bakınca biraz uzaklaşmaya ne denli ihtiyacım olduğunu gördü. "Melek sana eşlik etsin."

"Melek mi?" Çağıl küçük ve hasta yeğenine baktığında onu fazla zayıf gördüğünü gizleyemiyordu. "Etraf it kopuk dolu iki kızı tek başına göndermek akıl karı değil." Gurur'a döndü. "Sende onlarla git ya da ben gidebilirim."

Melek dayısına gözlerini devirerek baygın bir ifade takındı. "Bir sorun çıkarsa ben hallederim. Farah yenge benim yanımda güvende."

"Bir metre boyunla seni kim koruyacak bacaksız?" diyen Çağıl'a cevap Gurur'dan geldi. "Benim kızım lan o." Melek'e olan bakışlarında büyük bir hayranlık vardı. "On yaşından beri benim yanımda. Sandığın gibi boş bir kız değil." Dudağının köşesi yana doğru kıvrıldı. "Onu çekirdekten eğittim. Boyuna aldanma seni bile yere serebilir."

"Her neyse." Melek yanıma gelip koluma girdi. "Gidelim yenge." Bana yenge dedikçe yüzümün şekli değişiyordu. Rahatsızlığımı gören Gurur daha önce yaptığı gibi alay ederek çenesini kaldırdı. "Bana yaptığı gibi sana da mı amca desin?"

"Bir şey demedim ki," diye homurdandığımda bana sataşmak için bir saniye bile beklemedi. "Ama gözlerin çok şey söylüyor, Farah Hanım." Keşke gözlerimin her söylediğini bu kadar hızlı anlasaydı.

Melek ile dışarı çıktığımızda kadınlar tuvaletinde onu atlatmam çok kolay oldu. Kabinlerden birine girdiğine emin olunca hemen dışarı çıkıp oradan uzaklaşmıştım. Bir koridordan diğerine girerek saklanacak bir yer aradım. Sergi bitene kadar bir yere saklanıp daha sonra Gurur ile eve dönerim. İlk kez bir davette bir yerlere saklanmıyordum. Asansöre binip en üst katın düğmesine bastım. Kısa sürede terasa çıkmıştım. Işıkları yakmadım çünkü kimsenin beni bulmasını istemiyordum.

Karanlığın içinde yürüyüp buradaki boş masaların arasından geçtim. Terasın cam korkuluklarına yaklaşıp derin bir nefes aldım. Soğuk hava tenimi ürperttiği için evden üzerime bir ceket almadan çıktığım için pişman olmaya başladım. Başımı kaldırıp karanlık kubbenin içinde ışıldayan yıldızları izlerken gözlerim hilal ayda duraksadı. Geçmişimde kalan bir çocuğun sesi zihnimde belirince ellerim boynumdaki sarkaca uzandı.

"Ay benim olsun güneş senin."

"Neden?" diye sormuştum ona.

"Sen güneşi kuşanıp ışılda, bende ayın gölgesinde saklanayım," demişti. O an bu sözlerdeki derin anlamı bilememiştim. O yıllarda onun korktuğu her şeyden saklanmaya ihtiyacı vardı. Tıpkı artık benim de saklanmaya ihtiyacım olduğu gibi. Her şeyimle ona dönüşmüştüm.

İçim buruk bir şekilde gökyüzünü izlerken gözlerimden süzülen bir damla yaşla, "Ay benim olsun güneş senin," diye mırıldandım. Artık ondan daha çok ayın gölgesinde saklanmaya ihtiyacım vardı.

"Güneşi neden istemiyorsun?" diyen bir ses duyunca irkildim. "En değerli elmaslar en çok güneşte ışıldamaz mı?"

Burada yalnız olduğuma çok emindim ama anlaşılan öyle değilmiş. Başımı sol omuzuma doğru çevirince terasın diğer ucunda dikilen birini gördüm. İkimizde terasın farklı uçlarındaydık. Birbirimizi iyi göremiyorduk, gördüğümüz tek şey gölgelerimizdi. Terasın ışığını yakmadığımıza göre aynı amacı taşıyorduk. Görünmez olmak istiyorduk.

Sorduğu soruya cevap vererek, "Bazılarımız dikkat çekecek kadar ışıldamayı istemiyor," dedim huysuzca. "Bu durumda bir elmastan çok kömür olmayı yeğlerim."

Karanlığın içinde onu göremiyordum ama gülüşünü duydum. "Elmaslardan nefret eden bir kadının boynunda yakuttan bir elmas olmasını neye yormalıyız?" Soluğum kesildi. Terasın ışıkları bile yanmıyorken boynumdaki sarkacın taşını nasıl görebildi?

"Boynumda bir elmas olduğunu nereden çıkardınız?"

"Işıldıyor."

"Karanlıkta mı?"

"Nadir elmaslar en çok karanlıkta ışıldar." Bu sözler boynumdaki sarkacın taşına söylenmemiş gibiydi.

Sarkacımın iri taşına dokunarak derin bir nefes aldım. "Sahte bu." Bunun doğruluğundan emindim. "Gerçek bir elmas değil." Geçmişimdeki o çocuk

bana hakiki bir elmas alacak parayı bulamazdı. Üvey babası ona kuruş bile koklatmıyordu.

Karanlığın içindeki gizemli adamın, "Hımm," diyen mırıltısını duydum. "Sahte olduğuna bu kadar eminsen o zaman onu ucuz bir dükkândan aldın. Yanılıyor muyum?"

"Aslında bu bir hediye."

"Kimden diye sormamın bir mahsuru var mı?"

"Saklımda kalan biri vardı," dedim iç çekerek. "Onun hediyesi."

Yönünü tamamen bana doğru çevirdiğini gölgesinin hareketinden anladım. "O kişi hâlâ saklında mı?" Sesindeki merak hayal gücümün bir ürünü olmalıydı.

"Evet." Gözlerimdeki özlemi görmemesi iyi bir şeydi ama üzgün çıkan sesim konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Korkarım ki onu tekrar görüp iyi olduğundan emin olmadıkça hep saklımda kalacak."

"Gördüğündeyse aklından çıkıp gidecek öyle mi?" Sesi alaycıydı.

Göremeyeceğini bilmeme rağmen başımı iki yana salladım. "Sadece aklımla sınırlı olsaydı belki bu dediğiniz olabilirdi." Elimi kaldırıp sol göğsümün üzerine bastırdım. "Ama kalbimde de büyük yer edindi ve bilirsiniz kalp unutmaz."

"Katılıyorum." Kulağa etkileyici gelen karakteristik sesinde anlam veremediğim bir ima vardı. "Kalp unutmaz," diye sözlerimi tekrarladı. "Aradan kaç yıl geçerse geçsin onu hatırlar ve bulmanın yollarını arar."

Bir yabancıyla konuşmanın bana bu kadar iyi hissettirmesinin en büyük nedeni birbirimizi göremiyor olmamızdı. Beni görüp gözlerini doğrudan bana kenetlese belki onun karşısında bu kadar rahat olmazdım. "Sanırım sizin de beklediğiniz biri var," diye küçük bir varsayımda bulundum. "Son söylediklerinizi bana böyle düşündürttü."

"Evet."

"Kim olduğunu biliyor musunuz?"

Gülüşünü duydum. "İnsan kimi beklediğini bilmez mi?"

"Ben bilmiyorum." Suratım asıldı. "O bana kim olduğunu hiç söylemedi."

"Hımm." Bir kez daha düşünürcesine mırıltılar çıkardı. "Karşına çıksa bile onu nasıl tanıyacaksın?"

Gülümsedim. "Dönerse ıslık çalar, anlarım geldiğini."

"Islık mı?"

"Evet, bu onunla aramızda olan özel bir şey." Ne zaman hücremde beni ziyaret etse döndüğünü önceden bana bildirmek için hep ıslık çalardı.

Meraklanarak, "Sizin beklediğiniz kişi nerede?" diye sordum.

Aramızdaki mesafeye rağmen iç çekişini duydum. "Hem yakınımda hem de çok uzağımda."

"Neden ona gitmiyorsunuz?"

"Zamanı var."

"Tam olarak neyi bekliyorsunuz?"

"Önce yolumuzdaki engelleri çekmeliyim."

"Bunu yapabilecek misiniz?"

Güldü. "Onu elde etmek için neler yapabileceğim hakkında en küçük bir fikrin yok." Sesindeki kararlılık insanı tedirgin ediyordu.

"Pekâlâ." Yönümü terasın kapısına doğru çevirdim. "Benim artık gitmem gerekiyor."

Kinaye barındıran bir sesle, "Anlaşılan bekleyenin var?" deyince başımı iki yana salladım. "Hiç sanmıyorum." Bir bekleyenim yoktu ama Gurur bana

kızmasın diye artık gitmeliydim. Uzun süre ortadan kaybolursam canıma okurdu.

Terasın kapısına yürüdüğümde arkamda o gizemli sesini duydum. "Unutma ki herkesin bir bekleyeni mutlaka vardır. Ama yakınında ama uzağında." İnsanı düşünmeye iten sözleriyle terastan çıktım.

Aşağıya inip Kalenderlerin yanına geldiğimde Gurur ve Karun burada yoktu. Masada sadece Çağıl, Levent ve Melek vardı. Kadınlar tuvaletinde onu ektiğim için Melek gücenmiş gözlerle bana bakıyordu. "Benden kaçtığına inanamıyorum. Neredeydin?" Birini arar gibi kapıya baktı. "Gurur amcam ve dayım seni aramaya gittiler. İkisi de çok sinirliydi." Bir şeyi anlamıyormuş gibi bakarken kafasındaki soru işaretlerini gizleyemiyordu. "Tablolardaki sorun nedir, bilmiyorum ama orada olma ihtimalin onları kızdırdı." Tablo konusunda benim de kafamı karıştıran çok şey vardı.

Meraklı bakışlarımı Çağıl'a yönelttim. "Neden tablolardan uzak durmamızı istiyorlar?"

"Ortada usulsüz bir iş varsa o ikisi özellikle bunu benden saklar çünkü başlarına bela olacağımı bilirler." Bu konuda onun da kafası karışıkmış gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Benden de tablolardan uzak durmamı istediler." Bir şeyi yeni fark etmiş gibi çatık kaşlarla Levent'e döndü. "Ailenin kadınlarına geçtikleri uyarıyı niye bana da geçiyorlar lan!"

Levent eğlenerek, "Abi sen fazla temizsin," dediğinde kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. "Araya kaynamanı istememiş olabilirler."

"Masada suratının izini çıkarmamı istemiyorsan kapat çeneni hergele!"

"Hangi cehennemdeydin!" Tam arkamda Gurur'un sinirli sesini duyunca irkilerek ona döndüm. Onu karşımda sinirli bir şekilde bulmayı beklemiyordum. Beni bulana kadar aklına olur olmadık senaryolar getirmiş gibi yeşil gözleri kızgınlıkla bakıyordu. Öfkesi iliklerime kadar işlediği için, "Ben..." diye bir şeyler geveledim ama ne diyeceğimi bilemedim.

Hesap sorarcasına karşımda dimdik dururken sert ifadesinde herhangi bir yumuşama olmadı. "Melek'i atlatıp nereye gittin?" Çenesi kasıldı. "Ya da

kimin yanına?" Şaşırdım. Biriyle buluşmak için ondan özellikle kaçtığımı mı düşünüyordu?

"Kimsenin yanında değildim," demiştim ki bir garson yanımıza gelip elinde tuttuğu bir kadeh içkiyi bana uzattı. "Terastaki beyefendi ona eşlik ettiğiniz için teşekkür mahiyetinde bu şarabı size gönderdi." Pek küfreden biri değildim ama Gurur'un değişen suratını görünce garsona küfredesim geldi. Zamanlaması bundan daha kötü olamazdı.

Gurur'a tam kimsenin yanında olmadığımı söylediğim sırada garson elinde bir kadeh içkiyle gelmişti. Beni deşifre etmek ister gibi terastaki adamdan bahsetmesi de yangına körükle gitmekti. Terastaki o adam karanlıkta yüzümü bile görmemişti, kim olduğumu bilmeden bana bunu nasıl gönderebilir? Belki de başından beri kimin kızı olduğumu biliyordu. O karanlıkta boynumda sarkaç olduğunu bildiğine göre beni tanıyordu.

Kadeh garsonun elinde öylece duruyordu ama onu almaya cesaret edemiyordum. Gurur beyninden vurulmuş gibi kaskatı bir suratla bana bakarken ecel terleri döküyordum. Artık biriyle buluşmak için Melek'i atlatıp terasa çıktığımdan emindi. Oysaki gerçek bunun tam tersiydi. Oraya giderken biriyle konuşup sohbet etmek aklımda yoktu.

Gurur kırmızı görmüş boğalar gibi bana ve garsonun elindeki kadehe bakarken şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Terasta biriyle mi buluştun?" Sesi soğuk bakışları ölümcüldü. "Kim o adam?"

Yutkunarak, "Bilmiyorum," dedim hızlıca. "Kimseyle buluşmadım."

Kan beynine sıçramış gibi sıktığı dişlerinin arasından, "Yalan söylemeyi kes!" diye bana sesini yükseltince arkaya doğru adımlar attım. Sırtım arkamdaki masaya çarpana kadar gerilemiştim çünkü bana bağırdıklarında korkuyordum. Ne zaman biri bana sesini yükseltse refleks gösterip geri çekiliyordum.

"Kimseyle buluşmadım." Bunları söylerken titreyen sesim ve korkaklığım yüzünden kendimden nefret ettim. Her defasında böylesine bir zavallıya dönüştüğüm için kendimden iğreniyordum.

Gurur herkesin içinde beni böyle korkuttuğu için kendine kızararak kısık bir sesle küfürle karışık bir şeyler söyledi. Bakışlarını benden çekip tüm öfkesini garsona yöneltti. Her an garsonun suratına yumruğunu geçirecekmiş gibi dururken sinirlerine güçlükle hâkim oluyordu. "Bu kadehi kim gönderdi!"

"Bilmiyorum efendim."

"Ne demek bilmiyorsun!" Elinin tersiyle vurup kadehi yere devirdiğinde birkaç göz üzerimize çevrilmişti. Gurur kimseyi umursamadan garsonun yakasını tuttuğu gibi ayaklarını yerden kesti. Parmak uçlarında duran garson tir tir titriyordu. Yakasına yapıştığı adamın soluğunu keserek, "Kim!" dedi bir kez daha. "Karıma içki gönderecek kadar eceline susayan kim bu herif!"

Olayın büyümesinden endişelenen Çağıl, "Yine bir kriz geçireceksin sakin ol," demişti ki, Gurur yakasından tuttuğu garsonu yere fırlatarak belindeki silahı çıkardı. Garson yere yuvarlanınca buradaki kadınların çıkardığı korku dolu sesleri duydum. Allah kahretsin, Gurur yine yapmıştı yapacağını!

Yere fırlattığı garsonun üzerine yürüyüp elindeki silahı onun tam alnına doğrulttu. "Konuş yoksa elimden bir kaza çıkacak!" Şuurunu yitirmiş gibi davranıyordu. Bana karşı hiçbir şey hissetmediği halde bir adamın gönderdiği içki onu böylesine kızdırdıysa... Bana âşık olsaydı kim bilir neler yapardı. Kıskançlığının tehlikeli boyutunu tahmin bile edemiyordum.

Gurur onun tepesine dikilip silahı ona doğrultunca zavallı garson neredeyse ağlayacaktı. Korkudan kekeleyerek, "Bu-bugün işe başladım. O beyefendinin kim olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Nesi beyefendi lan! Amına koyduğumun orospusu benim karıma içki gönderiyor, bunun nesi beyefendilik!" Parmağı tetiğe gidince hemen koluna yapışıp ona engel oldum. En az garson kadar ödüm kopmuş bir halde Gurur'un silah tutan elini sıkıca tuttum. "O sadece bir çalışan onun bir suçu yok."

Bileğini sertçe çekerek temasımdan kurtulduğunda bana olan bakışları soluğumu kesiyordu. Tüm bunların tek suçlusu benmişim gibi buz gibi

gözlerle bana bakıyordu. "Kimdi o adam!"

"İnan ki bilmiyorum." Beni korkutsa da ona yaklaşıp boştaki elini tuttum. Ateş gibi yanan eli sıcacıktı ama bana olan bakışları fazla soğuk. "Sende biliyorsun kalabalık beni rahatsız eder. Biraz hava almak için terasa çıkmıştım hatta kimse beni göremesin diye ışıkları açmamıştım."

İnce parmaklarımın sardığı elini bu sefer elimden çekmedi ama bana olan bakışlarını da yumuşatmadı. Çatık kaşlarla beni izlerken, "Devam et," dediğinde aramızda büyük bir uçurum açılmış gibi sesi mesafeliydi. İhanetin düşüncesi bile onun benden uzaklaşmasına neden olmuştu.

Bana olan soğuk tavrı tüm cesaretimi kırarken konuşmak için kendimi zorladım. "Terasın bir ucunda karanlıkta tek başımaydım. Sonra terasın diğer tarafında bir adamın sesini duydum."

Kaşları biraz daha çatıldı. "Ne dedi sana?"

"Havadan sudan konuştuk."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Farah karşındaki seninle çirkin imalarla konuşsa bile sen havadan sudan konuştuğunuzu düşünecek kadar safsın!" Şakaklarındaki damarlar belirginleştiğinde boğazından çıkan hırıltılı sesle, "Ne dedi sana!" diye tekrarladı.

"Elmasların güneşte parladığını söyledi."

"Durduk yere ne sikimden elmastan bahsetti?"

"Şey... Öncesinde ben elmastan bahsetmiştim."

Dişlerini sıktı. "Elin herifine niye elmas diyorsun?"

"Ona söylemedim ki."

"Kime söyledin?"

"Kendi kendime." Sorgudaymışım gibi hissediyordum, ki zaten öyleydim. "Yalnız olduğumu düşündüğüm için ay benim olsun güneş senin diye

mırıldandım." Üzgünce dudaklarımı büzüp bakışlarımı kaçırdım. "Sonra işte karanlığın içinde göremediğim bir adamın sesini duydum. Neden güneşi istemiyorsun, tüm elmaslar güneşte parlamaz mı dedi?"

Gurur kan beynine sıçramış gibi bakışları kararırken sinirli bir şekilde beni işaret etti. "O orospu evladı seni elmasa benzetmiş!"

"Hayır, öyle bir şey demedi."

"Bahsettiğimde tam olarak buydu! Irzını siktiğim piçi sana yürümüş ama senin bundan haberin bile yok!"

"Yürümedi ki o hep terasın diğer ucunda kaldı."

"Farah senin o zamansız duran beynini sikeyim!" diye hepten çıldırdı.

"Normalde de çok küfrediyorsun ama sinirlenince daha fazla," diye homurdandığımda elini çekip benden uzaklaştı. Yüzünü sertçe ovuştururken inanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Tek sorunumuz benim bozuk ağzım mı?"

"Her söylediğime kızıp duruyorsun." Susup kabuğuma çekilmem an meselesiydi. "Terastaki o adamla aramızda sadece bu anlattığım diyalog geçti," diye ona yalan söyledim. "Senin uyarılarını hatırlayınca hemen oradan ayrıldım. Belli ki bizi tanıyan biriydi ve garsonu özellikle buraya gönderdi. Sana yanlış şeyler düşündürterek huzurunu kaçırmak istediği çok açık."

Gurur söylediklerimi düşünürken kalabalıktan bir kadın baygınlık geçiriyormuş gibi, "Biz neden bunların kavgasını izliyoruz?" diye sordu. "Vallahi fenalık geçireceğim," deyince aynı baygın ifadeyle, "Sana izle diyen mi var dedikodu kazanı!" diye ona çemkirdim. "Ne bu havalar sanki masana geldik de yanında tartışıp seni rahatsız ediyoruz."

"Evet ama-"

"Kapat be çeneni!" diye ona sesimi yükselterek buradaki herkesi şaşırttım. Tüm gece bakışlarıyla beni rahatsız ettikleri için sabrımın sonuna

gelmiştim. Gözlerini bize diken insanlara ters ters bakıyordum. "O kadar boş yaratıklarsınız ki tek eğlenceniz birilerinin hayatına burnunu sokmak! Sonra da bundan şikayetçiymiş gibi mızmızlanıyorsunuz!"

Önüme dönüp birkaç kez derin derin nefesler aldım. En sakin insanı bile çıldırtırdı bunlar. Başımı çevirdiğimde Çağıl, Levent ve Melek iri gözlerle bana bakıyorlardı. Az önceki çıkışım onları hayretler içerisinde bırakmıştı. Bana olan bakışları beni utandırdığı için gözlerimi kaçırdım. Gurur anlam veremediğim gözlerle bana baktığı için onun karşısında adeta kıvranıyordum. En büyük şaşkınlığı ona yaşatmışım gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Bana olan bakışları beni rahatsız etmiyordu çünkü gözlerinde bana kendimi kötü hissettirecek hiçbir şey yoktu. Oldukça keyifli görünüyordu. O kadına çıkışmam sinirlerini yatıştırmış gibi biraz sakinleşmişti. "Anlaşılan tamamen umutsuz bir vaka değilsin." Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Sen git az önce dönüştüğün o kadını gönder bana. Bence onunla kafalarımız daha iyi uyuşur." Bu adam ne zaman konuşsa iltifat mı ediyor yoksa hakaret mi, hiç anlamıyordum.

"Benim neyim varmış?" Alınganlık yaparak dudaklarımı sarkıttım. "Benden rahatsız mısın?"

"Bırak şimdi bunları konumuza dönelim." Eğlenen ifadesi kaybolduğunda ciddileşti. "Terastaki o piçi tekrar görsen tanır mısın?" Onu bulmayı kafaya takmıştı.

Başımı iki yana salladım. "Karanlıkta yüzünü göremediğim için tanımam."

"Peki, ya sesini duysan?"

"Sesinden tanırım çünkü güzel bir sesi vardı."

Gurur'un çenesindeki kaslar seğirdi. "O evveliyatını siktiğim herifin sesini beğendin mi?"

"Beğendim demedim."

"Sesi güzeldi dedin!"

"Ben artık seninle konuşmak istemiyorum," diye somurttum. "Her söylediğimi yanlış anlıyorsun."

Nefesini burnundan sertçe verdi. "Benim yerime kiminle konuşmak isterdin? Terastaki o herifle mi?" Bozduğu sinirlerim yüzünden gülmeye başladığımda bana olan bakışları ölümcüldü. "Bir de gülmesi yok mu, elimde kalacak."

Yalnızken beni daha iyi sorguya çekeceği için bana kapıyı gösterdi. "Daraldım yalnız kalacağımız bir yere gidelim."

Ona tebessüm ederek gözlerinin içine baktım ve "Siktir git," dedim sakince.

Benden böyle bir şeyi duymayı hiç beklemediği için yeşil irisleri büyüdü. "Anlamadım?"

Masum sayılacak gözlerle ona bakıyordum. "Biri bana yalnız kalacağımız bir yere gidelim deyince ona siktir git dememi istemiştin." Savunmam karşısında Gurur ağız dolusu küfrederken Çağıl kahkaha attı. "Bu kızı sevdim."

Çağıl'ın aksine Gurur hiç eğlenmiyordu. Benimle ne yapacağını bilmez bir halde bakarken her an bir tane kafama geçirebilirdi. "Bu lafı gel bana söyle diye mi sana dedim?" Gözlerinin ardında karanlık bir parıltı geçti. "Madem beni bu kadar dinliyordun o zaman terasta elin herifleriyle ne işin vardı? Hiçbir erkekle yalnız kalma da demiştim!"

Gözlerimi belerterek şaşkınca ona bakmaya başladım. "Nereden bilebilirdim terasta biri olduğunu?"

"Koca lafı dinlemezsen bilmezsin tabii!"

"Koca lafı dinlediğim için az önce benimle yalnız kalmak isteyen birine o çirkin lafı söyledim."

"Başkasına değil bana söyledin! Bir tek bana gelince o pençelerini çıkar zaten."

Başımı eğip tırnaklarıma baktım. "Pençelerim yok ki benim."

"Farah kaybol gözümün önünden."

"Peki." Ona sırtımı dönüp küçük adımlarla uzaklaşmaya başladığımda yerinden hiç kıpırdamadan kolunu uzattı ve ensemi yakalayarak beni yanına çekti. Hesap sorarcasına üzerime eğildiğinde eli kartal pençesi gibi hâlâ ensemdeydi. "Pıtı pıtı adımlarla nereye gidiyorsun aptal ördek?"

"Git dedin ya." Kafamı karıştırıp duruyordu.

Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Sana git denilince gidiyor musun?"

"Evet."

"Ya sabır! Farah yanımdan ayrılmıyorsun."

"Peki."

Homurtuyla karışık, "Her şeye de peki diyor çıldıracağım," diye söylenerek ensemdeki elini çekti.

İçeriye giren kişiyle tüm bakışlar onun üzerine çevrildiği için Gurur beni rahat bıraktı. Artık onların meraklı bakışlarının hedefinde sadece ben yoktum çünkü en az benim kadar merak konusu olan bir kadın daha gelmişti. Bige Efil Saka bir yıl boyunca kendini ölü gösterdiği için tüm dikkatleri üzerine çekmişti. Son olanlardan sonra Karun'un olduğu bir yere böyle pervasızca geleceğini hiç düşünmemiştim.

Bige'nin içeri girmesiyle herkes kendi aralarında fısıldaşmaya başlamıştı. Bu kadınla ilgili her şey merak konusu olduğu için kendinden konuşturmayı iyi biliyordu. Onun gelişiyle Kalender kardeşlerin tüm keyfi kaçmıştı. Bir yıl boyunca Karun'u sahte mezarının başında yatırdığı için Çağıl ve Levent düşmanca gözlerle ona bakıyordu. Gurur ve Melek'in ona attığı bakışlar tarafsızdı.

Karun'un karısı fotoğraflarından gördüğümden daha güzeldi. Onu ilk kez çıplak gözlerle görüyordum. Gördüğüm tüm fotoğraflarında hep kısa bir elbisenin içindeydi. Dekolteli ve mini giyinmeyi seviyor olmalı ki, bugün

bile üzerinde siyah, kısa bir elbise vardı. Kahverengi gözlerinde magazin sayfalarını süsleyen o cesaretli parıltı yoktu. Karun ile olanlar ondan da çok şey almış gibi gözlerinde gizleyemediği bir çöküş vardı.

Kocasıyla girdiği bu savaştan yorulmuş gibi tükenmiş bakıyordu. Ruhundaki yangını gösteren tek şey gözlerindeki o yenik ifadeydi. Bunun dışında baş döndürücü görünüyordu. Manken gibi uzun bir boyu olduğu için kısa elbisenin gizleyemediği bacakları dikkat çekiyordu. Gözleriyle aynı kahvelikte saçlara sahipti ve kaşlarının üstünde kestirdiği kakülü yüzünü daha yuvarlak ve kadınsı gösteriyordu.

Herkesin ona bakıp hakkında konuşması onu da rahatsız etmeye başlamıştı. Cemiyet dışladığı birini taşlamaktan çekinmezdi. Bu gece onu çiğ çiğ yiyeceklerini anlamak zor değildi. Bunu göze alarak buraya geldiğini biliyorum ancak kapının önünde dikilmek dışında hiçbir şey yapmıyordu. Ne içeri giriyordu ne de arkasını dönüp gidiyordu. Sanki bir şeyler onun cesaretini kırmıştı.

Kimsenin beklemediği bir şey yaşandı. Karun, Bige'nin arkasında belirdi. Aralarındaki sorunu onlara özel kılıp herkesi susturmak istercesine elini karısının beline koydu. Bu hareketi onu buradaki insanlardan korumak ister gibi sahipleniciydi.

Bu uzaklıkta duyamıyordum ama karı koca kısık bir sesle konuşurken birbirlerine attıkları bakışlar fazla soğuktu. Daha doğrusu Karun'un Bige'ye olan bakışları soğuktu çünkü Bige, pişmanlık içinde ona bakıyordu. Karun onu bir masaya yönlendirdi daha sonra da onun yanından ayrıldı. Görmek bile istemediği karısı için bundan fazlasını yapmamıştı.

Levent ve Melek yine bir yerlere kaybolmuştu. Gurur ise Bige'nin gelişiyle Karun'un nabzını yoklamak için onun yanına gitmişti. Masada sadece Çağıl ile ikimiz vardık. Meraklı gözlerle Çağıl'a döndüm. Ona Gurur ve Karun'un olduğu yönü gösterdim. "Sence bu kadar ciddi bir suratla ne konuşuyorlar?"

"Nereden bileyim yenge hanım." Başını çevirip amcası ve abisine kısık gözlerle bakmaya başladı. "Belki de onlara sorun çıkartan baş belası eşlerinden konuşuyorlardır."

Somurtarak son söylediklerine itiraz ettim. "Ben amcana sorun çıkarmıyorum." Gurur'u ona şikâyet etmeye başladığımın farkında değildim. "Her konuda arızaya bağlayan senin amcan."

"Onun kaç raporu var haberin var mı? Arızalı bir deliyle evli olduğunu daha anlamadın mı?" Çağıl'ın ela gözlerinde muzip bir parıltı oluştuğunda bana yaklaştı. "Gurur bir kurtsa sende tavşansın." Somurtkan suratımı işaret edip tebessüm etti. "Hem de oldukça sevimli bir tavşan." Neden hayvan familyasının dışına çıkamadığımı bir türlü anlamıyordum. Önce ördek şimdi de tavşan. Tahminen ne zaman insana dönüşeceğimi merak ediyordum.

Çağıl bana dostane gözlerle bakarken dudaklarındaki tebessümü silmedi. "Bir kurtla uzlaşmanın yolu ona kafa tutmak değil. Sen ona hırlarsan o da sana pençelerini gösterir."

"Peki, ne yapmamı önerirsin?"

Bana kendini gösterip hayıflandı. "Oradan bakınca ilişki uzmanına mı benziyorum? Bende tutuldum bir vicdansıza, kendime hayrım yok ki sana olsun," deyince gülmeye başladım. Çağıl'ı sevmeye başlamıştım.

Gurur yanımıza gelince ikimizde susmak zorunda kaldık. Çağıl'ı görmezden gelip sadece bana bakıyordu. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" Sesi rica eder gibi yumuşak ve sıcaktı.

"Bige kendini dışlanmış hissetmesin. Hemcinsinden biri yanında olursa yalnız hissetmez." Kafamın arkasından bir yere baktı. "Sanem ve arkadaşları akbabalar gibi kızın başına üşüşmüş." Bakışlarını bana indirdiğinde son derece ciddiydi. "O kadının canınızı sıkmasına sakın izin verme. Gerekirse çarp ağzına bir tane." Bu dediğini asla yapmazdım.

Bige onların gelini olabilirdi ama hiç tanımadığım bir kadının yanına gitmeyi doğru bulmuyordum. Sırf Gurur bunu benden istedi diye kabul etmek zorunda kaldım. Bige'nin olduğu masaya yürürken her an geri dönebilirdim çünkü yalnız değildi. Cemiyette karadul lakabını alan Sanem ve iki arkadaşı onun yanındaydı. Ciddi yüz ifadelerine bakılırsa tatsız bir konu hakkında konuşuyorlardı.

Sanem'in karadul lakabını almasının bir nedeni vardı. Şu zamana kadar sayamadığım kadar çok evlenmişti ve tüm kocaları gizemli bir şekilde ölmüştü. Gözüne kestirdiği zengin bir adamla evleniyordu, daha sonra da o adamın başına trajik bir kaza geliyordu. Sanem'e kalan para onu bir ömür boyu idare ederdi ama pek tutumlu bir kadın değildi. Kumar tutkusu yüzünden eski kocalarından ona kalan tüm mal varlığını hızlı bir şekilde tüketiyordu.

Beş parasız kalınca da tekrar koca avına çıkıyordu. Bir süredir kafayı Karun'a taktığını bilmeyen yoktu ama Karun ona hiç pas vermiyordu. Karun'un Bige'deki ısrarını gören Sanem kendini Bige'ye benzetmeye başlamıştı. Saçlarını kahveye boyayıp kâkül kesecek kadar şuursuzdu. Onlara yaklaştıkça aralarındaki soğuk çekişmeyi daha iyi görüyordum. Yanlarına gittiğim esnada Bige onu kızdıracak ne söylediyse Sanem ona tokat atmaya kalkıştı.

Son anda Sanem'in havadaki elini yakaladım ama bunu Bige için değil, Sanem için yaptım. Eğer tokadı Bige'nin suratında patlasaydı Sanem'e olacakları düşünemiyordum. Bige onu parçalardı. Gerçek anlamda parçalarına ayırırdı çünkü Bige Efil Saka'nın en bilindik kötü alışkanlığı insanları havaya uçurmasıydı. Bu kadın deccal gibi bir şey olduğu için bombaları seviyordu. Birçok düşmanını havaya uçurduğuyla ilgili söylentiler vardı

Sanem'in elini tutarken aklımdan ne geçtiğini bilmiyorum. Acaba tuttuğum gibi bırakıp siz devam edin desem mi? Bunu yaparsam kendimi iyice rezil etmiş olurdum. Madem başladık o zaman sonunu getirelim. "Sanem şu eline sahip çıkar mısın?" dedim sakince. "Az kalsın kafama çarpacaktı."

Ani bir refleks gösterip kazara elini tutmuş gibi davranmaya başladım. "Birine vurmak isterken lütfen elinin açısını iyi ayarla çünkü arkanda da birileri olabilir." Nezaketimden ödün vermeden kibar bir sesle konuşup ona gülümsedim. "Eminim bölge liderlerinden birinin kızına vurmak istemezsin, değil mi?" Buna kalkışırsa babam onu bizim semtten sürerdi ve bir daha da bize ait hiçbir bölgeye giremezdi.

Tehdidimin boyutunu çok iyi anlayan Sanem'in yüzündeki tüm kan çekildi. Karşılık olarak bana tek kelime etmeden kaçarcasına yanımızdan ayrıldı.

Cemiyetteki tüm bu kadınlar arkamda dedikodumu yapardı ama yüzüme karşı pek konuşamazlardı. Arkamda babam gibi tehlikeli bir adam ve annem gibi dişli bir kadın varken kolay kolay bana kafa tutamazlardı.

Bige ile yalnız kalınca, "Merhaba," diye ona elimi uzattım. İlk tanışma için ne kadar gergin olduğumu saklayamıyordum. "Şey... Seninle ilgili çok fazla haber duyduğum için uzun zamandır tanışmak istiyordum." Aslında bu tanışma için bir nevi zorlandım ama bunu ona söylemeyi düşünmüyordum.

Elti olduğumuz için o da benimle ilgili çok fazla şey duymuş olmalı ki, kahverengi gözlerinde bana karşı yoğun bir merak vardı. Kim olduğumu bildiğine eminim ama yine de âdet yerini bulsun diye kendimi tanıttım. "Ben Farah Tozlu," demiştim ki aklıma gelenlerle dilimi ısırdım. "Son üç yıldır Farah Kalender." Ama kocamla geçirdiğim günleri toplasak iki ayı bile doldurmazdı. Üç yıl boyunca evliliği uzaktan yürüttüğümüze inanamıyordum.

Bige şaşkınlıkla beni izlerken ne düşündüğünü bilmeyi isterdim. Baştan ayağa beni süzdükçe kahve irislerindeki afallama artıyordu. İnsanların doğrudan bana bakması anksiyetemi ortaya çıkardığı için yerimden rahatsızca kıpırdandım. Kendisi benden daha mini giymesine rağmen üzerimdeki elbiseye bakınca elbisenin eteklerini çekiştirdim. "Çok kısa, değil mi?" Şikâyet eder gibi, "Gurur bunu giymem için beni zorladı ama çok kısa," dedim.

Bakışlarıyla beni rahatsız ettiğini anlayınca nihayet kendini toparladı. "Tanıştığıma memnun oldum, Farah." Beni bir anda karşısında görmenin şaşkınlığıyla az önce ona uzattığım elimi sıkmamıştı. Bu yüzden bu sefer bana elini uzatan o oldu. "Bige Efil," diye kendini kısaca tanıttı. Elbisemi gösterip yumuşak bir sesle konuştu. "Sana çok yakışmış bence elbisenle uğraşıp durma yoksa bu insanlar bu seferde senin hakkında konuşacak bir şeyler bulur."

Ellerimi elbisemden çekip uzattığı elini sıktıktan sonra ona bize bakan insanları gösterdim. "İçeri girdiğimden beri bana bakıp duruyorlar." Onların dikkatini çekmek için elbisemi çekiştirmeme gerek yoktu.

Gerçeklikten uzak bir şekilde bana güldü. "Dikkat çekmek istemiyorsan çok yanlış bir masadasın çünkü gecenin konusu benim."

Pot kırarak, "Evet, her gün birileri mezarından fırlamıyor," dediğimde utançla inleyip, "Affedersin," dedim hızlıca. Bazen şu çenemin hiç ayarı olmuyordu.

Ağzımdan kaçırdıklarımdan sonra bana ters bir karşılık verecek diye endişelenmeye başlamıştım. Bu konudaki mahcubiyetimi fazla belli ediyor olmalıyım ki, Bige'nin bana olan bakışları biraz daha yumuşadı. Bana kızması şöyle dursun, karşısında soğuk terler döktüğüm için benim adıma endişelenerek, "İstersen onların yanına git," diye bana Kalenderlerin bulunduğu yönü gösterdi. "Belki o zaman daha rahat hissedersin."

"Gurur senin yanında durmamı istedi." Ona Sanem'i gösterdim. "Onun seni sıkıştırdığını görünce benden seni yalnız bırakmamamı istedi." Kendimi tutamayıp güldüm. "Gerekirse o kadının ağzına bir tane çarp dedi. Neyse ki buna gerek kalmadı çünkü kimseye vuramam."

Bige, Gurur'u bulmak istercesine etrafına bakıp, "O nerede?" diye sorunca henüz Gurur ile tanışmadıklarını yeni hatırladım.

"Orada... Hayır, o tarafta değil." Yanlış yöne baktığı için omuzlarından tutarak onu Gurur'un olduğu tarafa çevirdim. "Karun abiyle konuşuyor."

Gözlerini kıstı. "Bize sırtı dönük olan şu sarışın adam mı?" demişti ki Gurur garsondan içecek bir şeyler almak için dönünce Bige onu gördü. Gurur'a bakarken gözleri irileşti. "Yok artık," diye mırıldandığında neredeyse gülecektim. Böyle birini görmeyi beklemiyordu, değil mi?

Gurur onun kocasının amcasıydı ve anlaşılan Bige onu oldukça yaşlı hayal etmişti. Karşısında böylesine yakışıklı ve genç birini bulmayı beklemediğini fazla belli ediyordu. Genelde amcalar daha yaşlı olurdu ama Gurur'un yaşı yeğenlerine yakındı, üstelik Karun'dan da beş ay küçüktü.

Bige'nin bakışlarını üzerinde hisseden Gurur, kısa bir an ona bakıp Karun'a döndü. Ona ne söylediyse Karun bu tarafa dönünce Bige hemen onlara sırtını döndü. Karun ile göz göze gelmekten kaçınarak bana baktı. Kahve

gözlerindeki çırpınmayı görebiliyordum. "Gurur sana benim hakkımda bir şeyler anlattı mı?"

Tam olarak ne bilmek istediğini kestiremediğim için, "Benimle pek konuşmaz," dedim kafam karışarak. "Zaten bizim eve taşınalı da çok olmadı." Masadaki suya uzanıp birkaç yudum içtim. "Kendisi hakkında konuşmayı da pek sevmez."

Dört kişilik bir kadın grubunun bize bakıp fısır fısır konuşmasıyla nefes alışlarım sıklaştı. "Neden kocanın yanında değilsin?" diye sordum. Karun'dan kaçmak yerine onun yanına gitmeliydi.

Başıyla bana Gurur'un bulunduğu yönü gösterdi. "Sen neden benim yanımda durmak yerine kocanın yanında değilsin?"

Gurur'un yeğenlerinin yanında *kız kardeşim gibi* diyen sözleri aklıma gelince, "O benim kocam değil," dedim tereddüt bile etmeden. Aramızda gerçek bir evlilik yoktu.

Bir süre daha Bige ile havadan sudan konuştuk. Genelde o soru sordu, bende kısa cevaplar verdim. Söylentilerden yola çıkarak Gurur'un bana vurup vurmadığını bile sormuştu. Bana vurmadığını söyledim ama tepkilerimi biraz abartıp Gurur'un gerçek anlamda bir akıl hastası olduğunu falan söylemiştim. Bunu yapmamın nedeni Gurur'du. Dışarıdaki herkese bana kötü davrandığını söylememi istiyordu.

İnsanların yanında bana olan tutumu değiştiği için bende onun istediği şekilde gerçekleri çarpıtıyordum. Uzun süre Gurur hakkında olumsuz konuşamadığım için ara ara onu savunduğum kısımlar olmuştu. Hatta Bige'ye Gurur'un bana her gece masal okuduğunu bile söylemiştim. Onun hakkında kötü konuşmak beni rahatsız ettiği için birazda gerçeklerden bahsetmiştim.

Anlattığım şeyler Bige'yi şaşkınlığa sürüklediği için hayretler içinde kalmıştı. "Karun'a yaşattıklarımdan sonra bana zarar vermesini bekliyordum," deyince güldüm. "Herkes yapmasını bekliyorsa yapmaz. İnsanların tersine gitmeyi seviyor."

Gurur bu tarafa doğru gelmeye başlayınca Bige ile tedirgin olduk. Sanki onun hakkında konuştuğumuzu anlamış gibi buraya geliyordu. Bige ile aynı anda kaçmaya çalıştık. Neden kaçtığımızı bile bilmiyorum sanırım Bige'nin paniği bana da bulaşmıştı. Daha ondan yeteri kadar uzaklaşamamışken arkamızdan Gurur'un, "Bak sen şu Kalender karilaruna," diyen alaycı sesini duyduk. "Nasıl da kaçayiler."

Bige kolumu tutarak beni durdurduğunda güzel yüzünde korku vardı. "Ben saklanana kadar sen onu oyala."

"Ben ne olacağım?"

İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Kocan değil mi? senin zaten ondan kaçışın yok, bari birimiz kurtulsun." Nasıl bir bencillikti bu!

Tam arkamızda Gurur'un uyarı anlamındaki öksürüğünü duyunca durmak zorunda kaldık. Bige ile arkamızı döndüğümüzde bizim aksimize Gurur'daki rahatlık kimsede yoktu. Ellerini cebine koymuş bize bakıp duruyordu. Bakışları Bige ile ikimizin arasında gidip gelirken gözleri bende durdu. Bige'yi işaret ederek, "Sen bu kizun yanunda çok durmayasun," diye beni uyardı. "Senu de kendune benzetur hiç uğraşamam." Konuşma şekli bende ne sinir bırakıyordu ne dargınlık. Ne zaman böyle konuşsa çok hoşuma gittiği için hemen yumuşuyordum.

Beni Bige'nin yanına gönderen o değilmiş gibi konuştuktan sonra yönünü Bige'ye çevirdi. "Sende doğrudan kocanin yanina gideysun. Uşağa kafayi yedurten sensun, toparlayacak olan da sensun."

Bige buna yanaşmayarak, "Gidersem vurur beni," diye fısıldadı.

Gurur ceketinin önünü kenara çekip onu tehdit ederek belindeki silahı gösterdi. "Gitmeyunca da ben seni vurayim." Buz gibi gözlerini Bige'nin kahve irislerine kenetledi. "Karar ver bakayim, hangimizun elunde ölmek isteysun?"

"Bir C şıkkı istesem?"

"Ula bak atayi kafam."

"Tamam, gidiyorum!" Bige istemeye istemeye Karun'un yanına giderken bende Gurur'a döndüm. Ona tatlı tatlı gülümseyip koluna yapıştım. "Çok yoruldum artık evimize gidelim mi?"

Başını çevirip omzunun üzerinden kolundaki ellerime baktı. Adeta ahtapot gibi koluna yapışmıştım. Sırf beni eve götürsün diye yavru kedi gibi ona baktığımı görünce gülümsedi. "Sarmadı mı burası seni?"

Suratımı asarak başımı iki yana salladım. "Seninle yalnız olmayı daha çok seviyorum. Etrafımızda birileri olmayınca bana kızmıyorsun veya aşağılamıyorsun," dediğimde kaskatı kesildi. "Seni aşağıladım mı?" Bunu yaptığının farkında bile değildi.

"Yanımızda birileri olunca bunu hep yapıyorsun." Asık bir suratla başımı eğip ayaklarıma bakmaya başladım. "Yeğenlerinin yanında senin karın olmadığımı, bana ne olduğuyla ilgilenmediğini söyledin." Kız kardeş konusuna değinmek bile istemiyordum. "Bunlar bana kötü hissettiriyor ve kendimi değersiz hissettiriyor."

Olaylara daha önce hiç benim açımdan bakmamış olacak ki, aldığı sıkıntılı nefesi soludum. Sıcak elini çenemde hissettiğimde irkildim. Çenemi hafifçe sıkarak başımı kaldırdığında şimdi karşımda tanıdığım Gurur vardı çünkü bana olan bakışları içimi ısıtıyordu. "Yalnızken sana nasıl davrandığımı bilmemeliler, Farah. Seni korumak için bu gerekli." Buradaki insanları gösterdi. "Tüm bu insanların içinde canını yakmadığım tek bir kişi bile yok. Hepsi de saldırmak için zaafımı arıyor."

"Peki, bir zaafın var mı?"

Cevap vermeden önce haddinden fazla beni izledi. Bu soruyu o da kendine soruyormuş gibi uzun uzun beni izliyordu. Çenemde olan elinin bile beni heyecanlandırmasını, bakışları karşısında ısınan yanaklarımı ve kaçırmak istediğim gözlerime soluksuz bakıyordu. "Sanırım artık var," deyince dudaklarımda yarattığı gülümsemeye dünyanın en güzel şeyiymiş gibi bakıyordu.

"Evimize gidelim mi?" Bunu söylerken babamın evini kastetmediğimi biliyordu. Çatı katındaki küçük dairemiz bizim evimizdi.

"Gidelim." Ağır ağır başını sallayarak bana tebessüm etti. "Bende zaten sıkılmıştım tüm bu boş insanlardan."

"Sen masadaki çantamı al bende lavaboya gidip geliyorum." Yine ortalıkta kaybolmamı istemediği için tam benimle gelmeyi teklif edecekti ki, "Hiçbir yere sapmadan hemen döneceğim," dedim hızlıca. "Tuvalete bile kocası onu götürüyor demesinler." Her yere peşimden gelip beni koruyamazdı.

Gurur bu konuda bana güvenmeyi seçtiği için tek başıma oradan çıkmama izin verdi. Koridora çıkıp etrafıma bakarak yürümeye başladım. Tuvaletlerin olduğu yöne sapacaktım ki, neon ışıkların aydınlattığı loş bir koridor dikkatimi çekti. Koridorun o tarafı bu kadar aydınlık değildi. Oraya doğru yönümü değiştirdim. Gurur'un uzak durmamı istediği tabloların sergilendiği yer burasıydı.

"Bu da nedir böyle?" Gördüğüm tablolara şaşkın gözlerle bakıyordum. Tabloların hepsi cinselliği çağrıştırıyordu. Müstehcenliği yansıtan tüm bu şeylere ağzım açık bakıyordum. Bir tabloda dağınık yatak varsa diğerinde yerde ipler ve göz bandı vardı. Başka bir tabloda farklı cinsel objeler yer alıyordu ve her birinde bunun gibi birçok şey resmedilmişti. Bu serginin amacı neydi?

Kızıl bir kadının dikkatle baktığı resmi merak ederek yanında durdum. Loş bir koridor olduğu için ona yaklaşana kadar bu kadının Duha Tunus'un doktor sevgilisi olduğunu anlamamıştım. Sanırım adı Elay'dı. Bildiğim kadarıyla Elay'da biraz benim gibiydi. Bir mafyayla ilişkisi vardı ama tüm bu kirli dünyanın dışında bir hayat yaşamaya çalışıyordu. Başını çevirip bana baktığında ilk dikkatimi çeken mavi gözleri ve yanağındaki çilleri oldu.

Gözlerini kısarak beni incelemeye başladı. O da beni tanıyor olmalı ki merhaba bile demeden, "Sen Gurur Kalender'in karısı Farah değil misin?" diye sordu merakla.

"Farah yeterli." Tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Sende Elay Zemheri olmalısın." Ona etrafımızdaki tuhaf tabloları gösterdim. "Sence de tüm bu resimler fazla müstehcen değil mi?" Belki tablolarda çıplak insanları resmetmemişlerdi ama cinselliği çağrıştıran her şeyi ustaca çizmişlerdi.

Aynı kafa karışıklığını o da yaşıyormuş gibi etrafımızı kontrol ederek bana yaklaştı. Sır verir gibi gizemli ve kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Bence burada bilmediğimiz bir şeyler dönüyor. Duha tablolardan uzak durmamı söyledi ama nedeninden bahsetmedi. Az önce bir şey dikkatimi çekti." Bana parçalanmış bir odayı yansıtan tabloyu gösterdi. "O tablonun yanında bir kadın duruyordu. Kadın birini bekler gibi özellikle orada oyalandı. Sonra bir adam kadının yanına gelip onun kulağına fısıldadı. Hemen sonra da ikisi gülüşerek gittiler."

"Belki de tanıdığı biridir?"

"Ama adam ona tabloyu gösterip demek sekste şiddeti seviyorsun dedi." Ellerini kızıl saçlarının içine daldırıp kafasını kaşıdı. "Bu ne demek?"

Beni korkutmayı başarmıştı. "Bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum." Burada kirli bir şeyler döndüğü çok açıktı. "Gidelim buradan."

Elay'da ürkmeye başlamış gibi benimle gelmeyi kabul ederek başını salladı. Bana bir yönü gösterip, "Kadem, Melek'in peşinden o tarafa gitti," diye sızlandı. "Onları bulup hemen geliyorum," dedikten sonra yanımdan ayrıldı. Kadem neden Melek'in peşinden gitmişti?

Elay'ı takip etmek yerine onu burada beklemeye karar verdim. Melek'in sağ salim döndüğünü görmeden buradan ayrılamam. Onu bulmak için gitmeyi düşünmüyorum çünkü yön duygum sıfırdı. Melek'i ararken bu garip yerde kendim kaybolmak istemiyordum. Bir kadın çığlığı duyunca koridordan sağa döndüm ve gördüklerime inanamadım.

Melek bir kadının saçlarına yapışmış onları hunharca yoluyordu. Kadem onları ayırmaya çalışırken Elay film izler gibi tüm bu olanları izliyordu. Hemen Elay'ın yanına gidip, "Ne yapıyor bunlar?" diye sordum.

Elay birine kızar gibi çatık kaşlarla bana tabloları gösterdi. "Meğerse tüm bu şeyler zengin piçlerin uçkuruna göre düzenlenmiş! Bu gece için kiraladıkları kadın ve erkek fahişeler tabloların yanında durup alıcısını bekliyormuş!" Tabloların amacını nihayet anlayınca buz kestim. Resmedilen bu şeyler insanların cinsel fantezileriyle ilgiliydi. Sekste nasıl

bir şey istiyorlarsa gidip bunu simgeleyen bir tablonun yanında mı duruyorlardı? Gurur beni böyle rezil bir yere nasıl getirdi!

Elay bana Duha'nın sağ kolunu gösterdi. "Kadem bu yerin amacını unutup telefonla konuşurken dalgınlıktan bir tablonun yanında durdu." Melek'in saçını başını yolduğu kadını işaret etti. "O da gelip Kadem'i satın alamaya kalkıştı."

"Melek bunun neresinde?"

"Kadem'i kıskandı. Biri onlara iki ezeli düşmanın yakınları olduklarını söylemeli. Ne Duha ne de Karun bu ikisinin birlikte olmasına izin verir." Kafasındaki korkunç ihtimallerle yüzündeki tüm kan çekildi. "Karun eğer yeğeninin Duha'nın adamıyla olduğunu öğrenirse bunu bahane ederek Duha'ya saldırır." Ve bu olduğunda Gurur yeğeninin yanında yer alıp Tunus cephesine savaş açmaktan çekinmezdi.

Melek farkında olmadan büyük bir düşmanlığı körüklüyordu. Bu adamlar yeraltının tehlikeli liderleriydi. Silahlarını çektikleri an ortalık mahşer yerine döner ve iki taraftan da çok kan dökülürdü. Gurur veya Karun gelmeden Melek'i buradan uzaklaştırmalıydım. Onlara doğru bir adım atmıştım ki elinde sopayla bu tarafa gelen birini gördük. Dayak yiyen kadın adamın yakını olmalı ki sopayla geliyordu.

Elay ile göz göze geldiğimizde ikimizin de aklında adamı Melek'ten uzak tutmak vardı. Adam önümüzden geçerken Elay hiç düşünmeden arkasındaki duvarda asılı olan tabloyu aldı ve adamın kafasına geçirdi. Bense hemen sağımda duran şamdanı alıp adama vurmuştum. Arkadan kafasına şamdanla çok sert vurunca adam küt diye yere düşüp bayıldı. Soluğum kesildi. Yaptığım şeye inanamayarak elimdeki şamdana bakıyordum. Az önce birine mi vurdum ben?

Dehşete kapılmış bir halde yerde baygın yatan adama bakıyordum. Bu tür şeylere Elay'da yabancı olduğu için ikimizde ürkmüş gözlerle bayılttığımız adama bakıyorduk. Elay'a yerdeki adamı gösterirken gözyaşlarım birbiri ardına akıyordu. "Öldü mü?" Buz kestim. "Ben mi öldürdüm onu? Katil mi oldum ben?"

Beti benzi atan Elay titremelerini kontrol edemiyordu. "Bi-bilmiyorum." Aklına ne geldiyse başını çevirip mavilerini elimde tuttuğum şamdana dikti. "Şamdan daha ağır."

Önce elimdeki şamdana daha sonra da ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Duha'nın sevgilisi de en az onun kadar şeytandı. Beni bu işin içinde bırakarak hemen benden uzaklaştı. "Ona ilk ben vurmuş olabilirim ama benim elimdeki hafif bir çerçeve." Suçlarcasına mavi gözlerini bana dikti. "Öldüyse bile sen vurduğun için ölmüştür." Dehşete kapılarak başını iki yana salladı. "Senin suçunu üstlenmeyeceğim!" Ne diyor yahu bu!

"Hapse girmek istemiyorum!" Elay'ın koluna yapışıp onu yerdeki adama doğru ittim. "Sen doktorsun iyileştir onu." Yalvaran bakışlarımı Elay'a çıkardım. "Bari nabzını kontrol et." Ne biçim doktordu!

İnatçı bir tutumla arkaya doğru bir adım attı. "Suç mahallinde parmak izlerimi bırakmayacağım!"

"Nasıl doktorsun sen!"

"Hapse girmek istemeyen bir doktor!"

Tüm bunları başımıza açan o değilmiş gibi Melek hâlâ bağırıp duruyordu. Elindeki ortası delik tabloyu yerdeki bir kadının kafasına üst üste geçirecek kadar delirmişti. Kadem onu belinden yakalayıp arkaya doğru çekiştirdikçe Melek, "Bırak beni!" diye daha çok bağırıp yerdeki kadına saldırıyordu.

Kadem'in elinden kurtulup kadına doğru atıldı ve tablonun çerçevesinin kenarıyla kadının kafasına bir kez daha vurdu. "Sen kimin yanında kimi satın almaya kalkışıyorsun!" Kadını sırtüstü yere düşürüp üzerine atladı. "Bir de beş dolar teklif ediyor!"

Kadem onu kadından uzaklaştırmaya çalışırken, "Beş dolardan daha fazla ederim ama konumuz bu değil!" diye bağırıp kadının saçına yapışan Melek'i durdurmaya çalıştı. "Kızım bir dur artık herkesi başımıza toplayacaksın!"

Melek bacak kadar boyuyla resmen kadını evire çevire dövmüştü. Kadının saçlarını tutup kafasını üst üste yere vururken Kadem'i de tehdit ediyordu. "Önce şunun saçını başını yolayım sonra sıra sana da gelecek!"

"Lan ben ne yaptım!"

"Kendini satmaya pek hevesliydin!"

"Beş dolardan fazla ederim dedim bu satılmak değil!"

"Pazarlık yapıyordun!"

"Bıraksana şu kadını!"

"Çek elini belimden!" Kalenderlerin sadece erkekleri değil kadınları da fenaydı.

Yaşadığım bu kâbusun içinde duymayı beklediğim son şey kaçık eltim Bige'nin gülüşünü duymaktı. Melek yerde bir kadının üstüne çıkmış onu tartaklıyordu. Kadem ise Melek'i kadının üzerinden çekmeye çalışıyordu. Elay ile ikimiz ölüp ölmediğini bilmediğimiz bir adamın başında dikiliyorduk ve sonradan aramıza katılan Saka, bu tür şeyler onun günlük rutiniymiş gibi gülerek bize doğru geliyordu. Her şey kamera şakası gibiydi!

Bige yanımıza gelip tam bir şey söyleyecekti ki, koridorda bir kadın belirdi. Kadın arkasındaki adamlara bizi gösterince Bige, "Hassiktir!" diye mırıldandı. Üzerimize gelmekte olan beş adam vardı.

Takım elbiseli adamlar sadece ben ve Elay'ı korkutmuştu. Tıpkı benim gibi Elay'da bu tür şeylere yabancı olduğu için aynı anda bağırarak Bige'nin arkasına saklandık. Bige önümüzde dimdik dururken, "Kadem bırak Melek'i," dedi gözlerini adamlardan ayırmadan. "Burada sana ihtiyacım var."

Duha'nın sağ kolu koşarak onun yanına geldiğinde ikisi de fazla korkusuz görünüyordu. Bige ve Kadem bizi arkalarına alıp gelen adamlara bakmaya

başladılar. Kadem sabırsızca adamlarla arasındaki mesafeyi kapatıp birinin suratına yumruğunu geçirmişti bile. "İkisini ben alırım."

Melek'e saldıran bir adamın karın boşluğuna tekme atarak onu arkaya püskürten Bige, "İkisini de ben alırım," dedi. Başka bir adamın savurduğu yumruktan son anda eğilerek kurtulmuştu. "İlk bitiren buçuğu alır." Buçuktan kastı sanırım beşinci kişiydi.

Adamların ikisi Kadem'e yöneldi fakat kalan üçü gözüne Bige'yi kestirmişti. Bir anda kızın etrafını sardıkları için saldırıları fazla hızlıydı. Yardıma ihtiyacı vardı bunu görebiliyordum. Adamlardan biri Bige'nin göğüs kafesine sert bir yumruk atınca ondan çok benim canım yanmıştı. Bu kadar yeter buna daha fazla seyirci kalmayacağım. Yardımıma ihtiyaçları vardı.

Bige kısık iniltiler çıkartarak arkaya doğru sendelediğinde ona yardım etmek için bir adım öne attım. Fakat Bige kendini çok hızlı toparladı. Kahve gözlerinde tehlikeli bir ışıltı ortaya çıktığında öne atıldı ve ona vuran adamın göğsünü ayakkabısının topuğuyla deşti. Bu kadının tekmeleri müthişti. Arkadan ona yaklaşan adamın varlığını çok hızlı sezdi. Daha adam Bige'nin saçını yakalamadan başını omzuna doğru eğdi ve adamın bileğini yakaladı.

Bige onun bileğini bırakmadan kolunun dirseğini adamın karnına geçirdi. Hemen sonra da tuttuğu eli öne doğru çekerek arkasındaki rakibine omzunun üzerinden takla attırdı.

Vay canına.

Onun hakkındaki söylentiler yalan değildi. Bige Efil Saka sahaya çıktığında küçük bir kuştan çok daha fazlasıydı. Bige nefes nefese doğrulduğunda üçüncü adamın beklenmedik yumruğundan onu kurtaran Karun olmuştu. Karun tam zamanında karısının yardımına yetişmişti. Bige'ye vurmak üzere olan adamın bileğini yakalayıp sertçe bükerek kırdı. Tüm gece görmezden geldiği kadın için o adamın ensesini kavrayıp suratını duvara çarpmıştı.

Hemen sonra Gurur ortaya çıktı. Buradaki saldırganlardan birini yakalayıp sadece iki yumrukla onu sersemletti. Gurur'un yeşillerinde kan dondurucu

bir şeyler varken ifadesi fazla ciddiydi. Sinirini çıkaracak bir şeyler bulmuş gibi yumrukları vahşiydi. Omuzlarını kavradığı adamı kendine doğru çekti ve onun tüm kemiklerini kırmak istercesine dizini adamın suratına geçirdi. Bu uzaklıkta onu duyamıyordum ama kısık bir sesle küfredip adamı yere savurmuştu.

Ortalığı fena karıştırmıştık.

Duha ve Kenan'ın da gelişiyle burası iyice karıştı. Hepsi birini gözüne kestirip saniyeler içinde tüm adamları etkisiz hale getirmişlerdi. Onların gelişiyle Bige aradan çekilip yanımıza geldi. Ben ve Elay'ın yanında durup Karun'u izliyordu. Aralarındaki soruna rağmen Karun'un onu korumasını beklemediğini görebiliyordum. Gurur ve diğerleri bize saldıran adamlarla işlerini bitirince hepsi de kendi için özel olan kadının yanında soluğu almıştı.

Gurur'un da benim yanıma gelmesi içimi ısıtmıştı. İyi olup olmadığımı anlamak ister gibi baştan ayağa beni süzüp duruyordu. Duha soluğu Elay'ın yanında almıştı çünkü Elay onun sevgilisiydi. Karun'un göz hapsine aldığı tek kişi Bige'ydi ve Gurur'da benim yanıma gelmişti. Bunun benim için anlamı büyüktü. Yeşil gözlerindeki endişenin tek sebebi olduğumu bilmek kalbimi hızlandırıyordu.

İlk konuşan Karun oldu. Mavileri mesafeli fakat gizleyemediği bir endişeyle Bige'yi süzerken, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Onu başıyla onaylayan Bige, "Hallediyordum," dediğinde Karun'a duyduğu özlemi gizleyemiyordu. Ancak Karun onun iyi olduğunu anlayınca eski soğukluğuna geri dönüp ondan uzaklaştı.

Duha hesap sorar gibi Elay'a bakarken, "Burada neler oldu?" diye sordu. "Sen iyi misin?"

Elay kaşlarını çatarak elindeki çerçeveyi Duha'ya fırlattı ama çerçeve Duha'ya ulaşmadan Gurur'un ayaklarının önüne düştü. Kızgın gözlerle Duha'ya bakarken, "Beni fuhuş yapılan bir yere getirmişsin!" diye bağırdı.

"Sana tabloların yakınında durma demiştim." Duha'nın savunması inanılmazdı. "Ayrıca görüyorum ki bir şeyin de yok."

"Psikolojimin çok şeyi var ama!"

"Elay, insanların içinde şu sesini alçalt güzelim." Uzlaşmacı bir sesle konuşarak ona yalnız olmadıklarını hatırlattı. "Eve gidince kaldığın yerden kafamı ütülersin."

Elimdeki şamdanı daha yeni fark eden Gurur'un yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Herkes hayatındaki kadına iyi misin diye sorarken Gurur'un bana sorduğu soru insanı delirtirdi. Benim iyi olmamdan daha çok ilgilendiği bir şey vardı. Şamdanı işaret edip, "Birinin üzerinde kullandın mı bari onu?" diye sordu. Evet, asıl merak ettiği buydu.

Sıkıca tuttuğum şamdana bakarken her an ağlayabilirdim çünkü bununla birini yere sermiştim. Korkudan tir tir titrerken kısık bir sesle benden cevap bekleyen Gurur'a, "Şey... Evet," dedim. Ona yerdeki adamı gösterdiğimde Gurur'un dudağının köşesi kıvrıldı. "Aferin." Bu arıza herif beni hep kötüye teşvik ediyordu.

Hepimizin bakışları baygın kadını pataklayan Melek'i buldu. Kadını öldürmeden bırakmayacak gibiydi. Onu kadından uzaklaştırmaya çalışan herkese tısladığı için kimse Melek'e yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Karun burnundan soluyarak, "Melek," dedi bezgince. "Kalk dayıcığım oradan." Bence kadını tabuta koymadan onun üzerinden kalkmayı düşünmüyordu.

"Kalkmıyorum!" diye bağırıp baygın kadının yüzüne bir tokat daha attı. "Çok kızdırdı beni."

Gurur onun yanına gidip buradaki kalabalığı işaret etti. "Herkes bize bakayi."

"Kalkmayim amca!" Bağırarak kadının yakasına yapıştı. "Ölsun o vakit kalkacağum!"

"Şunun deduğune bak hele amcasinin kopyasi." Gurur gülerek onun üzerine eğilip Melek'i yakaladı ve bir çuval gibi onu omuzuna attı. Sanırım bu

adamın normali buydu, sırtına atmak. Melek onun omuzundan çırpınınca, "Rahat duraysun!" diye ona kızdı. "Kafan attukça insanlarun üzerune zıplamak nedur!"

"Sen yapaysun ama!"

"Benum yaptuklarum şahsuma münhasırdur." Gurur'un gülüşü kalbimi eritiyordu. "Ve ben kimsenun üzerune atlamayim." Keşke hep böyle konuşsa.

"Amca indiresun beni bir şey yapmayacağum!"

"Ula daha ne yapacaksun kari yerde yatayi!"

"Sirtundan salinayim mi amca!"

"Baa bak kıs o sesuni, kiracağum yoksa kafani!"

Melek baş aşağı sarkarken, "Amca başım döneyi," diye sızlandı. "Uşağuna hiç mi acimaysun? Amca bak karnum da ağriyi." Gurur dayanamayıp onu indirdiğinde ben çoktan yanlarından ayrılmıştım. Mekân sahibi gelip defalarca özür dilediği için orada daha fazla durmamın gereği yoktu. Tüm o kargaşanın içinden çıkıp temiz bir hava almak istiyordum. Gurur, Melek ile uğraştığı için gittiğimi bile fark etmemişti. Umarım şamdanla kafasına vurduğum o adam ölmemiştir ve sadece bayılmıştır.

Dışarı çıkıp Gurur'un koruması Ali'ye doğru yürüdüm. "Gurur gelene kadar senin arabanda bekleyebilir miyim?" Ali hemen bana arabanın kapısını açınca içeri girip rahat bir nefes aldım. Bu gece olan her şey benim için çok fazlaydı. Ben arabanın içinde beklerken Ali'de Gurur'u arayıp onun yanında olduğumu söylemişti.

***

Eve geldiğimizde ikimizde çok yorgunduk. Yol boyunca Gurur'un sorularını yanıtlayıp durmuştum. Kavganın nasıl çıktığını, birilerinin bana askıntılık yapıp yapmadığını falan sormuştu. Beni öyle bir yere götüren kendisi değilmiş gibi bir de tabloların olduğu yere girdim diye bana kızmıştı.

Birbirimize tripli bir şekilde gecenin geç saatinde eve gelmiştik. Gurur üzerini değiştirip kanepeye uzanmıştı bende gecenin terini üzerimden atmak için duşa girmiştim. Yıkandıktan sonra vücuduma bir havlu sararak banyodan çıktım.

Saçlarımdaki suyu alsın diye kafama bir havlu dolarken Gurur'u gördüm. Uzandığı yerde telefonuyla meşguldü ancak ben banyodan çıkınca gözlerinin odağına girdim. Başını telefondan kaldırıp bir havlunun sardığı ıslak vücuduma bakmaya başladı. Ne düşündüğünü anlamayacağım kadar bakışları düzdü. Yeşilleri ifadesizdi ancak gözlerini üzerimden de çekmiyordu. Kulağımın altında kayan su damlacıklarının boynuma süzüldüğünü görünce gözlerinin ardından nefesimi kesen yakıcı bir duygu oluştu.

Uzandığı yerden doğrulup ayağa kalkınca gerildim. Koyulaşan gözlerini bir saniye olsun boynumdan ayırmıyordu. Neredeyse gülecektim. Delice bir istekle yine boynumu öpmek istiyordu, değil mi? Bakalım bu sefer bunu yapmak için nasıl bir bahane bulacaktı. Doğrudan gelip öpmeyeceğini biliyorum. Bunun için önce kendine bir zemin oluşturmalıydı.

Yeşil gözleri yoğun bir şekilde boynumda gezinirken, "Farah," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Sen bana küs müsün?"

"Hayır, değilim." Sakince konuşup her adımına karşılık arkaya doğru bir adım atmaya başladım. "Neden sana küs olayım ki?"

Arkaya doğru attığım adımlara bakıp aramızdaki mesafeyi ölçtü. "Yol boyunca soğuk yapıp durdun." Bana doğru bir adım daha attı. "Seni öyle bir yere götürdüm diye belli ki bana gücendin."

"Ben gücenmeyi bilmem, kin tutmam ve kalbimi nefretle kirletmem." Ona gülümseyerek arkaya doğru gitmeye devam ettim. "Neden gidip yerine yatmıyorsun?"

Boynumdaki bakışlarını güçlükle yüzüme yöneltti ama gözleri sık sık boynuma kayıyordu. "Bence sen bana küsmüşsün," derken yakışıklı suratında hınzır bir ifade vardı. "Öpeyim de barışalım mı?" Adi herif kendine nasıl da fırsat yarattı.

"Sana küsmediğim için öpmene de gerek yok."

"Küsmüşsün diyorsam küsmüşsün, bırak öpeyim!"

"Benden iyi mi bileceksin küsmedim!"

Kısık bir sesle küfredip, "Alt tarafı bir öpücük ne uzattın," deyince gülmemeye çalışarak omuzlarımı dikleştirdim. "Alt tarafı bir öpücükse o zaman öpmezsen bir şey kaybetmezsin."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için adımlarını hızlandırdı. "Ben düşünceli bir kocayım," diye kendini övmeye başlamasını şaşkınlıkla izliyordum. "Karım bana küsken uyuyamam bu yüzden öpmeliyim." Bıyık altında gülerken, "Öpmek istediğimden değil sadece barışalım diye bu gerekli," demesine kahkaha atabilirdim. Yalancı.

Tam bana yetişmişti ki hemen yatağın üzerine çıkıp diğer tarafa atladım. Arkamda homurtuyla karışık kızgın sesini duydum. "Keçi gibi oradan oraya atlarken o havlu bir düşsün, bakalım o zaman kim kurtaracak seni benden!" Bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar çocuk olduğumu düşündüğü için lafını hiç esirgemiyordu.

Yatağın diğer tarafına geçip ona üzerimdeki havluyu gösterdim. "Havlu düşünce ne olacak ki?" Bir kez daha aptalı oynayarak göğüslerimin arasındaki havlunun düğümüne uzandım. "İstersen çıkartabilirim." Masum sayılacak bir yüzle ona başımı salladım. "Yonca yenge bir seferinde evli çiftlerin birbirlerini hep çıplak gördüğünü söylemişti." Ona soğuk terler döktürürken gözlerimi çocuksu bir edayla kırpıştırdım. "Beni çıplak görmek ister misin?" Sertçe yutkundu.

Gözleri havlunun düğümünü tutan elimde oyalanırken şakaklarında oluşan bir ter damlası kulağına doğru süzüldü. Bunu istediğini görebiliyordum. Beni arzulamak için bana karşı bir şeyler hissetmesine gerek yoktu çünkü her şeyden önce o bir erkekti. Leyla öldüğünden beri, yani son üç yıldır bir kadınla sevişmediğini tahmin etmek zor değildi. Sekse olan açlığı doruklarda olmalıydı. Beni istese de onunla olmazdım ama bu onu kışkırtmayacağım anlamına gelmiyordu.

Havluyu çıkarmak gibi bir niyetim yoktu ama blöf yaparak, "Çıkartayım mı?" diye sordum safça. Evet, derse bozguna uğrardım. Havluyu çıkartacakmış gibi yapıp elimi oynattığımda, "Hayır!" dedi hızlıca. Kendine gelmek için başını iki yana sallayarak silkelendi. "O şeyi çıkarma."

"Peki."

"Şimdi konumuza dönelim." Gözlerindeki o yoğun tutkuyla boynumu işaret etti. "Öpmeme izin var mı?"

"Yok."

"Sana soranda kabahat!" Bir anda yatağın üzerine çıkıp bana doğru atılınca hemen kapıya doğru koştum. Daha ben kapıya yetişmeden kolumdan yakaladığı gibi beni kendisine çevirdi ve eğilip beni omzuna attı. Bir kez daha kendimi onun sırtından baş aşağıya sarkarken bulunca şoke oldum. "Diğer herkesin yaptığı gibi sende beni kucağında taşısana!"

Gülüşünü duydum. "Sende öptürseydin."

"Küslük bahane kendin için öpmek istiyorsun!"

"İstersen senin için de öperim," deyince sinirlerimi bozduğu için dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım. Bazı konularda çocuk gibi inatçıydı.

Sırtından sarktığım için kafamdaki havlu düşmüştü. Beni yatağa attığında saçlarım yastığa dağılmıştı ve vücudumu gizleyen havlu biraz daha yukarı toplanmıştı. Yataktan çıkmadım veya kaçmaya çalışmadım. Gurur yatağın yanında durup beni seyrederken izlemesine izin verdim. Bu sefer gözlerinin tek odağı boynum değildi çünkü bakışları vücudumun her yerinde yoğun bir şekilde geziniyordu.

Belki de ilk kez bana bir erkek gözüyle bakıyordu. Çoğunlukla beni çocuk yerine koyduğu için daha önceki bakışları fazla masumdu. Onca zamandan sonra Gurur'un beni bir kadın olarak gördüğü tek an buydu. Bu yüzden yataktan çıkmayıp beni izlemesini istedim. Yastığıma dağılan nemli siyah saçlarımın her tutamına bakıyordu. Makyajsız yüzüme, ince boynuma ve

havlunun yeteri kadar gizleyemediği göğüslerimin kıvrımına yutkunarak bakıyordu.

Tutku dolu bakışları vücudumun neresine değse orada bir yangın başlatıyordu. Yeşil gözleri koyulaşırken bakışları dolgun göğüslerimden karnıma ve oradan da çıplak bacaklarıma kaydı. Kaskatı kesildi. Karısıydım fakat bana dokunamazdı çünkü bu her şeyi altüst ederdi. Oynadığı intikam oyununda benimle sevişmek yoktu. Bu onun planlarının arasında olmadığı için bunu yapamazdı.

Derin bir nefes alarak yatağın kenarına oturup boynumu işaret etti. "Hâlâ öpmeme izin yok mu?"

İnadına, "Hayır," dedim.

O da benimle inatlaşarak, "Öpmezsem bu gece sana masal okumam," diye benimle restleşti. "Sabaha kadar o sarkaçla kendini uyutmaya çalışırsın."

Homurdanarak başımı omzuma doğru eğip boynumu onun için açığa çıkardığımda dudağının köşesi kıvrıldı. "Şöyle yola gel."

Beni nereden vuracağını iyi biliyordu. Masal okuduğunda daha hızlı uyuduğum için beni en hassas noktamdan vurmuştu. Üzerime eğildiğinde henüz beni öpmeden kalbim hızlanmaya başladı. Yatağın kenarında otururken ellerini belimin iki yanına bastırarak üzerime eğilmişti.

Yüzlerimiz birbirine bu kadar yakınken sadece bir an boynum yerine beni dudaklarımdan öpmesini istedim. Boynumdaki öpücüklerinin nasıl hissettirdiğini biliyordum ama dudaklarım için aynı şeyleri söyleyemem. Daha önce kimseyi öpmediğim için bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Gurur'dan beni dudaklarımdan öpmesini istemeyecek kadar utangacım. İlk öpücüğümün kiminle olacağını henüz bende bilmiyordum.

Birbirimize bu kadar yakınken ılık nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Üzerime eğilirken amacı boynumdan öpmekti ama hafif aralıklı dudaklarım gözlerine ilişince omuzları gerildi. Bu yakınlıkta davetkar dudaklarım aklını bulandırıyormuş gibi şimdi baktığı tek yer dudaklarımdı. Yüzlerimiz

birbirine yakınken vücudunun kaskatı olduğunu hissedebiliyordum. Beni öpse ne yapardım, hiç bilmiyorum ama onu durdurmaya çalışmazdım.

Kendini zorlayarak bakışlarını dudaklarımdan çekince büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Başını eğerek boynuma uzandı. Yüzünü boynuma gömdüğünde kalbim patlayacak sandım. Tüm göğüs kafesimi kan revan içinde bırakacak bir patlamaya kendimi hazırlarken burnunu boynuma sürttü. Kemiklerime kadar titredim. Hep olduğu gibi öpmeden önce yine ciğerlerini kokumla doldurması tek önceliğiydi.

Kokuma meftunmuş gibi saçlarımın ve tenimin kokusunu uzun uzun içine çekti. Buna ihtiyacı varmış hatta bunun bağımlısı olmuş gibi kokumu soluyordu. Ellerini iki yanımdan yatağa bastırdığı için üzerime eğilse de göğüs kafesi benim göğsüme değmiyordu. Bana olan tek teması boynumdaki yüzüydü. İçimi gıdıklayacak bir şekilde burnunu boynuma sürtüp kokumu içine çektikçe nefes alışlarım hızlanıyordu.

Dudaklarını şah damarımın tam üstüne bastırınca vücudumdaki kıvranışlara direnmeye çalıştım. Beni öpmeye hep nabzımın üstünden başlıyordu. Boynuma kondurduğu küçük bir öpücük beni nasıl böyle etkileyebilirdi, aklım almıyordu. Bu sefer öpüp geri çekilmedi çünkü kendini kaybetmiş gibi dudakları boynumda gezindi. Sanki kendini durduramıyordu veya bunu yapmaktan kendini alıkoyamıyordu. Boynum onun zayıflığıydı ve şimdi o, kendi zayıflığının içinde kaybolmuştu.

Boynuma kaç öpücük kondurdu, sayamadım ama her bir öpücükle dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırıp ses çıkarmamaya çalıştım. Dudakları boynumda gezinirken iniltili sesler çıkartamazdım yoksa beni tahrik ettiğini anlardı. Kontrolünü kaybetmiş gibi boynuma dişlerini geçirince ağzımdan çıkan iniltiyi durduramadım. Boynumu ısırınca vücudum titremiş, bacaklarımın arası zonklamaya başlamıştı.

Artık üzerimde nasıl bir cinsel açlık varsa vücudum onun dudakları karşısında çok zayıftı. Bacaklarımın arasındaki sızıya bakılırsa hiç uğraşmadan bana bir orgazm yaşatabilirdi. Bunun olmaması için direndim çünkü bu beni utandırırdı. Dişlerini geçirdiği yere dudaklarını bastırıp öptü. Önce izini bırakmıştı hemen sora da o izi öpmüştü. Boynumda bıraktığı o iz sanki onun mührüydü. Sadece ona ait olduğumu gösteren bir mühür.

Başını geriye çektiğinde yüzüme bakınca bende yarattığı sarsıcı etkiyi daha iyi gördü. Çok hızlı nefes aldığım için göğüs kafesim balon gibi şişip iniyordu. Yaşadığım heyecandan dolayı derimin altı kor gibi yanarken yüzümün kızardığına eminim. Gurur gözlerini hafifçe kısarak neyim olduğunu anlamaya çalıştı. "İyi misin?"

Güçlükle çıkan kısık bir sesle, "Bilmiyorum," dedim.

Bakışları ciddileşti. "Canını mı yaktım?"

"Bilmiyorum çok garip hissediyorum."

"Ne tür bir gariplik?"

Yanaklarım kıpkırmızı olurken, "Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıp dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım.

Sorunun ne olduğunu bilmek istediği için kendini geriye çekerek bana nefes alacak alan sundu. "Anlatamıyorsan tarif etmeyi dene."

"Sen beni bir daha öpme," diye homurdandım. "Sen beni öpünce bana bir şeyler oluyor."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Öpünce tam olarak ne oluyor?"

Elimi kaldırıp kalbimin üzerine bastırdım. "Kalbim böyle güm güm diye hızlanıyor," dediğimde bunu tarif etme şeklim hoşuna gitmiş olmalı ki gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Devam et anlatmaya." Bir de eğleniyor mu?

Ellerimi yatağa bastırarak oturdum. "Nefesim de kesiliyor." Başımı sallayarak somurttum. "Boğazım düğümlenmiş gibi hiç nefes alamıyorum." Elini tutup omzuma bastırdım. "Bak nasıl da sıcağım çünkü sen öpünce kalorifer gibi ısınıyorum," diye sızlandığımda gülüşünü bastıramayıp kahkaha attı. "Kalorifere kadar gayet iyi gidiyordun."

"Gülmesen olmaz mı?"

Uzanıp burnumun ucuna canımı yakmayacak hafiflikte küçük bir fiske vurdu. "İnsanın senin gibi sevimli bir karısı varken gülmemek elde değil." Ayağa kalkıp bana sırtını dönerek gardıroba yürüdü. "Saydığın tüm o şeyler her sağlıklı vücudun gösterdiği reaksiyonlar." Dolabın bana ait olan kısmını açıp pijamalarımı karıştırdı. "Benim yerime kim seni öpse aynı belirtileri göstereceğine eminim," demişti ki, bunun ihtimaliyle sırt kasları gerildi. "Karımı öpmeye kalkışanın zürriyetini sikerim!"

Durduk yere kendi kendini sinirlendiren tek insandı.

Giymem için dolaptan benim için gri bir eşofman altı ve beyaz bir tişört çıkardı. Tişörtün kapalı yakasını görünce gözleri kısa bir an öptüğü boynuma kaydı. O tişörtü giyersem boynumu göremeyeceğini anlayınca tişörtü dolabın içine fırlatıp yeni bir tane çıkardı. Bu sefer çıkardığı tişört değil ince askılı bir atletti. Boynuma ve gerdanıma daha kolay ulaşacağı bir atlet seçen adama inanamayan gözlerle bakıyordum. Boyunlu bir şey giysem acaba tepkisi ne olurdu?

Dolaptan çıkardığı şeyleri bana verip giyinme odasını gösterdi. "Giyinip gel hadi."

Pijamaları ondan aldıktan sonra dolaptan giyeceğim iç çamaşırını çıkardım. Uyurken sütyen takmadığım için sütyenlere elimi sürmedim. Giyinme odasından hızlıca giyindikten sonra tekrar odaya döndüm. Tarağı alıp saçımı tararken Gurur kitaplığın önünde duran koliyi açıyordu. Orada bir koli olduğunu bile daha yeni görüyordum. "O nedir?"

Koliyi açınca içinde birçok masal kitabı olduğunu gördüm. İçlerinden birini seçerken beni kısaca yanıtladı. "Telefonda masal okumak gözlerimi yoruyor." Ayağa kalkarak bana yerdeki koliyi gösterdi. "Yarın bunları kütüphaneye dizersin."

Şaşkınlıkla birbirinden farklı masal kitaplarına bakıyordum. "Kim aldı bunları?"

Elindeki masal kitabıyla yatağa doğru yürürken, "Ben," dedi kısaca. "Boş bir vaktimde hepsini senin için seçtim. Biz sergideyken çocuklar odana bırakmış olmalı." Dudaklarımdaki tebessüme engel olmadım. Bu masal

kitaplarını adamlarına da seçtirip aldırabilirdi ama o bunları bizzat kendisi almıştı.

Saçlarımı taradıktan sonra ayağımdaki peluş terlikleri çıkartıp yatağa girdim. Gurur yorganı göğüslerimin üstüne kadar çektikten sonra yatağın kenarına oturdu. "Bu geceki hangi masal?" diye sorduğumda masal kitabının kapağına baktı. "Rapunzel." Başını çevirip yeşil gözlerini bana kenetledi. "Sever misin?"

"Çirkin ördek dışında tüm masalları severim," dediğimde bu onu güldürdü. "Okuyalım o zaman." Derin bir nefes alarak kitabı açıp bakışlarını ilk sayfaya indirdi. "Bir varmış, bir yokmuş. Uzak ülkelerin birinde mutlu bir aile varmış. Hiç çocukları yokmuş ve bir kız çocukları olmasının ümidiyle yaşar, her gün bunun için dua ederlermiş," demişti ki okumayı bırakınca daha masalın başında yine takılacak bir şeyler bulduğunu anladım.

Bana elinde tuttuğu kitabı gösterip, "Ne bu cinsiyetçilik?" diye sordu. "Bu siktiğim ailenin hiç çocuğu olmuyorsa neden kız çocukta bu kadar ısrarcılar? Aynı durumda olsam çocuğum olsun da kız-erkek fark etmez derdim."

"Çocuk mu istiyorsun?"

"Senden değil."

Kaşlarımı yukarı kaldırıp dik dik ona bakmaya başladım. "Kimden çocuğun olsun istiyorsun?"

Alay eden bakışlarını bana çıkardığında gözlerinde apaçık bir kınama vardı. "Bebekleri leyleklerin getirmediğini bilen bir kadından olabilir mesela." Ona kendimi her konuda bilgisiz biri gibi göstermeseydim şimdi bu söylediklerine iyi bir cevabım olurdu.

"Peki." Hiç bozuntuya vermeden sakince ona başımı salladım. "Çocuğunun annesi için kendine başka bir kadın seçebilirsin. Bu konuda kimse sana karışamaz." Aklıma güzel bir şey gelmiş gibi heyecanlanarak ona gülümsedim. "Sana sunduğum özgürlüğü o zaman sende bana sunmalısın."

Dudaklarımdaki gülümsemenin altında nasıl bir şey çıkacağını merak ederek gözlerini kıstı. "Nasıl bir özgürlükten bahsediyorsun?"

"Bende başka bir adamın bebeğinin annesi olacağım."

Gözlerinde yıldırımlar çaktı. "Çocuğunu doğuracağın o orospu evladı kim?" Ağzı gerçekten çok bozuktu.

"Doğurmak mı?" Anlamayan gözlerle ona bakmaya başladım. "Nasrettin Hocanın kazanı mıyım ben? Niye bir şeyleri doğuruyorum?" Pencereyi gösterdim. "Onunla bizim bebeğimizi leylekler bize getirir."

"O dediğin kim ulan!"

"Henüz bende bilmiyorum." Hayallere kapılmış gibi iç çektim. "Sen çocuğun için bir anne seçince bende dışarı çıkıp birini bulacağım ve ona çocuk yapalım mı diyeceğim."

Kan beynine sıçramış gibi kızgın gözlerle bana bakıyordu. Mümkün olsa bir tane ağzıma geçirebilirdi. "Allah'ın safı sandığın gibi çocukları leylekler getirmiyor!" Beni başka bir adamla yatakta hayal etmiş olmalı ki çenesindeki kaslar seğirdi. "Sana ne yapacağını bilmiyorsan elin siktiğim heriflerine çocuk yapalım mı diyemezsin!"

Sert çıkışına rağmen heyecanımdan bir şey kaybetmeden yatakta bağdaş kurarak oturdum. "Leylekler getirmiyorsa nereden geliyor bu bebekler?"

Bunu o kadar masum bir yüz ifadesiyle sordum ki, aptallığım konusunda zerre kadar şüphe etmediğine emindim. "Annem ben çocukken bana bebekleri leyleklerin getirdiğini söylemişti."

"Sende o lafı alıp beynine kodladın öyle mi?" Sinirden yüzünü ovuştururken kısık bir sesle küfretti. "Hiçbir konuda bilgisi olmayan kabir azabı gibi bir kadınla evliyim!"

Ona kocaman gülümsedim. "Kabir azabını biliyorum."

"Bilirsin tabii ne de olsa uzmanlık alanın."

"Yok ben kitapta okumuştum onu." Ürkmüş gibi irkildim. "Kabir azabıyla ilgili çok korkunç şeyler yazıyordu. Ben cehenneme gitmek istemiyorum."

Sinirlerini harap etmiş olmalıyım ki kendini tutamayıp güldü. "Bu konuda rahat ol, melekleri cehenneme almıyorlar." Kalbimin tüm odacıklarına iç ısıtan bir duygu yayıldı.

Aptalı oynamaya devam ederek başımı omzuma doğru eğdim. "Beni meleğe mi benzetiyorsun?"

Gözlerimin içine dalıp giderken dudaklarında nadiren ortaya çıkan gerçek bir gülümseme vardı. Bu konuda hiç şüphesi yokmuş gibi başını ağır ağır salladı. "Benim gibi bir şeytanın meleği olamayacak kadar temizsin." Omuzlarımdan bastırarak tekrar sırtımı yatakla birleştirdi. Üzerimi örterken sıkıntılı bir şekilde iç çekti. "Ben mi bilmeden birini sevindirdim yoksa sen mi affedilmez bir günah işledin, bilmiyorum ama benim gibi bir adamla lanetlendin." Taş kesildim. Gurur'un dudaklarından bu cümleler dökülene kadar içten içe kendini benim için yetersiz gördüğünü hiç anlamamıştım.

Uzanıp damarlı iri elini iki elimin arasına alıp ona tebessüm ettim. "Sen benim cezam değil ödülümsün," dediğimde ince parmaklarımın sardığı eli başta olmak üzere tüm vücudu kasıldı. Her söylediğimle onu şaşkına çeviriyordum.

Onu mutlu etmeyi ve iyi hissettirmeyi sevdiğim için tüm samimiyetimle gözlerinin içine baktım. "Birbirimize ödül veya ceza olmak bizim elimizde." İçim buruk bir şekilde konuşmak için dudaklarımı araladım. "Sen bana yara olmadığın sürece ben sana şifa olurum." Soluğu kesilmiş gibi yutkunamadı.

İntikamı konusunda aklında nasıl bir şey var, bilmiyorum ama gözlerindeki bu ifade intikamdan sonrasını düşünür gibiydi. "Ya sana yara olursam?"

"O zaman beni kaybedersin."

"Hangi anlamda?"

"Gerçek anlamda."

Elini tutmayı bıraktığımda bakışları az önce tuttuğum eline kaydı. Onunla kıyaslanınca daha küçük olan ellerimin bıraktığı hissi arar gibi eline bakmıştı. "Kalbime nefreti getirirsen bir daha beni kendi hayatında bulamazsın."

Gözlerimin ardı sızlarken ona karşı dürüst olmaya çalıştım. "Gurur ben yirmi beş yıllık hayatımda kimseden nefret etmedim." Bu yalan değildi. "Çok istedim ama canımı yakanlardan bile nefret edemedim çünkü kalbim nefret gibi büyük ve çirkin bir duyguyu tanımıyor." Sakince konuşup ona kendimi gösterdim. "Beni nefretle tanıştıran sen olursan iki cihan bir araya gelir ama sen ve ben bir daha bir araya gelemeyiz." Ailemle ilgili her ne planlıyorsa bu sözlerimi aklında tutsa iyi ederdi.

Hiçbir şey söylemedi veya söyleyemedi. İnsanı düşünmeye zorlayan sözlerim karşısında dalıp gitti. "Ben senin öfke yönetimini yapabilirim, krizlerini en aza indirebilirim hatta..." Derin bir nefes alıp ona tebessüm ettim. "Sadece karın değil, arkadaşın bile olabilirim. Tüm bunların karşılığında senden istediğim tek şey beni ve ailemi incitmemen. Başına gelenlerin suçlusu ailem değil."

Leyla'yı öldüren babam değildi ama ortada ona sunacağımız bir kanıt olmadığı için Gurur gerçekleri görmek istemiyordu. Tüm deliller babamı gösterdiği için yana döne ondan intikam almaya çalışıyordu. Benimle evlenmesi yüreğini soğutur diye ummuştum ama onun için bu da yeterli değildi. İnsanlara gösterdiğim gibi aptal bir kadın değildim. Bir şeyler planladığının farkındayım.

Gurur ile aynı odanın içinde yaşıyorduk. Telefonu çaldığında bazen terasa çıkıp orada konuşuyordu. Telefon görüşmesini duymamı istemediğine göre Tozlu'ları ilgilendiren bir şeyler olmalıydı. Gurur amacına ulaşmadan ne planladığını öğrenmeliydim. Öğrenmeli ve ona engel olmanın yollarını aramalıydım. Korktuğum gibi babamı yıkarsa başına nasıl bir bela alacağının farkında bile değildi çünkü Ümit Tozlu'nun kayda geçen sıradaki varisi bendim.

Ve henüz kimse benden nasıl bir lider olacağını bilmiyordu hatta ben bile.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.